

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN
KENNYON

SHADOW
FALLEN

A DREAM-HUNTER® NOVEL

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHERRILYN
KENYON

SHADOW
FALLEN

A DREAM-HUNTER® NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SHADOW FALLEN

SHERRILYB! KEIS! □

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK
New York

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Tom Doherty Associates e-kitap.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda okumanın keyfini çıkarabilmeniz için bu e-kitabı Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan size sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Hayatımın en karanlık saatlerinde sadakatle yanımda duran hayranlarım için. Hiçbirinize benim için ne kadar önemli olduğunuzu ve ne kadar Bu desteğe derinden minnettarım.

Kendilerini tanıtan gerçek dostlarım için: Sheri, Tish, Kim, Carol, Debbie, Sam, Erin, Nancy, Jacs, Loretta, Ruth, Jordan, Carl, Pam, Shelli, Jim ve Maria. Tanrı sizi her zaman korusun ve kutsasın. Siz olmasaydınız bu cehennemi asla atlatamazdım.

Ve yanımda güçlü bir şekilde duran oğullarım ve kızım için ve bizi yok etmeye çalışan bir deli ve onun yordakçıları karşısında korkusuz oldukları için. Sizler her zaman benim gücüm ve kalbim oldunuz. Gerçeği yalanlardan ayırdığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, büyük kaplumbağama. Sen benim yeni neşemsin. Umarım hayatın her zaman senin kadar değerli ve tatlı olur!

ÖNSÖZ

Doğduğu andan beri Ölüm onu takip ediyordu.

Ama hiçbir zaman, şimdi onun için gelen kadın kadar güzel bir şekil almamıştı.

Beyaz, dökümlü bir elbise giymiş olan Lady Death ve billowing Duman, arasında ve Öldürüldü ve yaralıydı. Solgun keten saçları güçlü esintide bir savaş sancağı gibi sarmal dallarla dalgalanıyordu. Yavaş ve kararlı adımlarla düşmüşlerin arasından geçerek, sanki aradığı hedef oymuş gibi doğruca ona yöneldi. Acımasız savaş yeteneklerini bilen ve ondan korkan herkes tarafından Tanrısız olarak adlandırılan Valteri, duman ve terden yanan gözleri ve tanıdık kan kokusu karşısında gözlerini kırptırdı ve etrafa saçılan bağırsaklar.

Sağdan gelen bir gölge dikkatini çekti. Sakson'un deniz baltasının kalçasını kesmesini önlemek için tam zamanında kılıcını kaldırarak eyerinde döndü.

İki hızlı, temiz vuruşla saldırganın işini bitirdi ve bu savaşta hiç yeri olmayan ürkütücü forma hızlıca dönüp bakmaya cesaret etti.

Ölümün arasında bir saflık vizyonu.

Bir kalp atışı bile onu bir melek sanmadı. Böyle bir aptallığı uzun zaman önce terk etmişti. Silah arkadaşlarının, var olmadığını bildiği aciz bir Tanrı'ya hizmet ve ruhlarını adamlarına neden olan pervasız inançla birlikte.

Peki neden buradaydı? Hangi adam kızının ya da karısının böyle dehşet verici şeylerin yakınında olmasına izin verir?

Sağlam kalan tüm Sakson erkekler onu koruyacakmış gibi etrafına toplandı. Onların bu aptallığı karşısında şaşkına dönen Valteri başını salladı. Bırakın onları güçlükle yaran Norman ordusunu, sayıları bir bebeği bile korkutmaya yetmezdi.

Hepsi aptal.

Savaş sesleri, sadece ara sıra bir atın kişnemesiyle ya da ölenlerin merhamet dilenen ya da anneleri veya eşleri için haykıran iniltileriyle bozulan hırıltılı bir sessizliğe gömüldü.

"Leydim, neden geldiniz?"

Valteri, çocukluğu boyunca kendisiyle alay etmek ve dalga geçmek için kullanılan ve en nefret ettiği Sakson dilinin kabalığı karşısında dudağını büktü.

Aralarındaki en cesur erkeklerle bile yarışacak bir cesaretle çenesini kaldırdı ve kendisini sorgulayan Sakson'a doğru döndü.

"Bu orduyu kim yönetiyor?" Norman Fransızcasıyla konuşuyordu. Sesi kulaklarına ipeksi bir okşayış gibi geliyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışları adamın içini yaktı. "Lordum!"

Bir şey Valteri'nin kolunu tuttu.

Çekiştirme devam ederken meleğin yüzü dağıldı.

Bir lanetle haşereye vurdu ama sadece havayla temas etti. Rüyasının bölünmesine sinirlenerek gözlerini kırptırdı ve karyolasının yanında duran sinir bozucu siyah saçlı yaverini gördü. "Bu kardeşin kraldan bir haberci!" Wace'in genç yüzü, sabahları ilk iş olarak Valteri'yi her zaman rahatsız eden neşeli bir tavırla parlıyordu.

Ya da başka bir zaman, eğer gerç k söylenirse.

Gah! Anladım.

Onu uyandıracak güzel bir kadın yok. Sadece rahatsız edici, hantal bir erkek çocuk.

Bir insan sabahın köründe nasıl bu kadar neşeli olabilir? Özellikle de güneş bu uğursuz, erken saatte bu kadar parlak parlarken?

Delikanlının nesi vardı?

Onu yeterince dövmüyorsun.

Wace'in eski ustasının buna cevabı kesinlikle bu olurdu.

Ve Valteri'nin Wace'e doğuştan gelmeyen bir sabırla tahammül etmesinin nedeni de buydu.

Başka biri olsa, eşeklik edip onu hazır olmadan uyandırmaya cüret ettiği için bağırsaklarını deşerdi. Protesto edercesine hırlayan Valteri battaniyeyi geriye itti ve ayağa kalktı. "Geldiğim zaman orada olacağım. Bırak piç beklesin." Pantolonuna ve tuniğine uzandı ve büyük bir özen ya da acele göstermeden onları silkti.

William ondan ne isteyebilirdi ki? Saksonları bastırmıştı ve şimdi tek istediği, uğruna savaşacak başka bir ordu ya da dava bulana kadar arayacağı Kıta'ya dönmek için özgür olmaktı. William'ın toprağı ve krallığı vardı. Sözünü tutup Valteri'ye vaat edilen parayı vermesinin zamanı gelmişti.

Kendisi için kötü anılardan ve William'ın çılgın davasından başka bir şey ifade etmeyen bu kokuşmuş ülkeyle işi bitmişti. Kardeşi neden gitmesine izin vermiyordu ki? Söz sözdür ve o sözünü fazlasıyla yerine getirmişti.

En azından William'a verdiği söz konusunda.

Kendisine verdiği söz...

Aptalın tekiydi.

Bu lanetli yere asla geri dönmemeliydim. Çocukken kendine verdiği söz buydu. Eğer

Bir mucize olur da beni öldürmezlerse... yetişkinliğe kadar hayatta kalırsam, bir daha asla İngiliz topraklarına ayak basmayacağım.

Ama hayat onu hiç gitmek istemediği yerlere götürüyordu. Ve tüm akıl sağlığına rağmen, kardeşinin onu kimsenin ihtiyacı olmayan bir taş için bu arayışa ikna etmesine izin vermişti.

Gerçekten de böyle bir gücün dayanılmaz bir bedeli vardı. Hem yaşam açısından hem de galip gelenin boynuna geçirdiği ilmiik açısından. William İngiltere'yi yönetebilirdi ama kraliyet cübbesi giyen bir adam için asla huzur yoktu.

"Bana yardım et, Val." Valteri, William Ressons-sur-Matz'daki turnuvada yanına geldiğinde Will'in söylediği sözleri ve ağabeyinin yalvaran gözlerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Biz bir aileyiz."

Üvey kardeşinin duygusallığıyla alay etmişti. "Ben doğuştan ve mizaç olarak bir piçim, Will. Hiçbir aileye ihtiyacım yok, sana bile. Unvanlarını al ve kışına sok."

Kardeşinin aksine, anne-babası ve büyükanne-büyükbabası onu doğduğu anda dışlamış ve ikiz kardeşi ölü doğarken o hayatta kaldığı için lanetli olduğuna karar vermişlerdi. Ona bakmayı bile reddederek onu İngiltere'ye göndermişlerdi, böylece hiçbirisi bir daha onun hor görülen yüzünü görmenin utancını yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Sanki ikizinin ölümü onun suçuymuş gibi.

Hayatı boyunca hiçbirinden tek bir kelime bile duymamış.

Sadece William bir hak iddia etmişti ve o da sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda...

Bu onu çileden çıkarmıştı. William bu kadar yüksek rütbeli bir soylu olmasaydı ve Fransa'da Will'in müttefikleriyle çevrili olmasalardı, sırf bu aptalca sözleri söylediği için onu ezip geçerdii.

Kardeşim...

Ancak intihara meyilli olsa da, düşmanları sonunda onun hayatına son vermeden önce bir saniye daha işkence görmek istemiyordu.

sefil bir hayat. Yeterince kötü muamele görmüştü. Bilerek daha fazlasını eklemesine gerek yoktu.

Will, onun düşmanca tavrından alınmak yerine ona sıırtmıştı. "Bana borçlusun."

Valteri alay etmişti. "Borcumu uzun zaman önce kılıç kolumla ödedim."

"O zaman bunu sevdiğin tek şey için yap. Para için. Benim için krallığımlı kazan ve ben de seni bir daha hiçbir şey istemeyeceğın kadar parayla ödüllendireyim. Öyle bir şöhetin var ki, sancağını ordumun arasında gördükleri anda ülkenin yarısının teslim olacağını biliyorum."

Bu da onu dehşete düşürmüştü.

Ama kardeşi haklıydı. İnsanlar ondan korkuyordu ve Valteri'nin tek önemsedığı şey paraydı. İnsanların aksine, para onu elinde tutan kişiye karşı dönmezdi. Komplo kurmaz ya da yalan söylemezdi.

Ya da ona bağılı olanları terk etmek.

Çalınabilir, verilebilir veya alınabilir olsa da, gönüllü olarak ayrılmamıştır.

İnandığı tek şey buydu. Bu dünyada güvenebileceğı tek şey.

Kılıçlı kolu dışında. Ve atı.

Otuz üç yıl boyunca, hayatında ona bir kez bile ihanet etmeyen tek şey bunlardı. Dürüst olmak gerekirse, atı onu bir ya da iki kez fırlatmıştı.

Ancak bunun atının kasıtlı bir kötülüğü değil, kendi beceriksizliğinden kaynaklandığını düşünmeyi tercih etti. Aksi takdirde, savaşta kırdığı kılıçlardan birkaçını kılıcına karşı tutmak zorunda kalacaktı ve bu onun için bile biraz paranoyakça görünüyordu.

Belki William sonunda sana ödeme yapacaktır.

"Yapsa iyi olur. Hem de hemen." Sabrı zayıftı ve Will bunu kırılma noktasına kadar götürmüştü.

Sarı saçlarını gözlerinden savurarak çadırın kapağına uzandı.

William'ın habercisi dışarıda durmuş bekliyordu. Korkmuş bir adam, onunla karşılaştığında daha da solgunlaştı.

En azından bu kendini ıslatmamıştı. Bücürle konuşmak için aşağılık bir su birikintisinden geçmek zorunda kalmayacağı için minnettar olmalıydı. Görünüşü konusunda daha iyi uyarıldıklarını düşünüyordu.

Ya da en azından daha iyi eğitilmiş.

Hâlâ omurgasızlıktan tiksinen Valteri, acısı gırtlığında çiğ çiğ yanarken hırladı. İnsanların kendisine verdiği tepkilere alışkındı; bakışlarıyla her karşılaştıklarında ölümsüz ruhları için korkuyorlarmış gibi gözlerinde parıldayan dehşete alışkındı.

Sanki kendisinininki de dahil olmak üzere herhangi birinin ruhuna ihtiyacı varmış gibi.

"Umarım iki gün önce burada olan selefizin aksine, kardeşimin maaşımı gönderdiğini söylemek için gelmişsinizdir." Sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu.

Piç kardeşinin, diğer lordlara ve soylulara işkence etmek ve bu Allah'ın belası ülkeyi ele geçirmek gibi, onu sürekli rahatsız etmekten daha önemli işleri olduğunu düşünebilirdi. William'ın bu cehennem çukurunu neden istediğini hâlâ anlayamıyordu. Baktan daha soğuktu ve sonsuza dek gri ve donuktu.

Sürekli yağmur yağdı.

Şahsen, onu bir daha asla görmeyeceğine sevinirdi. William'ın onu ele geçirmek ve elinde tutmak için dişiyile tırnağıyla savaşması ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Haberci başını kaldırıp Valteri'nin uyumsuz gözlerini fark ettiğinde gerçekten de yüksek sesle soludu; tıpkı onları ilk gören ve bunun şeytanın bir işareti olduğunu düşünen çoğu kişi gibi.

Bu da Valteri'ye savaş alanında iyi hizmet etmişti.

Saha dışında ise pek değil.

Genç adam telaşla istavroz çıkardı.

Valteri sırtıttı. "Güven bana, senin Tanrın sana yardım edemez. Ruhunu da kurtaramaz. Ya da sabrımı zorlamaya devam edersen hayatını benden bağışlamaz." Sesini olabildiğince uğursuz ve şeytani bir hale getirdi.

Neyse ki piç kurusu bağırsaklarını tuttu ama yine de altını ıslattı ve bu da Valteri'nin iki adım geri çekilmesine neden oldu.

Nefes nefese ve gergin olan adam sesli bir şekilde yutkundu. "H-H-H-His M-M-M..."

"Majesteleri," diye bitirdi Valteri, ikisi de adamın sözlerini tamamlamasını beklerken yaşlanmadan önce.

"Majesteleri, kral, bunu size gönderiyor, m-m-milord." Ciltli bir parşömen parçasını uzattı.

O kadar kötü sallanıyordu ki, habercinin elini bırakmamasına şaşırdı.

Will'in bana söz verdiği altın kesinlikle bu değil.

Valteri derin bir iç çekerek, ulak onu çışının içine düşürmeden önce elinden aldı ve mührü kırdı. Kardeşinin deli aklıyla ilgili merakını yenemeyerek içindikileri taradı.

Ve okuduğu her kelimeyle ruh hali daha da karardı.

Bu saçmalık da neydi böyle? William ona Ravenswood Malikânesi'nin, malikâne topraklarının ve tüm dış bölgelerin lordluğunu mu vermişti?

Kardeşi onu hizmetlerinden dolayı toprakla ödüllendirmek mi istedi?

Ya unvanlar?

Will aklını mı kaçırdı?

Cehennemin dikenli parmakları adına, bunun için o piçi öldüreceğim! Bu ne cüret!

Valteri dişlerini gıcırdatarak mektubu daha sıkı kavradı. Haberciye baktı, nefesi kesilmişti. "William'a söyle, istediği gibi isyanıyla ilgileneceğim ama

Salon ve topraklar için kalıcı bir kastellan bulması için. Böyle bir şeye ihtiyacım yok. Bana toprak değil para ödeyecekti ve ben altın bekliyorum." İhtiyacı olan ya da istediği son şey, bir grup histerik köylünün ve diğerlerinin etrafta koşuşturması, onu bir şeye bağlamaya çalışması ve onu ele geçirdiklerini düşündükleri için tekrar ateşe vermesiydi.

Siktir et.

Haberci öfkeyle başını salladı. "Emredersiniz, Lordum. Ona hemen söyleyeceğim."

"Yap şunu." Valteri kardeşinin bu çılgınlığı karşısında dişlerini sıktı. Adam ne düşünüyordu ki? Ona iyi hizmet etmişti. Ona sorgusuz sualsiz sadakat göstermişti. O zaman William neden ona böyle küfrediyordu?

Onu lord mu yapalım?

Bu ne cüret!

"Lanet olası piç kurusu," diye hırladı çadıra girerken, bu hakareti kendisine mi William'a mı kastettiğinden emin değildi. Özellikle de her ikisi için de doğuştan geçerli olduğu için.

Bana toprak verin.

Kardeşinin suratına bir tokat atmak istiyor.

Sanki Will bu toprakların, onun tanrısız doğasını ve fahişelik yapan annesinin günahlarının neden olduğu bir doğum kusurunu kınayacak aptal bir rahip ve diğer embesillerle birlikte geldiğini bilmiyormuş gibi.

Valteri, kimsenin acı çekmemesi gereken bir çocukluğa dair içini parçalayan kanlı anılar karşısında dişlerini sıktı. Bir daha asla tek bir yere bağlı kalmayacaktı.

Herhangi bir kişiye bağlı.

Hiçbir şey ya da hiç kimse için değil. Kılıcına uzandı.

"Bu orduyu kim yönetiyor?"

Valteri köşeden fısıltı halinde gelen rüyasının sesiyle döndü.

Orada kimse yoktu.

Yine de gerçektir. Zihninde değil.

Değil miydi?

"Belki de delirmekte olan benimdir." Eski anılar burada ona sürekli saldırırken onu kim suçlayabilirdi ki?

Valteri kılıcı tutuşunu gevşetti ve onu aklından çıkarmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Gerçi bunu yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

William'la birlikte Hastings'e indiğinden beri, ruhu için gelen güzel bir kızın hayali peşini bırakmamıştı.

Kendisinde olduğundan değil. Uzun zaman önce onu kurtarmaya kararlı keşişler tarafından tekmelendiğinden emindi.

Yine de onu hissedebiliyordu, şimdi bile, sanki yanındaymış gibi.

Bu aptallık karşısında homurdanırken, bunun büyük olasılıkla yaklaşan ölümünün bir uyarısı olduğunu fark etti. Belki de sonunda onu bu çürümüş dünyadan almaya gelen ölümün gölgesiydi. Onun alameti, olduğu gibi.

Güzel.

Çünkü eğer b u doğruysa, o anı ve getirdiğı huzuru kollarını açarak karşılayacaktı.

BÖLÜM 1

"Yaptığın şey için seni lanetliyorum! Acıma ya da pişmanlık duymadığın için, dipsiz acıyı tattığın için seni lanetliyorum. Merhamet olmadan! Kesintisiz! Hiçbir yaratığın çekmediği kadar acı çekeceksin!"

Ariel acı içinde çığlık attı. Bu sözler zihninde bir yılan gibi kıvrılıyor, kollarına ve bacaklarına dolanıyor, onları ağırlaştırıyordu. Dayanılmaz. Yabancı bir ağırlık onu şiddetli bir kasırgayla göklerden ölümlü düzleme doğru sürükledi.

Sanki bir tanrının eli onu gökyüzünden koparıp almış gibiydi.

Düşüşünü durdurmak için elini uzattı ama sadece vücudunu garip bir fırtınayla yıkayan aceleci havayla temas etti. Vahşi rüzgârlar saçlarını ve kanatlarını kamçılıyor, kulaklarında cehennem zebanileri gibi uluyarak lanetlilerin ruhlarını yanından söküp alıyordu.

Ne oluyordu?

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Her yeri ağrıyor ve dalgalar halinde çarpan hislerle titreşiyordu. O bir Naşāru'ydu - kendi konumunda doğmuş seçkin bir Arel. Kendi türüne yasak olan dünyevi savaşlarda savaşabilmeleri için hayata döndürmek üzere ölü savaşçılar bulmasının emredildiği o kısa anlar dışında, ahlaksızlıklarının onu baştan çıkarabileceği ölümlüler âleminden uzak durması gereken kararlı bir savaşçıydı.

Onun görevi evrenin düzenini korumaktı. İlkel güçleri savunmak. Acıyı bilmemesi gerekiyordu.

Bu ölümlülerin katlanması gereken bir şeydi.

Yine de acı omurgasını parçaladı ve nefes almaya ihtiyacı olmayan bir bedenin nefesini kesti, kabarmaması gereken bir göğsü kabarttı, daha önce hiç çalkalanmamış bir mideyi çalkaladı.

Siyahlık dönen bir huni halinde etrafını sarmıştı. Görme ve işitme duyularından mahrum kalan Ariel diğer duyularıyla buna bir cevap bulmaya çalıştı. Bir koku karışımı ona saldırdı; korkunun kömürleşmiş kokusu, cehennemün sülfürü ve daha da kötüsü, insan etinin acı tatlı kokusu.

Daha önce tüm bunlar onun için sessizdi. Şimdi ise kendi dünyasına ya da anlayışına ait olmayan ilkel bir canlılıkla onu neredeyse boğan keskin bir buket halinde ona saldırıyorlardı.

İyi bir sebepten dolayı. Bir Naşāru'yu böyle bir şeye maruz bırakmak onları lekeleyebilir ve eğer ...

Onları durduracak hiçbir güç yoktu. Neredeyse yenilmez olan en azılı savaşçılardı.

Bu onları karanlık güçler için bir ödül haline getiriyordu ve bu yüzden bu diyara asla girmemeleri gerekiyordu.

Birden soğuk, sert bir zemine çarptı, vücudu anlayamadığı bir şekilde zonkluyordu.

Ona ne olmuştu?

Etrafına bakınıp olanlara bir anlam vermeye çalışırken öfke içini parçaladı.

Kulaklarındaki uğultu yerini ormanda oynaşan kuşların nazik çağrısına bıraktı. Ancak bu sesler kısa süre sonra, duyabildiği tek şey ara sıra bir kuşun çığlığı ve parlak sonbahar sonu yapraklarının arasından geçen bir esintinin hissettirisi olana kadar donuklaştı. Kalp atışları bile artık duyamayacağı kadar azalmıştı.

Ariel kendini yukarı itti ama çabucak tekrar düştü, uzuvları alışılmadık bir ağırlıkla titriyordu. Solgun saçları omuzlarına dökülmüş, yüzüne doğru sarkıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Ağırlığın içinden nefes almaya çalıştı ama nefesi onu boğan iplere takıldı.

Bu da neydi böyle?

Birden bir el saç yığınınını geri çekti.

Ariel başını kaldırıp nefretin yüzüne baktı ve kaderinin kaynağını anladı. Bu büyücüyü daha önce de görmüştü. "Bana ne yaptın sen?" On dakika önce var olmayan ses tellerini kullandığı için boğazı yanıyordu.

Yaşlı, solmuş kadın karanlık, nefret dolu gözlerle ona baktı. "Benden en değerli varlığımı çaldın. Senden merhamet diledim ama sen yine de oğlumu aldın. Kalbinin göğsünden sökölüp alınmasının ne demek olduğunu öğrenmenin zamanı geldi!"

O tanıdık olmayan öfke, bu sefer daha da şiddetli bir şekilde içinden aktı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ariel en yüksek kaynaktan gelen bir yaratıktı ve onların öfkelerini kaybetmemeleri gerekiyordu.

Nefret etmek.

Yine de vücudu kadının varlığına, misilleme yapma arzusu uyandıran yakıcı bir öfkeyle karşılık verdi. Onu incitmek istiyordu.

Bundan daha fazlasını istiyordu... Ne?

Bu acı ve berbat duyguyu anlamıyordu. Hoşuna da gitmiyordu.

"Beni yerime geri götürün!"

Yaşlı kadının kahkahası etrafındaki ormanın ağaçlarında yankılandı. "Büyümü geri alamam. Sadece sen yapabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?" Ariel büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Burada kalamam." Onların dünyasında hayatta kalmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Burada insanlar öldü!

Dudaklarına bir dua geldi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Özgür irade tüm varlıklara varoluşları üzerinde egemenlik veriyordu ve yaşam ve ölüm meselelerine müdahale etmediği sürece, doğaya, hatta kötü doğaya bile gereken ders veriliyordu.

Hepsine lanet olsun!

Burası onun diyarı değildi. Onun türü, insanların kendilerinden olanları yediği bu iğrenç yerde hayatta kalamazdı.

Yavrularını bile.

Yasaktı! Yapmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. burada olmak istiyorum.

Onların arasında. Kendisinden önceki kocakarı gibi, kendilerinden başka kimseyi umursamayan küçük yaratıklar. Çekişme ve acı ekmek için yaşıyorlardı.

Gerçekten, hepsinden nefret ediyordu.

Üzerlerindeki berrak gri gökyüzüne bakan Ariel, ölümlülüğün lekesi ona sonsuza dek zarar verip üzerine pis kokusunu bırakmadan önce kendi alanına dönmesi gerektiğini biliyordu.

Onu önündeki acımasız kocakarıya dönüştürdü ve onu en az onun kadar soğuk ve duygusuz yaptı.

"Ne yapmalıyım?" Ariel çaresizlik içinde sordu.

Kocakarının dudaklarını büken gülümseme kadının tüylerini diken diken etti. "Benim oğluma yaptığım gibi yapmalısın. Tüm kalbinle sevmeli, sonra da en çok sevdiğin şeyin korkunç bir şekilde ve acı içinde ölmesini izlemelisin. Yaşam mücadelesi verirken onu kollarında tut ve son nefesini verdikten sonra ruhunu çalmaya gelen meleği durdurmak için çaresiz kaldığında sefalet içinde ağla. Ancak o zaman özgür olacaksın."

Ciddi misin sen? İşini yaptığı için cezalandırılıyor muydu?

Ariel inkâr edercesine başını salladı. "Kaybınız için üzgünüm ama bu dünyadan kimi alacağım konusunda seçme şansım yok. Bana uymam gereken emirler verildi."

Ne zaman özellikle yetenekli bir savaşçı ölse, Nařāru onları bir nekoda olarak saflarına katmak için peşlerinden gönderilirdi. Oğlu için asil bir görevdi bu. Ama bunu kocakarıya söylemesine izin verilmiyordu.

Yaşlı kadın acı acı güldü. "Ve şimdi benim emrimle dans ediyorsun." Etrafında küçük bir daire çizerek yürürken, kurumuş, dökülmüş yapraklar eteğinin yırtık pırtık eteklerinin altından çıtır çıtır sürükleniyordu. "Kederi anlamadığını biliyorum. Bunu yapabilecek kapasitede değilsin. Ama anlayacaksın, küçük orakı. Yapacaksın!"

Sonra da gitti.

Ariel ormanın etrafına baktı. Kadından geriye hiçbir iz kalmamıştı. Rüya görebilseydi suı buna atardı ama hiç uyumamıştı. Ne ellerinin altındaki sert, kuru otları, ne yanaklarındaki serin havayı, ne de insan tenindeki güneşin sıcaklığını hissediyordu.

Yine de o şeyleri şimdi hissediyordu ve bu sayede bunun gerçek olduğunu biliyordu. Gerçek bir uyanma kābusu!

"Beni burada bırakamazsınız!" Düşmanları tarafından bulunamazdı! Yalnız bir Arel l bir Arel'di....

Titreyen uzuvlarıyla kendini yukarı itti.

Kollarını başının üzerine kaldırarak kendine yükselmesini emretti. Uçmak için.

Her zaman zahmetsizce gelen şey şimdi ona itaat etmeyi reddediyordu.

Altın kanatları gitmişti.

Ben lmlym. Bu korkunç düşünce, başını döndüren ve gözlerini yaşartan baş döndürücü bir korkuyla zihninden geçti.

Bu nasıl olabilir?

Aşık olamazdı. Bu mümkün değildi. Bu onun gibi yaratıkların başına gelmezdi. Onlar asla bu kadar lekelenmemeliydi.

"Kendini lanete teslim et. Bunu yaparsan daha kolay olur."

Kalbi küt küt atarken, bu sözler üzerine arkasını döndü ve beyaz bir kurtla karşılaştı. Gözleri kırmızı parlıyordu.

Bir iblis.

Elbette öyle olacaktı. Bu alemde onu başka ne takip edebilirdi ki?

O küçük şeytani troller burada yaşayanları baştan çıkarmak ve onlara eziyet etmek üzereydi. Ama o o kadar aptal değildi ve onların oyunlarına asla kanmazdı.

Ne yemininden ne de makamından asla vazgeçmeyecekti. "Beni rahat bırak. Sana ihtiyacım yok."

İleriye doğru hareket etti. Her adımda, kanatlı bir gölge yaratığa dönüşene kadar şekli değişti. Yaptıkları kadar iğrenç kokan bir yaratık. Sadece parlayan kırmızı gözleri aynı kalmıştı. "Artık benim dünyamda değilsin. Ya da senin dünyanda. Onların dünyasındasın. Senden korkacaklar. Seni dövecekler. Yok edecekler. O zaman nerede olacaksın?"

Ariel hissetmediği bir güvenle çenesini kaldırdı. "Beni burada öldürürlerse ait olduğum yere dönerim. Eğer kendimi lanete teslim edersem, beni efendine sürüklersin. Ben senin cehennem hapisanene ait değilim ve kendimi lanetlemeyi reddediyorum. Benim hiçbir parçama asla sahip olamayacaksın."

Kendi türünden çok fazla kişi onların eline düşmüştü. Irin'in bir üyesi olmayı reddetti. Onu kendi hastalıklı eğlenceleri için istismar edecek karanlık lordlar için savaşıırken kendi kardeşleri tarafından işaretlenmeyi ve avlanmayı.

Bu onun tarzı değildi. Asla boyun eğmezdi. Hiçbir şey için.

Şeytani kahkahası çınladı. Buz gibi, sürtünmüş parmaklarıyla çenesine dokundu. Soğukluk tenini yakarak irkilmesine neden oldu. "Efendim bir Naşāru savaşçısının, özellikle de Michael'a hizmet eden birinin ruhu için bana çok şey verecektir. Gel, evcil hayvan, nazik ol ve kendini benim için feda et. Eğer şimdi teslim olursan sana yıkanmak için daha serin bir yer vaat ediyorum."

Ona ters ters baktı, yeni bedeni onun teklifi karşısında korku ve öfkeyle titriyordu.

Belial.

İsim aklından geçti ve güçlerinin bir kısmının hâlâ yerinde olduğunu fark etti. Ama fesat ve uyumsuzluktan zevk alan, şeytani gücü tüm kötülüklerin kralı Kadar'inkinden sonra ikinci sırada gelen bu iblisle savaşmak için yeterli değildi.

İçini soğuk bir panik titremesi kapladı.

Titreyen ellerini birbirine kenetledi, korkusunun ona güç verdiğini biliyordu.

Ve bunu da asla yapmayacaktı.

Güçlü durarak ona ters ters baktı. "Çağrını reddediyorum. Beni terk et ve diz çöküp kulluk ettiğin deliğine geri dön."

Gözleri parladı, sıcaklık ve kötülük yayıyordu. "Sen benim olacaksın, adil olan. Ve sana efendime memnuniyetle hizmet edeceğim." Gölge formunu bir top şeklinde kıvırdı ve başının etrafında sürüklendi. Yanan et ve sülfürün kötü kokusu onu boğdu. "İnsan eti ve duygularıyla yozlaştığına göre davana daha ne kadar sadık kalabilirsin?"

Onu reddetmek için ağzını açtı, ama bunu yapar yapmaz iblis başını sararak onu pis kokusuyla boğdu. Siyah kalınlık vücudunu doldurdu.

Ariel nefes almak için savaştı. Ciğerleri yanarken dizlerinin üzerine çöktü.

İblis hâlâ içindeydi, düşüncelerini ve iradesini lekeliyordu.

"Sen bizim olacaksın, Naşāru." Belial güldü. "Ve seninle özgürlüğümü kazanacağım ve bu lanet dünyayı yerle bir edeceğim!"

BÖLÜM 2

Hâlâ burada olduğu ve aptal kardeşi tarafından görevinden alınmadığı için tiksinti duyan Valteri, listede eğitim gören adamlarını izledi. Çarpışan çeliğın sesi kulaklarında çınlıyor, burayı çok gerilerde bırakıp savaşın tanıdık çağrısına boyun eğmek için can atıyordu.

En iyi bildiğı şeye.

Kan. Kan. Düşmanlarının bağırsakları ayaklarının dibindeydi.

Orası evimdi.

O kadar nefret ettiğı bu kokuşmuş ülkeden değil.

Savaş onun annesiydi. Ona yardım eden tek şey buydu.

Ama gidebilir miydi?

Hayır.

Lanet olsun sana, Will!

Aylar geçmişti ve o hâlâ burada kapana kısılmıştı. Eğer izinsiz kaçarsa, Will onu bir köpek gibi avlayacaktı. Ve güçlü olmasına rağmen, yardım almadan koca bir orduyla savaşamazdı.

O yüzden burada kaldı.

Çünkü bir kalp atışı için bile olsa ailenin önemli olduğuna inanacak kadar aptaldı.

Hatırlaması gereken şey, kendisi gibi biri için evcimenlikten daha kötü bir kader olamayacağıydı.

Hiç kimse vahşi bir hayvanı kafese kapatamazdı. İçindeki canavar özgürlük için salyalarını akıtıyordu. Hırlıyor ve daha çok uluyordu.

Her doğan güneşle birlikte, bildiği tek rahatlıktan alıkonulmanın öfkesiyle delireceğinden korkana kadar.

Kardeşine söz verdiği gibi Sakson isyancıları bozguna uğratıp Londra'ya göndermiş ve orada celladın baltası altında nihai kaderleriyle buluşmuş olsalar da, William yine de ona bir erteleme vermeyi reddetti.

Şimdi, aklını kaybedenin kendisi olmasını diliyordu.

Onun yerine Valteri aklını kaybediyordu. Azar azar. Günden güne. Özellikle de artık kovalayacak asi kalmadığı için. Öfkesini boşaltacak günah keçisi yoktu.

Geriye kalan birkaç kişi de kendilerini onun gazabından ve kılıcından sakladı ve son birkaç haftadır Ravenswood vadisinde barış hüküm sürüyordu.

Lanet olsun.

Valteri sahip olduğu her şeyle barıştan nefret ediyordu. Düşünmek için fazladan zaman kazandırıyor.

Aldığı her nefesi ona çok gören bir hayatı hatırlamak için.

Sanki yaşamak yeterince cehennem değilmiş gibi. Etrafındaki kadın ve erkeklerin aksine, onun bu dünyada hiçbir amacı yoktu.

Onunla karşılaşan herkesi rahatsız etmekten ve var olmaktan başka bir şey yapmadığı için kalplerini ona karşı nefretle doldurmaktan başka.

Kimse onu küçümsemeden ya da aşağılamadan yüzüne bile bakamazdı. Savaş dışında, gittiği her yerde hoş karşılanmıyordu.

Gerçekten de bir cüzamlıya daha insanca davranılırdı. En azından onlara acınırdı.

O bir iblis dölüydü. En kötü ihtimalle küçümsemeleri, en iyi ihtimalle de kaçınmaları dışında hiçbir şeye değmezdi.

Tanrı aşkına Will, bırak gideyim. Kendini meşgul edecek başka bir savaş bulması gerekiyordu.

düşündü, ama William onu görevlerinden azat etmeyi kararlılıkla reddetti.

Lanet olası piç.

"Lordum?"

Valteri adamlarına döndüğünde yaverinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Boyu ancak omzuna ulaşan siyah saçlı genç, yanlarından geçerken birkaç hizmetçinin kıkırdamasına neden olacak kadar güzeldi. Onun için şanslıydı ve Wace için daha da şanslıydı, oğlanın daha adil bir cinsiyetin onu bu kadar çekici bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Henüz.

Wace'in kendisini bu kadar ilgiyle izlediklerini fark ettiği gün zavallı aptala acıyın.

Çok yakında bir genç kızın kurnazlıklarıyla çocuğu tuzağa düşürmeye çalışacağına şüphe yoktu. O zaman hayatı Valteri'nin onu bulduğu zamankinden daha da büyük bir cehenneme dönecekti.

Wace nefes nefese onun yanına ulaştı. Gençlik coşkusunun allığı yanaklarını kaplamış, mavi gözlerini daha da parlaklaştıran parlak bir pembeye boyamıştı.

Valteri daha önce hiçbir şey için bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu.

İlk savaşı bile değil.

Elbette bunca zamandır hayat denen bu sefil cehennemi sona erdirecek ölümcül bir darbe için dua ediyordu.

Şanslıydı ki sadece hayatta kalmakla kalmamış, günün kahramanlarından biri olmuştu. Yaşamak isteyen diğerleri cılız postlarını kurtarmaya çalışarak kaçarken, o cesurca savaştığı için övülmüştü.

Ne ironi ama.

İç çekerek, oflayıp puflayan yaverine baktı. "Mutfak yanıyor mu?"

Nefes nefese kalan yaveri eğildi ve hırıldadı. Wace'in nihayet cevap verebilmesi için birkaç derin nefes alması gerekti. "Keşif için gönderdiğin adamlar geri döndü. Tarlada bir kadın bulmuşlar."

Yani? İngiltere'ydi. Sürüsüyle birlikte bir çoban kız, tepedeki donuk, gri gökyüzü kadar yaygındı. Bu sefil adada hiç kimse böyle bir düzine yaratık görmediği bir tarladan geçemezdi. Bunun neden soluk soluğa, dörtnala koşan bir silahtar gerektirdiğini hayal bile edemiyordu.

Kafası karışan Valteri kaşlarını çattı. "Ve bir fahişe senin nefes nefese kalmana neden oluyor-"

"Hayır, lordum. Bu bir fahişe değil, bir leydi!"

Kaşları daha da çatıldı. Bu farklı bir hikâyeydi. Bir kadının değerli ayakkabılarını inek bokuyla kirlettiğini hayal bile edemiyordu. "Nereli bu kız?"

"Bilmiyorlar lordum. Bu yüzden sizi getirmem için beni gönderdiler."

Bu nasıl bir çılgınlık?

Neden onu bir kadınla rahatsız etsin ki? Soylu biriyle bile mi? Yaşadığı sıkıntı karşısında derin bir iç çekti.

Judas'ın kıllı ayak parmakları. Adamları her geçen gün daha da beceriksizleşiyordu.

O haklıydı. Barış bir savaşçının tüm duygularını çaldı.

Sözünün kesilmesine sinirlenen Valteri dişlerini sıktı ve nedense kendisinden hiç korkmayan yaverine ters ters baktı.

Hepsi embesil. Onun doğrudan gözetimi olmadan basit bir kayıp kadınla bile ilgilenemezler mi? Cidden mi? Gerçekten ondan bu kadar korkuyorlar mıydı?

Boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla koridora yöneldi, Wace de uslu bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordu.

Ve yürürken, ağabeyinin ordusunda savaşıp aptallarla İngiltere'yi fethetmeyi nasıl başardığını düşünmeden edemiyordu. Elbette basit bir hizmetçiyi, onu rahatsız etmeden ailesine geri götürebilirlerdi.

Bunu istemek gerçekten çok mu zordu?

Ne de olsa, adil seksle uğraşmak pek tecrübeli olduğu ya da hoş görülü olduğu bir şey değildi. Yaptığı son şey

onu gördüğünde çığlık attığını duymaktı. Şeytanla yüzleşen çılğın bir rahibe gibi haç çıkarıyordu.

En az onlar kadar lanetlediği bir doğum için onu lanetliyordu.

Salona giderken yanından geçtiği bu koşuşturan zavallılar yeterince kötüydü, ama en azından doğrudan ona bakamıyorlardı, çünkü kendileri hizmetçi, o ise "soylu doğmuş" efendileri olduğu için dayak yemekten korkuyorlardı.

Sanki onlara ya da bir başkasına böyle bir şey yapmış gibi. Ama onun gibi insanlara yaptıkları zalimlik, neyi hak ettiklerini bilmeleri için yeterliydi, bu yüzden şimdi büyüdüğü ve savunmasız bir çocukken ona o kadar kaba bir şekilde verdiklerini onlara geri verecek kadar büyüdüğü için misillemesinden korkuyorlardı.

Bu da demek oluyordu ki bu yaratıklar hakaretlerini esirgiyor ve ona yaklaştığında hamamböcekleri gibi kaçıyorlardı. Ve o yanlarından geçtikten sonra haç çıkarmaya ve onun şeytani kökenleri hakkındaki söylentilerini fısıldamaya başladılar.

Soylu kadınlar hiç bu kadar nazik ve ölçülü olmamışlardı. Hayır, yüzüne karşı hakaret ettiler.

Henüz durduğu yerde öldürmek istemediği biriyle karşılaşmamıştı. Bunun da farklı olmayacağından emindi.

Öfkeden kuduran Valteri, salonun ağır ahşap kapısını iterek açtı ve mide bulandırıcı ekmek kokusuyla karşılaştı. Dudakları tiksintiyle kıvrılırken, bu pis koku karşısında midesinin bulandığını hissetti. Malikânelerden, şatolardan ve bunların gerektirdiği her şeyden nasıl da nefret ediyordu. Hayatının çok uzun yıllarını böyle yerlerde, beyaz badanalı duvarlarda yankılanan kötü söylentilerin yankılarını dinleyerek geçirmişti.

Bu lanet yerden gitmek istiyordu! O bir savaşçıydı, lord değil. Ve William ne düşünürse düşünsün, o asla evcilleştirilemez ya da eyerlenemezdi.

Valteri salonun ortasında toplanan adam grubuna

yaklaştığında, yaklaşmasından korkarak geri çekildiler ve ona bir grup ürkek saksağanı hatırlattılar.

Ta ki aralarında, diğerlerinin onu yerleştirmiş olması gereken bir bankta yatan kadını görene kadar.

Öfkesi anında dağıldı.

Valteri yıllar sonra ilk kez tereddüt etti. Derin, koyu kırmızı kumaş kadının şehvetli vücudunu sarıyor, güneş ışığı yüz hatlarını kesip belirginleştirirken bir kan birikintisi gibi yere dökülüyordu. Kadının keten saçları eteğin bir kısmının üzerinde uzanıyordu ve solgunluğu elbisenin zenginliğiyle tezat oluşturunuyordu. Daha önce ne böyle bir tonda yapılmış bir eteklik ne de onunki gibi bir saç görmüştü. O kadar canlıydılar ki, sanki kendi başlarına yaşayan varlıklar gibiydiler. Boğazının çukurunda, kalbinin her atışında titreşen altın bir haç duruyordu. Şekli ölmekte olan güneşin altında parlıyordu.

güneş ışığı hala odayı aydınlatıyordu.

Elleri aniden nemli kalan Valteri kalbinin nasıl hızla çarptığını merak etti. Duygusuz bir genç olduğu günlerden çok uzaktaydı ama ona bakarken kendini öyle hissediyordu. Onda ruhani görünen bir şey vardı. Dokunulmaz. Sanki ilk kez bir kadınla yalnız kalmış gibiydi.

Şu anda da ilk paralı öpücüğünde olduğu kadar gergindi. Ve bu onu gerçekten çileden çıkarmıştı.

Ne tür bir aptalım ben?

Kabul, en son bir soylu kadın görmeyeli beş yıl ya da daha fazla olmuştu ama yine de... Bu kadar gergin olmamalıydı.

Sadece domuz pisliğine batmamış ve paçavralar giymemiş bir kadın görmeye alışık değilsiniz.

Evet, bundan başka bir şey değildi.

Bunu kanıtlamak isteyerek uzandı ve yüzünü nazikçe kendisine doğru çevirdi.

Kadının yüz hatlarını görmek ona bir darbe gibi çarptı. Büyüleyiciydi. Kusursuzdu. Ve o yüksek elmacık kemiklerinin ve kaymaktaşı teninin her çizgisini biliyordu.

Rüyalarında onu rahatsız eden yüz buydu.

Nefes nefese kalarak bir adım geri çekildi ve onu serbest bıraktı. Bir kez olsun haç çıkarma ihtiyacı hissetmişti ve böyle bir aptallığa inanmıyordu.

Bu nasıl olabilir?

Alnından terler boşandı. Onu çağırması olabilir miydi? Bu bir ışık oyunu muydu?

Göğsü derin bir nefesle yükselirken dudaklarından kısık bir nefes kaçtı. Adamları hep birlikte geri çekildi, bazıları sanki ondan korktukları kadar ondan da korkuyormuş gibi haç çıkardı.

Bu nihayet zihnindeki sisi dağıttı. Batıl inançlı aptallar!

Kendini yeniden kontrol eden ve ilk şokunu atlatan Valteri, onların gülünçlüğüyle alay etti.

Ve kendisinin. O bir kadındı.

Sade ve basit.

Daha fazla değil. Ne de daha az. Rüyalarına nasıl sızdığını bilmiyordu ama onun kendisinden daha fazla doğaüstü güce sahip olduğuna inanmayı bir an bile reddetti.

Gerçekten de, insanların ona her baktıklarında haç çıkardıkları uzun yıllar onu iblislerin ve cadıların varlığı konusunda şüpheci bırakmıştı. Büyücüler, elfler ve diğer saçmalıklar.

Kendi kılıç kolundan başka hiçbir şeye inanmazdı.

Eğer bir Tanrı varsa, onu uzun zaman önce terk etmişti. Valteri de bu iyiliğe karşılık vermeyi seçmişti.

Uzun, koyu renk kirpikleri açılarak güzel bir çift masmavi göz sergiledi. Evet, kız şimdiye kadar gördükleri kadar güzeldi ve lordunun onu kaybettiği için ne kadar kızgın olduğunu hayal edebiliyordu. Her yerde çılgınca onu aradığına şüphe yoktu.

Kaşları çatıldı ve sanki kafatasının içinde bir ağrı varmış gibi alnını ovuşturarak doğruldu. "Neredeyim ben?"

Valteri, kadının kusursuz Norman Fransızcası konuşan gür sesiyle irkilerek ona baktı. Nasıl olmuştu da Norman bir hanımefendi Sakson topraklarının ortasında mahsur kalmıştı?

Ve bir hanımefendi olduğuna şüphe yoktu. Kıyafeti ve tavırları asla bir serfe ya da tüccara ait olamazdı.

"Ravenswood Malikanesi'ndesiniz leydim." Kadının kendisine bakmasını ve dehşet içinde büzülmesini bekledi. Onun uyumsuz gözlerini ilk gördüklerinde herkes böyle yapardı.

Çoğu dehşet içinde geri çekildi. Bazıları kendilerini korumak için ellerini havaya kaldırmıştı, sanki üzerlerine dikilen bakışların onları şeytan olarak işaretlemesinden ya da alevler içinde kalmalarına neden olmasından korkuyorlardı.

Diğerleri ona tükürmüştü. Ona ve ailesine hakaret etmişlerdi. Gerçekten de, hayatı boyunca maruz kaldığı onca kötü muameleyi bir doğum kazası için kataloglayamazdı.

Ama bunun yerine ona doğru döndü ve gözünü kırpmadan bakışlarına karşılık verdi. "Burayı biliyor muyum?"

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Kendini tanımıyor musun?" "Evet. Ben Ariel."

"O zaman neden sordun-"

"Ama başka bir şey hatırlamıyorum." Şaşırtıcı bir şekilde, kadının gözlerindeki dehşet ona değil, önce etrafına sonra yere bakarken yaşadığı iç kargaşaya yönelikti. "Bir gölge vardı...." Kız üzgün ve savunmasız bir bakışla ona baktı ve bir koruma dalgası kalbinin etrafına diktiği tüm sertlik katmanlarını havaya uçurdu. "Kokan bir gölge..."

Bu beklenmedik his karşısında öfkelenen Valteri, kendinden emin olamayarak bir adım daha geri çekildi.

Daha da kötüsü? Ona gerçekten dokunmak istedi.

Bundan iyi bir şey çıkmaz. Böyle bir kadının onu arayan bir lordu olduğuna şüphe yoktu. O kocasına aitti. -onun en değerli malıydı.

Doğduğunda üzerine yüklenen laneti göz önüne alırsak, ona el kaldırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Böyle bir hakarete cüret ederse lordunun ne yapacağını kimse bilemezdi ve hiçbir erkekten korkmasa da, rastgele bir kadın yüzünden kardeşiyle savaş başlatmak istemiyordu.

Hayatında yeterince sorun vardı. Buna bir de bunu eklemeye gerek yoktu.

Hayır, daha fazla asılsız söylenti yayılmadan önce kocasını bulmalı ve onu derhal buradan uzaklaştırmalıydı.

"Burası benim evim mi? Sen benim kocam mısın?" diye fısıldadı ona.

Bu beklenmedik soru onu bir mızrak gibi delip geçti. Valteri bir an için evet cevabını verebilmeyi diledi.

Ve bu ne kadar tuhaf bir şeydi. Hayatı boyunca hiçbir zaman herhangi bir şekilde bağlanmak istememişti, özellikle de bir kadına. Şimdi neden böyle bir şey isteyebileceğini düşünemiyordu bile.

"Hayır, leydim. Bir tarlada bulundunuz."

Gözlerini daha da şaşkın bir hüzün kapladı ve onu rahatsız eden anıların ne olduğunu merak etti.

Önemli olduğundan değil. Kız onu ilgilendirmiyordu ve öyle kalmasını sağlamak zorundaydı.

Valteri döndü ve gölgelerden izleyen hizmetkâr kadınlardan birine seslendi. "Hanımefendiyi odama götürün ve ihtiyaçlarını karşılayın." Kadının kendisini anlayabilmesi için İngilizce konuştu.

Kocakarı başıyla onayladı ve Ariel'in kalkmasına yardım etmek için harekete geçti.

Ariel kadına baktı ve yüzü bembeyaz kesildi. Bir kedi gibi tısladı ve ondan uzaklaştı.

Valteri'nin onun hareketlerini değerlendirecek vakti olmamıştı ki kız banktan fırladı ve Valteri'nin beline sarıldı. Adamın tepki vermesine fırsat vermeden kılıcını yanındaki kınından çekip aldı ve geri çekildi.

Daha da şaşırtıcı olanı, yaşlı kadının peşinden gitti.

Hiç kimse ona dokunmaya cesaret edememişti, çocukken bile. Bu yeterince ürkütücüydü. Ama onu asıl hayrete düşüren şey, kocakarıya ölümcül bir niyetle saldırırken gösterdiği beceriydi.

Yaşlı kadını ikiye ayırmadan önce onu zar zor etkisiz hale getirdi. "Neyiniz var leydim?"

Burun delikleri alevlenerek kılıcı adamın elinden almaya çalıştı. "Bana zarar vermek istiyor!"

Tüm vücudu titriyordu ve öfkesinin altında paniğe kapılmış bir dehşet görüyordu. Söylediklerine inanıyordu.

Adam kılıcını kendisinden uzakta tutmaya devam ederken, kadın onun kolunu ellerinin arasına aldı. "Lütfen, dinlemelisin. O bir ölüm!"

Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde dokunmamıştı ve bunu son derece rahatsız edici buluyordu.

"Neden seni korkutuyor?" Solgun başının üstünden, en az kendisi kadar şaşkın görünen yaşlı kocakarının yüzüne baktı.

Ve yine de...

O kadar çabuk yargılamazdı. Gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra olmazdı. İnsanların ikili doğasını çok iyi biliyordu. Etrafındakilere karşı nasıl sevgi dolu ve nazik olabildiklerini, sonra da masum çocuklara karşı nasıl merhametsizce saldırabildiklerini.

Onun gibi çocuklar.

Wace gibi iyi kalpli çocuklar, onları memnun etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Hiçbir sebep yokken.

Birini şiddete sürüklemek için yeterliydi.

Herkesi deliliğe.

Bir zamanlar anne sevgisinden başka bir şey istemeyen masum bir çocuktü. Sadece huzur isteyen bir çocuktü.

Ona verilen tek şey acı ve kınamaydı. Ta ki ilk darbeyi vurmayı ve kendini onların zulmünden korumayı öğrenene kadar.

Hayır, bu kadını yargılamayacaktı. Tüm gerçekleri öğrenene kadar olmazdı.

Daha da önemlisi, tüm oyuncular.

"Kendimi hatırlamıyor olabilirim ama onu hatırlıyorum! Benim ölmemi istiyor!"

Kocakarı o kadar ürkütücü derecede sakın ve masum görünüyordu ki, bu onun tüylerini diken diken etti. Neredeyse uğradığı vahşi saldırıya rağmen nasıl böyle kalabilmişti? Sebepsiz yere ölüm emrini verebilecek bir soylu kadının açık düşmanlığı?

Bu ona çok şey anlatıyordu, çünkü geçmişinde kocakarı gibi canavarlar görmüştü. Başkalarını avlayanlar ve hedeflerini çok ileri götürdükten sonra masum kurbanı oynayanlar.

"Hayır, lordum, merhamet dilerim. Hanımefendilerine asla zarar vermem." Kocakarı İngilizce konuştu, bir şekilde Fransızca'yı anlayacak kadar öğrendiğini ama cevap veremediğini bilmesini sağladı.

Ariel kaskatı kesildi. "Aklımda hiçbir sorun yok! Hislerimi açıklayamıyorum. Ama bana zarar vermek istediğini biliyorum. Bunu biliyorum!"

"Bu kadar güzel bir meleğe asla zarar veremem."

Ariel kaşlarını çattı. "Angel," diye fısıldadı. Başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki ıstırap adamın içini parçaladı. "Bir şey var..." Sesi kesildi ve sanki geçmişine geri dönmüş gibi gözleri buğulandı.

"Her şey yolunda." Valteri kılıcını yeniden kınına soktu. "Savaş sırasında kafasına darbe aldıktan sonra düşen çok sayıda adam gördüm. Çoğu zaman kısa bir süreliğine hislerini kaybederler ama her zaman geri gelirler."

Kadın muhtemelen ata biniyordu ve atından düşmüştü. Ya da belki biri onu kovalıyordu. Olabilir.

neden refakatçisi ya da bineği olmadığını açıklar.

Düştüğünde başını çarpmış ve beyni sarsılmış olmalı.

Kocakarıya baktı, bakışları sertti. "Leydim kendini hatırlayana kadar ondan uzak durmanı istiyorum."

Kocakarı başını salladı ve geri çekildi.

Valteri Ariel'e döndü ve elini tutması için ona uzattı. "Gelin leydim, size odanızı göstereyim."

Sıcak, yumuşak eli avucunun boşluğunu kapladı ve sert nasırlarını yatıştırdı. Ona sanki kurtarıcısıymış gibi bakıyordu, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şeydi bu ve ona hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı.

İyilik ve arzu onun gibi biri için yabancı kavramlardı. Şefkat daha da yabancıydı.

Ve yüzündeki o ifade...

Valteri aniden aklına gelen düşünceleri hayal etmekten daha iyisini biliyordu. O mükemmel dudakları öperken ve kendini onun sıcaklığında kaybederken, kollarındaki esnek vücudunun düşünceleri. Evet, bu görüntüler çiğdi ve ruhunda buz gibi bir banyoyu arzulamasına neden olan ısıracı bir açlık bıraktılar.

Her türlü yanılttı ve o da bunu biliyordu.

Gözlerini kapadı ve nefes alış verişini düzensizleştirirken elini bıraktı. Bu tür düşünceleri aklından çıkarması gerekiyordu.

O iyi bir kadındı ve o bir canavardı. Ne yaparsa yapsın, bunu daima hatırlamalıydı.

O bir savaş alanına aitti. Kocasına ve sıcak bir evin konforuna dönmesi gerekiyordu.

Ariel'i yükseltmiş masanın yanından geçirerek küçük fuayeye girdi ve bir kapıyı iterek açtı. Geri çekilerek onun odasına girmesini bekledi.

Utangaç bir gülümsemeyle ona baktı ve bu gülümseme adamın alt bölgelerine daha da fazla kan gitmesine neden oldu.

Bunun için ikisine de lanet olsun.

Valteri dişlerini sıktı. Asla sahip olamayacağı bir şey için nasıl bu kadar yanabilirdi? Keşişler haklıydı. O lanetlenmişti ve lanetliydi. Onun burada olması, onu bu şekilde baştan çıkarması için başka bir neden yoktu.

Bir şeyler, bir yerlerde, kesinlikle ondan nefret ediyordu.

Tek kelime etmeden onun odasına girdi -çünkü onun odasındaki görüntüsü belindeki ateşe biraz bile yardımcı olmamıştı.

Sanki daha önce hiç böyle bir yer görmemiş gibi etrafta dolaştı, çeşitli eşyalara dokundu.

Ne kadar garip...

Çok seyahat ettiği için kendine çok az şey ayırıyordu. Özellikle de bu dünyadan ayrılmaya çok hevesli olduğu için, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu temel gereksinimlerden fazlasını toplamasına gerek yoktu. Bir tıraş bıçağı ve usturası. Tarak. Fazladan bir toka. Gerçekten de eşyaları hakkında dikkat çekici olan tek şey, bu kadar yaygın ve bu kadar az sayıda olmalarıydı.

Yine de parmaklamak için tokasını aldı, sonra merakla bakmadan önce tarağının yanına geri koydu.

Nereden gelmişti de onun yetersiz eşyalarına bu kadar büyülenmişti?

Pencereye doğru adım attığında küçük bir gıcırta çıkardı. "Aman Tanrım!" Sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Ne yapıyorsun orada?"

Valteri kaşlarını çatarak dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için ilerledi.

Kiminle konuşuyordu? Yine onun akıl sağlığından şüphe ediyordu.

Ta ki pencerenin dışına uzanıp orada olmaması gereken küçük, siyah bir kürk parçasını yakalayana kadar.

"İçeri gel ufaklık," dedi usulca. "Havanın serinliğine ihtiyacın olmadığına eminim."

Valteri, kucağında şefkatle tuttuğu yavru kedisiyle arkasını döndüğünde durakladı. Cecile onun omzuna sokulurken, Valteri onun yumuşak siyah kürkünü okşayan nazik ellerine hayranlıkla baktı.

Aklından çok meraklı olan bu zavallı hayvana karşı ne yapacağını bilemiyordu. Bugüne kadar, onu yol kenarında bulduğu çantanın kazara içine girdiği bir şey olup olmadığından ya da birinin onu öldürmek için içine koyup koymadığından emin değildi.

Tek bildiği onun açlıktan ölmek üzere olduğuydu ve onu buraya getirip karnının doyduğunu ve sağlığının çok daha iyi olduğunu görmek için mücadele ederken acınası çığlıkları onu etkilemişti. Elinde hâlâ o dehşete düşmüş şeyin kendisine zarar vermek istemediğini anlayana kadar dehşet içinde pençelediği yara izleri vardı.

Valteri Ariel'e daha yakın durmak için hareket etti. Belki de Ariel söz konusu olduğunda aklından geçen ahlaksız düşünceler yüzünden biraz fazla yakındı. "Korkmuyor musun?" Çoğu insan bu küçük yaratıktan sanki o da kendisi gibi lanetliymiş gibi uzak dururdu.

Ariel kaşlarını çatarak ona baktı. "Küçük bir kedi yavrusundan mı korkuyorsun? Hayır, neden korkayım ki?"

Sadece ona baktı. Minik horozumsu yaratığı kurtardığından beri herkes korku ve şüphe içinde onun alışılmışın dışındaki evcil hayvanından kaçırıyordu. Birçoğu ona tanıdığı diyor ve bunun onun şeytanın oğlu olduğunun kanıtı olduğuna yemin ediyordu.

Ariel yavru kediyi öptü ve kulaklarını okşadı. "Bir adın var mı?"

"Cecile."

"Bir kedi için ne tuhaf bir isim."

Omuz silkti. "Ona karşı her zaman bir düşkünlüğüm olmuştur." Yine de nedenini söyleyemedi. "Ve o da buna aldırıyor gibi görünüyor."

Ariel gülümsedi ve bir kez daha yüz hatlarının güzelliği, safir tonunun altındaki mutlu parıltı karşısında kontrolünün azaldığını hissetti. Kız ona dönüp baktığında, midesi

Sanki biri kalbinin hemen altına şiddetli bir darbe indirmiş gibi burkuldu. "Peki ya siz, lordum. Bir adınız var mı?"

"Valteri." Adını bir iblis lordundan aldığı düşünülürse, tanıdık alaycılığın bakışlarını karartmasını bekledi. Vahşiliği ve iblis lejyonlarına hükmetmesiyle tanınan birinin. Çocukken işkence gördüğü manastırdaki kardeşler, adaşının her güne vaftiz edilmemiş bebeklerin bağırsaklarını yiyerek başladığını ilan etmişlerdi.

Annesinin ona neden böyle bir isim verdiğini ancak hayal edebiliyordu.

Gülümsemesi genişledi. "Sana yakışıyor."

Midesi bulandı. Yüzü bunu göstermiyor olabilirdi ama onunla ve lanetli bakışlarıyla alay ediyordu. Yoksa neden böyle bir şey söylesin ki?

Nefes nefese kalarak Cecile'i yatağa bıraktı ve elini ona dokunacakmış gibi kaldırarak bir adım öne çıktı. "Sizi gücendirmek istemedim lordum."

Dudakları kıvrılmış bir halde onun uzanabileceği mesafeden uzaklaştı. "Beni gücendiremezsiniz leydim. Kaderin kendisi bunu çoktan yapmış gibi görünüyor."

Ve orospu annesi, küçük çocukları korkutmak ve yetişkin erkekleri titretmek için kullanılan kutsal olmayan eylemler söz konusu olduğunda Lucifer'den sonra ikinci olan bir lakabı ona taktığında.

İçindeki öfke kabararak arkasını döndü ve daha bilinçli bir yaratığa kötü davranmadan önce öfkesinin bir kısmını boşaltmak için kapıyı arkasından çarpmaya özen göstererek onu terk etti. Bu dünyayla işi bitmişti.

Hepsine lanet olsun.

Ve ona bakan herkesin korkacağı iki farklı renkte göz verdiği için yukarıdaki Tanrı'ya lanet olsun.

Ariel bir adım öne çıktı, sonra Cecile miyavlayınca durdu. Yavru kediye baktı. "Sence onu yalnız bırakmalı mıyım?"

Cecile başını hafifçe eğerek yataktan fırladı ve pencerenin altındaki küçük sandığa çarptı.

Cecile'in Valteri ve ruh hali konusunda haklı olabileceğine karar veren Ariel yavru kediye kucağına aldı ve mama kabını bulmasına yardım etti.

Zavallı küçük yaratığın gözleri o kadar kötü şaşı olmuştu ki, düz yürüyemiyordu.

Yavru kedinin boynunu okşayarak Cecile'in yere özenle bırakılmış kuşbaşı etleri yemesini izledi. İkisi ne kadar da uyumlu bir çiftti, Cecile ihtiyacı olan şeyi Ariel'den daha iyi bulamazdı.

Hayal kırıklığı içinde içini çekti. Neden hiçbir şey hatırlayamıyordu? Adını biliyordu. Nasıl konuşacağını... geçmişini hatırlamak dışında her şeyi nasıl yapacağını.

Kim olduğumu nasıl bilemem?

Nereden gelmişti? Buraya

nasıl gelmişti? Neden

yalnızdı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve açıkçası dehşet vericiydi.

Gözlerinin önünden geçip duran kısacık görüntüler imkânsızdı. Tamamen alakasız görünen yüzlerce tuhaf insan ve yer görüyordu ama bu nasıl olabilirdi?

Bazıları bu dünyadan değilmiş gibi görünüyordu.

"Neden kılıç kullanmayı biliyorum?"

Hiçbir anlam veremiyordu. Yine de derinlerde bir yerde, hafızasına geri dönmenin yolunu bulabilirse her şeyin yeniden anlam kazanacağını biliyordu. Kim olduğunu ve neden burada olduğunu bilecekti.

Neden bu kadar rahatsız edici görüntülere ve düşüncelere sahipti... Yemeğini bitirdikten sonra Cecile kendini temizlemeye koyuldu.

Kafası bu kadar karışık ve emin değilken dinlenemeyen Ariel kendini yerden kaldırıp pencereye doğru yürüdü ve Valteri'nin zincir zırhı ve siyah paltosuyla avludan geçtiğini gördü; paltosunun üzerinde argent ve gules renklerinde bir per bar sinister ve or-arması olan bir aslan vardı. Aslan ve renkler böylesine gururlu bir savaşçı için son derece uygun görünüyordu.

Yine de etrafındaki diğer şövalyelerden farklıydı. Bunun tek nedeni, onların saçları kulaklarına kadar kesilmişken sarı saçlarını uzun tutmayı seçmiş olması değildi.

Onu diğerlerinden ayıran şey, zorlukla dizginlenen öfke havasıydı. Bu aura, yanına yaklaşan herkesin bağırsaklarını deşmeye bir adım uzakta olduğunu söylüyordu. Öfkesi o kadar güçlüydü ki, etrafındaki havada cızırdıyor, herkesin onun kafesteki bir canavar gibi saldırmaya hazır olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Vahşi ve yabaniydi. Etrafındakilerden tam bir baş uzunluğunda duran, mutlak güzelliğe sahip bir yaratıktı. Yüz hatları sanki usta bir heykeltıraş tarafından ince ince yontulmuştu. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti. Şiddet ve merhametin böylesine çelişkisini kanayan birini de.

Onun kendinden emin adımlarına gülümsedi, sonra Cecile'e baktı. Şaşı bir kedi yavrusu böylesine vahşi bir savaşçı için tuhaf bir arkadaştı. Yine de bir şekilde ona yakışıyordu.

Valteri'yi düşününce göğsüne garip bir sıcaklık doldu. Gözlerini ilk açtığında ve onun endişesini gördüğünde, ona ait olduğundan emin olmuştu. Burası onun eviydi.

Şimdi bile garip bir şekilde buraya ait olduğunu hissediyordu. Ona.

Ve bunu açıklayamadı.

Ama onu istemeyi kesinlikle anlıyordu. O, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem adamdı. Uzun, beyaz-sarı saçları ona karla kaplı en parlak tarlayı hatırlatıyordu.

Ve gözleri...

Biri en derin denizin parlak yeşili. Diğeri, öğütölmüş tarçının zengin kahverengisi. İlk başta biraz rahatsız edici olsalar da, kesinlikle sürükleyici olacak kadar sıra dışıydılar. Birbirlerine tamamen zıt olmaları ve her birinin zekâ ve azapla dolu olması akıldan çıkmıyordu.

Ona birini hatırlatıyorlardı....

Gözlerini kapatarak kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Aklının bir köşesinde küçük bir anı kırıntısı vardı.

Başka bir adamdan.

Ona son derece tanıdık gelen biriydi ve Valteri ona bu gölge adamı hatırlatıyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. Anı çok yakındı ama yine de çok belirsizdi. "Neden bunu hatırlayamıyorum?"

Ama tek gördüğü karanlıktı. Ve belli belirsiz bir ... His kaybolmuştu.

Ariel yorgunca içini çekti. "Kimsin sen?" Bu adam aileden miydi?

Yoksa düşman mı?

Onun burada olmasından o mu sorumluydu?

Kapının çalınmasıyla irkildi.

"Girin." Boğazını temizleyerek bu düşünceleri çabucak bir kenara itti.

Kapı yavaşça açıldığında on beş yaşlarında, kısa siyah saçlı ve gülümseyen bir genç ortaya çıktı. Tabağı kollarının arasında kaydırdı ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı. "İyi günler leydim."

Kadın onun gülümsemesine karşılık verdi. "İyi günler, genç lordum."

Ona yaklaştığında, tabak tehlikeli bir şekilde sola doğru eğildi.

Ariel soluk soluğa, bütün tabaklar yere dökölmeden önce düzeltmesine yardım etti.

Utangaç bir gülümsemeyle ona baktı, yanakları solmakta olan güneş kadar kırmızıydı. Sıcak dürüstlük, zeka ve dostluk

Gözlerinin parlak mavi derinliklerinde parlıyordu ve o anda çocuktan güçlü bir şekilde hoşlanmaya başladı.

"Teşekkür ederim leydim. Yardımınız için minnettarım. Görünüşe göre her zaman sakarlıklarla boğuşuyorum." Tabağı masanın üzerine koydu. "Lord Valteri aç olabileceğinizi düşündü."

Karnı anında guruldadı -sanki kulakları varmış gibi. "Sanırım öyleyim."

Dilimlenmiş peynir ve ekmeği çıkarıp kadının önüne koydu, ardından hızla bir kadeh şarap doldurdu. "Adım Wace." Tabağı duvara yasladı. "Lord Valteri'nin beceriksiz yaveri. En azından çoğu gün bana böyle söylüyor." Ona göz kırptı. "Herhangi bir ihtiyacınız olursa-"

"Lord Valteri'nin yaveri mi?" diye tekrarlayarak onun sözünü kesti. O da başını salladı.

Bunu düşünürken bir parça peynir aldı. "Ona uzun süre hizmet ettin, değil mi?"

Kuşku gözlerini kararttı ve yavrularını etrafta dolaşan bir kerkenezden koruyan bir anne tavşan gibi onu izledi. "Lordun kişisel nitelikte sorular sorulmasını hoş karşılamadığını bilecek kadar uzun. Bu tür sorular genellikle sert bir dil darbesiyle karşılanır. Gerçeği söylemek gerekirse, bu gerçek bir dayaktan daha kötü olabilir. Lord, ruhu derinden kesebilecek sert nükteler konusunda oldukça ustadır."

Nefesini içine çekti. "En derin özürlerimi sunarım, sevgili yaverim. Size bu kadar sert davrandığınızı bilmiyordum."

"Oh, ben değil, leydim. Ben söz konusu olduğumda nedense kendini tutuyor. Sadece onu sabah çok erken uyandırırsam canavarlaşıyor, o zaman da asla kişisel olmuyor. Daha ziyade, kış uykusundan çıkan vahşi bir ayı gibi homurdanır ve hırlar. Ama diğerleri için... Sözleri bir kafa yaralanması gibi...."

"Nasıl yani?"

"Başkasının başına geldiğinde çok komik. Alıcı siz olduğunuzda ise oldukça acı verici."

Peynirini çiğneyip yutarken bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi. Ariel onu rahatlatmak için delikanlıya gülümsedi. "Lordunuza zarar vermek istemem, iyi kalpli Wace. Sadece kendi adının onu neden rahatsız ettiğini bilmek istedim."

"Ah! O zaman Tanrısız Valterius'u duymamış olmalısın." Yalnızca onun için alçak bir tonda konuştu.

Başını iki yana salladı. "Yapmalı mıydım?"

Gözlerini kocaman açarak yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Sonra da sanki büyük bir sırrı açıklayacakmış gibi dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Sen kesinlikle bilmeyen birkaç kişiden birisin. İngiltere'ye geldiğimizde bile tanıştığımız herkes onu görür görmez tanıyor gibiydi. Ününün bu kadar yayılmış olmasına benbile şaşırmıştım."

"Onun şöhreti neden seni mutlu etmesin ki? Bütün çocukların tanınmış efendilere hizmet etmek istediğini sanırdım."

Gözleri derin bir hüznle doldu. "O iyi bir adam, leydim." Wace sanki birinin onu duymasından korkuyormuş gibi odanın etrafına bakındı. "Onun arkasından lordum hakkında korkunç, dinsiz şeyler fısıldıyorlar. Kötü niyetli yalanlar olduğunu bildiğim şeyler."

"Ne gibi?"

"Lucifer'in piçi olduğunu."

Bu düşünceye yüksek sesle güldü. "Lucifer'in piçi, gerçekten de. Ona hiç benzemiyor."

Wace'in gözlerini garip bir ışık kararttı. Gergin bir şekilde kıpırdandı. "Lucifer'in neye benzeyeceğini biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Aklına sarışın, güzel bir adamın görüntüsü gelince Ariel'in tüyleri diken diken oldu. Çekici ve tanıdık biri.

Ama bu delilikti.

Bu yüzden ürpertisi devam etse de gülüp geçti. "Nereden bilebilirim ki? Ama tahminimce o

karanlık ve uğursuz, bir gargoyle yüzüyle. Efendimiz Valteri kadar güzel değil."

Yine de içinden bir ses ona yalan söylediğini söylüyordu.

Wace'in neşesi yerine geldi. "Evet, ve şüphesiz sivri kulakları var."

"Hiç şüphesiz. Ve bir yılan gibi çatalı bir dil."

"Dişleri de var."

Bu, yemek yerken ona eşlik etmeye devam eden çocuğu yatıştırmış gibi görünüyordu.

İşini bitirdiğinde, Wace onu diğer kadınların nakış işlemek ve dikiş dikmek için toplandığı çardak odasına götürdü.

"Lordum, düzenli görevlerinize devam etmenizin hafızanızı geri kazanmanıza yardımcı olabileceğini düşündü."

Ariel tanımadığı odaya ve etrafta oturup dedikodu yapan kadınlara bakarken kaşlarını çatı. Burada kesinlikle tanıdık gelen hiçbir şey yoktu.

Hem de hiç.

Wace gülümsedi. "Sizi yalnız bırakayım." Dehşete kapılan kadın onu geri aramak istedi.

Ama kapıyı daha çok ölüm çanını andıran sert bir gümbürtüyle kapattı.

Kadınlar hep birlikte ona bakmak için durakladılar.

Ariel bir koltuğa doğru ilerlerken sertçe yutkundu.

Yine de, sanki üç kafası varmış gibi ona bakmaya devam ettiler. Bu şimdiye kadar katlandığı en rahatsız edici şeydi.

En azından o böyle düşünüyordu.

Neden

hatırlayamıyorum? Bir laneti geri püskürttü.

"Ben Edyth."

Ariel yanındaki genç kadına gülümsedi. "Ariel."

Bu, kadının sıcak bir gülümsemeye karşılık vermesine neden oldu. Ona küçük bir kutu uzattı.

Kaşlarını çatan Ariel çantayı açtığında kadınların kullandığı gibi bir dizi iğne buldu. Bir tanesini eline aldı ama nasıl kullanacağını bilemedi.

Parmaklarının arasında yuvarladı. Bunda hiç de tanıdık bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

"İyi misin, Ariel?" "Bunu nasıl kullanıyorsun?"

Kızlardan birkaçı ona güldü.

"Dikiş dikmeyi bilmiyor musun, aptal? Yoksa işini bize yıkabilmek için numara mı yapıyorsun?"

Edyth ona ters ters baktı. "Onunla alay etme, Margaret."

Ariel Edyth'e bakarken dudağını ısırdı. "Neyi dikeyim?"

"Ne istersen onu. Giysiler. Duvar halıları. Bir şeyleri tamir et." Bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

"Anlamıyorum."

Edyth bir azizin sabrıyla bezi ve iğneyi eline aldı ve nasıl kullanacağını gösterdi. "İğneyi al ve iplik geçir."

Ariel parmağını batırırken nefesi kesildi. "Bu kadar keskin mi olması gerekiyordu?"

Edyth kaşlarını çattı. "Daha önce hiç birine dokunmadın mı?" Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Ciddi olamazsın!" Margaret'in nefesi kesildi.

Başka bir kız homurdandı. "Neyin var senin?"

★ ★ ★

Valteri kaleye doğru geri dönüyordu ki, kendisine doğru gelen binlerce öfkenin çığlıklarına benzeyen bir ses duydu.

Bir an için kalenin yanıyor olabileceğini düşündü.

Birkaç kadın yanından koşarak geçti.

"O bir deli!"

Ariel'in Edyth adında bir kız tarafından çekilip götürüldüğünü görmek için koşarak binaya girene kadar

ne olduğunu kavradı.

"Böyle bir şey yapamazsınız leydim!"

"Neden olmadığını anlamıyorum. Birinin bu canavara davranış dersi vermesi gerekiyor."

"Edyth?"

Onun seslenişiyle donakaldı. Ariel'i serbest bırakarak hızla reverans yaptı. "Lordum."

"Ne oldu?"

"Hanımınız Margaret'i dövdü."

Wace'in sesiyle döndü. "Pardon?" Wace başını salladı.

"Tartışmışlar."

Edyth dudağını ısırды. "Ona bir erkek gibi yumruk attı, lordum."

Gözünü falan morarttı."

O şirretin dilini bildiği ve masum insanlarla alay edip onları küçümsediğini gördüğü için kadına birkaç tokat atma isteği duymasaydı kızardı.

Margaret'in şansına, kendisinden küçük ya da zayıf olan hiç kimseye, özellikle de çocuklara ve kadınlara asla vurmamayı ilke edinmişti. Ne kadar can sıkıcı ya da aşağılayıcı olurlarsa olsunlar.

"Bunun için özel bir neden var mı?"

"Dikiş dikmeyi bilmediği için kadına gülüyordu."

O kaşlarını çattı at Edyth'in kelimeler, sonra met Ariel'in pişmanlık duymayan bakışları.

"Sana güldüğü için onu yumrukladın mı?"

"Hayır, lordum. Bu kadar küçük bir suç için kimseye vurmam."

"O zaman neden, lütfen söyle?"

Edyth'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Margaret nakışı ellerimden aldı, lordum. Sonra da bir aptalın beceriksiz bir embesile öğretmenlik yapmaması gerektiğini söyledi."

"Ve ona yumruk attın?"

"Hayır."

Kafası tamamen karışmış bir şekilde ikisine de kaşlarını kaldırdı. "Ona hangi noktada vurdun?"

"Edyth'e hakaret ettikten sonra Edyth onun sözlerine sinirlenerek daha fazla iplik almaya gitti. Hareketleri yavru kedinizi ürküttü lordum. Bunun üzerine Cecile sıçradı ve o sefil de onu tekmeledi. Sertçe."

Edyth başını salladı. "İşte o zaman Milady ona bir tane vurdu ve kediye kurtardı."

"Anlıyorum." Eğlencesini gizlemek için boğazını temizledi. "Peki ya kedi? O şimdi nerede?"

Ariel kuşağına bağlı keseyi açarak içinde uyuyan küçük siyah topu ona gösterdi. "Her türlü zarardan güvende."

"Margaret, o kadar da değil." Edyth nefesinin altında kıkırdadı.

Ariel çenesini kaldırdı. "Yaptıklarım için özür dilemeyeceğim." "Kimse senden bunu istemedi."

"Teşekkür ederim, Lordum." Çantayı kucağına aldı ve odasına doğru yola koyuldu. "İzin verirsiniz, Cecile'i kimsenin zarar veremeyeceği bir yere koyayım ve sütü ile eti olsun."

Valteri onun yanlarından ayrılışını izlerken tam bir şaşkınlık içinde duruyordu. Ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiç şüphesiz Margaret ve kocası Ariel'in saldırısı için bir tür disiplin bekleyecekti.

Eğer bir erkek olsaydı, nasıl karşılık vereceğini bilirdi. Kadınlar kavga ettiğinde ne yapılırdı? "Lordum?"

Edyth'e doğru döndü. "Evet?"

"Lütfen Leydi Ariel'e yaptıklarından dolayı zarar vermeyin. Margaret ona karşı çok kaba davranıyordu."

"Korkmayın. Yaptığı şeyle bir alıp veremediğim yok. Ben sadece Margaret'in kocasıyla aramı nasıl düzeltebileceğimi düşünüyordum."

Edyth tereddüt ederek ona doğru yürüdü. "Sıram gelmeden konuşabilir miyim lordum?"

"Lütfen. Özgürce konuşun."

"Elrich senden çok korkuyor. Herhangi bir şekilde tazminat isterse, sadece kaşlarını çat ve hırla, hemen kaçacaktır."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse şimdiye kadar ben de öyle yapardım."

Bu onu hayrete düşürdü. "Peki bu ani cesaret neden?"

"Leydi Ariel bana sizin adil bir adam olduğunuzu söyledi lordum. Nezaketi ve kalbi göz önüne alındığında, onun kararına güveniyorum." Bu sözleri söyledikten sonra, açık sözlülüğünden utanmış gibi koşarak uzaklaştı.

Ya da belki de korkmuştu.

Aradaki farkı anlamak onun için zordu.

Öyle ya da böyle, yıllardır atı dışında biriyle yaptığı en uzun tartışmaydı bu.

Ne kadar garip.

Daha da tuhafı, aniden Ariel'in peşinden gidip onu kontrol etme ihtiyacı duymasıydı. Yaşadığı çileden sonra onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Onu odasında, Cecile ile birlikte yerde yatarken buldu. Yaşadığı tartışmaya rağmen iyi görünüyordu.

Vücudunu hoşlandığından daha fazla heyecanlandıran o masum bakışlarla ona baktı. "Yanlış bir şey mi var?"

"Hayır... Evet. Dikiş hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Yorgun bir şekilde iç geçiren Ariel doğrulup başını salladı. "Hiçbir şey yok." Kendini ayağa kaldırdı. "Yemin ederim hayatımda hiç iğne tutmadım. Edyth bana anlatana kadar ne dendiğini bile bilmiyordum."

Bu nasıl olabilir? Hangi bayana dikiş öğretilmez ki?

Köylü bir kadın bile bu becerilere sahip olabilir.

"Yine de başka şeyler kullandığını hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Mesela?"

Bakışları, kılıcında durana kadar onu rahatsız edecek şekilde vücudunda gezindi. "Bu."

Ona duyduğu arzunun durumu oldukça garipleştirdiği gerçeğine karşı tamamen tetikte olmasına rağmen güldü.

Onun eğlencesini hiç paylaşmıyordu.

Bu onu ereksiyonundan bile daha fazla ayılttı. "Sen ciddisin."

"Hem de çok. Kılıç, bıçak ve kalkan kullanmayı biliyorum. Hatta bir asa bile. Benden neden şüphe ediyorsun?"

Valteri yüzünü buruşturdu. "Çünkü bu bir babanın kızına öğretebileceği bir beceri değil."

Ariel'in bakışları ukalalaştı. "Beni denemek ister misin?"

Normalde ona gülüp geçerdi. Ama nedense meraklanmıştı, özellikle de Margaret ve kocakarıya karşı yaptıklarından sonra.

Ne kadar yeteneği vardı?

Daha iyi düşünemedi onu dışarıya, adamlarının ve süvari birliklerinin eğitim listesinde kullandıkları alıştırma kılıçlarını sakladıkları depoya götürdü. Tahtadan yapılmış ve yastıklı olan bu kılıçlar, eğitimleri sırasında süvari erlerinin birbirlerine zarar vermelerini önliyordu.

Ona bir tane uzattı. "Bana şu bahsettiğin beceriyi göster."

Ariel Valteri'nin uyumsuz gözlerindeki ya da ses tonundaki şüpheyi fark etmemişti. Onunla dalga geçtiğini sanıyordu.

Ama iğnenin aksine, bir kılıcı nasıl tutacağını çok iyi biliyordu.

Aslında, bu rahat hissettirdi. Evde olmak gibiydi.

Uyandığından beri ilk kez bir şey ona doğru ve doğal geliyordu.

Onu selamlamak için kılıcını havaya kaldırdı, sonra da saldırdı.

Başka bir alıştırma kılıcı kaparak onun saldırısını zar zor savuşturdu.

Üçüncü darbeyi indirdiğinde yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ve artık o kadar ukala değildi. "Gerçekten de iyi eğitilmişsiniz leydim."

"Sana söylemiştim." Döndü ve gerçekten de koluna bir darbe aldı. Gerçek kılıç kullanıyor olsalardı bu onu yaralayabilirdi.

Valteri bu imkânsız şey karşısında nefesi kesildi. Yıllardır ne antrenmanda ne de savaşta kimse ona bir darbe indirmemişti. "Etkilendim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ve o daha kıpırdayamadan kılıcını elinden alıp onu silahsızlandırdı. "Ama beni adamlarımın önünde rezil etmene izin veremem."

Gülerek ona reverans yaptı. "Anlaşıldı lordum."

Şaşkınlıkla alkış sesleri duydu. Wace'in onları izlediğini görmek için başını çevirdi.

"Bu inanılmazdı leydim! Yeteneğiniz eşsiz!" "Teşekkür ederim, nazik Wace."

Valteri y a v e r i n e hırslayarak kılıçları sahiplerine geri verdi. "Hanımefendi sürprizlerle dolu."

"Evet, öyle."

Keşke bir soylu kadının savaş için neden bu kadar iyi eğitildiğini anlayabilseydi. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama gülümsemesi bulaşıcıydı. "İzninizle, lordum? Temizlenmek istiyorum."

"Tabii ki. Wace? Onu odasına kadar geçirir misin?"

"Emredersiniz, Lordum."

Valteri bu son bulmacayı çözmeye çalışırken onların gidişini izledi.

Bu kadın kimdi ve nasıl olmuştu da adamın eline düşmüştü? Eğer bu kadar yetenekliyse, onu eğiten adam ne kadar yetenekliydi?

Kimseden korktuğu yoktu. Ama bu bir savaşı. Onun peşinden gönderilen bir casus ya da suikastçı olabilir miydi?

En mantıklısı buydu. Bir kadının böyle bir hainlik yapacağından asla şüphelenmezdi. Saksonların düşmanlarına karşı kullanabileceğı daha iyi bir araç olabilir miydi?

Geldiğini asla göremeyecekleri bir şey.

Yani ya hafıza kaybı numarası yapıyordu ya da gerçekte ve hafızasını kaybetmemiş olsaydı şimdiye kadar onu öldürmüş olurdu.

Bu onun üzerine bir ürperti gönderdi ve sonunda arzusunu tekrar kontrol altına aldı.

Ya tüm bunlar onun oynadığı bir oyundan başka bir şey değilse? İnsanlar çürümüştü. Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi. Çekirdek merkezlerine kadar, kurbanlarının yüzüne gülümserken, bencil nedenlerle komplo kuruyor ve kandırıyorlardı.

Evet, onu izleyecekti ve eğer kalbinde böyle bir ihanet barındırıyorsa, onu bitirecekti. Acı dolu çocukluğunun ona öğrettiğı tek şey buydu. İnsanlar araç değildir. Hiç kimse kullanılıp atılmayı hak etmezdi.

Ya da eğlence için istismar edilir.

Ne kadar güzel olursa olsun, yaverini koruyacaktı. Kardeşini koruyacaktı.

"Bir iblis olabilirim ama asla sadakatsiz değilim."

BÖLÜM 3

Ariel büyük salona henüz girmişti ki, her biri lorduna ve koruyucusuna küfrederek can havliyle kaçışan birkaç adam gördü.

"O şeytanın dölü!"

"Lucifer'in kendi!"

"Tanrı hepimizi korusun!"

Kapıya doğru koşarken neredeyse takılıp düşeceklerdi.

Eğlenerek ve şaşkınlıkla geldikleri yöne doğru ilerledi; Valteri'nin çalışma odası olduğu ortaya çıktı. Rahatsız, devrilmiş sandalyelerle seyrek bir şekilde döşenmiş büyük bir oda ve sıkılı yumruklarıyla üzerine yaslanarak durduğu büyük bir masa.

Ama kaşlarını kaldırmasına neden olan şey, içeri girdiğinde tam göz hizasında, kapıya sıkıca saplanmış olan hançerdi.

Ariel hançeri çıkarmak için bir an bekledi. "Kötü bir gün müydü yoksa kötü bir nişan mı?"

"İkisinden de biraz," dedi küstahça. "Ve gazabımın bir sonraki talihsiz hedefi olmak istemiyorsan, dikkatini toplayıp kaçmak isteyebilirsin."

Hançeri masanın üzerine, adamın elinin yanına koydu ve adam sandalyeleri toplayıp düzeltmek için hareket ederken kağıt yığınının bir göz attı. "Daha sert bir yapıya sahip olduğumu göreceksin. Artık senin hassasiyetini gördüğüm için o kadar kolay korkmuyorum." Ona şakacı bir şekilde burnunu kırıştırarak defterlerini gözden geçirdi. "Peki Lord'u bu kadar kızdıran ne?"

Ayı gibi bir iç geçirdi. "Bir şey yok."

Başını eğerek üç ayrı yığın halindeki şikâyet mektuplarına dikkat etti. "Köylüler isyan mı ediyor?"

Valteri son sandalyeyi de düzeltip onun yanına dönerken alay etti. "Keşke. Bununla başa çıkabilirim."

"İnsanları hırpalamak her zaman çözüm değildir, lordum."

"Bunu daha önce bir başkasını yumruklayan kadın mı söylüyor?"

"Kedinizi kurtarmaya çalışıyordum."

"Ve ben de akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum."

Masasından uzakta, sandalyeleri bıraktığı odaya göz gezdirdi. "Geldiğimde mobilyaların durumuna bakılırsa, kedi konusunda çok daha başarılı olduğumu söyleyebilirim."

Valteri güldü ve sonra bu alışılmadık ses karşısında dondu kaldı. Hayatında ilk kez böyle bir şey yaptığını hatırlıyordu.

"Peki, lordum, tekrar soruyorum, sizi bu kadar telaşlandıran nedir?"

Kusurlarını bir başkasına itiraf etmek ona acı veriyordu ama nedense bunları bir başkasına itiraf etmektense ona itiraf etmeyi tercih ediyordu. "Bu lanet hesaplara bir anlam veremiyorum." Kâhyasının, o piçi boğmakla tehdit etmeden önce açıklamaya çalıştığı defteri ona uzattı.

Ve ciddiymdim.

"Bunlar gözden geçirmem gereken kira borçları ve sonra da vergilerini ödemem gerekiyor." Kadın rakamları okurken yüzünü buruşturdu. "Ve siz başka bir şey söylemeden önce, evet, okuyabiliyorum."

Masum bir bakışla ona baktı. "Neden aksini düşüneyim ki?"

"Çünkü ben bir paralı askerim." "Ve?"

Kardeşi de dahil olmak üzere neredeyse herkes onun aptal ve eğitimsiz olduğunu düşündüğünden, bu onu hazırlıksız yakaladı. "Ben iblis dölüyüm."

Bunun üzerine homurdandı. "Ne tür bir iblis okumayı bilmez ki?"

"Hiç komik değilsin."

"Hayır, ama bu doğru. Şimdiye kadar okuma yazma bilmeyen bir iblis görmedim." Ariel onun sözleri karşısında hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi.

Valteri ya da o.

Ancak onun için en şok edici kısım, bunun bir şaka olduğunu düşünmemesiydi.

Tıpkı kılıç kullanmayı bildiği gibi, iblisler hakkında da yakın bir bilgiye sahip olduğuna dair kötü bir his vardı içinde. Bir şekilde, bir yerlerde, onlarla etkileşime girmişti.

Ama bu olamaz.

Ve bu tür düşünceler ve sözler tehlikeliydi. Bu bilgiyi nasıl ve nereden edindiğine dair hiçbir fikri olmasa da bunu biliyordu.

Adamın kolunu şakacı bir şekilde iterken gergin, sahte bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum lordum! Sadece şaka yapıyorum. İblisler arasındaki okuma yazma oranını nereden bilebilirim ki? Daha ziyade, bana öyle geliyor ki bu kadar manyak olabilmeleri için oldukça okur-yazar olmaları gerekir. Sizce de öyle değil mi?"

"Elbette." Ama ses tonu bu kelimeyle uyuşmuyordu.

Neyim var benim?

Dudağını ısırarak tekrar deftere ve kâhyanın garip karalamalarına baktı. "Şey... o zaman... sorun ne olabilir?"

"Ben aritmetik yapamam."

Bu onu şaşkına çevirdi. Adamın uyumsuz bakışlarındaki utancı yakalamak için sertçe başını kaldırdı.

"Sakin kimseye söyleme!" "Hiç kimseye, lordum. Neden söyleyeyim ki?"

Valteri rahat bir nefes aldı. "Ciddiyim, Ariel. Bu yeterince aşağılayıcı."

"Ben asla böyle bir şey yapmam. Ayrıca, matematiği kolayca yapabileceğinizi düşünmeliyim."

"Nasıl yani?"

"Bunu bir savaş gibi düşünün. Eminim dışarı her adım attığınızda kaç kişiyle karşı karşıya olduğunuzu ve kazanmak için kaç kişiyi çıkarmanız gerektiğini zihinsel olarak hesaplıyorsunuzdur."

"Bu farklı."

Başını iki yana salladı. "Aynı şey. Sadece o kadar kanlı değil." Bir parça kâğıt ve tüy kalem alarak ona gösterdi. "Şöyle düşünün. Burada tepeden aşağı inen yirmi adamınız var." Keskin, düz çiziklerle sayıları yazdı. "Kazanmak için sekizini çıkarmanız gerekiyor. Geriye kaç kişi kalır?"

"Bir düzine."

"Doğru. İşte aritmetiğiniz, lordum."

"Huh." Valteri hayretler içinde öylece durdu. Daha önce hiç kimse bu sayıları savaştan başka bir şeye uygulandığında anlayabileceği şekilde bu kadar basitleştirememişti. Ne kadar kolay görünmesini sağlamıştı. "Ama o kadar da basit değil."

"İşin özü gerçekten bu." Kâğıt üzerinde işaretler yaptı. "Onları ordunuz için toplayacağınız, çıkaracağınız ya da çarpacağınız askerler olarak düşünün; kayıtlarınızı düzenli tutmanıza yardımcı olacaktır."

Valteri yavaş yavaş anlam kazanmaya başlayan sayfalara bakarken aklına bir fikir geldi. Muhtemelen en iyilerinden biri değildi, ama yine de ...

Kesinlikle en kötüsü değil.

Ariel kendisinden korkan huysuz kâhyasından çok daha çekiciydi. Arkadaşlığı çok daha hoştu.

Ve ona sanki ayakkabısının altındaki bokmuş gibi bakmadı.

"Bunu yapmama yardım etmek ister misin?"

Ona sert bir bakış attı. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"İşin içinde çatal bıçak olsun ya da olmasın." Gülümseyerek hançeri havaya kaldırdı ve parmaklarının arasında hınzırca oynattı.

Kendine rağmen tekrar güldü. "Nedense leydim, beni böyle bir şiddete teşvik edeceğinizden şüpheliyim."

Gerçekten de, kıza o kadar yakın duruyordu ki, saçlarından yayılan yaseminin tatlı kokusunu alabiliyordu.

Aksine, zihnindeki görüntüler çok daha hassas ve uygunsuzdu. Özellikle de ışığın solgun tenine vurması ve onu çok etli ve baştan çıkarıcı göstermesi.

Suikastçı olabilirdi ama o anda, hain kalbini göğsünden söküp atmasına memnuniyetle izin verebilirdi.

Hançeri bir kenara bıraktı ve kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Bilemiyorum. Margaret'in sabrını sınamam uzun sürmedi ve Wace'in dediğine göre sizinkini sınamak çok daha kısa sürüyormuş."

Homurdandı. "Wace, Eyüp'ün sabrını denerdi."

"Bundan şüpheliyim. Çok tatlı bir çocuğa benziyor."

"Sizin için söylemesi kolay leydim. Onun beceriksizliğinin yaralarını siz taşıyorsunuz. Tökezlemediğinden daha fazla tökezliyor. Taşımaya çalıştığı her şeyi genellikle benim üzerime düşürür. Ve kaç kez eyerimi düzgünce sıkmayı unuttuğunu saymaya başlayamam. Eğer bu kadar dikkatsiz olduğunu bilmeseydim, beni öldürmeye çalıştığını düşünürdüm ve üzerime bir şey düşürdüğü ya da döktüğü için lekelenmemiş bir tuniğim olduğunu sanmıyorum. Genellikle sıcak ve neredeyse haşlayıcıdır. Bakmakla yükümlü olduğu her şeyi kaybettiği gerçeğini boş verin."

"O zaman neden onu yaverin olarak kabul ediyorsun?"

Ariel, Valteri'nin sorusu üzerine sessizleşip ayılmasını izledi.

Ne kadar garip. Wace'in eksikliklerini
açıklarken neşeliydi ve şimdi ...

Onun bakışlar gittiğin ve Yara izi üzerinde
onun El. A Cecile'i düşünmesine neden olan
küçük bir kusur.

Onun da koruduğu yavru bir kedi.

Berraklık ona çarptı.

"Çünkü başka bir efendinin onu eksiklikleri yüzünden
istismar etmesinden korkuyorsunuz, değil mi?"

Konuştığında sesi kuru ve düzdü. "Dünya pisliklerle dolu
leydim."

Ama Valteri onlardan biri değildi. En azından onun
gördüğü kadarıyla. Biri onu sinirlendirdiğinde sesini
yükseletebilir ve hırlayabilirdi.

Ama asla yumruğunu kaldırmazdı. Başka biri ilk darbeyi
vurmak üzere olmadıkça.

Başkalarına da hakaret etmiyordu.

Çünkü şimdi düşününce, Wace'in onun üzerine bir şeyler
düşürdüğünü görmüştü ve henüz bu konuda çocuğa tek
kelime etmemişti.

Boğazını temizleyerek çenesini defterlerine doğru salladı.
"Muhasebe konusunda bir anlaşılmaya vardık mı?"

"Var. Size yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Valteri oturması için sandalyeyi çekti.

Bunu yaparken saçları Valteri'nin parmak eklemlerine
değdi. Valteri bu masum temas karşısında tüm vücudu
patlarken bir laneti geri püskürtmek zorunda kaldı.

Ama daha da kötüsü, elini o kalın, keten saçların
derinliklerine gömmek ve dudaklarını boynunun etli
kıvrımında gezdirmek için duyduğu ezici arzuydu.

Neyin var senin dostum?

Delirmişti.

Aptallığın da ötesinde. Yine de düşüncelerini, onu alıp götürmeyi ve günün geri kalanında onunla sevişmeyi ne kadar çok istediğinden zar zor uzaklaştırabiliyordu.

Denesen bile çığlık atar.

Bu gerçek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arkasındaki gerçek de öyle.

Evet, öyle. Daha önce hiçbir kadın onu yatağına kabul etmemişti. Savaş için kampların peşinden gidenler bile. Onlara çok daha fazlasını ödedikten sonra onları öpmekten başka bir şey yapmadığında onlar bile utandı.

Bu yüzden sonunda bekârlığa karar vermişti. Elde ettiği tek şey isteksiz bir öpücükken, parasını fahişelere harcamaya devam etmesine gerek yoktu. Sonunda parasını biriktirmeye ve fiziksel ihtiyaçlarını kendi başına karşılamaya karar vermişti.

Ama Ariel'e duyduğu arzu...

Tehlikeli ve rahatsız ediciydi.

Boğazını temizleyerek kendine bir sandalye çekti ve kâhyaya karşı sabrını yitirmeden önce üzerinde çalıştığı defteri ona uzattı.

"Vergi için yüzde beş hesaplamam gerekiyor. Leydim bunu savaşla nasıl eşitliyor? Her askerin bir elini mi keseceğim?"

Ariel onun ciddi ses tonuna güldü. "Daha çok bir göz ya da ayak tırnağı gibi." Ona gülümsedi. "Peki, önce kimi kör etmeliyiz?"

Ağzının kenarları sanki gülümsemek istiyormuş da gülümsememek için çaba sarf ediyormuş gibi kalktı. "Ben kâhya diyorum. O sinsî, küçük bir piçti."

Sağduyusuna rağmen, onun gözlerindeki ışıktan büyülenmişti. Adam inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Nefes kesici bir şekilde.

Kalbi küt küt atarken, uzanıp onun eline dokunmak istedi. Sakın buna cüret etme! Tek bildiğin evli olduğun!

Bu doğruydu. Onu arayan bir kocası ve çocukları olabilirdi.

Yine de bu doğru gelmedi. Ya da doğru görünmüyordu. Etrafındaki çocuklara ve diğerlerine baktığında, dikişle yaşadığı aynı kopuk hissi onlarla da yaşadı.

Sanki daha önce onların etrafında hiç bulunmamış ve onlar hakkında hiçbir bilgisi yokmuş gibi.

Ancak Valteri'nin şirketi doğru geliyordu.

Mantıklı. "Hiç tanışmadığımıza emin misin?"

Ona bakmak için durakladı. "Evet. Neden sordunuz?"

"Bunu açıklayamam ama sende çok tanıdık bir şeyler var." Özellikle de gözleri. Sanki onu geçmişte tanıyormuş gibi hissetti. O gözlere birçok kez bakmıştı.

Sesinin tınısı bile... Rahat hissettiriyordu.

Tanıdık.

Bazı tavırlar çok tanıdıktı.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Ve aynı zamanda, kafasındaki imaj da tam olarak o değildi.

Neden açıkça göremiyorum?

Ona hatırlattığı adam kimdi? Zihni ona ne anlatmaya çalışıyordu? İçinden bir ses bunun son derece önemli olduğunu söylüyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü odaklanamıyordu.

Elbette Valteri'ye bu kadar dikkatle odaklanmasaydı bunun bir faydası olurdu. Onun zengin, baş döndürücü kokusuna ve kaslı kolunun kendisinininkine sürtünme şekline. Onun gücü büyüleyiciydi ve sesinin tınısı ...

Bunu bütün gün dinleyebilirdi. Tüm sağduyusuna rağmen onu ona doğru çeken rahatlatıcı bir şey vardı. Hiç böyle hissetmemişti.

Ya da sen?

"İyi misiniz leydim?" Kadın

ona gülümsedi. "İyiyim."

Başını ona doğru eğdi, sonra kadehine uzandı. Ve boş olduğu gerçeğiyle derin bir iç çekti.

"Bir sorun mu var, lordum?"

"Benim serseri yaverim yine saldırıyor." Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Çalışırken bize biraz daha şarap getireyim."

Ariel deftere odaklanmaya çalıştı ama adam yanından geçerken bakışları adamın çarpıcı formuna takıldı. Karanlık ve aydınlık. Bu ikilik onun gözünden kaçmamıştı.

Tam kapıya ulaştığında, kapı takırdayarak açıldı ve Wace içeri daldı.

Bir tabakla.

Şarap ve yiyecekler, çenesini sıkarak geri çekilen zavallı Valteri'nin üzerine döküldü.

"Lordum! BEN-BEN-BEN-"

Valteri elini kaldırarak Wace'in kekelemesini susturdu. "Sorun yok, Wace. Bu haftayı yağlı ve ıslak bir şeyler giymeden geçirebileceğimden korkmaya başlamıştım. Artık kirlenmiş olduğuma göre, bu konuyu aklımdan çıkarabilirim." Çocuğu omzundan alkışladı. "Ben daha az kirli bir şeyler bulmaya çalışırken lütfen hanımefendiye kucağında değil masada servis yapılmasını sağla..." Yüzünü buruşturdu. "Balsamlı."

Ve böylece çocuğun yanından geçerek yanlarından ayrıldı.

Ariel onun sıcak ve acı verici olduğunu bildiği bir şeye g ö s t e r d i ğ i tahammül karşısında şaşkına dönmüştü.

Wace pisliği temizlemek için eğilirken derin bir iç çekti.

Ariel yardım etmeye gitti ama adam onu k o v a l a d ı .

"Lütfen leydim. Yeterince utandım."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Neden benden özür diliyorsun?"

Emin değildi. "Berbat hissediyorum. İkiniz için de."

Wace temizlenirken başını salladı. "Lord Valteri en azından sakarlığım için bana bağırса kendimi daha iyi hissederdim."

"Neden? Adil Cato'nun dediği gibi, sabır bir erdemdir."

"Ve temizlik tanrısallıktan sonra gelir, ama nedense bunda da ustalaşamıyorum."

Ona dudak büktü. "Ceza olarak şiddet isteyen tanıdığım tek kişi sensin."

"Sadece beceriksizliğim yüzünden dayağı hak ettiğimi bildiğim için." Yüzünü buruşturdu. "Çok çabalıyorum ve yemin ederim lorduma her yaklaştığımda aptalca bir şey yapıyorum."

"Bir şeyi yapmaktan korktuğunuz için sizi gerginleştiriyor olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Durup ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece konuşup tanıştıktan sonra sakarlığı bıraktın."

"Doğru."

Kadehlerden birini eline aldı. "Sanırım buna neden olan şey kaza yapma korkunuz." Burnunu kırıştırdı. "Bu hariç. Bu kesinlikle Lord Valteri'nin hatasıydı."

Güldü. "Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. Kapıdan içeri girdiğimde dikkat etmeliydim." Wace iç çekerek kadehi onun elinden aldı. "Teşekkür ederim leydim."

"Ne için?"

"Beni daha iyi hissettiriyor. Annemi pek hatırlamıyorum. Ben yürümeyi öğrenmeden önce ölmüş. Ama senin nezaketin onun sahip olduğunu düşünmek istediğim şey."

"Bundan eminim."

Ona tatlı bir gülümsemeyle bakarak tabağını aldı ve büyük bir dikkatle hızla uzaklaştı.

Ariel kaşlarını çatıat ve Zemin. Bu oldu
Mükemmel. Hayır. hiçbir iz kalmadı.
Bir damla bile.
Ama yerdeki desen ona ...
Annen için üzgünüm.
Zihninde belli belirsiz bir ses duyunca kaşlarını çatı.
Derin ve yankılanan.
Ariel hayal kırıklığı içinde bağırarak istedi. Neden geri
dönmüyordu?
Annesine ne olmuştu?
Peki ailesinin geri kalanı neredeydi? Erkek ya da kız
kardeşi var mıydı?
"Baba." Açık renk saçlı bir adamın görüntüsünü gördü.
Vahşi.
Yenilmez.
Evet, bir babası vardı.
Ariel adamın adını ö ğ r e n e m e d e n görüntü
kaybolunca lanet okudu.
"Hatırlayacağım...."
Sadece hafızasının geri gelmesinin kötü bir şey
olmamasını umuyordu. Belki de zihninin her şeyi silip
atmasının bir nedeni vardı. Onu korumaya mı çalışıyordu?
Nereden bilebilir ki?
Kendi kendine iç çekerek ayağa kalktı, bu gizemi
çözmeye her zamankinden daha kararlıydı.

★ ★ ★

Ariel Valteri'yle birlikte çalışırken günler geçtikçe eski
kâhyasının canı çok sıkılıyordu. Adam efendisinden nefret
ettiğini iddia etse de, onun varlığından daha çok nefret
ediyor ve içerliyordu.

O, olmak istediği her şeydi. Hızlı. Doğru. Ve Valteri'nin
sabrını hiç zorlamamıştı. Yine de aralarında bir duvar vardı
ve nedeninden emin değildi. Sanki

Onunla ilgili bir şey onu tedirgin ediyordu. Emin olmak için gülünç.

Yine de...

Ariel son muhasebesi üzerinde çalışırken onun huzursuzluğunu hissetti.

Valteri başını salladı. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa kardeşim insanların soluduğu havayı vergilendiriyor gibi mi görünüyor?"

"Nasıl yani?"

Kadının elindeki defteri işaret etti. "Bu onun yeni varlıklarının bir muhasebesinden daha fazlası. Yemin ederim, adam her şey için bir ücret istiyor."

Öfkesi onun mizahını bozdu. "Paralı askerlerine ödeme yapmak için paraya ihtiyacı yok mu?"

Onu kızdırmak istemişti. Ama onun yerine mizahı karardı. "Bize kızgın mısın?"

"Neden yapayım ki?"

Valteri'nin birdenbire sahte gibi görünen masumiyeti karşısında içi sıkıştı. "Seni fethettik."

Kalemini bir kenara bırakıp ona kaşlarını çatı. "Bir ülkeyi fethettiniz lordum. Henüz hiç kimse beni fethedemedi. Edemeyecek de."

"Peki ya kocanız?"

Derin bir iç geçirdi. "Böyle bir anım yok. Hatırlayabildiğim tek şey babam olduğuna inandığım bir adamın silik görüntüsü."

"Ve?" Adam onun kendisinden bir şeyler sakladığını hissetti. Dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı. "Beni deli sanacaksın."

Hayır. Onu hâlâ bir casus ya da suikastçı olarak görüyordu. "Deli olduğunu düşünmeyeceğim."

"Bana seni hatırlatan bir adam görüyorum."

Bu, içgüdülerinin gerilmesine neden oldu. Onun bilinmeyen babasıyla tanışmış olabilir miydi?

Annesi bugüne kadar babasının kimliği hakkında tek kelime etmeyi reddetti.

Gizlilik için yemin ettim ve buna sadık kalacağım! Falaise'li Herleva, şampiyonlar için düzenlenen turnuvalarda bazı hizmetçilerin kurdeleleri düşürdüğü gibi piçleri düşüren cesur bir orospuydu. Onun bu kararlı reddi, pek çok kişinin onun şeytanın oğlu olduğuna inanmasının nedeniydi.

Yoksa üvey kardeşlerinin hepsinin babasının adını vermişken neden reddetsin ki?

Kişisel inancı, babasının doğumunun çok düşük olduğu ve bir seyisle yattığını kimsenin bilmesine izin vermekten korktuğu yönündeydi.

Ya da köylü.

Daha çok bir rahip gibi. Neden bu kadar lanetlendiğini açıklıyor. Eğer böyle şeylere inanıyorsa.

"Bu adamın kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Ariel başını salladı. "Onu sadece bir an görebiliyorum ve sonra kayboluyor."

"O zaman sana onu nasıl hatırlatıyorum?"

Küçük bir of çekti. "Açıklaması zor. Ben sadece..." Gözleri kederle çalkalanıyordu.

Belki de yanılıyordum. Onun durumu çok samimi görünüyordu. Belki de düşündüğü gibi biri değildi.

Aptal olma. İnsanlık tarihi, onlara ihanet eden kadınların elleriyle yazıldı. Biri gardını indirdiği anda sırtına hançeri saplayan arkadaşlarının elleriyle.

Bunların hepsi rol olabilir.

Ya değilse?

Bu riski göze almaya cesaret edemedi. "Umarım yakında bir şeyler hatırlarsın."

Başını salladı. "Peki ya siz lordum? Geçmişinizden hiç bahsetmiyorsunuz. Bilmesem unuttuğunuzu düşüneceğim."

Acı acı güldü. "Keşke," diye mırıldandı nefesinin altında. İç çekerek, acısını unutmak için elinden geleni yaptı.

Gerçekten istemediği anılar - hafızasının kaybolması için her şeyini verebilirdi. "Hayatta kaldım. Söyleyecek başka bir şey yok."

"Peki ya aileniz? Erkek ve kız kardeşlerin. Kralın kardeşin olduğunu biliyorum. Başka kardeşin var mı?"

Bu düşünceyle alay etti. "İddia ettiğim gibi değil. Odo bu toprakları fethetmek için bizimle birlikte İngiltere'ye geldi. Ne yazık ki o piç kurusu biz geçerken Manş Denizi'ne düşmedi."

Ariel onun hırçınlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"O bir piskopos ve bir eşek. Will bile ondan pek hoşlanmıyor." Valteri şarabından bir yudum aldı ve kardeşinin, küçük sansarı boğazlamadan önce Will'i onları ayırmaya zorlayan bazı hakaretlerini hatırladı. "Diğerlerine gelince, onları gerçekten hiç tanımıyorum. Robert, Mortain Kontu. Kız kardeşim Emma, Avranches Vikontesi ve Arletta da Leydi de la Ferté-Macé. Ama dediğim gibi, onlar benim için yabancılar."

"Seni hiç tanıyorlar mı?"

"Sadece isim ve ün olarak. Robert'la bir keresinde bir turnuvada tanışmıştım ve onu atından düşürmüştüm." Ona pişmanlık duymayan bir gülümseme verdi. "O aşağılamadan sonra bana bir faydası olmadı, ama birkaç güzel söz söyledi. Kız kardeşlerime gelince, karşımda dursalar bile onları tanıyamam."

"Özür dilerim." Ariel, umursamaz bir tonda konuşmasına rağmen ihmal edilmelerinden duyduğu acıyı hissetti.

"Tanımıyorum. Will'in hayatıma girmesine izin verdiğim için yaşadığım dramı düşününce, onlarınkine dair hiçbir şey bilmediğim için memnunum."

Güldü. "Berbatsın!"

Umursamazca omuz silkti. "Ben sadece gerçeği söylüyorum." "Peki ya ailen? Neredeler?"

"Annem Conteville Vikontu ile evlendi, kendisi birkaç ay önce öldü."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama boşa harcamayın. Annem ölümünden beri onun ölümünü kutluyor. Onunla sadece unvanı için evlendiğini ve şimdi dul olmaktan mutlu olduğunu duydum, özellikle de en büyük oğlunun İngiltere kralı olduğu düşünülürse."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. "Yani onunla iletişim halinde misin?"

"Hayır. Onun rahminden çıktığımdan beri beni hiç ziyaret etmedi. Sadece Will'in bana söylediklerini biliyorum."

"Peki ya baban?"

Üzerine uğursuz bir karanlık çöktü. "Şeytan mı? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kadın homurdandı. "Valteri, lütfen. Baban hakkında bir şeyler biliyor olmalısın."

"Sadece annemin onurunu kırdı ve kaçtı. Annem onun hakkında tek kelime konuşmayı reddediyor ve ben de annemin beni onların pek de şefkatli olmayan omuzlarına bıraktıktan sonra büyüdüğüm manastırdan başka bir şey bilmiyorum."

Çok fazla acı. Sanki kendi acısıymış gibi hissedebiliyordu. "Neden büyüdüğün tarikata katılmadın?"

Burun delikleri alevlendi. "Will'in beni buraya kilitlemesinin nedenini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Orayı bir daha görürsem yerle bir ederim ve Tanrı'nın gazabını üzerine çekerim diye korkuyor."

"Tekrar özür dilerim."

"Olma. Ben onların yarattığı canavarım ve öyle olmasaydım uzun zaman önce şişlenmiş olurdum. Bana güvenin leydim. Keşişler bana bir hizmette bulundu. Beni tüm nefretleriyle yetiştirmemiş olsalardı, diğer herkesin aşağılamasından asla kurtulamazdım." Bu sözleri söyledikten sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Ariel orada oturmuş, onun peşinden gitmekle varlığının onu yatıştırmayacağını bilmek arasında kalmıştı. O bir

sert bir adamdı. Ama onunla paylaştığı çok az şey göz önüne alındığında, nedenini anlıyordu.

Wace ona başkalarıyla asla konuşmadığını söylemişti. O bir istisnaydı ve buna değer veriyordu.

Ve her gün geçtikçe ve kimseye vermek için hiçbir nedeni yokken onun nezaketine daha fazla tanık oldukça, buna daha da değer verdi. Dürüstçe mi? Huysuz doğasına rağmen ondan çok hoşlanıyordu.

Dikenler arasında bir zambak.

Onu tanımlamanın en iyi yolu buydu. Yine de her geçen gün bunun böyle devam edemeyeceğini anlıyordu. Valteri'nin de hemen belirttiği gibi, büyük olasılıkla onu arayan biri vardı.

Ama kim?

★ ★ ★

Valteri güneşin batışını görünce dışarıda durakladı. Garip bir şekilde güzeldi, ona Ariel'i hatırlatıyordu. Kasvetli bir manzara üzerinde sessiz bir renk parıltısı. Bu o kızdı.

Belki onun geçmişi de sizinki kadar trajiktir ve bu yüzden hatırlamamayı seçmiştir.

Bu bir düşünceydi ve pek çok şeyi açıklıyordu. Eğer bir günlüğüne bile olsa unutmak için bir şansı olsaydı, bunu memnuniyetle kullanırdı.

Yine de şüpheleri ve kuşkuları onu rahatsız ediyordu. Gerçek olamayacak kadar tatlı görünüyordu.

Çok samimi.

Hiç nezaket bilmediği için onunkiyle ne yapacağından emin değildi. Bu onu hazırlıksız ve kararsız bıraktı.

Burada olduğu her gün, ona olan ilgisi daha da artıyordu.

Aptal olma. Karısı ve ocağı asla onun kaderi olmamıştı. O fethedilmiş bir ödöldü ve böyle yaratıklar diğerlerinden daha tehlikeliydi.

Gardını düşürürsen sırtına bir bıçak saplanır. Hayatında güvenilebileceği tek şey buydu.

İnsanlar hainlerdi. Yılan gibiydiler.

Yine de Wace'te bulduğu kırılğanlığın aynısını onda da hissetti.

Belki o da delikanlı gibi istismara uğramıştı. Yine de böylesine güzel bir kıza nasıl zarar verildiğini asla anlayamazdı. Bir çocuğu dövdükleri gibi.

Evet. Etraflarındaki herkesi avlayan ruhsuz pislikler bolca vardı. Bu hayvanlardan payına düşenden fazlasını tanımıştı.

Yüzünü buruşturarak, Ariel hakkındaki gerçeği bilmeyi diledi. Çünkü onun kaldığı her gün, büyüsüne kapıldığı bir gün daha demektir.

Eğer yakında gitmezse, onun ölümü olabilirdi.

BÖLÜM 4

Bir hafta sonra, Ariel akşam yemeği için üstünü değiştirmeyi henüz bitirmişti ki odasının kapısı çalınmadan açıldı.

Telaş içinde nefesi kesilerek Valteri'nin sert bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. Bu da ne böyle? Daha önce hiç davet edilmeden kapısını açmamıştı.

Ve onu hiç bu halde görmemişti. "Bir sorun mu var, lordum?"

Nefes alış veriş i ağırlaşınca geri adım attı. "Koridorda kardeşin olduğunu iddia eden asil bir herif var."

Bu beklenmedik haber ve onun kelime seçimi karşısında çenesinin düştüğünü hissetti. Dürüst olmak gerekirse Valteri çoğu insanın aptal olduğunu düşünürdü.

Sadece normalde bunu yüksek sesle söylemezdi. "Kardeşim mi?"

"O öyle söyledi."

Tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. Bu olabilir miydi? Ailesi sonunda onu bulmuş muydu?

Ve yine de...

Bir şeyler doğru görünmüyordu. Hâlâ ait olduğu yerin burası olduğuna dair güçlü bir his vardı içinde.

Valteri'ye ve buradaki diğerlerine olan bağı her geçen gün daha da güçleniyordu.

Gerçi bu da pek mantıklı gelmedi.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Midesinde boş bir his vardı. Ne olduğunu anlayamadığı bir önsezi, onu bekleyen kişinin ailesinden biri olmadığını söylüyordu.

O başka biriydi. Başka bir şey.

Bu kişiyi merak eden ve içinde büyük bir önsezi hisseden Ariel, Valteri'yi takip ederek uzun boylu, keten saçlı bir adamın odanın ortasında durduğu salona girdi. Etrafındaki askerlere sanki onu rahatsız ediyorlarmış gibi bakıyordu.

Ensesindeki tüyler anında diken diken oldu. Her parçası ani bir alarma geçmişti. Yabancıdaki bir şey tanıdık geliyordu....

Yine de onu tam olarak tanıyamadı. Tereddüt etti.

Birdenbire arkasını döndü ve onunla yüzleştirdi. Korkusu üç katına çıktı.

Kaçın! İçinden bir ses, gidebildiği kadar hızlı bir şekilde sığınak bulması için ona bağırdı.

Bu "göt" şeytandı.

Bunu biliyordu. Zalimlik vücudunun her gözeneğinden akıyordu ve bu onun içindeki tüm alarmları harekete geçirdi.

Sevecen bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sevgili Ariel!" Ona doğru koştu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki güvendesin. Seni kaybetmekten çok korkuyordum." Onu kemik kıran bir sarımayla kucakladı.

Ew! Tüm varlığı ürperdi. Bir biti kucaklamak gibiydi.

Yabancıyı iterek aralarına mesafe koyması gerekiyordu.

Dirseklerini aralarına sokmak için elinden geleni yaparken yüzünü buruşturdu. "Sizi tanıyor muyum, efendim?"

Onu hemen serbest bıraktı.

Bir adım geri çekilerek ona incinmiş bir surat ifadesi verdi. "Ne oyunu bu Ariel'im? Eminim şimdiye kadar eğlenmişsindir. Benden bu kadar uzaklaştığın ve bu iyi insanları rahatsız ettiğin için seni dövmeliyim."

Ariel neredeyse güvenebileceğini bildiği tek kişiye, Valteri'ye doğru koşuyordu. "Onu tanımıyorum!"

Valteri'nin güvenliğine ulaşmadan, yabancı onu kolundan yakaladı ve durdurdu. Kaba parmakları etini ısıyor, soğuk kavrayışıyla onu yakıyordu. "Kes şunu, hemen!" diye homurdandı.

Konuşmak için ağzını açtı ama Valteri öne çıkıp dirseğindeki çelik tutamağı çıkarınca hemen kapattı.

Kendini onların arasına yerleştirdi. "Bu kadar yeter." Adam geri adım atmazsa ses tonu şiddet vaat ediyordu. "Ona ne olduğunu bilmiyorum ama artık kendini hatırlamıyor. Ya da görünüşe göre seni."

Yabancı dehşete düşmüş bakışlarını Valteri'den ona çevirdi. "Beni gerçekten tanımıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

Kollarını ona doğru uzattı, yüz hatları şefkat ve hoşgörünün bir karışımına dönüşüyordu. "Ariel, canım, ben senin kardeşin Belial'ım."

BÖLÜM 5

Bu isim Valteri'yi bir yılanın keskin ısırığı gibi yaktı. Bu adamın buraya gelip ona böyle bir iblis ismi vermesi bir tür şaka mıydı? Sanki iki sözde Hristiyan anne kendi yavrularına karşı bu kadar acımasız olabilir miydi?

Kendi annesi kafadan hasta olsa da, bir başkasının bu kadar zalim olabileceğinden şüpheliydi.

Adını aldığı iblis en büyük cehennem kuvvetine komuta ediyordu ve acımasız savaş becerileriyle ünlüydü.

Belial...

O tüm kötülüklerin prensiydi. Karanlıklar kralının sağ koluydu. Aslında, onun adı kötülük anlamına geliyordu. Kanun kaçağı.

Günah.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Şüphesiz bu piç kurusu böyle bir ismi kendine mal ederek onunla alay ediyordu. Eğer niyeti böyle bir dalga geçmekse, Valteri onu beş para etmez hayatının sonuna kadar döverdi.

"Belial?" Valteri şüpheli bir kaşını kaldırdı.

Adamın yüzünde kibirli ve sinirli bir ifade belirdi. Birisi kendi ismine tepki verdiğinde hissettiği aynı tedirginlikti bu. Onlara nezaketin bir parçasını geri verme ihtiyacı.

"Evet, Tanrısız Valteri." Belial isminin her hecesini vurguladı, bu lakap Valteri'nin kabul etmek istediğinden çok daha fazla canını yakıyordu. "Görünüşe göre pagan babamın da annen gibi kötü bir mizah anlayışı varmış.

ikimizi de iblis olarak adlandırmak için. Ve sen adını bir adım daha ileri götürerek, kendi kardeşinin ve dünyanın geri kalanının seni bu şekilde kınamasına neden olacak kadar hararetle onu inkar ederek yukarıdaki Rab ile alay ettin, öyle mi?"

Valteri homurdandı. "Yanlış bilgilendirilmişsiniz efendim. Benim lakabım, savaş alanında ve dışında bağırsaklarını deştığım adamların sayısıyla kazanıldı. Bazıları sadece aynı odayı işgal ederek beni kızdırmaktan başka bir sebepten dolayı değildi." Bakışlarını Belial'ın karnına ve ayaklarına indirerek bu uzun ve etkileyici listeye kendi leşini de eklemek istediğini belli etti.

Ama görünüşe göre Belial'ın da gözü korkacak biri değildi. Aksine, Valteri'yi soğuk bir bakışla tararken gözleri canlı bir maviye dönüştü, kendi öfkesi daha da yükselmemiş olsaydı Valteri bu cüretkârlığı eğlenceli bulabilirdi. "Yine de, bu diyara geldiğimde babamın beni daha çok düşünmüş olması gerektiğini düşünüyorum, çünkü bana iblislerin en acımasızının adını vermiş."

Valteri güldü. "Öyle mi düşünüyorsun? Beni yetiştiren rahipler yanlış bilgilendirmediyse, adın 'değersiz' anlamına geliyor. En azından annem bana savaş alanını yöneten bir komutanın adını vermiş."

Onun açık ve kaba düşmanlığı, etraflarındaki birkaç kişinin nefeslerini sertçe çekmesine neden oldu.

Gerçekten de bir misafire bu şekilde hakaret etmek görgüsüzlüktü. Bu yüzden onu ilk azarlayacak olan kardeşi olurdu.

Will bir diplomat istiyorsa, yanlış kardeşi seçti.

Belial dudağını büktü. "En azından ben babamın adını söyleyebilirim lordum. Ya siz?"

Bu, izleyenlerin saklanmak için kaçışmasına neden oldu. Ariel duyulabilir bir nefes verdi.

Valteri kılıcını kavradı. Pürüzsüz, deri kaplı kabzası avucunu ısırdı ve kılıcın şarkı söylediğini duymayı arzuladı

kınından bir çıkış yaptı ve piçin kafasının omuzlarından yuvarlanışını izledi.

Bir adam ona hakaret etmeye cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu. yüz. Bu Hatırlatma . onun geçmiş, ve onun küçümsenen soyu, karnında kaynayan ateşi dizginlemek ya da ruhundaki, önündeki simpkin'i yenme ihtiyacını yatıştırmak için çok az şey yaptı. İyi ki bu konuda ilk hakareti o etmişti. Aksi takdirde Belial şu anda yerde dişlerini arıyor olurdu. Ancak Valteri ikiyüzlü değildi ve adamın sadece kendini savunduğunu bilse bile saldırmazdı.

Touché.

Batıl inançların acı tadını herkes gibi o da biliyordu ve hiçbirinin kontrol edemeyeceği bir şeydi. İnsanlar aptaldı ve bağınazlıklarına mantıksız bir zihinle bağlıydılar.

Belial'ın kahkahası çınladı. "Hadi ama, en büyük arzun beni silah altına çağırmakmış gibi bakma. Ben sadece seninle şakalaşıyordum, dostum." Valteri'nin sırtını sıvazladı.

Çenesi düşen Valteri şaşkınlık ve inanmazlık içinde ona baktı. Davet edilmeden ona dokunmuş muydu? Ailelerinin tüm üyeleri dengesiz miydi?

"Hakaretlerimi bağışlayın lordum." Belial Ariel'le yüzleşmek için döndü. Uzun, ince bir parmağını Ariel'in yanağında gezdirdi ve Valteri onun vücudunun katılığına, tepki olarak sinmemek için gösterdiği kontrolü fark etti. "Korkarım kız kardeşim için duyduğum endişe sağduyumu gölgede bıraktı." Tekrar Valteri'ye doğru baktı. "Ve görgü kurallarını. Eminim beni affedebilirsiniz?"

Hiç sanmıyorum. Gerçekten mi? Bu küçük trol kaltağından nefret ediyor ve onu ezip geçmek istiyordu.

Ancak, isim takma konusunda kendi payını da kabul etti.

Valteri'nin hâlâ şüpheleri olsa da bu sözler kulağa yeterince samimi geliyordu.... Çünkü Belial'la ilgili bir şey bu canavarın hepsiyle spor olsun diye oynadığını söylüyordu.

Evet, adamın göz ucuyla bakışı. Bu ona, kurbandan kurbanı ilerlerken askerleri dikkatle izleyen ve göze çarpmamaya çalışan bir kesiciyi hatırlattı.

Belial'da doğuştan sinsi olan bir şeyler vardı. Bu durum tüylerini diken diken ediyor ve kendisini sanki savaştaymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ariel endişeyle kıpırdandı ve ona baktı. Gözleri onu koruması için yalvarıyordu.

Valteri, hayatta tahammül edilemez bulduğu tek şey olan, zayıfları avlayanlar hakkındaki o tanıdık bakışın içinde sert bir akor oluşturmalarıyla kaskatı kesildi. Wace bir sayfayken ve bir canavarın kontrolü altındayken onun gözlerinde gördüğü çaresiz, boyun eğmiş dehşet dolu bakışın aynısıydı bu.

Etrafındakiler tarafından hor görülen ve istismar edilen Wace, derin bir kekemeliğe sahipti. Ve bir ziyafette kazara Valteri'nin kucağına bir sürahi şarabı döktüğünde, gözlerindeki korku elle tutulur hale gelmişti.

Tıpkı çocuğun kırbaçlanmasını emreden efendisinin öfke kükremesi gibi. Bir çocuğun böylesine masum bir hata yüzünden dövüldüğünü görmek istemeyen Valteri, bir zamanlar asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmıştı.

Bir yaver almış.

Onun gözetiminde kimse bir çocuğu ya da bir başkasını istismar edemez.

Ariel'in kardeşi Wace'in eski lordu kadar kötü niyetli olabilir miydi? Bu tek düşünce bile içinden bir cinayet dalgası geçirmesine neden oldu. Eğer durum gerçekten böyleyse, onun Belial'la gitmesine asla izin vermezdi.

Önce adamın bağırsaklarını deşerdi.

Dudaklarına dostça olması gereken ama odada kalan bir avuç adamın gözle görülür bir şekilde irkilmesine ve geri çekilmesine neden olan bir gülümseme yerleştirmeye zorlayan Valteri, kendisine nezaket olduğu söylenen şeyi denedi.

Bu kadarı da fazla. Diğerleri gibi olmaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Her zamanki yüz buruşturmasına ve bakışlarına geri dönerek içini çekti. "Söyle bana Lord Belial, nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsunuz?"

Belial sırtını Ariel'e döndü. "Evimiz güneyde. Biz Brakenwich Vadisi'ndeniz. Babamızın toprakları Norman boyunduruğuna girdi ve davamızın kaybedildiğini anladığımda savaş alanını terk edip Ariel'i aldım. Kuzeye, Hexham'da yaşayan akrabalarımızın yanına gitmeyi düşündüm, orada çok fazla Norman olmadığı söylendi." Hüzün bakışlarını kararttı ve dua eden bir yalvarıcı gibi kollarını uzattı. "Tabii ailemizin oradaki topraklarını ve evlerini hâlâ muhafaza etmesi şartıyla."

Savaşın sonucu böyleydi. Barışta bile masum kurbanlar her zaman acı çekerti. Gerçekten de hayatın kendisi, acımasız yolundan geçen herkesin ruhunu yaraladı.

Valteri'nin bunu kanıtlayacak yara izleri vardı. İçeride ve dışarıda.

Omuz silkti. "Kardeşimin yaptıkları için özür dilemeyeceğim. Ona karşı bir yalancıyı desteklerken, ona vaat edilen tahtı reddettiklerinde bu savaşı başlatan sizin kendi halkınızdı."

Belial onun sözleri karşısında gülümsedi. "Ah, sadakat. Pek çok kişiyi cehennemin kapılarına doğru neşeli bir kovalamacaya sürükleyen o asil hanımefendi." Valteri'nin omurgasından aşağıya bir ürperti gönderen küçük bir kahkaha attı ve ardından nefesinin altında alçak bir tonda konuştu. "O hain kaltağı ne kadar da seviyorum. İşimi çok kolaylaştırıyor."

Bunu doğru mu duymuştu? "Affedersiniz?"

"Çenemi rahatlatıyor," diye daha yüksek sesle konuştu Belial. "Babamın eskiden söylediği eski bir Sakson sözüdür bu. Bilirsiniz, sadakat hayatı kolaylaştırır."

Duyduğu şey bu değildi. Aslında bundan oldukça emindi. Ama, artık sözlü olarak tartışmak istemiyordu.

ya da yediği yerde kan dökmehtense, gitmesine izin vermeyi seçti. "Prithee, nasıl oluyor da iki İngiliz soylusu sanki doğuştan Fransızca konuşuyor?"

Belial omuz silkti. "Annemiz. Flanders'dan geldi."

Yeterince basit görünüyordu, ancak Valteri Ariel, kardeşini temkinli bir şekilde izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Belial onu korkutuyordu ve bunu göstermemek için kendini zor tutuyordu. Ariel onun bu özelliğine saygı duysa da, ağabeyinde onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlayana kadar korumasından ayrılmasına izin vermeyecekti. "O halde, biz neredeyse kuzeniz ve bu nedenle seni istediğin kadar kalmaya ve misafirperverliğimize katılmaya davet ediyorum."

Belial şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yenilmişlere, bize neden yardım edesiniz ki?"

Onurlu tonuna rağmen, bu sözlerde doğrudan bir yüzleşme vardı. Evet, solgun gözlerindeki bakış hiç şüphe bırakmıyordu. Bu bir meydan okumaydı.

Bunun bir önemi yoktu. Valteri hayatında bir gün bile geri adım atmamıştı ve şimdi de atmaya niyeti yoktu.

Sert bakışlarıyla Sakson soylusuna doğru bir adım attı. "Kız kardeşinin hatırı için sana koruma teklif ediyorum. Belli ki acı çekmeyi hiç bilmiyor. Bu şekilde kalmalı diyorum ve kardeşi olarak senin de aynı fikirde olduğunu varsayıyorum. Onun iyiliği için." Belial'a soğuk bir bakış fırlattı. "Şahsen ne yaptığın ya da nereye gittiğın umurumda değil. Sana uygunsa şeytana bile gidebilirsin. Ama hanımefendinin zarar gördüğünü görmeyeceğim."

Belial'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Kısa bir kahkaha attı. "Öyle olsun. Kız kardeşimin hatırı için kalacağız."

Belial, Valteri'ye adam hakkında çok şey anlatan yersiz bir kibirle, sanki malikânenin sahibiymiş gibi salondan çıkıp akşam serinliğine doğru yürüdü.

Bu, yayını alıp geri çekilen sırtına bir ok saplamak istemesi için yeterliydi.

Bu görüntünün tadını çıkardı. Keşke bu tamamen korkakça bir hareket olmasaydı, baştan çıkarıcılığın ötesinde bir şey olurdu.

Ariel ilerledi, gözleri minnettarlıkla doluydu. "Benim için yaptıklarından dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır Valteri."

Sonra, onu son derece hayrete düşürerek, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve yanağına bir öpücük kondurdu ve kolunu şefkatle sıktı.

Şok onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Daha önce kimse ona böyle bir nezaket göstermemiştir.

Ariel pembeye çalan bir tonda kızarak izin istedi ve odasına yöneldi.

Tek başına.

Vücudu alev alev yanan Valteri onun kaçışını izledi, yanağı hâlâ dudaklarının sıcak yumuşaklığıyla karıncalanıyordu. Bakışlarını onun yuvarlak kalçalarının nazik salınışına bıraktı ve dişlerini sıktı.

Aklından bile geçirme....

Yine de onun yatağındaki görüntüsünün zihninde canlanmasına engel olamıyordu. Arzu içinden geçerek kanını ve belini ateşledi. Ve bir anlığına, onu kollarında düşünmesine, onu altında tutarken kulağına fısıldayan şefkatli sesine izin verdi. Bu uzun zaman önce kovduğu bir hayaldi çünkü kendisine nefret, küçümseme ya da korku dışında herhangi bir şeyle dokunacak bir kadınla karşılaşacağını hiç düşünmemiştir.

Hem de ona hizmetleri için para ödedikten sonra.

Gerçekten de, bir kadının kollarında yaltaklanmasını izlemekten yorulmuştu. Ondan geri çekilmemek için kendisiyle savaştığını görmekten. Bu o kadar kötü bir hal almıştı ki, en son bir fahişeye para ödediğinde, daha içine girmeden onu terk etmişti. Onunla birlikte olmaktan duyduğu bariz hoşnutsuzluk tahammül edebileceğinden çok daha fazlaydı. Satın aldığı bir kadına tecavüz ediyormuş gibi hissetmektense meseleyi kendi ellerine almayı tercih etmişti.

Kendisiyle gerçekten birlikte olmak isteyen bir kadına sahip olabileceği düşüncesi zihninde tek boynuzlu bir ata dönüşmüştü. Peri masalları ve kamp ateşleri için bir şey. En iyisi aptallara bırakılan ve asla olamayacak şeylerle ona eziyet etmemek için geçmişinin derinliklerine gömülen efsanevi bir hayal.

Ama Ariel hiçbir zorlama olmadan dudaklarını onun bedenine bastırmıştı....

Ona gülümsemişti.

Dişlerini gıcırdatan Valteri, bu görüntüyü unutmak için gözlerini kapattı. Sonra birinin ona minnettarlığını iffetli bir öpücükle göstermeye cüret ettiği son zamanı hatırlayınca irkildi.

Bu anıyı hatırlayınca içinde bir öfke kaynadı. Hayır, Ariel'in ona tekrar dokunmasına izin veremezdi.

Kimse ona dokunmamalıydı. Bunu biliyordu. Bedeli tamamen çok yüksekti.

Onun şeytanın fahişesi olarak etiketlendiğini görmek istemiyordu. Başkalarının aşağılamalarına ve alaylarına alışkındı. İsteyeceği son şey, ona nezaket göstermeye cesaret ettiği için kırbaçlandığını görmektir.

★ ★ ★

Ariel yükseltilmiş kürsünün üzerindeki masada oturmuş, etrafında vızıldayan sayısız konuşmayı dinliyordu. Son yemek de servis edilmişti ama Valteri hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Onu yemeğinden alıkoyan şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

Sonra tekrar ...

Belial onun yanına oturdu. Yemek boyunca sessizliğini korumuştı ve sanki av peşinde koşan bir avcıymış gibi odada toplananlara nasıl baktığı gözünden kaçmamıştı. Daha da kötüsü, ne zaman bir anlaşmazlık çıksa bundan zevk alıyor gibiydi ve bunu özellikle zihnine not ediyordu.

Özellikle de kavgaya neden olan şeye.

Onun varlığı bile onu geriyor ve tehlikeye karşı uyarıyordu... ölüme karşı, ama nedenini tam olarak söyleyemiyordu. Onunla ilgili bir şey tenini bir ürperti gibi sarmıştı. Yeterince arkadaş canlısı görünüyordu ama yine de bu his, delireceğinden korkana kadar devam etti.

Sanki onun hakkında da aynı şeyi hissetmiş gibi, yakınlarındaki insanlar kardeşiyle aralarına olabildiğince mesafe koyarak masalardan kalkmaya başladılar.

Kendisine verdikleri mazeret için minnettar olan Ariel kardeşine sertçe gülümsedi. "Dışarıda biraz yürümek istiyorum."

Yüzünde sahte gibi görünen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Dikkatli ol Ariel, saat geç oldu ve sana bir şey olursa çok üzülürüm."

Bu sözlerden neden şüphe duydu?

Çünkü yalan söylüyor. Bunu biliyordu ama yine de hiçbir neden düşünemiyordu.

Keşke geçmişini hatırlayabilseydi, belki o zaman kardeşinin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilirdi.

Ona neden güvenmediğini.

Çünkü o bir yılan.

Bu, aklından çıkaramadığı bir görüntüydü.

"Uzun sürmez." Oturduğu yerden kalktı ve hızla diğerleri gibi yaptı. Kardeşinin uyandırdığı ürpertici hisle arasına olabildiğince mesafe koydu.

Ariel koridorun ağır meşe kapısını iterek açtığı anda, ahşap avuçlarına hafifçe sürtündü. Soğuk bir rüzgâr ona doğru eserek yanaklarını dondurdu. Neredeyse yemek alanına geri dönecekti ama en son istediği şey kardeşiyle ya da başka biriyle yüzleşmekti. Tek ihtiyacı olan biraz yalnız kalmak, düşünmek ve dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan kafasını toplamaktı.

Lütfen bir şey hatırlamama izin ver.

Herhangi bir şey.

Geçmişle ilgili hiçbir bilgiye sahip olmamaktan çok yorulmuştu. Kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmemekten.

Nasıl olur da orada onu neredeyse delirtecek kadar alay eden soluk gölgelerden başka bir şey olmazdı? Bu hiç adil değildi.

Gevelemesini önlemek için çenesini sıkarak karanlık avluya doğru ilerledi. Fenerler yanıyordu ve hafızasının tozları arasında gizlenen ve tam olarak hatırlayamadığı bir şeylerin ipucuyla onu rahatsız eden gizli korkularla mücadele etmek için bir nebze neşe sağlıyorlardı. Yürürken ahırda birbirleriyle konuşan seyislerin ve uyumak için yatan çeşitli hayvanların seslerini duydu.

Ariel belirli bir hedef düşünmeden, ahşap salonun etrafındaki yıpranmış patikayı takip ederek küçük bir bahçeye girdi.

Çiçekler yaklaşan kış ayazına kaçınılmaz teslimiyetlerine karşı savaşıırken havaya buz gibi bir gül kokusu sinmişti. Yine de bahçenin güzelliği, çiçeklerin yersiz neşesi içini ısıtıyordu. Burası garip bir şekilde hoştu ve ona hatırlayamadığı başka bir şeyi hatırlatıyordu.

"Leydim?"

Karanlık bir köşeden gelen sesle sıçradı. Sese doğru dönerek Valteri'nin ayağa kalkışını ve kendisini görmesini engelleyen çalının üzerinden yükselişini izledi. "Lordum, burada ne işiniz var?" Aralarındaki mesafeyi kapattı.

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, bir av partisi tarafından tuzağa düşürülmüş temkinli bir tilkinin kararlı dikkatiyle onu izledi.

Ariel çalılığın kenarında durdu ve Valteri'nin soğuk zeminde yaptığı, deri ciltli nadir bir kitabın açık durduğu paletе baktı. Valteri'nin gecenin soğüğünde uyumaya niyetli olduğu apaçık ortadayken, Ariel içindeki ani acıya karşı savaştı.

Onu herkesten bu kadar uzak tutan yalnız doğası için göğsünü siper etti.

Cecile kalın bir yün battaniyeye sarınmış, küçük bir mum ışığının yanında uyuyordu. Peynir, ekmek ve yarısı yenmiş meyvelerden oluşan tahta bir tabak, Valteri'nin soğuk gecede yemeğini burada yediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Tek başına.

Uyumsuz gözlerini şüphe doldurdu. Bakışları yaşlı ve yorgun bir adamın bakışlarıydı. Hayatı boyunca tarifsiz acılar çekmiş ve bunların bedelini ödemekten bitkin düşmüş birinin bakışlarıydı. Ruhunun çukurlaşmış karanlığında hiçbir neşe kıvılcımı parlamıyordu ve o anda onun ölümün rahatlatıcılığını aradığını biliyordu.

Bu savunmasız bakış onu rahatsız ediyor, hayal edebileceği her şeyden daha çok korkutuyordu. Çünkü tanıdık geliyordu. Geçmişinde bir yerlerde bu bakışa fazlasıyla aşina olmuştu.

Birçok kez görmüştüm.

Neden hatırlayamıyorum?

Kafasını daha da karıştıran bu küçük görüntülerden başka bir şey görememek çok sinir bozucuydu.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi ihtiyaçtan ağırlaşmıştı.

"Temiz havaya ihtiyacım vardı."

Gözlerinde ani bir ateş parladı. İlk başta bunun öfke olduğunu düşündü ama yüzündeki ifade bu duyguyu yalanlıyordu. Daha ziyade bir özlem ya da açlık ifadesiydi.

Ve bu ateş onu çağırdı. Onu kendine çekti. Bakışları, sanki her satırını hafızasına kaydetmiş gibi yüzünde gezindi.

Tereddütle, soğuk yanağına dokunmak için elini uzattı. Avucunun sıcak nasırları soğuğu yatıştırdı ve tüm vücuduna bir ürperti yaydı.

Ariel bir yandan kaçma isteği duyarken bir yandan da ona yaklaşmak istiyordu.

Bu konuda anlamadığı o kadar çok şey vardı ki. Anlaması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Yine de onun dñnyasında anlamlı olan tek şey o gibi görünüyordu. Doğru görünen tek şey.

Kendini bir girdabın içindeymiş gibi hissediyordu. Anlamadığı duygular tarafından kamçılanmıştı. Sanki bir şey onu kasıtlı olarak engelliyor ya da itiyordu.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Yalnız kalmak istediği her halinden belli olan bir adama duyduğu çekimden daha fazla. Neden onu terk edemiyordu?

Kardeşinden nefret ediyorsun.

Tek sebep bu değildi. Başka bir şey daha vardı.

Ve sormayı düşünebildiği tek şey en bariz soruydu. "Neden buradasınız lordum?"

"Alışkın olduğum şey bu. Turnuva çadırında pek rahatlık yok, savaş alanında ise daha da az."

Kalbi onun için kırılmıştı. Başkalarının davranışları yüzünden kendisi için seçtiği hayat buydu.

Hâlâ bir başkasına karşı mutlak nefretten başka bir şey hissedebiliyor olması bile bir mucizeydi. Yine de oradaydı, yavru kedisini koruyor ve onu yatağının rahatlığıyla baş başa bırakıyordu....

Bir insan bu kadar acımasız olan bir dñnyaya karşı nasıl bu kadar nazik olabilirdi?

Ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Valteri, tanımlayamayacağı kadar yabancı duygularla mücadele ediyordu. şefkatli ve koruyucuydular.

Bu o değildi ve bunu biliyordu. İnsanlardan nefret ederdi. Bütün

İnsanlar. Hayatı boyunca bunu yapmıştı.

Kendi iradesi dışında, dünya onu bir ölüm makinesine dönüştürmüştü. Onu acımasız yapmıştı. Ariel'in kardeşi gibi insanlar onu yargılıyor ve onunla alay ediyordu.

Ama bu gece ona bakarken gözlerinde alaycı bir ifade yoktu. Bu kadar yakınında dururken korkmuyordu ve bu onu zayıf ve savunmasız hissettirdi.

Onu kadının merhametine bıraktığı için küçümsediği şeyler.

Onu zayıflattı.

Bu düşünceye gülmeli.

Zayıflık, olmakla suçlanabileceği son şeydi. Kızgın. Nefret dolu. Acı.

O anne sütüydü. Sertleşmiş.

Yine de ona yeniden insan olduğunu hissettirdi. Neden?

Nasıl?

Uyandırdığı bu duygular yüzünden ondan nefret etmek istiyordu. Keşke edebilseydi.

"Rüyalarım girdiğin yetmedi mi?" Onun fısıltıyla söylediği sözler karşısında kaşlarını çattı.

Kızın solgun saçlarından bir tutam yakaladı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. Saçları çok yumuşaktı ve donmuş güller gibi kokuyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Tabii ki bilmiyordu. Bir zamanlar masum bir çocuğu şeytan olarak ilan eden keşişlerden bile daha aptalca konuşuyordu.

Ama onun üzerindeki etkisini bir gün anlayacak mıydı....

Onu uzaklaştır. Zihni bu emri haykırdı. Onu korkutması ve kendisinden olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu. Bir daha ona yaklaşmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmalıydı.

Hem onun hem de kendimin iyiliği için. Yapılacak en güvenli şey buydu.

Yapılacak en nazik şey.

Niyeti buydu. Yine de ona doğru hareket ettiğinde, vücudu ona itaat etmedi. Bunun yerine, göğsüne çarpana kadar onu kendine çekti.

Bu ani his ikisini de ürküttü. Düşündüğünden çok daha yumuşaktı. Hatırlayabildiği tüm kadınlardan daha yumuşaktı.

Nefes nefese kalması mükemmel dudaklarının ayrılmasına neden oldu ve bu onun felaketi oldu.

Kendini durdurmadan önce cennetin tadının nasıl olduğunu öğrenmeliydi. Sonuçlar lanetlensin.

Zaten lanetlendim. Sonunda yaptığım bir şey yüzünden olsun.

Gözlerini kapatarak dudaklarını onunkilere indirdi ve onu öptü.

Ariel Valteri'nin tadına bakarken hareket edemiyordu. Nefes almakta zorlanırken temasla birlikte başı döndü. İçgüdüsel olarak, bunun onu ilk kez öpen bir erkek olduğunu biliyordu.

Hiç kimse buna cesaret edememişti. Bu düşünce onu şaşkına çevirdi.

Gücenmiş olmalıydı ama yine de anlamadığı bir yanı bunu istiyor ve arzuluyordu. Ariel kollarını adamın geniş omuzlarına doladı, onu kendine çekti, vücudundaki güç ve kuvvet hissinden zevk aldı.

Hafifçe geri çekildi, dişleri dudaklarını ısırды, sonra geri döndü, daha önce olduğundan daha da yoğun bir şekilde. Ağızını açtı, onun tadını, nefesinin sıcaklığını memnuniyetle karşıladı. Hayatında hiç bu kadar baş döndürücü bir his hatırlamıyordu.

Ve bu onun daha da kızarmasına neden olacak kadar kötü düşüncelere kapılmasına neden oldu.

Birden uzaklaştı ve onu nefes nefese bıraktı.

Gözlerini açtığı anda, kendisine inanamayarak bakan adamın yüzündeki öfkeyi gördü.

Nefes almakta zorlanıyordu, bir elini uzun, bağlanmamış saçlarında gezdirdi ve ondan uzaklaştı.

"Git!" diye hırladı.

Neden bu kadar kızgındı?

Ariel itiraz etmek için ağzını açtı ama tek bir kelime bile dudaklarından çıkamadan adam arkasını döndü ve ona cehennemde yaşayan bir canavarı hatırlatan bir yüz ifadesiyle baktı.

Tüm o ilkel şiddet onun bakışlarında yanıyordu. Ani bir korkuyla titredi ve kendine onun ünlü bir efsane savaşçısı olduğunu hatırlattı.

Ve bu merhamet ya da iyilik için değildi.

"Kadın, hayatına değer veriyorsan, kendini benim yanımdan al."

Dehşetin acı tadı boğazını yaktı.

Bu adam onu öldürebilecek tek kişiydi. Birden korkan Ariel avludan kaçıp salonun güvenli yerine geri döndü.

* * *

Valteri onun kaçışını izledi, suçluluk duygusu vicdanını kemiriyordu. Bunu yapmamalıydı.

Korkutmak kadar öpmek de. Kendisine olan öfkesini ondan çıkarması doğru değildi.

Onu neden öptüğünü hayal bile edemiyordu. Savunmasını düşürmemesi ve böyle basit şeylere boyun eğmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de ona öğretilen her şeyi, çektiği her acıyı unutmasını o kadar kolaylaştırmıştı ki.

Lanet olsun bana.

"Ariel." Kızın adı adamın dudaklarından şarabın tatlılığı gibi döküldü.

Kadının şekli gözleri için ne kadar rahatlatıcıysa, dili için de o kadar rahatlatıcıydı. Tadı daha da güzeldi.

Keşke onu sahiplenebilseydi, ama böyle bir düşünceyi aklından bile geçirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kız ona güneş ışığını hatırlatıyordu.

ve aşkı, çocukken özlemini çektiği her şeyi, bir yetişkin olarak sahip olamayacağını bildiği her şeyi.

Hak etmediği şeyler. O lanetliydi.

Beşikten mezara kadar.

Yaşlı keşişler haklıydı. Hayatı hiçbir zaman tam ve mutlak bir sefaletten ibaret olmamıştı. Bu yüzden Tanrı'ya inanmıyordu.

Neden cehenneme inanmadığını.

Çünkü bu hayat cehennemdi ve ölüm, ondan kurtulmak için can attığı tatlı bir kurtuluş olacaktı. Tek istediği, hiçbir şeyin acıtmadığı ve bir daha asla başka bir insanın yüzünü görmek zorunda kalmayacağı sonsuz bir uykuydu.

Uzun zamandır unuttuğu anıları aklına geldi ve hayatında birçok kez huzurlu bir sığınak, onu önemseyen biriyle, onu şeytanın oğlu olarak işaretleyen fiziksel deformasyonundan daha fazlasını gören biriyle bir ev hayal ettiğini hatırladı.

Onu hiçbir zaman içinde istememiş olan bu dünyaya yabancıydı.

Ben böyle iyiyim.

Hayır, değilsin.

Dişlerini gıcırdatarak, kendisine yalancı diyen o iç sesten nefret etti.

Bir hırıltıyla sol gözünün yanındaki yara izini parmakladı.

"Eğer gözün seni rahatsız ederse, onu çıkar ve senden at. Cehennem ateşine atılacak iki gözün olacağına, hayata tek gözle girmen senin için daha iyidir." Yaşlı rahibin dengesiz sözleri zihninde yankılanarak, bağnazlıkları yüzünden onu neredeyse kör ettikleri günü hatırlattı.

Gözünü oymadan önce zar zor kaçabilmişti. Bugün bile acısını hissedebiliyordu.

Sadece işkencelerinden değil.

Küçümsemelerinden.

Başını arkaya atarak, fahişe annesi yüzünden kendisini hor gören bu hayatın adaletsizliği karşısında derinlere kök salmış bir feryat kopardı.

Hiç tanımadığı bir baba için.

İkisi de onu istememişti.

Ve bu dünyayla ya da insanlarıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Savaş alanına dönmeliydi. Orada kendini ve yerini biliyordu. Orada çocukluğunu ya da dayak yediği ve unutulduğu geceleri hatırlatan hiçbir şey yoktu. İstenmeyen. İşe yaramaz bir şey.

Savaş alanında kimse arkasından fısıldamaya ya da yüzüne karşı küfretmeye cesaret edemezdi.

Evet, sabah William'a bir ulak daha gönderecek ve bu kez kardeşinden onu görevinden almasını isteyecekti.

★ ★ ★

Belial sevinçten başı dönmüş bir halde avludan dışarı süzüldü. Planının bu kadar kolay gerçekleşmesi neredeyse bir günah gibi görünüyordu.

Üstünlük ondaydı ve aptal piçler hâlâ onun oyun alanını terk ettiğini fark etmemişlerdi.

Ya da daha doğrusu...

Battlefield.

Kahkahalarını bastırarak avluyu geçti, kendisini göremeyen adamların yanından geçti ve yaramazlıklarını bekleyen karanlık ormana girmek için kapılardan çıktı.

Kocakarının gırtlaktan gelen ilahilerini takip ederek ağaçların arasından geçip açıklığın ortasında yaktığı küçük ateşe doğru ilerledi. Suç ortaklarını ne kadar da severdi. İşini önemli ölçüde kolaylaştırıyorlardı ve dahası, her zaman bir ruh fiyatına iki ruh alıyordu, ya da bu özel durumda üç ruh.

Onu korkutmamak için ve güçlerini büyük ölçüde azaltmasına rağmen, bir insan formuna geri döndü ve siyah kazanının içinde kalın, keskin bir sıvı karıştıran kocakarıya yaklaştı.

"Bu da ne böyle?" Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle ona baktı. "'Bu intikam. Her şeyden çok senin onun tatlı kokusunu bildiğini sanırdım."

"Tatlı mı?" Sert bir esinti kokusunu ona doğru üflerken öksürdü. "Lucifer'in osuruklarından daha kötü kokuyor."

Başını salladı, gözleri ateşin ışığından ve deliliğinin içsel ışığından parlıyordu. "Birlikte miydiler?"

Belial çömlekten ve kokusundan epeyce uzaklaştı. "Evet. Onu istiyor. Ama Valteri çok kontrollü bir adam. Onu zayıflatmamız gerekecek."

Kocakarı kepçeyi tencereden çıkardı ve iki kez kenarına vurdu. "Sence bu" -tencereyi işaret etti- "ne için?"

Kötü komşuları ve tüm akıl sağlığını kokusuyla uzaklaştırıyor.

Belial kaşlarını çatı. "Ne yapacaksın, bayılana kadar burunlarının dibinde mi sallayacaksın?"

Kadın ona o güne kadar gördüğü en iğrenç bakışı attı ve Belial ona bu şekilde hakaret eden kadının akıl sağlığından şüphe etti. "Bu pazarlığın bana düşen kısmı. Seninki ise onların bellerini ısıtmak."

"Şehvet benim uzmanlık alanım." Belial, kocakarıyı ve karışımını izleyebileceği ve o iğrenç kokudan gaza boğulma tehlikesi yaşamayacağı alçak bir ağaç dalına doğru süzüldü. "Hiç korkmayın. Gönderdiğim ıslak rüyalardan sonra... sabahleyin yaşayacağı fiziksel acının içinde olmak istemezdim."

Belial gülmeye başladı ama aklına başka bir düşünce geldi. "Düşündüm de, bizim küçük Naşru'yu biraz daha az dirençli hale getirmenin bir yolunu biliyorum." Hnzr bir gülümsemeyle tekrar gölgeye büründü. "Güven bana, yenik düşecek. Ruhun zerine bahse girebilirsin."

Sonra tekrar, o zaten vardı.

★ ★ ★

Ariel'in rüyasında hafif bir müzik dolaşıyordu. Kardeşi ve anne babasıyla geirdişi tatlı bir çocukluğun görüntüleri, onu uyandırana kadar şarkıya eşlik etti.

Yataktan sıçrayarak doğruldu.

Bir an için rüyasının onu terk ettiğini düşündü, ancak kalbinin her çılgınca atışında, mutluluktan patlayacağını düşünene kadar rüyasını, hayatını daha fazla hatırladı.

Kendini hatırladı!

Bu düşünce Ariel'in başını döndürdü. Ailesini ve evini hatırlıyordu! Hizmetilerini ve evcil hayvanlarını, derslerini ve konferanslarını!

Mutlu bir kahkaha atarak battaniyesini üzerinden attı, eteğini topladı ve Valteri'yi aramaya koştu. Ona haberlerini vermek için sabırsızlanıyordu.

Koridorda kısa bir süre duraklayan Ariel etrafına bakındı ama adam orada değildi. Ona söylemek için onu bulmalıydı.

Titreyen bacakları üzerinde kapıdan dışarı koştu ve onun paletine yöneldi.

Arayışına o kadar odaklanmıştı ki, çığlık atmaktan başka bir şey yapmak için çok geç olana kadar ahırdan koşan atlıyı fark edemedi.

BÖLÜM 6

Birdenbire güçlü kollar Ariel'i sarıp geriye çekti. Atlı yanından hızla geçip onu kıl payı ıskalarken kalbi dehşet içinde çarpıyordu. Bir an daha geçse, hızla koşan atın toynaklarının altında ezilebilirdi. "Kahretsin, Kadın, ne vardır sen çalışıyor için Yapmak mı? Öldürmek.

Kendini mi? Size söz veriyorum, ölmenin çok daha az acı verici yolları var!"

Ariel rahatlamış bir halde gergin bir kahkaha attı, Valteri onu aptallığından kurtarmak için orada olduğu için minnettardı. "Teşekkür ederim!" Elini Valteri'nin hâlâ koruyucu bir şekilde beline doladığı kolunun üzerine koydu.

Kavrayışı gevşedi ama onu serbest bırakmadı. "Daha dikkatli olmalısın," dedi, sesi garip bir şekilde nazikti.

Tam bir şok içindeyken, adam yanağını kısa bir an için kızın başına yasladı ve sonra ne yaptığını anlamış olmalı ki, kızıdan o kadar hızlı uzaklaştı ki, kız gerçekten tökezledi.

Sert bir bakışla bakışlarını kızın vücudunda gezdirdi. "Umarım yaralanmamışsınızdır?"

Ses tonu keskin olsa da iki renkli gözlerindeki rahatlamayı gördü ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Bu kadar yakışıklı birinin ona tekrar böyle sarılması ve bu kadar ilgili olması için kendini yüz atın altına seve seve atabilirdi. "Sadece gururum, lordum. Başka bir şey değil."

Sanki minnettarlığı onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini ondan kaçırdı. "Lütfen söyleyin leydim, bu kadar büyük

Kendinizi neredeyse ölüme attığınızı mı ithal ediyorsunuz?"

Mutluluğu geri dönerken tüm korkusu ve belirsizliği kaybordu. Bir adım öne çıktı ve adamın sol omzuna attığı uzun sarı saç örgüsüne dokundu. "Önce sana kendimi hatırladığımı söylemek istedim! Geçmişimi! Her şeyi!"

Örgüyü kızın ulaşamayacağı bir yere çekti ve omzunun üzerinden attı, gözleri donuk ve bir şekilde kederliydi. "Bu gerçekten de sevindirici bir haber."

Tuhaf, sesi mutlu
gelmiyordu. Oldukça
kasvetli, aslında.

"Hayır," dedi Ariel soluk soluğa, sevincini gölgelemesine izin vermeyecek kadar rahatlamış ve sersemlemişti. Kollarını iki yana açarak küçük bir daire çizdi. "Bu inanılmaz!"

Başını arkaya yaslayarak gökyüzünün mavi ve beyaz bir montaj içinde dönmesini izledi. Kahkahaları içinden fışkırdı ve kendini bailey'de hışırdayan hafif esinti kadar özgür hissetti. Her şeye dair binlerce anısı vardı! Bu şimdiye kadarki en inanılmaz şeydi!

"Leydim, lütfen!" Valteri dansını durdurmak için uzandı. "İzleyen herkes senin deli olduğunu düşünecek!"

Kıkırdayarak kendini bir kez daha onun kollarına teslim etti. Son bir kahkaha atarak ona baktı ve göğsünü kendi göğsüne yaslamaktan zevk aldı. "Ne düşündükleri umurumda değil. Onların yargılarını umursamayacak kadar mutluyum."

Garip renkli gözlerine karanlık, endişeli bir gölge sıçradı. Onda tuhaf bir panik vardı ama neden bu kadar endişeli olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

"Mutluluğum seni neden üzüyor?"

Sertçe yutkundu. "Çünkü akli başında olduğunu iddia edenler delirmiş olanlardır ve bir an bile aklını yitirdiğini düşünseler kuduz köpekler gibi saldırırlar. Güven bana." Onu serbest bırakarak tekrar uzaklaştı.

Sözlerinin altında hissedilir bir öfke vardı. Kendi anılarından konuşuyordu ve bu onun

İçindeki acıyı dindirmek için.

Geçmişte ona ne yapmışlardı?

Burada kendi anılarını kovmak istediği apaçık ortadayken, o anılarının geri gelmesine seviniyordu. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

"İnsanların hepsi kötü değildir, Valteri."

Adam onunla alay etti. "Benim tecrübem bu yönde değil." Avluya göz gezdirdi. "Onlar bencil. Zalim. Kaba."

"Sen öyle değilsin."

"Yüzlerce kişiyi katletmiş bir adamın önünde duran bir kadın söylüyor bunu."

"Savaşta." "Fark eder mi?"

"Hayatın için savaşıyordun."

Yine o içindeki nefret bakışlarını kararttı. "Fark eder mi?" diye tekrarladı.

"Babam bir savaşçı ve nazik bir adamdı. İkisi de olabilirsin." Ona gülümsedi. "Şimdi sana neden bu kadar ilgi duyduğumu anlıyorum. Bana babamı hatırlatıyorsun."

Kaşları daha da çatıldı. "Sen de mi onu delirttin?"

Güldü. "Her zaman. Ya da o öyle söyledi. Tıpkı senin gibi." Başı dönerek bir kez daha onun etrafında döndü. "Hissettiğim rahatlama hakkında hiçbir fikrin yok. Kendimi yeniden tanımanın ne demek olduğunu."

Valteri onu izlerken başını salladı. Bu doğru değildi. Onun rahatladığını biliyordu. O lanet manastırı terk ettiği gün hissetmişti bunu. Tek pişmanlığı orayı yerle bir etmemiş olmasıydı.

Ama rutubetli, baskıcı duvarlarının dışındaki o ilk hava kokusu ...

Cennet gibiydi. Kana ve sidiğe bulanmış bir savaş alanının pis kokusu bile daha iyiydi.

Kendisinden önceki hizmetçinin cesaretine sahip olmayı ne kadar isterdi. Başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi. O severken

Yapmamış gibi davransa da, küçümsemeleri onu hâlâ rahatsız ediyordu. Hâlâ ruhunu yaralıyordu. Bir kez olsun, kabullenilmeyi bilmek istiyordu.

Aptalca bir hayal. Yine de herkesin içinde bu köklü arzu vardı.

Artık böylesine coşkuyla dans etmesine şaşmamalı. Yerini biliyordu ve kimliğini geri kazanmıştı. "Sanırım şimdi kardeşinle birlikte gideceksin."

Ona bakmak için durakladı. "Hâlâ benden kurtulmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Benim sersem arkadaşlığımdan sıkıldığını düşünmeliydim."

"Düşündüğün gibi bir hödük ya da kaba saba biri değilsin." Ona kibarca yaklaştı. "Arkadaşlığınızdı hoşlanıyorum."

Bütün kan kasıklarına hücum etti. Bunun için vücuduna lanet olsun. Onu yatağına sürüklememek ve böylesine tutkulu ve sıcak bir kadınla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmemek her geçen gün daha da zorlaşıyordu. "Dikkatli olun leydim. Bir ejderhaya karşı eğildiğinizde kendinizi yanmış bulabilirsiniz."

Ariel elini uzatıp paltosunun üzerindeki işlemeye dokundu. Şakacı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ejderhalar hizmetçilere nadiren zarar verir. Bana onları güvende tutmak için gizlice inlerine götürdükleri söylendi."

Aslında, onunla yapmak istediği şey tam olarak buydu.

Ve tüm sağduyusuna rağmen Valteri tam ona uzanmak üzereydi ki başka bir atlı hışımla baileyden içeri girdi.

"Lordum!" Tam önlerinde patinaj yaparak durdu. "Kalenin inşaat alanında bir kaza oldu!"

Bailey'deki herkes bu haberi duyunca koşarak gelirken kalbi küt küt atmaya başladı.

Valteri küfretti. "Yaralanan oldu mu?"

"Evet, lordum. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Sizi almaya gittiğimde hâlâ enkazdan adam çıkarıyorlardı."

Valteri dişlerini sıktı. "Wace! Atım!"

Ariel ona baktı, sesindeki düşmanlığa şaşırmıştı ama başka hiçbir öfke belirtisi göstermiyordu. Bir insan kendini nasıl her zaman bu kadar kontrol altında tutabilirdi?

Tıpkı babası gibi. O da içinde sonsuza dek kaynayan haklı bir öfkeye sahipti.

Adam onu geçip atına doğru ilerlerken Ariel onun koluna girdi. "Seninle gelmeme izin ver. Yardım edebilirim."

Gergin kasları onun tutuşu altında gevşedi, sonra hızla daha da sertleşti ve boyun eğmez hale geldi. Nefesini tuttu, adamın reddedeceğinden emindi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Kadınlardan birinden şifalı ot iste."

"Teşekkür ederim." Ariel koridora doğru koştu.

Merdivenlerde, geldiğinde onu korkutan yaşlı, solmuş kocakarı ile karşılaştı. İçini bir belirsizlik kapladı.

Hafızasının o kısmı hâlâ kayıptı.

Seni neden tanıyorum?

Bu sefil bir sebepten dolayı önemliydi. Kocakarı ondan nefret ediyordu. Bunu biliyordu ama neden hatırlayamıyordu?

"Buyurun leydim." Yaşlı kadın ona soluk kahverengi bir çuval uzattı. "İhtiyacınız olan her şey bunun içinde."

Bu ifade...

Sadece gözlerinde nefret vardı.

Neden kadını tanıyamıyordu? Geçmişine dair çok şey hatırlıyordu ama birdenbire büyük, devasa boşlukların hâlâ var olduğunu fark etti. Onu huzursuz ve suskun bırakan boşluklar.

O anda, sanki hayatı bu kadının geçmişi için neden kritik olduğunu hatırlamasına bağlıymış gibi hissetti.

Elleri soğuktan titreyen Ariel çantaya uzandı. "Teşekkür ederim."

"Ariel!"

Valteri'nin acil bağırışıyla döndü. Bu onu rahatsız etmeliydi ama etmedi. Aciliyeti fazlasıyla anlıyordu ve başkaları iş üstündeyken oyalanmamalıydı.

İhtiyacı vardı. Ona doğru koşarken, atının üzerinde muhteşem görüldüğünü kabul etmek zorundaydı; güneş ışığı, kaslı vücudunun her çıkıntısını ve kıvrımını vurgulayan kısa kollu posta zırhının üzerinde parlıyordu. Evet, yakışıklı bir adamdı. Şimdiye kadar gördüklerinden çok daha baştan çıkarıcıydı.

Nefes nefese kalmasının kısa koşusundan mı yoksa onun varlığından mı kaynaklandığından emin olamadan, kendisini bekleyen ata hızla bindi.

Valteri, atını ölü bir koşuya sokmadan önce ona ancak kendini konumlandırarak kadar zaman verdi.

Ariel bineğiyle boğuşarak arkasından geldi. Zihni ona daha önce binlerce kez ata bindiğini söylüyordu ama bedeni bunu reddediyordu. Dizginler ellerinde tuhaf hissediyordu ve hayvanı kontrol etme konusunda pek bir şey hatırlayamıyordu.

Zihninin ona söylediklerine rağmen, bu konuda hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Bilmediği bir deliğe çivi sokmaya çalışmak gibiydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, eyerinde kalabilmek için elinden gelen tek şey buydu. Atın her adımında kendini yere düşerken bulmayı bekliyordu.

Dehşet onu sardı. Ve tam kaydığını hissettiği anda, eyerinden koparıldı ve çelik bir duvara doğru çekildi.

Valteri kucağında ona yer açmak için geriye doğru kayarken tek kelime etmedi.

Yanaklarına ateş bastı. Sadece onu tekrar kurtarmak zorunda kaldığı için değil, aynı zamanda bu kadar beceriksiz olduğu için de utanıyordu. Neden başkalarının hiç düşünmeden yaptığı en basit işleri bile yapamıyordu?

Neyim var benim?

Eğer ata binme anıları varsa, neden nasıl yapılacağını bilmiyor gibiydi?

"Teşekkür ederim lordum."

Adamın yanıtı, dudaklarına bir gülümseme getiren huysuz, kayıtsız bir sestir, çünkü hareketleri sert tavrını sonsuza dek yalanlıyordu.

Eğer Tanrısız Valteri diğerlerinin düşündüğü gibi bir canavar olsaydı, onun gibilerle uğraşmazdı. Düşüp düşmemesini umursamadan onu geride bıraktı. Bunun yerine, onun onurunu ve postunu kurtardı.

Onda diğerlerinin sandığından çok daha fazlası vardı. Neyi kaçırdıklarını görmek için zaman ayıramamaları çok kötü.

O sadece akılsız bir katil değildi.

Ve bu gerçek, salondan bir fersah ötedeki tepeye ulaştıklarında ve olan bitenin dehşetini gördüğünde daha iyi anlaşıldı.

Buraya gelmek için neden bu kadar acele ettiğini.

Yerde kanlar içinde yatan, yardım ve kurtuluş için inleyen ve dua eden parçalanmış adamları görünce boğazına bir damla kan düğümlendi. Valteri onu eyerinden indirirken acıları ve sefaleti gözlerini yaşarttı. İçinden bir dehşet dalgası geçti.

Korkudan değil.

Hayır. Korku değil. Çünkü bu, bu tanıdıktı. Neden? Ölmelerinde, onun kılıç tutması kadar garip ve normal hissettiren bir şey vardı.

Neyim var benim?

Neden bu normal ve binicilik yabancı olsun ki? Yüzüne inen o soğuk tokat, ayaklarının durduğu yere sabitlenmesini sağladı.

Atından atlayan Valteri, düşmüş adamlardan birine doğru koştu ve yanına diz çöktü. Yaşlı adam kanlar içindeydi ve nefes nefese kalmıştı. Vücudu parçalara ayrılmıştı.

Daha önce hiç bu kadar kötü yaralanmış birini görmediğini söylemek istedi ama ...

Zihninde, öyle olduğunu biliyordu.

Nerede?

Nasıl?

Valteri onu nazikçe kucakladı. "Efendi Dennis, ne oldu?"

Ariel adamın yüzünü göremiyordu ama zayıf sesi ona doğru geliyordu. "Havan topu... surlar için... halat koptu."

Zavallı işçilerin üzerine yıkılmış olan duvar bölümüne baktı. Büyük taş parçaları, efsanevi bir devin kırık ocağı gibi tarlanın etrafında uzanıyordu.

"Bana yardım et...."

Bu çağrının tanıdıklığı karşısında tüyleri diken diken oldu.

Zayıf, acı çeken ses dikkatini duvardan çekti.

Ariel adamları taradı ve en fazla on üç yaşlarında bir gencin yerde yattığını, top gibi kıvrılıp ağladığını gördü.

Bir an bile düşünmeden ona doğru koştu ve yanında diz çöktü. O sadece bir çocuktü. Sol kulağının hemen arkasındaki yarıktan solgun kafasına kan sıçramıştı ve yan tarafından büyük bir metal sivri çıkıntı vardı.

O çocuksu yüzünde çok fazla acı vardı. Bunu daha önce de görmüştü. Başka birinin yanında olmuştu.

Tıpkı bunun gibi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Ve kalbi onun için acıyordu. Hiçbir çocuk yaşama şansı bulamadan başına böyle bir şey gelmesini hak etmiyordu. Dışarıda, çayırlarda ya da ormanda arkadaşlarıyla oynuyor ve gülüyor olmalıydı. Ailesine para kazandırmak için yetişkin bir adam gibi çalışmamalıydı.

Acı dolu bakışları onunkilerle buluştu. "Benim için mi geldiniz leydim?"

Bu sözlerin tanıdık gelmesiyle omurgasında bir ürperti belirdi. Onları daha önce de duymuştu.

Zihninin bir köşesinde tanıdık bir görüntü belirdi ama tam olarak şekillendiremeden kayboldu.

Yükselen paniğine karşı koymak için kendini zorlayarak onun elini tuttu ve onu teselli etti. "Sana yardım etmeye geldim."

Gülümsedi, gözleri bir kalp atışının sadece bir titreşimi kadar aydınlandı, sonra ölümün donukluğuna bakana kadar yaşamın tüm ışıltısı gözlerinden yavaşça çekildi.

Son nefesini verdi. Hayır!

Hayır! Bu çocuk olmaz!

Hıçkırıklara boğulan Ariel adamın elini bıraktı ve zihninden milyonlarca farklı görüntü geçerken dehşet içinde geri çekildi. Nefesi boğazında düğümlendi. İnsanların korku ve minnettarlıkla ona sarıldığını, ağaç tepelerinin onun çok altında olduğunu gördü...

"Ariel?"

Valteri'nin yumuşak çağrısına gözlerini kırptırdı. Şiddetli bir acı vücudunu parçaladı, kalbinin etrafında sanki organını yutacak ve onu önündeki çocuk kadar ölü bırakacakmış gibi dolandı.

Bir şey nasıl bu kadar acıtabilir? Nasıl?

Valteri uzandı ve kontrolünü kaybedip yanağından aşağı süzülerek derisini ürperten tek damla gözyaşını sildi.

"Güçlü olun leydim," dedi nazikçe. "Bu adamların sana ihtiyacı var."

Erkeklerin sana ihtiyacı var. Bu sözler zihninin bulutlarında bir fısıltı gibi asılı duruyordu. Hayalet hayaletler, tam olarak anlayamadığı görüntülerle onunla alay ediyordu.

Hatırlaması önemliydi. Varlığının her zerresiyle bunu biliyordu.

"Leydim?"

Valteri'nin sesi puslu havasını dağıttı. Haklıydı, diğerlerine yardım etmeliydi. Acı çekiyorlardı ve bu çok

yakalayamadığı hayaletlerin peşinden koştuktan daha önemliydi. Bununla daha sonra ilgilenilecek zamanı olacaktı.

Şimdilik yaşamaya odaklanması gerekiyordu.

Kendini soğuk zeminden kaldıran Ariel, acil bakıma ihtiyacı olan bir sonraki adama doğru ilerledi.

Valteri ve diğer birkaç kişinin yardımıyla, sonraki birkaç saatini kemikleri yerleştirmek ve lapa uygulamakla geçirdi. Kalbinin her atışında midesi ağrılı düğümler halinde çalkalanıyor, kan kokusundan ve bazılarının ölümcül olduğunu bildiği korkunç yaraları görmekten delireceğinden korkuyordu.

Nasıl bildiğinden emin değildi ama hangi adamın yaşayacağını tam olarak söyleyebiliyordu.

Ve kimin öleceğini.

Yine de onlarla ilgileniyor, onlara elinden gelen teselliği sunuyordu.

Umutsuzlarla ilgilenme rutinini sürdürürken, yardım etmesi en zor olanlar onlardı, çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Ölüme mahkûmlardı ve onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu, son saatlerini elinden geldiğince kolaylaştırmaya çalışmaktan başka.

Onların ölümünü izlemek çok acı veriyordu. Bu ona neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Tekrar tekrar, kendini ölenlerin arasında yürürken görmeye devam etti. Uzak dururken.

Neden umursamayayım ki?

"İşte." Valteri bir başka açık yarayı sarmak için uzandığında onu durdurdu. "Bunu ben bitiririm. Sen biraz dinlenmelisin."

Ariel kalıp elinden geldiğince çok kişiye yardım etmek istemesine rağmen başını salladı ve usulca ona lapasını uzattı.

Dürüst olmak gerekirse, ara vermeye ihtiyacı vardı. Muhtemelen onun da ihtiyacı vardı ama kendini biraz bencil hissediyordu ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Sadece bir an için.

Ona minnettar kalarak kolunu okşadı ve ayağa kalktı.

Valteri onun gidişini izledi, kadının hareketleri karşısında boğazında garip bir yumru oluştu. Kanla kaplıyken bile çok zarif ve zarifti. Tüm öğleden sonra boyunca onun metaneti ve kontrolü karşısında hayrete düşmüştü.

Yaralanma ne kadar korkunç olursa olsun hiç irkilmediği gerçeğiyle.

Dürüst olmak gerekirse, kız ilk kez gelmeyi teklif ettiğinde pek bir şey beklemiyordu. Çoğu soylu kadın böyle bir durumda kusar ve işe yaramazdı.

Ellerini sıradan insanların kanıyla kirletmek için fazla iyiler.

Ariel değil. Tedavi ettiği hiç kimsenin doğum yeri hakkında tek bir düşünceye bile sahip değildi.

Ne olursa olsun acı çekenlere teselli ve güvence verirken sesinin yumuşak ritmini dikkatle dinlemişti. Adamları ve sevdiklerini, kendi kalbinin karanlığında gizlenen acıyı yatıştırdığı aynı zahmetsiz yolla rahatlatmıştı ve bu onu şaşırtmıştı.

Hangi kelimeleri söyleyeceğini her zaman nasıl biliyordu?

Konuşmak onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Teselli edici sözler söylemek daha da zordu.

Yine de herkesle konuşmakta hiçbir sorun yaşamıyordu. Sanki eski arkadaşlarmış gibi.

Herkes saygı duyardı. Onun gibisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Bu da ona saygı duymasını sağlıyordu. Kardeşi dahil herkesten daha fazla.

Ona kadar, hiçbir şey onun hüzünlü ruh halini hafifletmemişti. Neden olsun ki? Hayat berbattı. Her şeyiyle. Beşikten mezara kadar, kimin kimi en sert ve en hızlı becerebileceği ve bundan kurtulabileceğine dair bitmek bilmeyen bir sınavdı. Asla güvenilebilecek kimse yoktu.

Dost düşman oldu, düşman da ölümcül oldu.

O da sana sırtını dönecek. Tıpkı diğer herkes gibi.

Evet, bu hayatın acınası bir gerçeğiydi ve unutmamasına izin vermemeliydi.

Midesinde yayılan yakıcı sızıya karşı dişlerini sıkarak Valteri, baygın adamın yarasını dikmeye başladı. Bir kadının yumuşaklığına ihtiyacı yoktu. O, öfkeli bir yumruğun sırtında yetişmiş, sert ve acımasız bir savaşçıydı. Hiç kimse onu teselli etmemişti ve hayatını değiştirmek gibi bir arzusu da yoktu.

Yalancı.

Valteri kafasının içindeki sesle durakladı, o kadar net ve gürültülüydü ki kendi zihninden başka bir kaynaktan geliyor gibiydi.

Ama bu bir yalan değildi. Kimsenin kurbanı olmasına asla izin veremezdi. Hiçbir nedenle. Orada bulunmuş ve bunu yapmıştı ve bunu tekrarlamak gibi bir arzusu yoktu. Aptal yerine konulduğu ya da avlandığı günler sona ermişti. Hiçbir şey bu riski almaya değmezdi.

Bu dünyada ona ihanet etmeyecek tek bir kişi vardı.

Sırtına asla bıçak dayamayacak tek kişi. Kendisi.

İnsanlar kalpsiz ve soğuktu. Anneler kendilerini korumak için kendi çocuklarına ihanet ederlerdi. Babalar kendi oğullarının boğazını keserdi.

Bunu çok kez görmüştü.

Bunu ona kendi ailesi yapmıştı.

Hiçbir koşul altında bunu unutmamasına izin veremezdi.

Onu gözünü kırpmadan satar.

Ben onun için bir hiçim.

Üç hızlı dikişle yarayı tamamladı ve ipliği düğümledi, ardından hançeriyle kesti.

Kendisi de bir molaya ihtiyaç duyarak yaralıların bulunduğu bölgeden ayrıldı. Etrafındaki manzarayı taradı, durdu

Ariel'in az ötede, düşmüş bir taş parçasının üzerinde oturduğunu gördüğünde yüzünde dalgın ve acılı bir ifade vardı.

Kadının güzelliğini orada görmek gırtlığına bir yumruk gibi inmişti. Daha da kötüsü, onu cehennemden daha sert yaptı ve zihnine rahiplerin onu lanetleyeceği bir görüntü gönderdi.

Zaten lanetlenmemiş olduğundan değil. Ayrıca akli genellikle uygunsuz düşüncelerle doluydu. Ve tanrılar biliyordu ki Ariel onun aklına tüm zamanların en uygunsuz düşüncelerini sokmuştu.

Lanet olsun. Daha iyisini bildiği halde neden ona bu kadar göz dikmişti? Geçmiş ve deformasyonu ona asla bir eşin rahatlığını sağlamayacaktı. Ayrıca deformasyonunu bir çocuğa ya da taşıdığı damgayı bir eşe geçirme riskini de asla göze alamazdı. Birinin ihtiyacı olan son şey, onun yakınında olduğu için tanrısız bir canavar olarak adlandırılmaktı.

Bedenindeki yaralar iyileşti. Ona fiziksel olarak ne yaptıklarını zar zor hatırlıyordu.

Asla geçmeyen hakaretlerdi. Söylendikten sonra yıllarca kan akıtmaya devam eden o sert sözler. Ruhunda yankılanan sözler. Ne başarırsa başarsın peşini bırakmayan şey buydu.

Ne kadar güçlü olursa olsun.

Sözleri hâlâ onu parçalıyor ve içini parçalıyordu.

Çocukken onu şeytanlıkla suçlamış olabilirlerdi ama o sefil piçler onun olabileceğinden çok daha sinsi ve şeytaniydi.

Onların aksine, Ariel kibarlığın vücut bulmuş haliydi. Onun sunabileceğinden çok daha fazlasını hak eden biriydi. Sevgiden ya da herhangi bir tür nezaketten hiç anlamıyordu. Ona gerçekten ne verebilirdi ki?

Ona canavar diyen ve yaklaştığının ilk işaretinde kaçan insanların küçümsemesini mi?

Bakmadığı bir anda kafasına lahana mı yedin?

Tanrı biliyordu ki beyni böyle bir fırlatmayla yeterince sarsılmıştı ve bir kask takıyordu. Kızın narin kafası bu tür vahşi saldırılara asla dayanamazdı ve ona böyle bir hakarete bulunmaya cüret eden herkesin bağırsaklarını deşer ve spor olsun diye boynuna bağlardı.

Ve bu, bir gün babası olabileceği herhangi bir çocuğu tehdit eden veya ona zarar veren herkese yapacaklarının yanında hafif kalırdı.

Çocuğunun onun kahrolası gözlerini paylaştığı düşüncesiyle irkildi.

Belki de düşmanları her şeye rağmen haklıydı. İblisler genç masumları yoldan çıkarmayı hayal ediyordu ve onu ilk gördüğü andan beri, o yumuşak eteği vücudundan sıyırmak ve onun tatlı kaymaktaşı teniyle eğlenmek dışında birkaç düşüncesi vardı. Saatlerce orada kaybolana kadar kendini onun derinliklerine gömmek.

Vücudu arzusunun ağırlığıyla ağrıyordu. Eğer içinde tek bir ahlaklı ya da düzgün parça kalmış olsaydı, hem onu hem de kardeşini topraklarından kovardı.

Onları sonsuza kadar yasaklayın.

Ama bu yapmak istediği son şeydi.

Ve Valteri insanlığı düşüncesiyle alay etti. Eğer içinde doğuştan düzgün bir parça varsa bile, Jerome Kardeş onu uzun zaman önce söküp atmış ve eğlenmek için manastırın duvarına asmıştı. Şimdi geriye kalan tek şey, bu dünyadan hiçbir şey istemeyen acı dolu, öfkeli bir savaşçıydı.

Sadece mümkün olduğunca çabuk bir çıkış yolu.

Ne yazık ki, ona en çok istediği şeyi verebilecek bir erkekle henüz tanışmamıştı.

Aptal, beceriksiz piçler. Hiçbiri onu ezip geçebilecek gibi görünmüyordu.

Bir gök gürültüsü havayı yararak ani ve şiddetli bir rüzgârın habercisi oldu. Gökyüzüne baktı, hayretle

fırtınanın hızı. Kara bulutlar, manzaranın tüm görünümünü değiştiren ürkütücü bir karanlıkla bir araya geldi.

Yaralıları köyün içindeki ve çevresindeki evlerine geri götürmek üzere arabalara yüklemeye yardım etmek için acele etti.

Son vagon da gümbürdeyerek uzaklaşırken, uyurken ve uyanırken kendisine musallat olan hayale geri döndü.

Ariel şimdi tepenin kenarında durmuş, aşağıdaki vadiye bakıyordu. Rüzgâr elbisesini vücuduna doğru savuruyor, elbisenin kıvrımlarına yapışan kumaş ince duruşunun her bir parçasını belirginleştiriyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Bu manzara ağızının sulanmasına ve vücudunun ona karşı daha da açlık duymasına neden oldu.

Doymak bilmeyen şehveti onu deliliğe sürüklemekten önce ona boyun eğdirdi. Fırtına ikisini de boğmadan önce onu salona geri götürmeliydi.

"Ariel," diye
seslendi. Ariel
onu duymazdan
geldi.

Valteri kaşlarını çatarak onun yanına doğru ilerledi.

Yaptığı pek çok şey onu şaşırtıyordu. Sanki her şey onun için yeniymiş gibi hareket ediyordu, neredeyse çocuk gibiydi ama yine de onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Koluna dokunmaya başladı, sonra kendini durdurdu. Gözlerini boşluğa dikmişti ama yine de odaklanmıştı, sersemlememişti.

"Kokusunu alıyor musun?" Sesi belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. "Neyin kokusunu?"

"Bir yaz bahçesi gibi tatlıdır, yine de ölümün ve korkunun acılığı yaşam şişesini kirletir."

Kadının sözleriyle kaşları daha da çatıldı. Ne söylediğini bilmiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Kıpırdamadı. "Beni deli sanıyorsun."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Onun düşüncelerini okuyabilir miydi? "Kızgın değilim leydim, sadece kafam karışık." Dürüst olmak gerekirse,

onun akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı.

Ya da bir cadı olsaydı.

Bu saımalığa inanmıyorsun.

En azından daha önce hiç olmamıştı. Yine de tüm bunları başka nasıl açıklayabilirdi ki? Onda ruhani bir şeyler vardı. Doğal ya da bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Gerçek şu ki, onun tarafından büyülenmiş hissediyordu.

Büyücölük, başka hiçbir kadın onu bu şekilde cezbetmemişken neden onun tarafından büyülendiğinin kolay bir açıklamasıydı.

Aptal olma.

Bu saçma düşünceler yüzünden başkalarını hep küçümsemişti. Sadece bir simpkın böyle bir aptallığa inanırdı ve şimdi ikiyüzlü olmayı reddediyordu.

İblisler, feyler ve cadılar. Hepsi de insanoğlunun kalbinde yaşayan ihaneti açıklamak için uydurulmuş saımalıklar. Şeytanı suçlamak, her bir erkek ve kadının aslında sevmeleri ve korumaları gereken kişileri vurmak için yola çıkmış kötü bir kaltak olduğunu kabul etmekten daha iyiydi. İnsanların minnettar olmak yerine, çevrelerindeki kileri kendi kişisel çıkarları için kullanan ve sonra da onlarla işleri biter bitmez dost, sevgili ve aile dedikleri kişilerin boğazlarını kesen acımasız birer pislik olduklarını kabul etmek.

İnsanlar o kadar sahtekârdı ki kendi doğalarını bile kabullenemiyorlardı. Zalimliklerine hayali bir günah keçisi bulmak için fey ve diğerlerini icat etmek zorunda kaldılar.

Hep başkasının hatasıydı. Canavar olduğum için seni dövüyorum. Sana kötü davranmam senin ya da şeytanın suçu. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Seni umursamayan hayali bir tanrı ya da şeytan için ruhunu kurtarmak için, yoksa kalpsiz barbarlığımın ortasında nöbet geçirir ve öldürdüm.

Bunu kesinlikle biliyordu.

Yine de ona baktığında, gözlerindeki azap adamın nefesini kesiyor ve onu tamamen etkisiz hale getiriyordu. Onun dünyanın geri kalanı gibi olmadığına inanmak istemesine neden oldu. Belki de, sadece belki de vücudunda gerçekten bir ruh ve onu destekleyecek bir kalbi vardı.

Bu güzel, masum kedi yavrusu da diğerleri gibi kuduz olabilir miydi?

Buna cesaret edebilir mi?

Derin bir iç çekti. "Kafam çok karışık. Zihnim bana bir şey söylüyor ama bedenim yalan söylüyor. Sanki ikisi birbirine karşı savaşıyor düşmanlar ve ödül olarak hizmet eden ruhum. Ya da belki de akıl sağlığımın kendisi."

Valteri ona dokunmak istiyordu -hatta buna ihtiyacı vardı- ama ona uzanmak için kendine güvenemiyordu. Kız ona bu kadar yakın dururken ve kendisi zaten bu kadar güçsüzken olmazdı.

Kadın onun için kötü bir cazibeydi. Neredeyse onu lanetlenmeye teşvik eden bir şeytan olduğuna inanmasına neden oluyordu.

Hayatında insanların ihaneti hakkında öğrendiği tüm dersleri pervasızca göz ardı etmesini başka ne açıklayabilirdi ki?

Ona güvenme.

"Leydinin neden bahsettiğini biliyorum."

Hayal kırıklığı kaşlarını kararttı ve aşağıdaki manzarayı taramak için geri döndü. "Hayır, bu arzu değil. Bu duygunun etkilerini biliyorum ve hissetmiyor da değilim. Bunu anlamak için sana bakmam yeterli."

Bu sözler onu derinden sarsmıştı. Daha önce hiçbir kadın böyle bir şey itiraf etmemişti. Rüyalarında bile.

"Lütfen," diye fısıldadı ona bakmadan. "Beni rahatsız eden şey bundan çok daha fazlası. Daha derin. Anılarım bana bir şeyler bildiğimi ve imkânsız şeyler yaptığımı söylüyor. Gerçekten hatırlayamadığım şeyler

yaşadım. Zihnimde gördüğüm şey doğru olamaz. Mantıklı olmadığını biliyorum. Ve ben..."

Ellerini yüzünde gezdirdi, yüz ifadesi tam bir işkence gibiydi. "Ben deli miyim?"

Kendi anıları canlandı. Tıpkı çocukluğundan beri bastırıldığı bir korku gibi. "Bunu asla başka birine söyleme, Ariel." Kelimeleri hırıldayarak söyledi. "Anlıyor musun? İnsanlar senin deli olduğunu düşünürlerse sana ağza alınmayacak şeyler yaparlar."

Ve onu sürükledikleri tehlikelere onun da maruz kaldığını görmek istemiyordu.

Ondan olabildiğince uzak durmasını, güneye Fransa'ya, hatta İtalya'ya kadar gidip ondan ve içinde uyandırdığı kafa karıştırıcı duygulardan kaçınmasını söyleyen tüm argümanlara rağmen, Valteri onu rahatlatmak için bir adım öne çıktı.

Kadın, adamın kalbini sızlatan kurnaz bir kaş çatmayla ona baktı. Evet, bu dünyadaki cehennemdi.

Çünkü tek istediği oydu.

Ve asla sahip olamayacağı her şeye.

"Ama aramızda kalsın, kimsenin gerçekten akli başında olduğundan şüpheliyim." Eğer öyle olsaydı, kaçabildiği kadar uzağa kaçardı.

Yine de burada tam bir embesil gibi duruyordu.

Kara bulutlardan yağmur fışkırdı ve kızgın taşlar gibi üzerlerine yağın devasa damlaları serbest bıraktı.

"Gelin leydim. Zihniniz için artık korkmayın. Zamanla her şey size gelecektir."

Ona baktı, gözleri güven dolu ve iriydi ve başını salladı. Başka hiç kimse onu göremezken o nasıl görebilmişti? Diğerleri ona korku ve şüpheyile bakıyordu.

Ama o asla.

Böyle bir güvene ve şefkate alışık olmayan adam, direncinin son kırıntılarının da düştüğünü hissetti. Bu onu çıplak ve ona karşı savunmasız bırakmıştı.

Bundan nefret ediyordu. En çok da onun üzerinde güç sahibi olmasına içerliyordu.

Hiçbir zaman tam olarak kovamadığı o son insanlık kırıntısına lanet olsun. Şimdiye kadar nasıl olup da içinden s   l  p atılmamıştı? Kalbinde saf nefret ve k   msemekten başka bir Şey nasıl kalmış olabilirdi?

Yine de her nasılsa, onun d  r  stl  ğ  n  n buruşmuş bir par  asını bulmuş ve    kalp atışı   nce inkar edeceği bir yaşamı ona   flemişti.

Yağmur daha sert yağıyor, onu daha   k ıslatıyordu ama umurunda değildi.

Aniden, yanlarındaki duvarın bir b  l  m  ne parlak bir şimşek  aktı. O kadar yakındı ki, durdukları yeri zar zor ıskaladı.

Valteri şok içinde geri çekildi, bakışları bir adım ötesinde yanan taşa yöneldi.

Bu   k yakındı. Fırtına daha da şiddetlenmeden onu g  venli bir yere g  t  rmesi gerekiyordu.

Ya da daha aptal oldu.

Elini tutarak onu atlarına doğru çekti, sonra da atının eyerine bindirdi. Kendi atına biner binmez, onu m  mk  n olduğunca çabuk salona geri g  t  rebilmek için dizginlerine uzandı.

Fırtına   k acımasızdı. Eğer daha iyi bilmeseydi, havanın ona karşı d  nyanın geri kalanıyla eşdeğer bir kin beslediğini d  ş  n  rd  . Aylardır m  cadele ettiği Sakson isyanıyla neredeyse boy  l  ş  cek kadar şiddetli bir saldırıydı bu.

Tam malik  neye giden yolun yarısını işaret eden tepeyi açtığı sırada, arkasından bir çığlık y  kseldi. Ariel'in bineğinden kaydığını g  rmek için d  nd  .

Valteri onu yakalamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi.

Dondurucu yağmurda sırlıslıkla olan ağır y  n elbisesinin ve pelerininin ağırlığına lanet olsun!

Sanki bir çapa gibiydi. Düşerken yaralanmış olmasından korkan adam, kadının kıpırdamadan yerde yattığı yere doğru kayd.

Saçları solgun yüzüne dökölüyor, yüz hatlarını hayalet gibi ve zayıf gösteriyordu.

Daha da dehşete düşerek, kızın soğuk yanaklarındaki saç tellerini nazıkçe fırçaladı. "Ariel!" diye bağırdı uğuldayan rüzgâr ve yağmura karşı, onu kucağına alırken korkusu onu mantıksız kılıyordu.

Valteri onun tenini ısıtmak için elinden geleni yaptı ama kendi elleri de bir o kadar soğuktu. "Ariel?" diye nefes aldı. "Bana bak!" Sonra sesini yumuşattı. "Lütfen." Bu düzensiz, umutsuz yalvarışın sesinden nefret ediyordu. Neredeyse Ariel'in incinebileceği korkusuyla göğsünün ağrımından nefret ettiği kadar.

Öksürdü ve gözlerini açtı. "Bineğimi tutamıyorum." Kadının alçak sesi, esen rüzgârın arasından güçlkle ona ulaştı. "Bu çok kaygan."

Valteri rahatlarken neredeyse gülümseyecekti. Zarar görmediğine şükrederek onu kollarına aldı ve atına taşıdı.

Ariel, Valteri'nin onu eyerine rahatça oturtup arkasına geçerek kollarıyla onu sımsıcak bir çapayla sarmadan önce oraya yerleşmesini soluk soluğa izledi. Alçak, derin ve gırtlaktan gelen bir komutla hem kendi atının hem de onunkinin dizginlerini tuttu ve onları ileri doğru mahmuzladı.

Altındaki atın ve onu tutan adamın vahşi gücü tüm vücudunda yankılanıyordu. Onlar hesaba katılması gereken birleşik bir gücü ve ikisinin neredeyse tek bir canavar olacak kadar uzun süredir birlikte oldukları belliydi. Bu da çok mantıklıydı. Savaşta hayatları birbirlerine bağlıydı.

Toplam güven.

Bu muhtemelen Valteri'nin bu bağı kurduğu tek canlı varlıktı. Diğer herkes onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu ama doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Her fırsatta ihanete uğramıştı.

Kendi annesinden başlayarak.

Sen de öyle.

Bu iç ses onu duraksattı. Ona geri gelen anılar bununla çelişiyordu. Yine de içindeki his düşündüklerini doğruluyordu.

İhaneti biliyordu. Ama kim?

Ne zaman?

Çok sinir bozucuydu.

Hatta daha fazla Yani oldu ve gerçek o o yapamadım Titremeyi kes. O kadar üşüyordu ki dişleri takırdıyordu.

Valteri ona baktı. "İyi misin?" Başını salladı.

"Soğuk yüzünden."

Kollarını onun etrafında sıkarak onu sert bedenine daha da yaklaştırdı. Gözlerini kapatarak sandal ağacı ve yağmur kokusunu içine çekti. Ancak bunu yaparken, adamın savaş alanındaki tuhaf görüntüsünü gördü. Zırhı kanla lekelenmiş, kalkanı onu öldürmek için ellerinden geleni yapan adamlar tarafından dövölmekten yara bere içinde kalmıştı.

Ama onun dikkatini çeken şey, iki renkli gözlerinin derinliklerinde yanan öfke ve azaptı. Diğer askerlerin arasından geçerken hareketlerinde bir çılgınlık vardı. Hayatı boyunca pek çok kez tekmelenmiş bir adamın ve onu alçaltmak isteyen diğerlerinin taşıdığı bir delilik.

Onun yorgunluğunu hissedebiliyordu. Tiksintisini.

Aldığı kadarını verme ihtiyacı. Kendisine yapılan her şeyi onlara geri ödemek.

Bu savaşla ilgili değildi. Saf intikamdı.

Diğerlerinin ondan bu kadar korkmasına neden olan da buydu. Dünyaya saldırmak ve kendisine yapılanlardan dolayı öfkesini hissettirmek için duyduğu ateşli arzu. Doğumundaki adaletsizliğin bedelini ödetmek için.

Ham ve ısırıcıydı. Somuttu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş ya da hissetmemişti.

Kalbinde başka hiçbir şeye yer yok. Sen nefret ve kandan ibaretsin. Bu senin lanetin.

Sevgiyi ya da rahatlığı asla bilemeyeceksin.

Beşikten mezara kadar. Baban gibi. Nefret edileceksin.

Nefes nefese ayağa kalktı ve neredeyse adamın elinden kayıyordu. Adam tutuşunu sıkılaştırdı.

Bir an için, kendisine musallat olan gölge adamın net bir görüntüsünü gördü.

Valteri'nin aksine siyah saçlıydı.

Ama o ıstırap ve kendinden nefret dolu bakış... Aynı.

Yine de adam babası olacak kadar yaşlı değildi. Aşağı yukarı aynı yaşta görünüyorlardı. Kardeş olabilirler mi?

Bu nasıl olabilir? Ama başka nasıl şekil ve tavır olarak bu kadar benzer olabilirler?

Salonun kapısına vardıklarında kaşları çatıldı. Kız konuşmadı. Nasıl konuşabilirdi ki? Ariel ne gördüğünden ya da duyduğundan emin değildi. Hatta nereden geldiğinden bile. Eğer konuşursa onun delirdiğini düşünürdü.

Ben deliyim.

Tek mantıklı açıklama buydu. Çünkü şimdi ona fısıldayan başka sesler duyuyordu.

Ona bir şeyler göstermek isteyen sesler...

Attan inen Valteri onun inmesine yardım etti ve kaygan merdivenlerden hızla yukarı, ana donjona taşıdı.

Hizmetkârlar koridorda koşuşturup işleriyle ilgilenirken kimse onlara pek aldırış etmedi. Valteri ilk yaklaştığına havladı. "Leydiye odasına bir tepsi getirin!"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Adam adımlarını bile bozmadı. "Ve insanların senden neden bu kadar korktuğunu merak ediyorsun?"

Bu da onun bakışına aynı şekilde karşılık vermesine neden oldu. "Arsız hissediyorsun, değil mi küçük fare?"

"Daha çok boğulmuş bir fare gibi."

Boğazının derinliklerinden hırlayarak omzuyla kapıyı itip açtı. "Evet, öylesin." Onu ayağa kaldırdı, yataktan kürk örtüyü aldı ve ona sardı. Ses tonu sert olsa da dokunuşu nazikti.

Ateşe bir adım daha yaklaştı.

"O eteği çıkarman gerek." Yatağın yanındaki küçük sandığı açtı. "Eski hanımefendi kaçarken birkaçını geride bıraktı."

Ona dudak büktü. "Annem beni sizin gibi erkeklere karşı uyarmıştı, efendim."

"Pardon?"

"Yakışıklı haydutlar aramak için olsun
Ben dışarı . kıyafetlerim?"

Gerçekten kızardı.

Ariel onu daha da yakışıklı yapan bir şeye gülümsedi - sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Ve bu görüntü ona tanıdığı diğer adamı da hatırlattı.

Ona benzeyen kişi.

Boğazını temizleyerek bakışlarını ona dikti. "Nasıl alay ettiğine dikkat et, genç kız. Güzelliğine karşı koyabilecek çok fazla erkek yok. Ve bazıları bu sözleri bir davet olarak görebilir."

Birden kapı arkasından açıldı ve yaşlı bir kocakarı ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Elinde iki kadeh sıcak şarap vardı.

Valteri ona ve uygun olmasa da zamanlamasına ters ters baktı.

Kocakarı dişsiz bir gülümsemeye çalıştı. "Böldüğüm için bağışlayın lordum." Ona bir kadeh uzattı, sonra da

Bir tanesini Ariel'in eline tutuşturdu. "Ama içki ikinize de iyi gelecek, sanırım." Hızla uzaklaşıp kapıyı arkasından kapatmadan önce Ariel'e kukuletalı bir bakış fırlattı.

Ariel bakışlarıyla kadını takip etti.

Valteri onun berrak gözlerinin ardındaki gölgeyi gözden kaçırmadı. "Hâlâ seni korkutuyor mu?"

şarabını içmeden önce başını salladı.

Bunu gayet iyi anlayabiliyordu. Yaşlı kadın biraz ürkütücüydü, çocukların akşam yemeği için onları pişirmesi gerektiğini düşündükleri türden bir vizyona sahipti. Ne yazık ki onun gibi kadınlar dünyadaki en korkunç şeyler değildi. Kabusları daha ziyade fraklı rahipler ve mücevherli piskoposlardan geliyordu. Ona en iyi çıkarlarını düşündükleri söylenmişti.

Hepsine lanet olsun.

Diğerlerini korkutarak kendilerine boyun eğdirmek için kullandıkları cehennemde yansınlar. Böyle bir yerin var olmasını ummasının tek nedeni buydu. Eğer böyle bir yer varsa, adları duvarlarına kazınmış olmalı, kendilerine, ikiyeüzlölüklerine ve zavallı kurbanlarının masumiyetlerini çalan yalancı dillerine özel bir yer ayrılmış olmalıydı.

Valteri tiksintiyle baharatlı şarabı bir dikişte mideye indirdi ve tadına bile bakmadı. Islak kıyafetlerinden kaynaklanan ürpertisini ya da geğmişine ait kâbusları hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Hiçbir şey yapmadı.

Yorgun ve bitkin bir halde Ariel'i rahat bırakıp üstünü değiştirmesi için kapıya yöneldi.

"Valteri?"

Kadının dudaklarında kendi adını duyunca durakladı, bu ses onu bir hańcerden daha keskin bir şekilde kesiyordu. "Evet, hanımefendi?"

Onları ayıran uçsuz bucaksız uçurumu sonsuz zarafetiyle aştı ve narin elini adamın çelik koluna koydu. "Saçmalıklarımı dinlediğiniz için teşekkür ederim. Ve bana karşı sabrınız için."

Sanki ona sabır göstermek onun için zordu.

Valteri buna ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu. Ona o kadar yakın duruyordu ki, saçlarının tatlı gül kokusunu alabiliyordu. Ateş ışığında çok güzeldi. Çok sıcak ve davetkârdı. Onu güldürecek zekice bir şey söylemeyi nasıl da istiyordu.

Ama tek bildiği insanları ağlatmaktı. Ve onu ve ailesini lanetlemek.

"Kendini ısıt, Ariel. Banyonu bitirdiğinde bana ne hatırladığını anlatabilirsin."

Başını salladı, sonra kaşlarını çattı. Sendeleyerek geri çekilirken gözleri bulutlandı. "Birden kendimi çok tuhaf hissettim."

Valteri onu yere yığılırken güçlükle yakaladı. Onu kollarına alarak yatağa doğru taşıdı ve kürklerin üzerine yatırdı. Orada yatarken çok solgun ve kırılğan görünüyordu.

Adamın sert eli Ariel'in elini yuttu ve soğuk etini ısıtmaya çalışarak ovuşturdu. "Ariel?" Dudaklarına tuhaf bir mavimsi renk geldi.

Bu doğru değildi.

Ölüyor olmasından korkan Valteri yardım çağırmak için ayağa kalktı ama daha üç adım atamadan midesi bulandı. Görüşü karardı. Nefes alamayarak kapıya ulaşmaya çalıştı.

Ta ki kulakları o kadar yüksek sesle çınlamaya başlayana kadar, çılgın kalp atışlarını duyamıyordu.

Kendini sabitlemek için uzandığında dizleri büküldü ve yere çakılmasına neden oldu. Valteri ayağa kalkmak için kendini zorlamaya çalıştı.

Yapamadı. Bunun yerine, bir yanağını soğuk taşa dayayıp ateşe bakarak uzandı.

Cecile yanaklarını koklamak için yatağın altından çıktı. Boğazı susuzluktan kurumuştı ve sanki tutuşacakmış gibi hissediyordu.

Ariel için yardım bulmalı. Kalk, lanet olası, seni değersiz piç! Kımıl! Gözlerini kapatarak gücünü toplamak için elinden geleni yaptı.

Hayatındaki diğer her şey gibi, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etti.

Cecile aniden tıslayarak sırtını kamburlaştırdı. Kuyruğu dışarı fırladı. Valteri onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu görmek için yuvarlandı. Tekrar ayağa kalkıp yardım getirmeye çalıştı ama tek yapabildiği köşede garip bir şekil görmek oldu. Geçmişinde daha önce gördüğü bir şekil.

Önemli olan ve hatırlayamadığı kısacık bir anı.

Sonra her şey karardı.

★ ★ ★

Akantheus Leucious Forneus sadece tek bir amaç için doğmuştu: karanlık babasının kışında bir diken olmak. En azından Thorn'un babasının savaş sancağını yere atıp üzerine işediği ve yaşlı piç kurusuna savaş ilan ettiği günden beri babasının iddia ettiği buydu.

Ergen isyanını yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Hem öz hem de üvey babaları onu, hiçbir parçası olmak istemediği savaşlarda acımasızca bir araç olarak kullanmış ve onları memnun etmekten vazgeçtiği anda ona sırt çevirmişlerdi. Onlara ait olmayan tek bir fikri dile getirdiği anda.

Siktir et.

Ona ne sadakat ne de sevgi gösterdiler.

Öyleyse neden karşılığında ondan sadakat bekliyorlardı? İkiyüzlülükleri akıllara durgunluk veriyordu. Tek bildiği acı ihanet ve nefretken, hayatının hangi noktasında ailevi saygı ve bağlılık gibi duygusallıkları öğrenmiş olmalıydı?

Vahşet ve intikam.

Onların aptallıklarının aksine, Thorn kendi aklıyla doğmuştu ve savaş tanrılarını bile kıskandıracak kadar savaş becerisine sahipti. Ya da daha doğrusu, kendisine ve acımasız ordusuna yenilgiyle boyun eğmelerini sağlayacak kadar.

Zincirlerinden kurtulup babasının emirlerini yerine getirmeyi reddettiğinden beri babasıyla savaş halindeydi. Dizlerine kadar kana ve bağırsaklara batmıştı ve bu onun için sorun değildi.

Başka bir yol bilmiyordu.

Gerçi hiçbir şey değişmemişti. İsyanından önce de dizlerine kadar kana ve bağırsaklara batmıştı. Artık tek fark, insanlığı katletmek yerine onları koruyor olmasıydı.

Gerçi bazı günler neden zahmet ettiğini merak ediyordu. Gerçekten de, insanoğlunu babası için savaşan iblislerden ayırmanın zor olduğu zamanlar vardı.

Şimdiki gibi. Rütbeliler arasındaki insanlar da en az onun kadar acımasız ve soğuktu. Bazı günler daha da kötüydüler.

"Geri çekilin!" diye bağırdı adamlarına. Şeytani ordu ilerliyordu ve o çok fazla kayıp veriyordu.

Daha fazla düşüş görmeye gerek yok.

Belial kan ve vahşet için yaşayan acımasız bir orospuydu. Her zaman öyleydi. Ve bunlar insanlar için karanlık günlerdi.

"Takviye kuvvetlerimiz nerede?"

Thorn ikinci komutanının sorusuyla alay etti. "Terk edildik."

Hugh'nun beti benzi attı. Bu tecrübeli savaşçı için yeni bir bakıştı, Thorn onu suçlamıyordu. Sağduyu sahibi herkes şu anda zırhına işiyor olurdu.

"Hellchaser'lar, geri çekilin!" diye bağırdı, kurtarabildiği kadarını kurtarmayı umuyordu.

Bunun için Belial'a lanet olsun.

Thorn, sağ kanadının bir bölümünün tamamen yere düştüğünü görünce irkildi. Bunu hak ettin, seni piç kurusu. Oğlunu Le Terre Derrière le Voile'e sürgün etmemiş olsaydı, Cadegan Belial'ın kuvvetlerini bir saniye bile düşünmeden bozguna uğratabilirdi. Thorn'un cesaretine denk tek şövalye oydu.

Şimdi...

Thorn kışına tekmeyi yiyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Ve Cadegan ölümden beter bir kaderi paylaşıyordu çünkü Thorn insanlığın iyiliği için bile olsa kendi çocuğunu öldürecek kadar merhametli olamıyordu.

Lanet olsun bana.

Hugh başka bir ibisle savaşırken homurdandı. "Dengeyi bozan ne?"

Kendi hedefini öldüren Thorn dişlerini sıktı. Buna verecek bir cevabı yoktu. Tek bildiği düşmanlarının giderek güçlendiği ve kendilerinin sayıca azaldığı idi.

Bir şey Belial'ı besliyordu ve bunu yakında keşfetmezlerse çok geç olacaktı.

Yüzyıllardır ilk kez Thorn bu savaşı gerçekten kaybedebileceğinden korkuyordu.

Ve bu süreçte kendi hayatını.

Lanet olsun! Bu işin temeline inmeli ve neler olduğunu öğrenmeliydi.

Atını mahmuzlayarak adamlarının görüş alanından çıkıp tepeye doğru koşmaya başladı. Bir insanın onları neyin yönlendirdiğini bilmesine gerek yoktu, çünkü bununla asla başa çıkamazlardı. Bunu onlara açıklayamazdı da.

Ama işler bu kadar karıştığında bir cevaba ihtiyacı vardı ve bu saçmalığı oynamaktan bıkmıştı.

Kardeşleri pislik olabilirdi ama yine de tamamen düşmanı olmayan birkaç kişi vardı.

Önderlik ettiği orduya dönüp bakarak kimsenin kendisini görmediğinden emin oldu. Sonra atından indi ve

kanatlarını açtı.

"Siz piçlerden biri beni vurmasın." Bu onun şansı olurdu. Onu savaştıkları iblislerle karıştıran kendi adamlarından biri tarafından yaralandı.

Oklardan kaçarak savaş alanının üzerinde uçtu ve ölü ya da ölmekte olan adamlarına odaklanmamak için elinden geleni yaptı.

Bunun için Belial'a lanet olsun.

Bu son ayaklanmanın hiçbir anlamı yoktu. Kötü niyetli pislikler. Hayata saygısı olmayanlar.

Onları böylesine ahlaksız bir yıkıma sürükleyen şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Ne ve kim olduğunu keşfetmeden önce bile, temas ettiği her şeyi yerle bir etmek isteyen üvey babasıyla anlaşmazlığa düşmüştü.

Zevk için.

Thorn dişlerini sıktı. Bu şefkatli duygular için fahişe annesine teşekkür etmeliydi.

Gerçek babasının simsarı olan Jaden'ı cehennemin derinliklerinden çağırdığında ve bir varis doğurmazsa onu öldürecek olan kocasını yatıştırmak için bir oğul doğurmak üzere pazarlık yaptığında, Jaden Thorn'u annesinin insanlığıyla şeytani kanının savaşacağı ebedi bir savaşa mahkûm ettiğini bildiği için kabul etmişti.

Sırf bu yüzden, o eşleşmeyi yapan ilkel tanrıyı öldürmek istedi.

Jaden insanlığı koruduğunu düşünüyordu. Ama Thorn'un içindeki canavar güçlüydü ve her geçen gün daha da güçleniyordu.

Bu kanın onu ele geçireceği ve babasının üretmeye çalıştığı canavara dönüşebileceği günün korkusuyla yaşıyordu. İnsan kanı taşıdığı için şeytani bir handikapı olmayan bir iblis.

Kimsenin durduramayacağı yenilmez bir canavar.

Belial'ın ikinci adamını gördüğü andaki gibi.

Thorn kendisine en yakın olan iblisten kaçtı ve Sorath daha varlığının farkına bile varmadan onu yakalamak için üzerine çullandı. Onu arkasından yakaladı ve pençeleriyle boğazını tuttu.

"Forneus! Seni piç!" Sorath onun kolunu tırmaladı. "Orospularına geri çekilmelerini söyle."

Sorath diğerlerine ondan uzaklaşmalarını işaret etti. "Beni öldürebilirsiniz ama bu işi durdurmayacak."

"Biliyorum. Belial nerede?"

Thorn ses çıkarma yeteneğini kesene kadar güldü. "Cevap ver yoksa seni öldürürüm."

Bu yeteneğe sahip olan tek varlık oydu ve bir iblis için ölüm çok çirkin bir meseleydi.

Thorn ona nefes alması için yeterli oksijeni vermeden önce Sorath homurdandı ve inledi. "Michael'ın bir kızının peşinde."

Thorn bu saçmalığa güldü. "Kızının tekmelenmesini istiyorsa burada kalmalıydı."

"Hayır. Onu yozlaştırmanın bir yolunu buldu. Onu Noir'a teslim etmek niyetinde."

Ve denge bozulacaktı. Sonsuza kadar.

Elinde bir Naşāru ile babası dünyayı yok edecekti. Onu durdurmak imkânsızdı. "Nerede o?"

Sorath güldü. "Asla söylemeyeceğim."

Ve ordusu yaklaşıyordu. Zamanı dolmuştu. Thorn bir hırıltıyla onu itti ve onlar onu yakalamadan ortadan kayboldu.

Kahretsin. Michael'ın kızı Belial'in elinde... Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bu tam da onları uyardığı şeydi ve bunun için hepsi ona gülmüştü.

"İblisler asla yeterince güçlü olmayacak."

Eminim şimdi keşke dinleseydim diyorsundur.

Bazı günler, yataktan çıkmaya değmez. Bu kesinlikle onlardan biriydi. Thorn atına döndü ve kanatlarını içeri soktu.

Midesi bulanarak savaş alanına baktı. Eğer onları bulamazsa, yakında tüm insanlık dünyası yok olacaktı. Geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Dünya bir beslenme çılgınlığı olurdu.

Ve oğlunu korumak için feda ettiği her şey boşa gitmiş olacaktı.

Hay sikeyim.

Belial'ı bulmaları için gözcülerini gönderecekti. Çok geç olmadan.

BÖLÜM 7

Valteri irkilerek uyandı; boğazı, bir hayvan gibi bağlanıp kendisini suçladıkları canavardan daha iyi olmayanların zevki için işkence görürken zincirlerin onu bir kilise sunağına sıkıca tuttuğu zamanki kadar gergindi. Rahibin Latince sözleri kulaklarında çınılıyordu, sanki rahip şu anda bile içindeki şeytanı kovmaya çalışıyordu.

O utancı ve aşağılanmayı yeniden hissederken damarlarında öfke dolaşıyordu.

İçgüdüsel olarak elini saçlarında gezdirdi ve başının arkasına kazınmış olan haç işaretini aradı. Ancak saçlarının gizlediği sivri yara izini bulduğunda, uzun zaman öncesine ait belli belirsiz bir anıyı düşlediğini fark etti. Duyguları taze olsa da, olaylar gömülmüştü.

Çok uzun zaman önceydi.

Bunların sadece hayali kâbuslar olmasını ne kadar isterdi. Ama bir zamanlar olduğu masum çocuğa ne yaptıklarını inkâr etmek mümkün değildi. O genç çocuk korkunç bir şekilde ölmüş ve onu ilan ettikleri canavar olarak yeniden doğmuştu. Merhametten ve insanlıktan yoksun biri.

Onlar gibi olacaktı. Her şeyin en kötüsü.

Ve bununla birlikte keskin, acımasız bir öfke onu sardı ve daha önce bu kadar genç, bu kadar savunmasız olduğunu hatırlamakta zorlandı.

Çok korumasız.

Bir insan başka bir insana nasıl böyle bir şey yapabilir?
Bu kadar çaresiz bir çocuğa?

Hepsi piç!

Valteri kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Kardeş Jerome yıllar önce ölmüştü. Olması gerektiği gibi kendi eliyle değil, ama yine de ölmüştü. Yine de yaşlı herif asla yeterince ölü değildi.

Düşüncelerinden ya da görüş alanından hiç uzaklaşmadı.

Bir parça keşiş cübbesi ya da kesilmiş bir baş ona her şeyi geri getirirdi. Tıpkı bir ilahinin sesi ya da bir manastır duvarının görüntüsü gibi. Bu onu Viking yapmaya ve ne zaman bir manastırın önünden geçse hepsini yakıp kül etmek istemesine yetiyordu.

Bu kâbuslar, piç rahibin ölümüyle birlikte yok olmalıydı ama yine de zihninin en uzak köşelerinde pusuya yatmış, varlıklarını göstermeye cesaret etmeden önce uykusunu ya da tesadüfi bir karşılaşmayı bekliyorlardı. Hiç beklemediği bir anda ona saldıran korkak anılar.

Lanet olsun onlara!

Neden onu rahat bırakmıyorlardı? Uyanıkken anılarıyla kolayca savaşılabiliyordu ama geceleri, karanlığın ve uykunun örtüsü altında saldırıyorlar ve onu fena halde hırpalıyorlardı. Aklının sonuna kadar kuşatılmıştı.

Tıpkı hiç beklemediği bir anda ona saldırdıkları gibi.
Aniden ortaya çıkan bir görüntü ya da koku.

Valteri hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Ani ve yumuşak bir iç çekişle düşüncelerinden sıyrıldı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Valteri, yatağında uyuyan nazik formu görmek için döndü.

Ne oluyor lan? İçini
korku kapladı.

Tekrar ve tekrar, anılar ruhunu parçaladı. Gerçekleşmesi mümkün olmayanlar.

Tamamen çıplak olan adam, ruhunun en uzak köşelerinden gelen inkâr çığlıklarıyla yataktan sendeleyerek kalktı.

O kadar aptal değildir herhalde!

Yine de gördüklerini ya da bir gece önce Ariel'le birlikte zihninde canlanan görüntüleri inkâr edemezdi. Ne yaptıklarını...

Ona yaptıklarından.

Hayır! Masum bir hizmetçiyle yatmazdım! Ben daha iyi bilirim!

Yatağında huzur içinde yatan Ariel'i görünce midesi şiddetle kasıldı. Solgun, çıplak kalçalarının etrafına sarılmış kanlı çarşafları görünce.

Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Bu kadar saf, bu kadar verici birini nasıl lekeleyebildim? Ne düşünüyordum ki?

Neden bu kadar bencildim?

Zihni onun yumuşak okşayışlarının, vücudunun onunkine şekil verişinin görüntüleriyle dönüyordu. Şu anda bile, beli onun için yanıyor ve içi bir cehennem gibi öfkeleniyordu.

Ergenlikte aletimi kesmeliydim!

Valteri kendine binlerce kez lanet ederken şakaklarını ovuşturdu. Kendi kurtuluşunun bir anı için, onu ömür boyu sürecektir bir alay ve utanca mahkûm etmişti. Ruhu yaptıklarına karşı çığlık atıyordu.

Bunu nasıl yapmış olabilir?

Sarhoş muydum?

Kendi kışını tekmelemek isteyen Valteri pantolonuna uzandı ve onu çekti. Yatağın yanındaki küçük leğene su doldurdu ve yıkanmaya başlamadan önce iğrenç hayatına lanet okudu. Ona herkesten fazlasını vermişti ve o bunun karşılığını nasıl ödemişti?

Ona sonsuza dek zarar vermişti.

Tam bir götüm!

Yüzüne su sıçratırken, yeni ve ani bir korku onu daha da sert vurdu. Ya tohumu kök salmışsa?

Çocuğumu alabilir....

Valteri leğeni kavradı, kendine duyduğu nefret her yanını sararken kenarları avuçlarını keskin bir şekilde kesiyordu. Şansı varken neden onu terk etmemiştı?

William'a yemin etmiş olsun ya da olmasın, bu kahrolası ülkeden kaçmalıydı.

Neyim var benim böyle? Dişlerini sıkarken, tek bir hareket tarzı olduğunu biliyordu ve bu, halihazırda yaptıklarından daha da kınanacak bir şeydi.

Yine de başka ne seçeneğı vardı ki?

Onu bir fahişe ya da Tanrı'nın iğrençliğinin karısı yap. Her iki durumda da mahvolmuştu. Bir daha hiç kimse ona aynı gözle bakmayacak ya da onu hoş karşılamayacaktı.

Bildiğı hayat asla eskisi gibi olmayacaktı. Bir daha kimse ona bir hanımefendi gibi davranmayacaktı.

Şu anda bile Rahip Jerome'un sesinin kulaklarında çınladığını duyabiliyordu. "Melekler senin doğumunda ağladı. Tanrı adına, kararmış ruhunu kurtarmalıyız."

Jerome her şeye rağmen haklı olabilir miydi? O gerçekten de masum kanı aramaktan başka bir amaç için bu dünyaya gönderilmiş bir canavar mıydı?

Ariel'in kanı.

Keşişin deliliğine inanma düşüncesi yüzünden kendi aptallığına homurdanan Valteri, masadaki leğeni devirdi. Su duvara çarpıp yüzüne ve göğsüne sıçradı ve öfkesi daha da arttı.

Ariel irkilmiş bir solukla uyandı. Tam bir dakika boyunca onu neyin uyandırdığını anlayamadı.

Ta ki bir gece öncesini hatırlayana kadar. Valteri onu yatağı götürmüştü....

Belial'dan korktuğunu itiraf edip nasıl yıkıldığını hatırlayınca yanaklarına ateş bastı.

Anılarının büyük bir kısmının hâlâ kayıp olduğunu .

Bir dakika önce onu teselli ediyordu ve sonra ...

Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değildi. Ama bu anıyı inkâr edemezdi. Öpücüklerinin sıcaklığını.

Onu içinde hissetmek.

Ben artık bir bakireyim....

Dehşete düşmesi gerekirdi. Yine de içinden bir ses bunun yanlış olmadığını söylüyordu. Valteri'ye bağlı olması gerektiğini.

Hiçbir mantıksal anlamı yoktu. Bunu ilk itiraf eden o oldu.

Hayatındaki tek sağlam şey oydu. Güvenebileceğini hissettiği tek şey.

Bağımlı.

Bunun için nasıl suçluluk ya da utanç duyabilirdi?

Yine de yüz ifadesinden onun her ikisini de hissettiğini anlayabiliyordu. Adam ona bakıyor, kendisinin olduğu kadar onun da hatası olan bir şey yüzünden ona küfretmesini bekliyordu.

Onun yatağına isteyerek gitmişti.

Ve bunu tekrar yapacaktı.

"Beni korkuttun." Çıplak bedenini örtmek için battaniyeye sarıldı.

Başka bir arzu dalgası iradesini yiyip bitirirken Valteri gözlerini kaçırdı ve yapabileceklerinden korktuğu için kıpırdayamadı.

Çünkü ikisi de ter içinde kalıp tükenene kadar onunla tekrar tekrar ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu.

"Leydim, ben..." Valteri tereddüt etti.

Ne diyebilirdi ki? Kendisi lanetli ve piç doğmuşken, o tüm yaratıkların en asili miydi? Ona asla dokunmaması gerektiğini mi?

İkisi de gerçeği biliyordu. Hiçbir söz onun bu kadar duygusuzca aldığı şeyi düzeltmeyecek, ektiği tohumu da yok edemeyecekti. İnsanların düşmanca dillerinin açtığı yaraları herkes gibi o da biliyordu. Bir anın bedeli

kendi babası çükünü pantolonunun içinde tutamadığı için düşüncesizce davrandı.

Bir saniyelik itidal uğruna bir ömür boyu sefalet satın alındı.

Bu kadar nazik bir kadının annesinin yaralarını taşıdığı düşüncesi içini parçaladı. Ona kendi annesinin yaşadığından daha kötü bir kâbusu nasıl yaşatabilirdi?

Ne kadar bencil biriyim.

Çarşafı kendi etrafına sardı ve yataktan kalktı.

Kıpırdamadan durdu, onu rahatlatmak istiyordu ve bunu elde etmenin ona nelere mal olabileceğinden korkuyordu.

Ona neye mal olacağını.

Sabah ışığı teninde oynuyor, saçlarını aydınlatıyor ve nefesini çalıyordu. Onu bir hale gibi çevreliyordu. Bir an için neredeyse aşka inanabilirdi.

İnsanların iyiliğine.

Ama bunların hepsi yalandı ve o da bunu biliyordu.

İnsanlar vahşiydi. Kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlardı.

Ariel ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Kelimeler artık çok önemsiz görünüyordu.

İşe yaramaz, gerçekten.

Adamın içinde ona kaçmasını söyleyen savaşı ve ayaklarını onun önünde yere çakılı tutan cesareti gördü. Bu kadar güçlü ve asil bir adam nasıl olur da onun kadar zayıf birinden korkabilirdi?

Yine de bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Zalimlikleriyle ona ne yapmışlardı? Bir anlık huzuru bile kabullenemiyordu.

Tek bir iyilik hareketi.

"Hiçbir şeyden pişman değilim," diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu, sonra da çelikleşmiş, metanetli bir bakışla onun bakışlarına karşılık verdi. "Her şeyden pişmanım."

Bu sözler yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Ariel cevap vermeye başlamıştı ki kapı arkasından çarparak açıldı.

Valteri öldürücü bir hırıltıyla kardeşine doğru döndüğünde o da nefesini tutarak geri çekildi.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu?" Belial kaşlarını kaldırarak onlara baktı.

Bakışları Valteri'den ona ve tekrar Valteri'ye döndü.

Dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Nasıl bir oyun bu? Hayırsever haracını mı talep ediyor?"

Bu hakaret karşısında tekrar irkildi.

Valteri onu boğazından yakaladı, sonra da kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Kız kardeşinin itibarını zedelemeye mi çalışıyorsun?"

Belial, Valteri'nin elini boğazından çekmeye çabalarken onu tamamen küçümseyen bir bakışla süzdü. "Bunu nasıl yaparsın?"

Ariel kardeşinin sert bakışları karşısında çenesini kaldırdı ve geri çekilmeyi reddetti. "Bu seni ilgilendirmez."

Kimseden özür dilemeyi reddetti. Özellikle de kardeşinden.

Valteri kardeşini duvara doğru itti, tüm vücudu gerilmişti. "Sesini alçaltacaksın," diye öyle alçak sesle homurdandı ki sesi gök gürültüsü gibi çıktı. "Ve eğer ona elini sürersen, rahatsız edici üyeyi vücudundan koparır ve seni onunla döverim. Anlaşıldı mı?" Dudaklarındaki alaycı ifade en az onun kadar pişmanlık duymuyordu.

Belial bakışlarını daralttı. "Tazminat talep ediyorum. Kız kardeşimi bir fahişe yaptın ve senin ahlaksız şehvetin yüzünden onunla alay edilmesine göz yummayacağım."

Kardeşini serbest bırakırken Valteri'nin gözlerini bir gölge kararttı. Ona baktı ve içinde yanan tüm hüznü gördü.

Onu bu skandala terk edeceği korkusuyla göğsü sıkıştı.

Onun yerine başını salladı. "En kısa zamanda bir evlilik sözleşmesi hazırlatacağım."

Valteri'nin metanetli yüzünden Belial'ın kendini beğenmiş memnuniyetine bakarken şok geçirdi. Bu konuda bu kadar hevesli görünme.

Dürüst olmak gerekirse, kırılmıştı.

Bir yanı ikisine de kışlarına sokmalarını söylemek istiyordu ama bu kadar aptal olamayacağını biliyordu. Bu haber bir kez yayıldı mı ...

Ve kardeşinin bunu y a p a c a ğ ı n d a n emindi...

Mahvolurdu. Valteri'nin ona teklif ettiği şey nazik ve iyi olmanın ötesindeydi.

Asil bir şey yapıyordu.

Sesinin tonu onunla evlenmeyi bir domuz ahırını temizlemekle aynı seviyeye getirse bile.

Valteri kardeşini uyaran bir bakışla süzdü. "Bu sabahtan kimsenin haberi olmayacak. Yaptığım şey yüzünden onu utandırmayacağım. Tek kelime edersen dilini koparıp sana servis ederim."

Belial'ın gözlerinde kendini beğenmiş bir memnuniyet parlıyordu. Ve tanıdık bir anıya çarptı.

Sadece onun değildi.

Bir kurttu. Beyaz bir kurt...

Neden?

Belial tuniğini sert bir çekişle düzelitti. "Bu evliliğın gizlilik içinde yapılmasına izin vermeyeceğim. Kız kardeşimin hatırı için bir ziyafet ve tam bir tantana istiyorum."

Valteri'nin çenesi gerildi. Onun direnmesini ya da reddetmesini bekliyordu.

Ama bir anlık duraksamadan sonra başını salladı. "Başka türlüşünü istemezdim. O her şeyden önce benim karım olacak."

Belial'ın dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme kıvrıldı ve kadının omurgasına bir kış ayazı gönderdi.

"O halde onun geleceği artık sizi ilgilendiriyor. Ona verdiğiniz zarardan daha fazlasını vermemek için dikkatli olmanızı rica ediyorum."

Bu garip kelimeler aralarında asılı kaldı. Belial'ın gizli bir anlamı olduğunu biliyordu ama bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

Hatırlamanız gereken bir şey var....

"Rahibe haber verildiğinden emin olacağım." Belial yanlarından ayrılmadan önce güldü.

Valteri onunla yüzleşirken derin bir iç çekti. "Size daha önce sormamıştım leydim, ama şimdi soruyorum. Benimle evlenmek istiyor musunuz?"

Korkunç ses tonuna gülecekti ama bunun onu rahatsız edeceğinden emindi. Kendine güvensiz kibrin tam bir çelişkisiydi.

Kendinden emin bir belirsizlik.

Konu ağabeyi ve diğer erkekler olduğunda... onun bu dünyadaki yeri söz konusu olduğunda, Valteri asla ürkmedi ya da tereddüt etmedi.

Ona her yaklaştığında kendinden emin olamıyordu. Çok çekici ve tatlıydı.

Ve bu onun içinde bir şefkat dalgası yarattı. Henüz her şeyi bilmiyor olabilirdi ama ona güveniyordu.

"Evet, Lord Valteri. Başka kimsem yok."

Uyumsuz bakışlarında hararetli bir ateş parladı. "O zaman siz bir aptalsınız leydim."

Ani öfkesi onu şaşırttı. "Anlamıyorum."

Öfkeli sarsıntılarla tuniğini başının üzerine çekti. "Kaderini lanetlenmiş bir adama bağladın." Bir tiksinti sesi çıkardı. "Bunu bildirmesi için kardeşime bir haberci göndereceğim. Başladığım kaleyi bitirip bakımını yaptığın sürece salon ve topraklar senin kontrolünde olacak. Normandiya'da da birkaç arazim var, onlar da senin olacak."

Duyduğu şeyi mi söylüyordu? Korku içinde kök saldı. "Sanki bir vasiyet planlıyormuş gibi konuşuyorsun."

Sırtını dönerek yerden posta zırhını aldı. "Burada daha fazla kalmayacağım. Yurtdışında başka görevlerim var."

"Ve burada bir karın olacak."

"Ariel-"

"Valteri," diye karşılık vererek onun sözünü kesti. "Bundan kaçamazsın. Bizden kaçamazsın. Artık birbirimize bağlıyız."

Öfke bakışlarını kararttı. "Dün geceki planın bu muydu?"

"Ne? Bunu nasıl söylersin?" Öfkelenerek onu kapıya doğru itti. "Defol git! Kardeşimden farkın yok!"

Valteri kapıya doğru uzanırken öfkeden kuduruyordu. Ta ki onun fısıldadığı sözleri duyana kadar.

"Ben fahişe değilim."

Gözlerini kapatarak kendine yürümeye devam etmesini söyledi. Bırak benden nefret etsin.

Ama sesindeki gözyaşları...

Lanet olsun.

Adam bıraktı ve kadın eteğini bedeninin üzerine çekerken ona doğru döndü. "Sizin bir fahişeden çok uzak olduğunuzun gayet iyi farkındayım leydim. Sadece sizin kadar asil bir kadın beni evlilik ilmiğine getirebilir. İnan bana, Ariel. Bunu yapmaktansa bağırsaklarımı deşip kendi iç organlarımla asılmayı tercih ederim."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü benim yüzümden bir hanımefendinin fahişe olduğunu görmeyeceğim. Ama benimle evlenirsen, lekelenmiş olacaksın. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum."

"Peki ya seçim benimse?"

Alay etti. "Başka seçeneğiniz yok ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu bir savaş leydim. Sakson bir hizmetçi, bir Norman'ı

halkına ihanet ediyor. Şeytan yumurtası olmasaydım bile, yaptıkların için senden nefret ederlerdi." Zırhını bırakarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve eliyle onun yanağını kavradı. "Gördüğüm dehşet hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanların birbirlerine neler yapabileceğini. Daha küçük suçlar için hizmetçilerin burun deliklerini kestiler. Yüzlerini yaraladılar."

"Yine de beni terk mi edeceksin?"

Kesik kesik nefes alarak başını salladı. "Hayır. Yapamam." Onu göğsüne doğru çekerek kendine yakın tuttu. "Görünüşe göre ne yaparsak yapalım ikimiz de lanetleneneceğiz."

★ ★ ★

İki gün sonra Ariel salona göz gezdirirken kalbi Atlas'ın omuzlarındaki dünyanın ağırlığından daha ağırdı.

Hiç bu kadar çok asık surat görmemişti.

Belial'a verdiği söze sadık kalan Valteri evlilik sözleşmesini hazırlamış ve hepsi de imzalamıştı.

Wace düğün ziyafetlerini planlamıştı ama kimse şen değildi. Yemek artıkları için burunlarını sokan köpekler bile mutlu görünmüyordu.

Zavallı müzisyenler şarkıları başlatmaya devam ettiler, ancak kimse yanıt vermediğinde veya dans etmediğinde durdular.

Bir ağıt çalmaları daha iyi olurdu. Herkesin kasvetli ruh haline kesinlikle daha uygun olurdu.

"Lordum?" Bir kez daha Valteri'nin aklını, evliliklerini kimsenin onaylamadığı gerçeğinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Siperinden başını kaldırdı, bakışları salona ilk girdiklerinde aldıkları boş tezahüratlar kadar boştu. "Evet, leydim?"

Konuşmak için ağzını açtı ama Belial kadehiyle öne doğru eğilince kapattı. "Görünüşe göre halkımız

gerçekten de ortak bir zemin bulduk. Ne Normanların ne de Saksonların kutlama yapmak için bir nedeni yok."

O anda onu tokatlamak istedi. Ne düşündüğünü biliyormuş gibi göz kırpan Belial ayağa kalktı ve şaşkın müzisyenlere durmalarını işaret etti. "İyi dostlar, mutlu çiftimizi kadeh kaldırarak kutsamak istiyorum."

"Onlara içki içmeyeceğim," diye gürledi kavgacı bir ses.

Belial kaşlarını çattı ve kadehini yavaşça masaya indirdi.

Kalabalığın içinde, kendisini susturmaya çalışan arkadaşlarına karşı mücadele eden Sakson bir adam gördü.

"Hayır, sessiz kalmayacağım." Onlara doğru itti.

Valteri'nin elindeki bıçağı kavrayışı sıkılaştı.

Ariel, kocasının bıçağı aptalın kalbine saplayışını zihninde mükemmel bir şekilde canlandırırken nefesini içine çekti.

"Bu şeytani bir eylem. En güzel Sakson kızlarımızdan biri bir Norman köpeğine kurban edilirken ben nasıl hayır duamı verebilirim. Hayır," diye alay etti, masanın köşesine çarparak tökezledi. "Norman köpeği bile değil, daha kötüsü. Cehennemden fırlamış piç bir iblis! Bir-"

"Yeter!" Ariel oturduğu yerden kalkarak bağırdı. "Hitap ettiğiniz kişi benim kocam, efendim ve bu gece burada gördüğüm tek kötülük iğrenç söylentiler ve cehaletten kaynaklanıyor."

Sarhoş ona tokat atmış gibi baktı ama kızın umurunda değildi. Düzgün bir adamın bir aptal tarafından iftiraya uğramasına seyirci kalmayı reddetti.

Valteri yavaşça sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktı. Koridoru taradı ve adamın sözlerini kayıtsızca kabul etmesi ruhunu parçaladı. "Bu adama her kim arkadaş diyorsa onu evine götürmeli."

Kimse yardım etmek için ayağa kalkmadığında Valteri başını salladı. Tiksintili bir iç çekişle ona baktı, bakışları tanımlayamadığı duygularla doluydu. Ne kadar isterdi

ona az önce duyduklarını unutturacaktı. Ve ona fırlatılan diğer tüm aptallıkları.

Birinin kendi evinde bu kadar aşağılanması doğru değildi. Kendi düşün ziyafeti sırasında.

Peki ne için? Temelsiz korkular ve batıl inançlar için mi?

Kral Edward'ın söz verdiği gibi tahtı kardeşine vermedikleri zaman kendi halklarının başlattığı bir savaş yüzünden mi?

Savaştan ve gerektirdiği her şeyden nefret etse de, Edward'ın ölümünden sonra Harold Godwinson tahtı gasp etmemiş olsaydı William'ın buraya gelmeyeceğini biliyordu.

Ne yazık ki Valteri burada olmak istemiyordu, onlar da onu kendi topraklarında istemiyorlardı.

Onlarla haraç ve kan isteyen kalpsiz bir fatih gibi yüzleşmektense, Valteri onlarla uğraşırken itidal ve sabır göstermişti.

Öz kardeşi bile...

Valteri boğazını temizledi. "Benden korkmayın. Sözlerini ona karşı kullanmayacağım ve yatağına gitmesine yardım edenleri cezalandırmayacağım. Huzur içinde gidin." Bunu söyledikten sonra bıçağını kemerine soktu ve oradan ayrıldı.

Utanç verici bir kaş çatmayla hepsini süzdü. "O sizin efendiniz ve buralar da onun toprakları. Hepiniz bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Davranışlarına öfkelenen Ariel kocasının peşinden gitti. Ana kapının hemen dışında ona yetişti. "Valteri?"

Valteri, kadının koluna hafifçe dokunduğunu hissedince dişlerini sıktı. Daha önce hiç kimse onu savunmamıştı ve nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. "Üşütmeden önce içeri girmelisin."

Kadın başını salladı ve adam onu odalarına geri çekip sonsuza kadar sevişmek için yanıp tutuştu.

Ama bu sadece bir rüyaydı.
Kimse onların evliliğini kabul
etmezdi. Asla.

Herkesin bu geceki tepkisi bunu kanıtlamıştı. Eğer zerre
kadar namusu olsaydı, kendi boğazını keser ve onun
yanında duracak başka bir koca bulmasına izin verirdi.

Ama iyi biri değildi.

Ariel onun kolundaki elini sıkıca kavradı ve yüzünü ona
dönene kadar onu çevirmesine izin verdi. "O embesili
görmezden gel. O sarhoştur. Bilmiyordun-"

"Biliyordun."

Yapılacak bir mazeret yoktu.
İnsanlar pislikti.

Başlarının üzerinde gök gürledi. Günün büyük bölümünde
yağmur çiselemeye devam etmiş olsa da, gece şiddetli bir
fırtına tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Valteri karanlık, ürkütücü bulutlara baktı. "Güvenli bir
yere gir."

"Ben artık sana aidim."

Adamın gözlerini dolduran acı, boğazını daha da sıktı ve
kendisinden uzaklaşacağından korktu. "Sadece bir aptal
benim lanetli hayatıma ait olmak ister."

Kolunu sıkıca kavradı. "Peşinde olduğum sadece hayatın
değil Valteri. En çok istediğim şey senin kalbin."

Valteri acı bir kahkaha attı. "Duymadın mı? Benim içimde
kalp yok. Söylenenlere göre Lucifer, hiç kimse için sevgi ya
da merhamet hissetmeyeceğimden emin olmak için kalbimi
yemiştir."

"Valteri-"

"Başka söze gerek yok, Ariel," diye araya girerek ondan
uzaklaştı. "Seni daha fazla lekelemeden ve diğerleri
aramızda hiçbir fark olmadığına karar vermeden içeri
dönmen için yalvarıyorum."

Onunla tartışmayı her zamankinden daha çok istiyordu
ama dinlemediğini de biliyordu. Bu onun için çok zor
olmuştu ve mesafe koymaya ihtiyacı vardı.

Yarın, onu kazanmaya çalışacaktı. Bu gece...

Onun su birikintilerinden kaçışını izlerken bir iç çekti, omurgası uzaktaki bir dağ sırasından daha sert, boyun eğmez ve tırmanılamazdı.

Ona nasıl ulaşacağını bilmeyi dileyerek bakışlarını yere indirdi. Su birikintilerinin parıldayan derinlikleri onu çağırırdı ve salonun kapısının hemen dışındaki su birikintisinin yanında durmak için hareket etti. Çiseleyen yağmur, fenerlerin yansımalarının su birikintilerinde bozulmasına neden oldu. Ve o izlerken, bir görüntü ortaya çıktı.

"Lütfen beni bağışlayın! Ölmek istemiyorum!"

Ariel kafasının içindeki keskin çığlıkla irkildi. Görüntüler içini parçaladı. İblisler ileri atılıyordu. Ölümcül bir dehşet içinde ona yapışan bir şövalye...

Onun gibi ...

"Lütfen!" diye haykırdı, sıkılı yumruklarını şakaklarının üzerine koyarak belirsiz anıyı yeniden canlandırmaya çalıştı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Geç oldu ve içeride olman gerekiyor sevgili kardeşim."

Ariel arkasından gelen ani sese doğru döndü, kalbi panik içinde çarpıyordu. Belial birkaç adım ötede duruyordu, yüzü gölgelerle maskelenmişti. Bir an için gözleri kırmızı göründü ama gözlerini kırptırır kırptırmaz karanlığın içinde kayboldular.

Bu gerçek

miydi?

Yoksa hayal

mi?

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırarak, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde onun etrafında küçük bir daire çizdi. "Beni tanıyorsun, küçük kardeşim. Sen ve ben akrabayız. Kendini bildin bileli hayatının içindeyim."

Adamın uğursuz gülümsemesi karşısında kadının tüyleri diken diken oldu.

Onun önünde durdu ve bakışları buluşana kadar çenesini eğdi. Gözlerindeki soğukluk kızın irkilmesine neden oldu. "Biz kardeşiz. Aynı kumaştan kesilmişiz."

Zihni onların çocukluk ve yetişkinlik görüntüleriyle dolup taşsa da kalbi tüm bunları reddediyordu.

Bu doğru gelmedi.

İçten içe, ilişkilerinde akrabalıktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Yalan söylüyor.

İçindeki sesi ya da duyguyu bastıramıyordu. Varlığı teninin üzerinde geziniyor ve onu ürpertiyordu.

"Şimdi başka bir fırtınayla karşılaşmadan önce içeri gel. Başa çıkmaya hazır olmadığın bir fırtına."

Ona güvenme.

Her parçası bunu yüksek sesle haykırıyordu. O görüldüğü gibi değildi ve duyguları samimi değildi. Yine de onu reddetmek için hiçbir nedeni yoktu. Bu yüzden Belial'ın elini tutmasına ve onu içeri götürmesine izin verdi.

★ ★ ★

Saatler sonra Ariel odasında oturmuş şiddetli fırtınayı dinliyordu. Geçen her saat Valteri'nin döneceğinden emindi. Yine de beklerken her biri gelip geçti, ta ki Valteri'nin ona katılmaya niyeti olmadığını anlayana kadar.

Evliyim ve yalnızım.

Bu gerçeklik onu rahatsız ediyordu.

Bundan daha fazlası, kalbini sızlattı. Ve bu ona Valteri'nin her gün nelerle uğraşmak zorunda olduğuna dair küçük bir fikir verdi.

Buna nasıl dayandı?

İnsanlar yalnız olmak için yaratılmamışlardı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Aklına iki ebeveynin görüntüsü geldi. Yine de içi boş kaldı.

Sonra bir adam gördü....

İnanılmaz uzun boylu, siyah saçlı. Gümüşi, dönen gözler ve çarpık bir gülümseme.

Bu anı onu sıcaklıkla doldurdu. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen gerçek hissetmişti. Aileden biri gibi görünüyordu.

Ne Belial ne de geri dönen anıları olarak görmeye devam ettiğ i insanlar.

"Bunu neden anlayamıyorum?"

Evliliğe bu kadar k a r ş ı y s a neden ona dokunmuştu? Bekar bir kadın tarafından bağlanmaya?

Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Cecile onun dokunuşu altında gerindi. Ariel küçük kedi yavrusuna gülümsedi ve Cecile'in yumuşak karnını okşamaya devam etti. Yatakta uzanırken zihninde önceki gecenin unutulmaz görüntüleri canlandı. Valteri'nin onu kollarına aldığı, sert vücudunun onunkine sürtündüğü, ellerinin

Vücudunun en mahrem yerlerini.

Yine de içinde bir şeyler hatırladığı gerçekliği tam olarak kabul etmiyordu. Görüntüler kristal berraklığı yerine, su birikintisindeki fener kadar bulanıktı.

Tek gerçek duygu, onu bulma ve yanında olma ihtiyacıydı. Onu rahatlatmak için.

Ancak bu arzuyla birlikte, Valteri'yi aramaya ve onu istediği gibi sahiplenmeye karşı uyaran küçük bir ses geldi.

Neden? Birinin kocasını aramasının nesi yanlıştı? Kadın ona aitti, o da kadına.

Yine de ses devam etti.

Ariel kafasını temizlemek için salladı. Belki de delirmişti.

Ona git.

Beklenmedik sesle irkilerek, sanki bu garip ses küçük hayvandan gelmiş olabilirmiş gibi Cecile'e baktı. "Aklımı kaçırdım."

Kadehini komodinin üzerine koyan Ariel, kürklü yorganın altına girdi. Gözlerini kapadı ve bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeye karar verdi. Geç olmuştu ve uyumasının zamanı geçmişti.

Ayrıca, kendisini yargılayan onca insan yüzünden yorgun düşmüştü. Kendisi ya da Valteri hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar.

Bu günün bitmesini ve daha iyi bir günün başlamasını istiyordu. Bu düşünceler onu uyuttu.

"Kurtarın onu!"

Ariel irkilerek doğruldu. Bu kez duyduğu ses hiç de yanıltıcı değildi.

Keskin ve erkeksi bir sestti. Onu harekete geçiren sert, emredici bir ses.

Ariel uyandığından ve Valteri'nin başında dikildiğini gördüğünden beri ilk kez ne yapması gerektiğini biliyordu.

Daha fazla değil. Çok uzun zamandır fırtınaya terk edilmişti.

Hiç kimse ona dayatılan hayatı hak etmiyordu.

Onu yürüdüğü yıkıcı yoldan kurtarmalıydı. Ona yaşayanların dünyasına ait olduğunu göstermeliydi. İkisi birleşmişti ve nefes ciğerlerini doldurduğu sürece ondan vazgeçmemeliydi.

Onlara.

Valteri'nin tepkisinden korkarak kalbi küt küt atarken yataktan kalkıp giyindi, elleri titriyor ve kumaşları karıştırıyordu. Valteri ona kucak açacak mıydı, yoksa sonsuza dek ondan uzaklaşıp ulaşamayacağı bir yere mi çekilecekti?

Her iki durumda da denemekten başka çaresi yoktu.

Salonu ararken, onun olabileceği tüm olası yerleri zihninden geçirdi ve ahırda karar kıldı. Fırtınanın şiddetine bakılırsa, adamın paletini bahçede arayacağından şüpheliydi.

Hayır, bu gece korunacaktı.

Eğer onun kollarında değilse, o zaman tamamen güvendiği tek canlıyla birlikte olacaktı.
Onun atı.

★ ★ ★

Valteri irkilerek uyandı. Rüyasının nedenini bulmak için ahıra göz gezdirdi ama sadece atı Ganille onun hevesli bakışlarıyla karşılaştı.

Ganille homurdanarak, sanki onu yanına gitmeye çağırıyormuş gibi elini uzattı.

"Dur, yoksa seni acı fiğle beslerim."

Bu seferki homurtu daha çok kaba bir kovulma gibiydi.
Ne yazık ki atı da en az yaveri kadar ona kulak verdi.

İkisini de yenmeliyim.

Ama önce onlar saldırmadıkça kimseye ya da hiçbir şeye öfkeli bir el kaldırmazdı. O kadar istismara uğramıştı ki, bunu asla ileriye taşımayacaktı.

Yuvarlandı ve düşünceleri Ariel'e döndü. Onun yatağında olduğuna şüphe yoktu.

Tek
başına.
Onun
gibi.

Bu sırada yağmur ahırın kenarlarına vuruyor ve atlardan birkaçı kendilerini içeride tutan iplerle boğuşarak sinirli bir şekilde kişniyordu.

Nemli saman ve at pisliği kokusu onu rahatsız ediyor, burnunun tiksintiyle seğirmesine neden oluyordu. Ahırlardan ve onların getirdiği anılardan nasıl da nefret ediyordu.

Alay edildiği onca zaman.

Sen bir bok değilsin, evlat. Hep öyle olacaksın.

Ne kadar çok savaş kazanırsa kazansın ya da ne kadar çok adamı yenerse yensin, o alaycı sesleri asla susturamazdı. En az onlar kadar nefret ettiği doğuştan gelen bir kusur yüzünden kendisiyle alay eden insanların görüntüsünü silemeyeceği gibi.

Yine de onun gibi bir pislik başka nerede uyuyabilirdi ki? Kalenin içinde kendini burada olduğundan daha fazla evinde hissetmiyordu.

Aslında hiçbir yerde istendiğini hissetmemişti. Ariel'in yatağı dışında.

Hayal kırıklığı içinde kendi kendine homurdanan Valteri, her şeyi unutmak için kolunu gözlerinin üzerine sardı ve uzaktaki gök gürültüsünün sesini dinledi.

Ama yine de düşünceleri, onları susturma isteğine rağmen çalkalanmaya devam etti.

Ona git....

Ben o kadar büyük bir piç değilim.

Ne kadar oturduğu yerden kalkıp karısını aramak istese de bunu yapamazdı.

Ona yeterince zarar vermişti. O daha iyisini hak ediyordu. Gözlerini kapatarak, halkının asık suratlı, kabullenmeyen yüzlerini hatırlamaya zorladı kendini. Birlikteliğiyle sonsuza dek alay edeceklerdi ve sonunda bu alay değerli karısına da sıçrayacaktı.

Ona bu tür bir acı çektirmeden önce lanetlenmeliydi.

"Gelin damat bulmak için ne tuhaf bir yer."

Valteri ayağa fırladığında içinde öfke alevlendi. Belial yüzünde alaycı bir ifadeyle ahırın girişinde durmuş, bir direğe yaslanmıştı. Elindeki feneri önüne koydu. "Ariel'in bekâretini alma hevesinden sonra bu gece bir kurdun geyiğe saldırması gibi ona saldıracağını düşünmüştüm."

"Sakin bana böyle bir şey söylemeye cüret etme!" Valteri iğrenmişti. "O bir hanımefendi ve benim karım ve onun adının bir fahişe gibi anılmasına izin vermeyeceğim."

Belial güldü, acı ve şeytani bir sesle.

Bu canavarda sinsî bir şeyler vardı. Derin köklü ve iğrenç.

"Kendinizi aynı güçle savunmamanız ne yazık."

Valteri piçin cüretkârlığına kaşlarını kaldırdı. Ve aptallığına.

Valteri pek de etkilenmemiş bir yüz ifadesiyle onu süzdü.

"Sizi temin ederim ki kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Şimdi yapabilir misin?"

Valteri, sadece bir kalp atışı kadar kısa bir süre için, duyduğu sesin Jerome Kardeş'in sesi olduğuna yemin etti.

Belial'ın değil.

Ama tekrar konuştuğunda, ses tonu ve kötülük tamamen ona aitti ve Valteri'nin öfkesini ateşledi. "Karşımda vahşi bir savaşçı değil, sarhoş bir aptalın tüm halkının önünde kendisiyle alay etmesine izin veren korkmuş küçük bir çocuk görüyorum. Kendi karısından korkan küçük bir çocuk. Ne korkusu? Seninle de alay edeceğinden mi korkuyorsun? Yoksa onu memnun etmekten aciz misin?"

Öfkeyle hırlayan Valteri işkencecisine saldırdı ve Belial'ı belinden yakaladı. Ahırın duvarına doğru tökezlediler.

"Demek kedinin pençeleri varmış." Belial uğursuz bir kahkaha attı. "Gel, Tanrısız Valteri, Lucifer'in oğlu, beni öldür ve gerçek hakkını talep et. Şu anda bile karın bekliyor, beli senin bedenine aç. Onu tohumundan mahrum eder misin?"

Valteri Belial'ın boğazına uzandı, iğrenç bedeninden canını çıkarmaya kararlıydı. Ancak elleri ince boynuna dolandığında, Belial'ın gözleri koyu, canlı bir kırmızıya dönüştü.

Bu manzara karşısında şok olan Valteri içgüdüsel olarak kendini bıraktı ve Belial'ın gözleri hemen tekrar maviye döndü.

Bu da ne
böyle?

Gerçekten.

Belial onu tutmayı bıraktı ve uzaklaştı. "Hayır, sen korkak değilsin. Elde etmek için uzun ve zorlu mücadeleler verdin.

Yoksa sen mi istedin?"

Boynunu ovuşturarak Valteri'nin yüzüne döndü. "Söyle bana tanrısız, gerçekten ne arıyorsun?"

Şu anda Belial'ın kellesinin bir tepside, cansız bedeninin de ayaklarının dibinde bir havuzda olmasına razıydı.

Yine de...

Gördüğü görüntüden kurtulamıyordu. O kırmızı, şeytani gözler.

Kiminle ya da neyle uğraşıyordu?

Valteri emin olamadan ona baktı ve gözlerinin oynadığı oyun için mantıklı bir neden bulmaya çalışırken ona gereken alanı tanıdı.

Elbette kırmızı ışığı yansıtan fenerin aleviydi ya da belki de zihninin bir oyunuydu.

Evet, bu olmalı.

Ben şeytanlara inanmam.

Sessiz anlarda onu sürekli rahatsız eden içsel sorunlar dışında.

Ya da iyi gibi görünüp sebepsiz yere başkalarına karşı en iğrenç eylemleri planlayan adamlar.

Belial'ın gözlerinin renginin değişmesine neyin sebep olduğunu bilmese de, kesin olan bir şey vardı ki, karşısındaki adama sırrını açmadan çok önce lanetlenmiş olacaktı. "Sana ne bundan?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kız kardeşimle evlendiğin için senin geleceğinle ilgileniyorum."

İnanılması güç bir aptallıkla örgüyü Valteri'nin omzundan aldı ve sırtından aşağıya doğru bıraktı. "Evlilik sözleşmesinde yazılı olan dikkatli talimatları gördüm. Ölümünüz halinde tüm mal varlığınızı ona nasıl bıraktığınızı." Valteri'nin kulağına fısıldamak için daha yakına eğildi. "Aradığın şey bu mu? Ölüm uykuna dadanan bir rüya mı?"

Valteri en büyük arzusunun kelimelere döküldüğünü duyunca gerildi. Evet, ölümü arzuluyordu, annesinin rahminden kaydığı ve göbek bağıyla kendini boğacak kadar sağduyulu olmadığı günden beri bunu yapıyordu. Ne zaman savaşa girse, birinin kılıcının sonunda acısına son vereceğini umuyordu.

Belial kemerinden bir hançer çıkardı ve Valteri'nin çenesinin altına tuttu.

Valteri irkilmeden parlayan kılıcı inceledi. Belial'ın yumruğunun üzerinde altın bir ejderha başı çıkıntı yapıyordu.

Bakışlarını kaldırarak Belial'ın gözlerindeki boşluğu fark etti. Ruhsuz.

İçinde hiçbir duygu yoktu. O da Valteri kadar acımasız bir katildi.

Belial'ın ağzının bir köşesi pişmanlık dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, ben seni öldüremem ama sen kendini öldürebilirsin. Söyle bana, ölümden başka bir şey istemeyen bir adam neden onun çağrısına hiç kulak vermedi?"

Valteri bu soruya cevap vermeyi reddetti. Bir gün hayatının değişebileceğine, belki bir gün ait olduğu bir yer bulabileceğine dair umudunu hiç yitirmediğini yüksek sesle itiraf etmeyi reddetti.

Kimsenin onunla alay etmediği bir yer.

Sonunda, bırakamayacak kadar inatçı ve aptaldı.

Bu aptalca, haince umut için kendi hayatına asla son vermeyecekti. Kendisini böylesine acımasız bir hayata teslim eden zalim kaderin, yükünü bir şekilde hafifleteceğine güvenecekti.

Zamanı gelince.

Belial sırıttı. "Lanetlenmekten daha mı çok korkuyorsun?" Valteri'nin bakışları daraldı.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"O zaman al hançerimi ve çektiğin tüm acılara son ver."

Belial'ın kolunu kenara iten Valteri ona dudak büktü. "Basit zeknla beni aramak için kendi hayatını çok az düşünüyorsun. Hayatına son verme arzuma boyun emeden önce git artık."

Alaycı gülümseme öfkesini dindirmeye yetmedi. Kaba selam da yle. "Nasıl isterseniz lordum."

Sonra, Belial'in ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde gitti.

★ ★ ★

Belial dışarıda, onu ıslatmayan yamura gülümsedi. lml aptalların aksine yağmur, onun öfkesini uyandırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onlarla oynamaktan nasıl da zevk alıyordu. Acınası hayatlarına son verememesi gerçekten de utanç vericiydi. Sadece kendisi için yapmaları için onları ayartabilirdi.

Ah, yaşam ve ölümün ba döndürücü gücüne sahip olmak. Ama yaşamı vermek ve almak yalnızca diğer yaratıklara aitti.

Bir el omzuna dokundu.

Yalı kocakarı Mildred'le yüzleşmek için döndü. Kalbini sökmeden önce onun buruuk yüzünü tanıdığı için anslıydı.

"Neden onu lme teşvik ettin?" diye sordu nefret ettiği insan bedeninin her yerine acı veren bıçak darbeleri gönderen cırtlak sesiyle. "nce ona açık olmalı, sonra da hayatının tkeniini izlemeli. Eğer Norman kpei kız arzusuna yenik dmeden önce kendini öldürürse, kızın ruhunu alamazsın ve kızın sevecek başka bir erkek bulması için yıllarca beklememiz gerekebilir."

içinden rm, sıcak bir öfke geçti. Sorgulanmaktan hiç holanmamıtı. Bu ona efendisinin yanında geçirdiği çok sayıda geceyi hatırlatıyordu. "Ne yaptığımı biliyorum."

"O zaman bunu benim insan zekama aıkla."

Neden bir kez olsun zeki bir suç ortağı bulamadı? İnce manipölasyonun nüanslarını anlayabilecek birini.

Tüm insanlık yaşamak için çok aptaldı. Şeytani kardeşleri onları bu dünyadan ne kadar çabuk silerse, herkes için o kadar iyi olacaktı.

Belial derin bir nefes aldı, başının zonklaması öfkesinden ve insan formundan kaynaklanıyordu. Yakında oradan ayrılıp gücünü yeniden toplaması gerekecekti. Ve karanlık olanlar, embesil insanlarla başa çıkmak için gücünün her zerresine ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Yüzünü ona dönerek, tüm zehrinin sesine girmesine izin verdi ve onu gerçek yankılı, şeytani formuna dönüştürdü. "Valteri'nin kendini asla öldürmeyeceğini biliyordum. Ben sadece ona bu gerçeği hatırlatıyordum."

Gülümsedi, onun korkusundan ve yaklaşan zaferinden acımasızca zevk alıyordu. "Geçen bunca yıl boyunca sadece umutla yaşadı ve şimdi o umudun bir adı var. Ve onun adı Ariel. Güven bana kocakarı, onun felaketi olacak."

Ve her ikisi de onun diğer taraftaki yükselişinin anahtarıydı....

BÖLÜM 8

Valteri feneri söndürdü, düşünceleri Ariel'in doğuştan gelen iyiliği ile kardeşinin yakıcılığı arasında gidip geliyordu. Nasıl olur da aynı rahimden çıkmış olabilirlerdi?

Tanıdık bir gerginlik gırtlığına yerleşirken kaşlarını çattı. Eğer kardeşi yaşasaydı, ikiz kardeşinden bu kadar farklı olur muydu?

İsimsiz kardeşi de bu deformasyonla lanetlenmiş olabilir miydi?

Bu onun için bencilce olsa da, varlığının düşünmek istemediği bir parçası, kardeşinin bu acıdan kurtulmuş olmasına kızgındı. En azından kardeşi yaşasaydı, onun zihniyetini anlayabilecek başka biri olurdu. Hayatındaki adaletsizliğe duyduğu öfke.

Arkadaş bile olabilirler miydi?

Düşünecek çok şey vardı. Tek bildiği, kardeşinin normal olabileceği ve kardeşinin "normalliğine" gölge düşürdüğü için onu ilk lanetleyen kişi olabileceğiydi.

Yorgun ve üşümüş bir halde başını ahırın kaba tahtasına yasladı ve acısının içinden özgürce akıp gitmesine izin verdi. Hayatı boyunca, babası ya da kardeşi yanında olsaydı her şeyin nasıl olabileceğini merak etmişti.

Eğer annesi onu gerçekten sahiplenmiş olsaydı.

Valteri onların William gibi olduklarını düşünmeyi tercih ederdi. Kesinlikle çekingen ve saygılı, ama zalim, korkak ya da nefret dolu değillerdi.

Gözlerini kapattığında William'ı ilk gördüğü anı hâlâ hatırlayabiliyordu. Kardeşi, anne tarafından büyükbabalarının onu terk ettiği küçük manastırı ziyaret etmek için üç hafta at sürmüştü. Kardeş Jerome sık sık büyükbabasının gözlerindeki korkuyu anlatırdı. "Falaise'li Fulbert senin ruhunu kurtarmamız için bize yalvardı evlat ve biz de bunu yapacağız!"

Ruhunu kurtarmış olabilirlerdi ama bu, Valteri'nin, kendisine hizmet edenlerin masum bir çocuğu istismar ederek zulmetmesine göz yumacak bir Tanrı olabileceğine inanması pahasına oldu.

Kendi ruhlarını mahkûm ederken onun ruhunu nasıl kurtarabilirlerdi?

Cahil dalkavuklar. Onların yalanlarına kim inanabilir ki?

Yine de Valteri büyükbabasını batıl inançlarından dolayı asla suçlayamazdı, inançlarına bağlı tüm zavallı dindar Shandy'leri suçlayabileceğinden daha fazla. Kendilerini hangi kurt yönlendirirse onun peşinden gitmek koyunların kaderi gibi görünüyordu.

William tüm dindarlığına rağmen bu şeytani masalları dinlememişti. Doğrusu Valteri kardeşinin neden farklı davrandığını hâlâ anlamamıştı.

Will'in hiç kimsenin koyunu olmadığı gerçeği dışında.

O güne kadar Will ona o gün neden geldiğini söylememişti.

William bunu her zaman ilahi takdire bağlamıştı.

"Seni bulmam gerekiyordu kardeşim."

Her ne olduysa, Will onu manastır cehenneminden kurtarıp müttefiklerinden birinin askeri vesayeti altına soktuğu için hayatını değiştirmişti. O günden sonra, kardeşlerin şeytan çıkarmak için uğraştığı zavallı, ele geçirilmiş çocuk olmaktan çıkmış ve kararlı bir yaver olmuştu. Diğer çocuklardan daha sıkı çalışıyordu, çünkü

Eğer onların alaylarını ve küçümsemelerini susturmak istiyorsa, en şiddetlisi olmalıydı.

Lord Hugh, onu herkesten daha fazla sevmeyen bir piç olmasına rağmen, Valteri'ye savaşa gitmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi öğretmişti.

Evet, birkaç kafatası kırmıştı ama sonunda uzun zamandır aradığı huzura kavuşmuştu. Kimse onunla yüzüne karşı alay etmeye cesaret edemedi.

Hugh bile.

Şimdiye kadar.

"Valteri?"

Arkasından gelen nazik sesle irkildi. Nasıl olmuştu da o duymadan üzerine gelmişti?

"Buradayım leydim."

Ariel ahıra doğru ilerledi. Onu görmekten çok hissetti.

Atlar hemen sessizleşti, sanki kadının varlığı onu olduğu kadar onları da rahatlatmıştı. Kollarını iki yana açarak etrafını dikkatle inceledi ve adamın oturduğu karanlığa doğru yavaşça yürüdü.

Yaşadığı yerdeki karanlık gölgeler.

Aptallığı için kendine lanet ederek ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Daha da aptalca bir hareketle kızın uzattığı ellerini tuttu. Soğuk parmakları onunkilerde titriyordu ve teninin yumuşaklığı ona istediği her şeyi hatırlatıyordu.

Reddedildiği her şey. "Neden geldin?"

"Senin için endişeleniyordum. Döneceğini düşünüp durdum ve dönmediğinde... İçimde seni bulmamı söyleyen bir his vardı."

Bu sözlere değer verdi. Ve onları lanetledi.

Soğuktan titriyordu ve eteğinin ıslaklığı, onu rahatsız eden o kadınsı kıvrımlara yapışmıştı.

Rüyada ve uyanık.

"Sen sıırıslıklaı " Valteri
homurdandı, onun Onu bırakmadan bir
an önce elleri onunkileri sıkıyordu.

Ariel onun olduğu yere uzandı ama karanlıktan başka bir
şey bulamadı ve onu yalnız bırakmış olmasından korktu.

Ta ki adam bir battaniye getirip kadının omuzlarına
örtene kadar. Onun nezaketine gülümsedi.

"Görünüşe göre seni sürekli kurutuyorum."

Adamın sert ses tonuna güldü ve battaniyeyi düzelitti;
adamın soğuşu kovduğu son seferden sonra neler olduğunu
hatırlayınca yanakları ısındı.

Ve şu anda onun dokunuşunu memnuniyetle
karşıluyacaktı. Özellikle de öpücüğünün şefkatini.

Sadece ona bakarken bile, mümkün olduğunu hiç
düşünmediğı bir şekilde yanıyordu.

"Nazik ilginiz için Lord Gallant, kendimi memnuniyetle bir
göle atarım."

Adam uzaklaştı ve kadın sözlerinin onu üzdüğünü
hissetti.

Aralarındaki boşluğu kapattı. "Öyle demek istemedim-"
Ayağı bir şeye takılınca nefesi kesildi ve tökezledi.

Aniden, sert bedeniyle çarpışırken güçlü kollar onu sardı.
Bir kez daha önceki geceyi hatırladı. Onun cesur
okşamalarını.

Karnında ateş dans ediyordu.

Bir daha onu arayacak mıydı, yoksa sonsuza dek ona
gitmek zorunda mı kalacaktı?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yüzüne dokunmak için
uzandı.

"İşte." Onu saman kaplı zemine indirirken ve elini
yanağından çekerken sesi hırçındı.

Adam uzaklaşmaya başlayınca Ariel kolundan tutup onu
yanına oturttu. "Hayır, Valteri. Ben olsam

Benimle konuş, ışıktan korkan bir iblis gibi karanlığa kaçma."

"Peki ya sadece öyle olsaydım?"

Yine onun yüzünü görebilmeyi diledi. Ama sonra, belki de ev olarak iddia ettiği gölgelerde rahat buldu.

Belki de ona güvenmek için buna ihtiyacı vardı.

Evet, onu göremediğine göre, belki de sonunda kalbinin ve düşüncelerinin etrafında mühürlü tuttuğu zincirleri açabilirdi.

"İkimiz de sizin ne olduğunuzu biliyoruz lordum."

Homurdandı. "Beni ne sandığını biliyorum ve ne olduğumu da çok iyi biliyorum. Sen, sevgili Ariel, seni iğrenç kardeşinin pençelerinden kurtaracak iyi kalpli ve asil bir adamın hayaliyle kendini kandırıyorsun."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. "Yaptığın şey bu değil miydi?"

"Evet." Sert sesi acı doluydu. "Ama acelem yüzünden durumunu daha da kötüleştirdim. Önceden her lordun seve seve alacağı bir hazineydin. Şimdi kendini bana bağladığına göre, hayal bile edemeyeceğin kadar aşağılanacaksın."

"Bu gece salondaki Sakson gibi mi?"

Nefesini aceleyle bıraktı ve bir an için onun gideceğini düşündü.

Sonra kesik kesik bir nefes aldı. "Sözleri yumuşaktı. Halkınız yenildi ve artık bizden korkuyorlar. Sarhoş olsa bile, yakında tanıyacağın gibi, gerçekten duygusuz bir hakaret tarlası sürmedi. Bu hoşnutsuzluğu ekmesi ve gazabımı biçmesi durumunda onu nasıl bir mahsulün beklediğini çok iyi biliyordu."

Aniden kabaran sempatik acıya karşı dudağını ısırarak Sakson adamı ve sözlerini düşündü. Keşke o sözlerin söylenmesini engelleyebilseydi.

Ama asıl soru Valteri'nin kaç yıldır buna maruz kaldığıydı? Boğazını acı dolu bir düğüm kapladı ve derin bir nefes aldı. Onun içindeki kalbe dokunmanın bir yolunu bulabilecek miydi?

Daha da önemlisi, ona gördüklerini gösterebilecek miydi? Sadece bir tane değil, aynı zamanda tüm erkeklerin sahip olması gereken nazik ve yumuşak bir kalbe sahip olduğunu.

"Gel." Elini onun için uzattı. "Seni salona geri götürmeliyim."

"Seninle kalmayı tercih ederim."

Başını iki yana salladı. "Yapamazsın, Ariel. Sen benim dünyama ait değilsin. Bu seni yok eder."

Ariel tartışmaya başladı ama çok yorgundu. Valteri inatçı bir adamdı ve onu davasına ikna etmek için kelimelerden daha fazlası gerekecekti. Belki zamanla ona ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi ama ona o zamanı tanıyacak mıydı?

İç çekerek onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Yorgun ve bitkin bir halde onu ahıra kadar takip etti, aralarındaki gergin sessizliği sadece çıtırdayan saman ve yağan yağmurun sesi bozuyordu.

Salona geri dönebilmeleri için kapıyı iterek açtı ve durakladı. Gök gürledi ve yeni bir yağmur patladı. Rüzgâr kulaklarında uğuldadı.

Valteri küfrederek kapıları büyük bir gürültüyle kapattı ve geri çekildi. "Yağmurun dinmesi için bir süre beklememiz gerekecek."

Gülümsedi, havanın müdahalesi için minnettardı.

Sessizliği neredeyse elle tutulur hale gelen Valteri onu ahıra geri götürdü. "Sen dinlen. Zamanı geldiğinde seni uyandıracağım." Uzaklaştı.

"Benimle oturmayacak mısın?"

Adam yanına oturduğunda onun isteksizliğini hissetti.

Ariel başını onun omzuna koydu. Bir an için kendisiyle savaşıyormuş gibi gerildi, sonra rahatladı ve bir kolunu onun omzuna attı.

Onun zengin kokusunun ve bedeninin sıcaklığının tadını çıkararak gözlerini kapadı ve tuniğini üzerinden çıkarıp önceki geceye dair anılarını yeniden yaşamak için gereken cesareti bulmayı diledi. Ama bunu denerse, adam onu itecek ve özlem içinde bırakacaktı. Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım Valteri.

Her nasılsa.

Çok geç olmadan.

★ ★ ★

"Leydim?"

Ariel yavaşça gerinerek uyandı. Gözlerini açtığı anda Wace'in başında dikildiğini gördü. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak battaniyeyi çenesine kadar çekti ve odasını taradı. Buraya nasıl gelmişti?

"Lord Valteri nerede?"

Wace sıırttı. "Bu sabah erkenden birkaç adamla birlikte ayrıldı.

Size bunu bile geri getireceğini söylememi istedi."

Wace kaşlarını salladı, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Seni sabahın ilk ışıklarıyla içeri taşıdı ve rahatsız edilmediğinden emin olmam için beni uyardı."

Valteri'nin gülümsemesine karşılık verdi ama bu gülümseme dudaklarından öteye gitmedi. Valteri söz verdiği gibi onu neden uyandırmamıştı?

Bu, onu bütün gece yanında tuttuğu anlamına mı geliyordu? Onun varlığını sürekli protesto etmesine ve oradan ayrılmak istemesine rağmen mi?

Şaşkın kocasına bakarak başını salladı.

Wace onun omzunun üzerinden salona baktı. "Sizi şimdi rahatsız etmek istemezdim leydim ama bir rahip geldi ve salonun lordunu ya da leydisini arıyor."

Ariel bu sözler karşısında kaşlarını çattı. "Bir rahip mi dediniz?"

"Evet."

Ani bir düşünce gülümsemesine neden oldu ve moralini yükseltti. Bu herkesin Valteri'ye karşı duyduğu korkuyu hafifletmek için bir şans olabilirdi. Rahibi kendi tarafına çekebilirse, diğerleri de onun bir iblis olmadığını anlayabilirdi.

Yorganı geriye atarak yataktan kalktı.

Ariel, Valteri'nin onu tamamen giyinik bıraktığını fark edince tereddüt etti.

Ayakkabılarına kadar.

Gerçekten de ne tuhaf. Artık evliydim ve birlikte oldukları gece gösterdiği tutkudan sonra bile hâlâ korkusuz biri olarak ona dokunmaktan korkuyormuş gibi davranıyordu.

"Leydim, o bekliyor."

Wace'in ısrarı üzerine başını sallayan Ariel onu salona kadar takip etti. Kısa boylu, tombul rahip hemen ayağa kalktı, yüzü dehşet içindeydi.

Bu garip tepkiyi merak ederek aralarındaki mesafeyi kısalttı. "Selamlar, Kardeşim...?"

"Edred." Elini endişeyle bademciklerinin üzerine götürdü. Kızarıklık yanaklarına ve küçük tıraşlı çemberine yayıldı. Boğazını temizledi ve çelik gibi gri bakışlarını onun üzerine dikti. "İki gün önce bir Lord Valteri'den mezarları kutsayacak ve son ayinleri yönetecek birini isteyen bir mesaj aldım. Anladığım kadarıyla bir tür kaza olmuş?"

Tabii ki yaptı.

Tanrısız Valteri, halkının ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi için bir rahip istemişti.

Ama Valteri, Sakson onu her şeyden önce bunu yapmadığı için eleştirdiğinde neden konuşmamıştı?

Çünkü o kendini sadece savaş alanında ve kılıçla savunur. Kelimelerin kimsenin fikrini nadiren değiştirdiğini bilecek kadar bilgeydi. Bu nedenle, onları denemeye bile zahmet etmedi.

Şüphesiz, çocukken kelimeler ona sadece cezaları ve eleştirileri kötüleştirmiş ve rahatsız etmemeyi öğretmişti.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye devam etti rahip. "Ama yardımıma ihtiyacı olan zavallı bir çocuk vardı ve daha erken gelemedim."

"Peki nasıl ele geçirildi, sevgili kardeşim?" Belial rahibin arkasından salona girerken alaycı bir ses tonuyla sordu. Dudaklarında tehditkâr bir gülümsemeyle kapı aralığına eğildi.

"O..." Rahip durakladı, sonra kaşlarını çattı. "Lord onun bir kız olduğunu nereden biliyordu?"

Belial başını salladı. "Bu senin görünüşün, güzel kardeşim." Salonda onlara katıldı ve kolunu kızın beline doladı. "Ve benim güzel kız kardeşime hitap ederken gözlerindeki o uygunsuz bakış."

Belial'ın kendisine hakaret ettiğini anlayan rahibin çenesi sudan çıkmış balık gibi düşmeye başladı. Gözleri büyüdü ve Ariel'in içine bir öfke dalgası yayıldı.

"Rahipten özür dile," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu bu şekilde aşağılamana gerek yok."

Belial ona öyle bir uyarı bakışı attı ki, kadının omurgasında soğuk bir korku ürpertisi oluştu.

Ariel gözlerini kırptırdı, başka bir anısı su yüzüne çıkınca zihni durakladı.

"İyi davran ve kendini benim için feda et." Kelimeler kafasının içinde dönüp duruyor, kendilerini defalarca tekrar ediyorlardı.

Evet, Belial'ın sesiydi.

Sadece o zaman farklı görünüyordu. "Leydim?" Kardeş Edred öne çıktı ve onun koluna girdi.

Ariel ondan Belial'a baktı, Belial'ın alnında ...

Korku muydu?

Yine de Belial'ın herhangi bir şeyden korkacağına kendini inandıramıyordu.

"Kız kardeşim de bir kaza geçirdi." Belial'ın ses tonundaki temkinlilikte hata yoktu. "Günlerdir kendini hatırlayamıyor ve baş dönmesi nöbetleri geçiriyor."

"Leydim mümkün mü-"

"Hayır, Rahip, böyle söyleme," diye uyardı Belial. "Bu salonda olmaz. Böyle sözler, onu bir hazine gibi koruyan kocasının en şiddetli öfkesini ortaya çıkarır."

Ariel ona baktı. Ne yapmaya çalışıyordu acaba? Tuhaf, anlaşılmasız fısıltılar kafasının içinden geçiyordu ve bir parçası ona yeterince dikkatli dinlerse bu fısıltıların sorularına cevap vereceğini söylüyordu.

Belial onun yanağındaki saçları okşadı ve düşünceleri duruldu. Belial'ın gözlerinde garip bir parıltı belirdi ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Rahibe baktı. "Ben sizin yerinizde olsaydım, Keşiş, hanımefendinin varlığından mümkün olduğunca kaçınırdım."

Kardeş Edred kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Belial'ın yüzüne yayılan yavaş gülümseme uğursuz ve soğuk görünüyordu ve bir korku ürpertisi midesine kayarak onu sıkıca kavradı. "Zamanı gelince kardeşim. Ama gel. Sana bakıma ihtiyacı olan insanların mezarlarını ve ailelerini göstereceğim."

Ariel ikisinin gidişini izledi ve zihnindeki puslu görüntüler dağıldı.

Kardeşinin rahiple olan ittifakı pek **hayra** alamet değildi.

Belial kötü bir adamdı.

Kötü ve soğuk.

Ona her elini uzattığında, dokunuşunda bunu hissedebiliyordu. Gözlerinde görebiliyordu.

Son birkaç gündür Valteri ya da ondan başka kimseyle konuşma girişiminde bulunmamıştı ve şimdi rahibi aradığına göre kötü bir şeyler planlamış olması gerektiğini biliyordu.

Ama kime zarar vermeye çalışıyordu?

Bir yanı peşlerinden gidip rahiple yalnız konuşmasını istiyordu ama bir yanı da Valteri dönene kadar uzak durması konusunda onu uyarıyordu.

Belial bu konuda haklıydı. Valteri onu din adamlarının huzurunda bulmayı hoş karşılamazdı. Onlardan nefret ettiği ve nedenlerinden hep şüphe duyduğu için değil.

Bu uyarıya kulak vererek yıkanmak ve yeniden giyinmek için odasına döndü.

* * *

Valteri atını durdurmak için dizginledi. Adamlarının bakışlarından dönmeye hazır olduklarını anlayabiliyordu ama yine de her biri dilini tuttu. Aslında, onları incelerken, aralarından tek bir adamın bile bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemeyeceğini fark etti.

Onlardan herhangi birine bir bakış attığı anda, öznesi gözlerini kaçırırdı.

İçini acı bir eğlence kapladı. Korkulan biri olmanın bazı avantajları vardı. Kimse bir şikâyetle bulunmaya cesaret edemiyordu ama zaten kimse de ona başka bir amaçla yaklaşmıyordu.

Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ta ki Ariel ona ne kadar yalnızlaştığını fark ettirene kadar. Ne kadar çok geceyi arkadaşsız, tesellisiz, yalnız geçirmişti.

Wace dışında, o bile saygılı bir mesafeyi korudu. Onun yaveri olarak, çocuk sınırlarını aşmak istemiyordu. Ve Valteri kendi yaverine bile güvenemeyecek kadar başkalarına şüpheyle yaklaşırdı.

Bu rastgele düşünce onu iğrendirdi.

Ama Ariel farklıydı. Yalnız kalmak istediğinde bile onu arıyordu. Onu kızdırmak yerine...

Onun arkadaşlığını ve varlığını memnuniyetle karşıladı.

Otuz gün. Onu ilk gördüğünden bu yana sadece otuz kısa gün geçmişti ve şimdiden hayatına girmişti.

Ve bu zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Bir başkası için, özellikle de bir kadın için şefkatli düşünceler beslemekten daha iyisini biliyordu.

Peki neden onu aklından çıkaramıyordu?

Valteri göğsündeki acıyla irkildi. Toprak alma ihtimali ona daha önce hiç cazip gelmemişti. Yine de Ariel'i korumak ve ona bakmak için Will'in isteklerine uymaya hazırды.

Yeni tanıştığı bir kadına neden bu kadar bağlıydı?

Karısı olacak bir hizmetçiye.

Düşmanı olması gereken bir kadını neden koruma ihtiyacı hissediyordu? Onun halkını fethetmiş ve bu cehennem çukuru ülkenin her yerinden nefret etmişti.

Yine de onun için, daha önce sadece bir başkasına sağladığı korumayı ona sunmaya hazırды.

Onun gibi istismara uğramış bir çocuk.

Belki de ağabeyinin acımasızlığıydı. Onu kendi haline bırakırsa başına neler geleceğini biliyordu.

Toprakları ve William'la olan kan bağı sayesinde bir daha asla evsiz kalmayacaktı. Açlık ya da soğuk korkusunu asla yaşamayacaktı.

Bu, onun içine ekmiş olabileceği tohumları da kapsayacaktı.

Valteri savaşta ölürse, William, Hristiyan âleminin en zengin dullarından biri olacağından, Ariel'in gönlüne göre bir lord seçmesini sağlayacaktı. Kardeşinden Ariel'in kendi seçimini yapacağına ve ne kardeşinin ne de kendisinin onun eş seçimini asla geçersiz kılmayacağına dair söz alabilirdi.

Evet, bu hepsi için en iyisi olur.

Her şeyiyle ona tutunması gerektiğini haykıran yanını görmezden gelen Valteri atını döndürdü. "Eğer çiftlik sahiplerinden çalan haydutlar varsa, görünüşe göre kaçmışlar."

Beklendiği gibi, adamlarından hiçbirisi cevap vermedi.

"Geri dönelim."

En azından bu onların neşesini yerine getirmişti. Onun arkadaşlığından ayrılmak için en az onun kadar istekliydiler.

Valteri atını salona doğru sürdü.

Hızla koşarken içini ani bir korku kapladı. Karısıyla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu ve bu his midesini bulandırıyordu.

Ona bir daha asla dokunmamalıyım.

Onu ne kadar kışkırtmış olursa olsun. Henüz gebe kalmadığı için yeterince şanslılarsa, daha fazla kötü kaderi kışkırtamazdı.

Gah, küçük bir hizmetçiden korkuyorum....

Bu ironi karşısında başını salladı. İngiltere'nin sunduğu en iyi savaşçılara karşı gözünü kırpmadan savaşmıştı. Hiçbir çizik onu yaralamamıştı.

Şimdi basit bir Sakson hizmetçi onu dize getirmişti. Eve dönmeye bile korkar hale gelmişti.

Onu terk etmek zorundasın. Bunu biliyorsun.

İnsanlar sadece savaşçılara saygı duyardı ve ancak korkulan bir savaşçı olarak onların yalancı, dedikoducu dillerini tutabilirdi. Onun yokluğunda, Ariel'in iyiliği insanları kazanacaktı.

Zamanla unutacaklar ve kötü evliliğini affedeceklerdi. Tabii her gün onun lanetli suretine bakmak zorunda kalmamaları şartıyla.

Ne olursa olsun Ravenswood'dan ayrılmalıydı. Ruhu buna ne kadar karşı çıksa da, elindeki tek seçeneğin bu olduğunu biliyordu.

Ariel'in sahip olduğu tek gerçek umut.

Leydisine karşı tek bir kelime ederse, o aptalın dilini memnuniyetle yutardı.

Eğer kalırsa, birini öldürmek zorunda kalması an meselesi olacaktı.

Aptal olma....

Döndüğünde Valteri kendini Ariel olmadan çok daha iyi olacağına ikna etmişti. Yapması gerekenleri aklına koyarak atını bailey'e doğru sürdü.

Çocuklar çılgınca bir telaş içinde dans ediyor, ayaklarıyla kontrolsüz bir aygır sürüsünden daha fazla toz kaldırıyorlardı. Alkışlar ve şarkıların yanı sıra kahkahalar da yükseldi.

Bu da neydi?

Ordusuyla buraya geldiğinden beri bahçede oynamamışlardı.

Valteri atını durdurmak için çekti. Gördüğü manzara karşısında hayrete düşerek onlara baktı. İngiltere'ye indiklerinden beri çocukların neşesini hiç duymamıştı.

Sadece çığlıkları ve küfürleri.

Onun ve Norman kardeşlerinin ölümü için dua ettiler.

Birden dansçı grubu dağıldı ve ortalarından Ariel ayağa kalktı, bir çocuk kalçasından tutmuş, örgüsüne tutunuyordu. Kalbi durdu. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel, bu kadar çarpıcı bir kadın görmemişti. Güneş ışığı saçlarının arasından ince dokunmuş altın gibi süzülüyordu. Pembe lekeler yanaklarını kararttı ve cennetteki her meleği kıskançlıktan ağlatacak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Vücudu acı verecek kadar sertleşti. Bu hisse karşı nefes almak için mücadele etti. Bir kez daha kendine onunla bir hayatın neden asla olamayacağını hatırlattı. Neden rahatlamak ya da kurtulmak için asla ona gitmemesi gerektiğini.

Ama kahretsin, şu anda gerçekten de mantık dinlemek istemiyordu.

Çocuğu bir kenara bıraktı ve diğerleriyle el ele tutuşup dans ederek daireler çizdiler. Sesi diğerlerinin üzerinde çınliyordu, daha önce duyduklarından çok daha büyüleyiciydi. "Eğer bir insan kurtuluşu hak ettiyse, bunun nedeni

Kederli bir ayrılık. O adam sen olacaksın. Çünkü arkadaşını kaybeden hiçbir kaplumbağa, hiçbir zaman senden daha fazla yıkılmamıştır."

Ariel sağındaki çocuğa gülümsedi ve şarkısına devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Kalbinin dostlarından ayrıldığında herkes ülkesi ve toprağı için yas tutar, ama kim ne derse desin, bir aşıkla sevgilisinin vedası kadar acıklı bir veda yoktur."

Tatlı soprano melodisi ve sözleri etrafında yankılanıyor, onunla alay ediyor, onu teselli ediyor, kararmış ruhuna, çaresiz kalbine fısıldıyordu. Her kırılğan tonun tadını çıkararak gözlerini kapattı.

Evet, o her erkeğı gururlandıracak bir kadındı. Peki neden kocası onu geri çevirdi?

Çünkü o asla gerçekten onun olamazdı.

"Kader, seni zalim piç!" diye homurdandı atından inerken nefesinin altından.

Karnı kızgın bir öfkeyle kaynarken, dizginlerini bekleyen seyise fırlattı.

Eldivenlerini ve miğferini çıkararak koridora doğru ilerledi.

"Valteri!"

Onun sesinin getirdiğı neşeyi kovmak için gözlerini kapattı. Onun tatlı dudaklarından kendi adını duymak istemiyordu. Bu onun kararlılığını zayıflatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Koştı ve onu kolundan yakaladı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

Valteri ona baktı, kalbi küt küt atıyor, vücudu canlanıyordu.

Onun kıızıydı.

Ve ona asla gerçekten sahip olamayacağını biliyordu. Bunun için ona lanet olsun!

Çünkü şu anda hiçbir şey onu en yakın duvarın dibine sıkıştırmaktan daha fazla memnun edemezdi.

karanlık bir oyuğa girip onunla ilişkiye girecek.

Onun tatlı, narin ellerinin, geriye ikisinden başka bir şey kalmayana kadar geçmişinin nefret ettiği her parçasını kovalamasına izin vermek.

"Gelin lordum, bize katılmalısınız!" Kaşlarını çattı.

"Size katılmak mı?"

"Evet!" dedi gülerek ve onu kolundan tutup çocuklara doğru çekti.

Valteri başını salladı, içini korku kaplamıştı. "Hayır leydim. Yapamam. Onları korkutacağım."

Eldivenlerini alıp yere koyduğu miğferinin içine yerleştirmeden önce sadece bir an tereddüt etti. "Pash! Onları gerçekten korkut."

Elinden tutarak onu yönlendirdi ve gülerek çocukların önünde durdu. "Bir dansçımız daha var."

Deli miydi?

Geçmişinin dehşeti ona saldırdı. Hiç kimse çocuklarla oynamasına izin vermemişti. Çocukken bile.

Anneler gözlerini gördükleri anda onları kapıp bir kenara çekmiş ve ona tükürmüşlerdi.

Valteri etraftaki yüzlere baktı ve onların anlık korku ve çekincelerini fark etti. "Ariel, lütfen."

Onların tepkilerini de not ederken kaşları keskin bir şekilde çatıldı. Onu serbest bıraktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. Her birine azarlayıcı bir yüz ifadesi takındı. "Sakin bana hepinizin korktuğunu söylemeyin?"

Kimse konuşmuyordu ama gözlerindeki dehşetten her birinin Lucifer'e dokunmaktansa onunla yüzleşmeyi tercih edeceğini anlayabiliyordu. Valteri uzaklaşmaya başladı ama küçük bir kız öne çıktı.

"Korkmuyorum." Ona gülümsedi. "Madam korkmamamı söylüyorsa, korkmuyorum demektir."

O hareket edemedi küçük kız uzandı ve minik eliyle başparmağını kavradı. Onun dokunuşu

Bir nefes kadar hafifti ama yine de neredeyse onu devirecek bir acı dalgası gönderdi.

Valteri onun elf yüzüne ve gül rengi yanaklarını çevreleyen parıldayan koyu renk buklelerine baktı.

"Gelin, Lord Doubt." Ariel onun diğer elini tuttu. "Bir dansımız var!"

Hâlâ kendinden emin olmayan Valteri, oyunlarında onu yönlendirmelerine izin verdi. Adımlar arasında tökezlerken kendini tüm aptalların en büyüğü gibi hissetti. Hayatında hiç dans etmemişti ve karmaşık hareketler beceriksiz ayaklarından kaçıyordu.

Ariel güldü ve sonra çemberden ayrıldı. Onu ellerinden tutarak arkasına yaslandı ve onunla birlikte döndü.

Dünyanın geri kalanı etraflarında baş döndürücü bir bulanıklık içinde dönerken Valteri huşu içinde baktı. Odak noktasında sadece onun güzel yüzü ve gülümsemesinin verdiği neşe vardı.

Ve bu onu itiraf etmek istediğinden daha fazla büyüledi.

Onun tarafından büyülenen adam nefes almak için mücadele etti.

İçgüdüsel olarak onu kendine doğru çekti.

Dans adımlarında tökezledi ve bir solukla öne doğru atıldı.

Valteri düşmeden önce onu yakaladı ama onu kurtarma çabası onun da dengesini bozdu. Birbirlerine dolanarak yere yuvarlandılar.

Onun kahkahalarına çocuklarındaki de eklenince kulakları çınladı. Ariel onun göğsünde yatıyordu. Örgüsünden kurtulan saçları satenden bir lütuf gibi yüzüne dökülüyordu.

Sıcak, tatlı kokuyu içine çekti. Gözlerini kapatarak, bir an için kendisine ömür boyu böyle anlar yaşayabileceklerini düşünme izni verdi. Yıllarca böyle eğlenmeyi ve gülmeyi dört gözle bekleyebilirdi.

Yanına oturup aşağı bakana kadar onun üzerinde kıpırdandı. Gözleri yeryüzünü süsleyen en güzel safirler gibi parlıyordu. Vücudu daha da sertleşti.

Bu gidişle şehveti onu öldürebilir.

Ama nefret ettiği cinsel arzularıyla onu bir kez utandırmıştı.

Bunu bir daha yapmayı reddetti.

Saçlarını topladı ve onun sefil kalbini eriten o gülümsemeyi takındı. "Teşekkür ederim Valteri. Zemin çok sağlam görünüyor ve ne tür yaralar açtığını kendi gözlerimle görmediğim için çok minnettarım."

Ve o kıpırdayamadan öne doğru eğilip dudaklarından öptü. İffetli ve kısa olmasına rağmen, karnında binlerce alev titremesine neden oldu. Arzusu mantığını ayaklar altına alan Valteri kendini yukarı itti ve onu kollarının arasına aldı, ardından daha tatmin edici bir öpücük için onu geri çekti.

Nefes nefese kaldı, sonra çocuklar hoşnutsuzluklarını belli eden sesler çıkarırken kendini ona teslim etti.

"Onu öpüyor! Bleh!"

"Neden yetişkinler bunu yapmak zorunda?" "Bu çok iğrenç!"

Valteri onları görmezden gelerek, Normandiya'nın tüm şaraplarından daha güzel tadı olan sıcak, tatlı dudaklarından içti. Hiçbir şey ona sonsuzluğu onun kollarında geçirmekten daha büyük bir zevk veremezdi.

Sonunda paltosunda hafif bir çekiştirme hissetti. Küçük kız kıkırdamaya başlamadan önce, "Lordum, leydim, rahip geliyor," dedi.

Ariel yanakları pembenin nefis bir tonuna bürünmüş halde geri çekildi. Ona bakarken utangaç bir gülümseme verdi, gözleri sıcaklık ve sevgiyle doluydu.

Böyle bir bakışla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. "Lord Valteri?"

Bu tanıdık olmayan ses onu ikisini de utandırma arzusundan uzaklaştırdı.

Valteri düşüncelerini başka yöne çevirmek için gözlerini kırıştırarak kendini ayağa kaldırdı. Ariel'e elini uzattı ve rahiple yüzleşmek için dönmeden önce ona yardım etti.

Badem bıyıklı ve kahverengi cüppeli pörsümüş küçük adamı gördüğü anda, dudağını kıvrılmaması için zorlaması gerekti. Ama içinden akan nefret selini hiçbir şey durduramadı.

Unvanlarını kendi yozlaşmış amaçları için kullanan sözde Tanrı kardeşleriyle çok uzun yıllar geçirmişti. Denemesine rağmen, hiçbirine karşı nezaket gösterememişti.

Eğer halkı ve inançları olmasaydı, bu tür yaratıkları topraklarından sürgün ederdi.

Bu düşünceyle kendini medeni olmaya ve rahibi ezip geçmemeye zorladı. "Kardeş Edred, sanırım."

Hiç şüphe yok ki bu, Valteri'nin ordusu geldiğinde kulübesinden kaçan korkak keşişin ta kendisiydi.

Kendisine bağlı olan insanlara yardım etmek yerine, kendi kıcını korumayı tercih etmişti.

Her zaman öyleydiler.

Küçük adam yaklaşırken gülümsedi. "Evet. Ben de senin gibi geldim..." Başını kaldırıp Valteri'nin bakışlarıyla karşılaşınca sesi kesildi.

Dehşet dolu bakışlar Valteri'nin alışık olduğundan daha fazlaydı.

"Kutsal Meryem Ana!" Edred boynundaki tahta haçı sıkıca kavradı. "Doğru, Normanlar Lucifer'in oğullarıdır!"

Keşişin yüzündeki o ifadeyi tokatlama isteğine karşı koyan Valteri, yerden miğferini ve eldivenlerini aldı. Rahibe yaklaştı. "Eğer biz şeytanın kendisiysek, bahse girerim ki Saksonlar da onun fahişesidir. Ne de olsa, kardeşimi desteklemek için kutsal yeminler eden sizin sadakatsiz Kralınız Harold'dı. Ve Edward ölür ölmez senin Harold'un daha fazla yalan ve ihanetle tahtı ele geçirdi." Rahibe ters ters baktı. "Papalık yetkisi altında ve kardeşim Piskopos Odo'nun ordumuzun bir kısmına liderlik etmesiyle buradayız.

Öyle görünüyor ki biz sizin Şeytan'ınızı değil, Tanrı'nızı temsil ediyoruz ve O da bizim çabalarımızı destekliyor."

Valteri adamın şaşkın ve öfkeli bakışlarını görmezden gelerek koridora yöneldi. Kabul görme hayalleri buraya kadarmış. Ravenswood halkı her zaman din adamlarının varlığını talep edecekti ve din adamları var olduğu sürece onun doğumuyla ilgili söylentiler de var olacaktı.

Onu bu işe bulaştırdığı için Will'e lanet olsun.

Valteri kapıyı öyle bir güçle açtı ki, kapı duvardan sekti. Öfkesi gırtlığının derinliklerinde kaynıyordu.

Şimdi bile, kafatasına vurulan damganın acısını hissedebiliyor, Jerome Kardeş'in sözlerinin etrafında yankılandığını duyabiliyordu. Beş yaşından büyük olmayan bir çocukken, durmaları için çığlık atmış ve ağlamıştı. Onu tutan zincirlere karşı bileklerinde kalıcı yaralar oluşana kadar mücadele etmişti.

Tekrar tekrar masum olduğunu söyledi.

Masum bir çocuğa çektirdikleri acıdan zevk alarak onu defalarca mahkum etmişlerdi.

Öyle olsun.

Kendi adına böyle bir sefaletin yaşanmasına izin verebilecek bir tanrı yerine şeytanla birlikte anılmayı tercih ederdi. En azından şeytan ihaneti konusunda dürüsttü. Herhangi bir cehennemden çok daha kötü dehşetleri maskeleyen sözde hayır işlerinin arkasına saklanmıyordu.

Yine de tek yapması gereken Ariel'e bakmaktı ve neredeyse Tanrı'ya inanabilirdi. Onun iyiliği ve güzelliği gerçekten ilahi bir kaynaktan geliyor olmalıydı.

Valteri miğferini elinde kavradı ve onu duvara fırlatma dürtüsüne karşı mücadele etti. Kendini sakinleştirmeliydi. Geçmiş sadece geçmişti. Şu anda önemli olan tek şey gelecekti.

Ne geleceği?

Valteri durakladı, tüm öfkesi acı, yakıcı bir pişmanlık ve umutsuzluk dalgasının altında solup gitti. Burada kalıp geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranamayacağını, insanların onu ve Ariel'i huzur içinde bırakacaklarını biliyordu.

Er ya da geç hepsi ona sırtını dönecekti.

Tek umudu onu alıp götürmek ve tecritte yaşamaktı. Bildiği her şeyden vazgeçmek.

Hiç savaşmadım.

Gözlerini kapadı, onu bir çiftlikte hayal etmeye çalıştı, yıllarca çalışmaktan beli bükülmüş, nazik elleri yara bere içindeydi.

Hayır, kendi sefaletine son veremeyeceği gibi onu da böyle bir hayata mahkûm edemezdi. O asil bir hanımefendiydi ve bu unvanın ona sağladığı tüm ayrıcalıkları ve zenginliği hak ediyordu.

Pişmanlık içinde iç çekerek, ne yapılması gerektiğini biliyordu. William onu yemininden kurtardığında, başka bir savaş arayacaktı.

BÖLÜM 9

Valteri yüzüne buz gibi su sıçrattı ve zorlu yolculuğu sırasında yüzüne yapışan kirleri temizledi. Ariel ve çocuklarla dans etmenin yüzünü daha da kirlettiğine şüphe yoktu, Ariel'le yaşadığı hoş düşüşten bahsetmeye bile gerek yoktu.

Öfkesi su yüzüne çıkana kadar bu anıya gülümsedi.

Rahip kendini göstermek için neden o anı seçmişti? Valteri hayatında ilk kez gerçekten eğlenmişti. Kim ve ne olduğunu unutmuştu.

Sakson köylüye, iğrenç kardeşini bulup görev yerine geri getirmesi için asla para vermemeliydi.

Cecile sanki onun kötü ruh halini sezmiş gibi miyavladı ve lavabodan atladı. Mesafeyi yanlış hesaplayınca kenara çarptı ve yere düştü.

"İşte, şimdi." Onu kucağına aldı ve inmeye çalıştığı yere yerleştirdi. "Kendine zarar verdin mi?"

Elinin altında mırıldandı ve parmaklarını nazikçe buruşturdu, pembe dili kabaca adamın yaralı eklemlerini okşadı.

Ariel'e kadar, Cecile ona sevgi gösteren tek yaratık olmuştu.

Duygusallığı bırak.

Teselli ya da nazik sözler nedir bilmeyen sert bir adamdı. Onun kaderi buydu ve bu kaderi uzun zaman önce kabullenmişti.

Tüm öfkesi uçup gitmiş ve kendisine verilen hayatı kabullenen bir parçasını bulmuştu. Onun için gerek yoktu

Öfke, pek sayılmaz. İnsanların saygısını ve korkusunu kazanmıştı; hangi adam bundan daha fazlasını isteyebilirdi ki?

Yumuşak bir tıkırtı onu düşüncelerinden uyandırdı. Elini Cecile'in yumuşak kürkünden çekerek tuniğine uzandı ve onu giydi. "Girin."

Büyük bir şaşkınlıkla, Ariel bahçedeki beş çocuğun arkasından içeri girdi. Kaşlarını çatarak onlara baktı ve onları odasına neyin getirmiş olabileceğini merak etti.

"Kyra'nın sana söylemek istediği bir şey var." Ariel'in gözlerinin derinliklerinde fesatlık parlıyordu.

Elini tutan küçük kız bir adım öne çıktı, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Yüzünü düz tutmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırdı ama köşeleri yukarı kalktı ve parlak bir şekilde gülümsemek zorunda kaldı.

Çocuklardan biri, "Söyle Kyra," diye ısrar etti.

Yüzü dalgınlaştı ve sanki onu çok üzen bir şey varmış gibi gözleri yaşarmaya başladı. Midesine bir ağrı saplandı. Ariel neden bu zavallı, korkmuş çocuğu kendisinden korktuğu belli olan bir adamla yüzleşmeye zorluyordu?

"Ne söylemem gerektiğini hatırlamıyorum," diye inledi.

Valteri ona inanamayarak baktı. Ondan gerçekten korkmuyor olabilir miydi?

Çocuk gözlerini devirdi ve ofladı. "Dans, aptal!"

Gözyaşları kaybolan çocuğa tekrar baktı. Elinin tersiyle burnunun ucunu sildi, sonra tekrar gülümsedi. "Ah, doğru ya!" Parmak uçlarında yükseldi ve gülümsemesi geri geldi. "Bize katıldığınız için Lord'a teşekkür etmek istedik. Ve biz... biz..."

"Bize tekrar katılmasını isterdim," diye cevap verdi çocuk son derece sinirli bir sesle.

Başını salladı. "İşte bu! Lordun tekrar bize katılmasını istiyoruz." Göğsü gururla kabararak geri koştu.

Valteri çocuğun arkasından tuttuğu çiçek çelengini fark etti.

"Kyra! Bir şey unuttun." Çocuk onu tekrar kendisine doğru itti.

Ağız küçük bir O harfi oluşturdu. Arkasını dönerek ona doğru koştu ve çelengi önünde tuttu. "Bunu sizin için yaptık lordum, böylece bir dahaki sefere dans ettiğinizde siz de bizim gibi olacaksınız." Çelengi ona uzattı.

Valteri aldı, eli adını koyamadığı bir duygunun ağırlığıyla hafifçe titriyordu. Özenle koparılmış çiçekler ve yeşillikler avucundaki nasırları okşadı ve kalbindeki nasırları yatıştırdı.

Daha önce hiçbir şey onu bu kadar derinden etkilememiştir. Hediye için harcadıkları düşünce ve zaman, sadece onun için tasarlanmış bir hediye, çelengi şimdiye kadar sahip olduğu en değerli eşya haline getirmişti.

Küçük kız öne doğru eğildi, bir elini ağızına götürdü ve yüksek sesle fısıldadı, "Creswyn bir dahaki sefere senden korkmayacağını söyledi. Eğer ben-"

"Kyra!" diye bağırdı çocuk. "Geç oldu, eve gitmeliyiz."

"Pekâlâ," dedi Kyra oflayarak. Bir kez daha Valteri'yle yüzleşti,

Valteri onun seviyesine inene kadar tuniğini çekiştirirdi. Valteri'nin büyük şaşkınlığı karşısında, yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

Şimdiye kadar öğrendiği, kendisine öğretilen her şeye rağmen Valteri gülümsedi, boğazı konuşamayacak kadar sıkıydı. Hayatında hiçbir zaman bir çocuğun ona dokunmak şöyle dursun, yanına yaklaşmaya bile cesaret edebileceğini düşünmemişti. Ve işte o gün, bu cesur çocuk iki kez elini uzatmıştı.

Boğazındaki acı veren yumruya karşı yutkundu ve içinde alevlenen umudu bastırmaya çalıştı.

Hayır, çocuğun örneğini takip etmeleri için başkalarına güvenmekten daha iyisini biliyordu. Böyle şeylere güvenmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Ağabeyi bir öfke çılgılığıyla ileri atıldı ve onu kolundan tuttu. Ağabeyi her zamanki iğneleyici yorumları yerine başını salladı. "Kyra, bir lordu öpmemen gerekiyor!"

Valteri boğazını temizledi ve kızın saçlarını karıştırdı. "Sorun değil. Alınmadım."

Creswyn başını kaldırıp ona baktı, genç gözleri rahatlamıştı. "Teşekkür ederim lordum. O asi bir çocuk. Onunla ne yapacağımızı bilmiyorum." Hüzünlü sesi yaşından çok daha büyüktü. Anne babasından sayısız kez duymuş olması gereken bir ses tonuydu.

Valteri çelenginden bir çiçek kopardı ve Kyra'ya uzattı. "Onun kıymetini bil. Her zaman."

Gülümsedi, çiçeği kokladı ve sonra odadan çıktı.

Ariel çocukların arkasından kapıyı kapattı, kalbi bir peri tüyünden daha hafifti. Dönüp elindeki çelenklere huşu içinde bakan Valteri'nin yüzüne baktı. Valteri ona en değerli oyuncağını kucaklayan bir çocuğu hatırlatıyordu.

Bu görüntüye gülümseyerek odanın karşısına geçti ve adamın koluna dokundu. Avucunun altındaki sert kaslar esnedi. "Lordun çok yakışıklı bir gülümsemesi var. Bunu daha sık uygulamalısınız."

Elini tuttu ve avucunu inceledi. "Gülümsemek için hiç sebebim olmamıştı. Ta ki sana kadar."

Baş dönmesi onu sardı. Ariel onun elini kendi eliyle kavradı ve sol elini onun yanağını okşamak için yukarı uzattı. Saçlarının gevşek dalları parmaklarının arasında hınzırca, şehvetli bir şekilde kayarak vücudunu ürpertti.

Gözlerini kapattı ve elini yanağına dayadı, sanki onun dokunuşunun tadını çıkardığı kadar onunkinin de tadını çıkarıyordu. "Leydim, neden geldiniz?"

Bu tanıdık sözler onun içinden geçti. Ariel ondan uzaklaştı, zihni allak bullak olmuştu. Zemine baktı, taşların üzerine bir savaş alanı resmi çizilmiş gibiydi.

Çığlıklar yankılandı, adamlar ona sarıldı.

O Döndü etrafta, çalışıyor için Kaldır onların
Saçlarını, elbisesini çeken iğrenç, tutucu parmaklar.

"Bırak beni!" diye bağırdı, tutamaklarının sıkıca tuttuğu
eteğini iterek.

"Ariel?"

Aniden görüntüler kayboldu.

Gözlerini kırıştıtarak kocasının endişeli kaşlarına baktı.
"Korkunçtu," diye fısıldadı. "Neden bana musallat oluyorlar?"

"Sana kim musallat oldu?"

"İnsanlar." Dehşete kapılan Ariel başını sallayarak
olanlara bir anlam vermeye çalıştı. "Onları görüyorum.
Onları duyuyorum. Hissediyorum. Neden beni rahat
bırakmıyorlar?" Kesik kesik bir nefes aldı. "Sanki bana zarar
vermek istiyorlar ve ben nedenini bilmiyorum." "Her şey
yolunda, Ariel. Ben buradayım. Kimse sana zarar
vermeyecek.

sen yaşadığın sürece. Bunu göreceğim."

Ariel buna inanmak istedi. Yine de gözlerindeki ışık
sözlerini yalanlıyordu. "Beni terk etmek istiyorsun. Sen
gittiğinde beni kim koruyacak?"

Gözlerinden bir gölge geçti ve sözlerinin onun bir
parçasına çarptığını görebiliyordu.

Yerden geçerek pencerenin önünde durdu. Görüntüler
hâlâ geçmişten gelen şiddetli bir fısıltı gibi zihninde
gizleniyordu. "Delirmiş olmalıyım," diye fısıldadı, öfkesi
azalıyordu. "Gördüklerimin başka bir açıklaması olamaz."

Onu omuzlarından yakaladı ve yüzünü kendisine çevirdi.
Gözlerinde parlayan öfke onları soğuk ve okunmaz hale
getirdi. "Siz deli değilsiniz leydim!" Sesi acı ve öfkeliydi.
"Bunu asla kimseye söylememelisin. Duydun mu beni!"

"Neden?" diye sordu, ona karşı durmak için omurgasını
sertleştirerek. "Gerçek bu."

"Bu bir yalan. Deli olanların yanında çok gün geçirdim. İnanın bana, siz tanıdığım herkesten çok daha akli başında birisiniz."

Şok onun üzerine çöktü. "Deli olanları tanıdım da ne demek?"

Adam ondan uzaklaştı ve nefes alıp verişini düzensizleştirirken yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Konuştuğunda kadın onu zar zor duyabiliyordu. "Çocukken keşiş ve rahiplerden oluşan küçük bir komünde yaşıyordum. Pazar ayinleri için köylüler deli olduğunu düşündükleri kişileri getirirlerdi. Rahipler de bizi sunağa bağlar, Tanrı'nın lütfuna mazhar olurduk." Son kelimeyi dudak bükerek söyledi, sonra yüzünü ona döndü. "Onları tanıdığım için hanımefendinin akli başında olduğuna eminim. Gerçekten deli olanlar bize işkence eden piçlerdi."

Ona bu şekilde davranıldığı düşüncesi kalbini sızlattı. "Seni sunağa mı bağladılar?"

"Evet." Gözleri boş ve sesi donuk olsa da, bu olayların ondaki vahşeti beslediğini biliyordu.

"Korkmadın mı?"

"Her dakika dehşete kapılıyordum."

Onun savunmasız bir çocuk olduğu görüntüler gözünün önüne geldi. Bir insan küçük bir çocuğa nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Bunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Oh, Valteri, çok üzgünüm."

Kadının yatıştırıcı dokunuşundan uzaklaştı. "Üzülme. Uzun zaman önceydi." Sol elini sağ omzuna sürterek aralarına biraz daha mesafe koydu. "Bazen artık gerçekten ben yapmışım gibi bile gelmiyor. Daha ziyade, başka birinin başına gelmiş gibi. Hiç tanımadığım birine." Tekrar ona baktığında bakışlarında öfke ve nefret vardı. "Bu geçmişte kaldı ve geçmiş geride bırakmak en iyisidir."

Wace sinir bozucu küçük kafasını içeri uzatmadan bir süre önce kapı çalındı. "Lordum, leydim."

Kâhya, herkesin yemek için sizi beklediğini söylememi istedi."

Kocası bu konuda konuşmaya istekli görünürken konuyu araştırmak için daha fazla zamanı olmasını dileyen Ariel başını salladı. "Hemen çıkıyoruz."

Wace kapıyı kapattı.

Valteri'ye döndü ve yüzündeki ifadeden onun halkına katılmaya ya da konuşmalarını ilerletmeye niyeti olmadığını anladı.

Onu kurtar, diye tekrarladı kafasının içindeki ses. "Valteri, bize katılmalısın."

"Ölmeyi tercih ederim."

Onun inatçılığı öfkesini alevlendirdi. O inatçı tavırlarını sürdürürken onu nasıl kurtarabilirdi ki? "Hayatının tamamını yaşamaktan sürgün edilerek mi geçirmek niyetindesin?"

Garip bir ışık gözlerini kararttı. "Gerçekten de öyle. Şimdiye kadar benim için iyi çalıştı."

"Öyle mi?" Bakışlarını ona dikti. "İnsanlara seni tanıma şansı vermezsen, dedikoduların ötesini asla göremezler."

Onun inatçı, alaycı homurtusu, kafasına bir şey fırlatmak için can atmasına neden oldu. "Oraya gidersem, söylentiler daha da kötüleşecek."

"Nasıl anladın?"

"Yapma. Ben biliyorum. Tecrübe beni iyi eğitti."

Ariel öfkeli bir nefes verdi. Nasıl bu kadar inatçı olabiliyordu? Ona yaklaştı ama adam ona bakmayı reddetti. "Pekâlâ. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ama geçmişinizi gerçekten unutmuş olsaydınız, kendinizi dünyadan soyutlamaya devam etmezsiniz. Geçmişiniz hâlâ peşinizi bırakmıyor Lord Valteri ve siz onunla yüzleşip onu fethetmedikçe, size eziyet etmekten asla vazgeçmeyecek."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı.

Valteri odanın ortasında durmuş, sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Onları inkâr etmek istiyordu ama içten içe onun doğru söylediğini biliyordu.

Evet, geçmiş, dokunabildiği her hassas parçasını yutmak için bekleyen aç bir kurt gibi adımlarını takip ediyordu.

Lanet olsun! Neden onu rahat bırakmıyordu ki? Tek istediği tüm dünyanın onu unutmasıydı. Geçmişte bu çok basit görünüyordu. Kimse onu arayıp sormuyordu. Wace kendisine söyleneni yapmış ve onu kendi haline bırakmıştı. Ariel neden aynısını yapamıyordu?

Herkese bir şekilde kim ve ne olduğunu unutturabileceğine dair tuhaf bir fikre sahip olması, bunu yapabileceği anlamına gelmiyordu. Hayatında öğrendiği bir şey varsa, o da insanların onu reddettiğiydi. Bu yüzden önce onları reddetmeyi öğrenmişti.

Geçen onca yıl, ortak bir yemeğe katılması durumunda neler olacağı konusunda onu iyi eğitmişti.

Fısıltılar. Bakışlar.

Asla onların bir parçası olmadı. Asla gerçekten hoş karşılanmadı.

Delirmiş miydi? Müttefikleri tarafından reddedilmişti ve burada, kardeşi için savaşırken öldürdüğü insanlar arasında hoş karşılanmasını sağlamayı düşünüyordu.

Onunki imkânsız bir arayıştı.

Acı bir ağrı midelerini sıkıştırdı. Öyle olsun. Hayatı boyunca bildiği şeyi gelininin de öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Kimse onu
istemedi. Hiç
istemедiler.

★ ★ ★

Valteri odaya girdiğinde Ariel başını kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Evet, bu savaşı kazanmıştı, biraz şansla savaşı da kazanabilirdi.

Valteri uzun masada onun yanında oturuyordu, yüzü asık ve gergindi.

"En azından yemeği dört gözle bekliyor gibi görünebilirsin," diye fısıldadı.

Kadehine uzanırken alay etti ve Wace'e ona şarap getirmesini işaret etti. "İnan bana Ariel, gülümsemek onları daha da korkutuyor."

"Pash." Ona burnunu kırıstırdı, sonra bir parça alabilmesi için ekmeği uzattı.

Adam ona başını salladı ve kadın onun aklından geçenleri sanki yüksek sesle söylemiş gibi biliyordu. Onun da en az kendisi kadar inatçı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünceye gülümsedi. Belki de öyleydi, ama o zaman kendi iyiliği için buna ihtiyacı vardı.

Birinin ona karşı durması gerekiyordu.

Hizmetçiler yemeği getirmeyi bitirdikten sonra rahip herkesin dua etmek için başını eğmesini işaret etti. Ariel göz ucuyla Valteri'nin başını dik tuttuğunu ve bakışlarını uzaktaki duvara odakladığını fark etti.

Rahibin sözleri çınladı, ancak Valteri'nin hareketlerini de fark edince durakladı.

Edred duasını bitirdikten sonra Valteri'ye baktı. "Lord duaya katılmıyor mu?"

Valteri'nin çenesi gerildi. "İnançlarımı sana zorla kabul ettirmiyorum kardeşim. Senin de bana aynı nezaketi göstermen için dua ediyorum."

Ariel onu masanın altından tekmeledi.

Adam ona, nefesini kesen düşmanca bir bakış fırlattı. Konuşmak için ağzını açtı ama o konuşmadan kâhya öne çıktı.

"Lordum, kapıda bir gecelik konaklama ve yemek isteyen yolcular var."

"Onları içeri getirin."

Kâhya sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Sonunda eğildi ve Valteri'nin kulağına fısıldadı.

Ariel kaşlarını çattı, aralarında ne geçtiğini bilmek istiyordu.

"Önemli değil. Onları içeri alın ve asil konuklar olarak oturtun."

Kâhyanın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama başka bir şey söylemedi ve Valteri'nin emirlerini yerine getirmek için acele etti.

Konuyu sorma ihtiyacı duymasına rağmen Ariel sessizliğini korudu, kâhyanın üzülmesine neyin sebep olduğunu yakında öğreneceğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra kâhya, en yaşlıları bir buçuk yaşından fazla göstermeyen üç adamla birlikte geri döndü. Uzun saçları ve sakalları Sakson olduklarını, gururlu duruşları ve giysileri de soylu olduklarını gösteriyordu.

Sert adımlarla masaya yaklaştılar. İsteksizlikleri aşikârdı, Valteri'nin gözlerini fark ettiklerinde bakışları neredeyse hep birlikte daraldı.

Gruplarının en yaşlı üyesi sertçe eğildi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

Ariel bu bariz küçümseme karşısında nefesini tuttu. Misafirperverlik dilenmek ve en azından Valteri'nin lordluğunu kabul etmemek gerçekten de kabalıktı.

Valteri'nin de fark ettiğine şüphe yoktu ama Sakson'un ihmaline dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine hafifçe başını salladı ve kâhya onları yükseltilmiş masanın ucuna oturttu.

Belial öne doğru eğilip çenesini avucuna dayadı ve Ariel onun yeni gelenleri tararken gözlerindeki muzip ifadeyi merak etti.

Edred Kardeş adamlarla İngilizce konuştu. Ariel yemeğine döndü, Valteri'nin gerginliğini fark edince kendi elleri de titremeye başladı.

Belial'ın sesi duyulmadan önce birkaç lokma yemeyi başarmıştı. "Artık evimizde bir rahip olduğuna göre

Kız kardeşimin birlikteliği onun tarafından kutsanmıştır."

Ariel yemeğini yerken boğuldu, kardeşinin cüretkârlığı karşısında dehşete düşmüştü, özellikle de Valteri'nin az önceki açıklamasından sonra.

"Ne diyorsunuz Lord Valteri? Bir düğün ayini yapmayalım mı?"

Belial onu neden kasten kışkırtıyordu?

Valteri şarabından bir yudum aldıktan sonra hem Belial'a hem de Saksonlarla konuşmasına ara vermiş olan ve şu anda beklenti içinde oturan Edred'e döndü. "Anladığım kadarıyla kilise evliliğin uğraşılmayacak kadar günah olduğunu düşünüyor. Sanırım resmi yazı bunun laik mahkemelere bırakılması gereken laik bir mesele olduğunu söylüyor."

Edred başını salladı. "Bu uzun zamandır doğru kabul ediliyordu ama son konsey tüm birleşmelerin kutsanması gerektiğine karar verdi."

"O zaman karımı kutsa ve beni rahat bırak."

Rahibin bakışları öfkeyle sertleşti. "Lord neden ilahi bir lütfu reddediyor? Cennetteki Babamız hakkında sizi korkutan bir şey mi var?"

"Tanrınızla ilgili hiçbir şey beni korkutamaz. Tesellilerinizi ve sözlerinizi inananlara saklayın. Benim bunlara ihtiyacım yok."

"Kâfir!" Edred çılgılık atarak ayağa kalktı. "Kafir!"

Valteri ayağa kalktı ve kendisinden çok daha küçük olan adamın üzerinde yükseldi.

Edred yanındaki sandalyeye geri adım attı, gözleri irileşmiş ve korkuyla dolmuştu.

Ariel nefesini tuttu, ne yapacağını bilemiyordu.

Valteri rahibe ters ters bakarken dudağı kıvrıldı. "Yerini unutuyorsun, kardeşim. Eğer Tanrınız kendisini temsil eden korkaklardan rahatsız olmuyorsa, benim birkaç sözümün O'nun gazabına uğrayacağından şüpheliyim."

"Lordum, lütfen." Ariel Valteri'nin koluna girdi. "Dilinizi tutmanız için size yalvarıyorum."

Çenesinde bir tik başladı. "Bu şehvet düşkünü serseriye bana karşı savunmayın leydim. Onun akrabalarını ve türünü sizden çok daha iyi tanıyorum. Ve size onun varlığından uzak durmanız için yalvarıyorum, yoksa yakında cüppesinin altında yatan gerçek dehşeti öğrenirsiniz." Edred'e alaycı bir bakış fırlattı. "Kardeşim piskopos da dahil olmak üzere hiçbirini arkama almam. Hepsi inançsız yalancılar ve ikiyüzlüler."

Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı, adamın çifte anlamı çok daha açıktı. Kız cevap veremedi adam salonu terk etti.

Eteklığının eteklerini kaldıran Ariel onun peşinden koştu. "Valteri!" Ona kapının hemen dışında yetişti. "Az önce yaptığa inanmıyorum. Söylediklerine! Senden nefret etmelerini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Karanlığa rağmen onun öfkeli bakışlarını fark etti.

Yine de konunun kapanmasına izin vermeyi reddetti. "Kardeş Edred'i kışkırtan sen olduğun halde, insanların seni reddettiğinden bahsediyorsun."

"Edred'i ben mi kışkırttım?" Ses tonu inançsızlıkla doluydu. "Hakaretler yağdıran oydu, ben değil."

"Başınızı eğmeyi reddettiğinizde tepkisinin ne olacağını biliyordunuz."

Burun delikleri alevlendi. "Onun gibi ikiyüzlü olmayacağım ve inanmakta zorlandığım bir tanrıya saygı göstererek başımı eğmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Gerçekten, Ariel. William'ın neden İngiltere'den ayrılmama izin vermediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Çünkü tüm kardeşleri arasında onun arkasından gelmeyecek tek kişinin ben olduğumu biliyor."

Bu onu duraksattı. "Ama Piskopos Odo'nun onun için birlikleri topladığını duydum."

"Evet. Ve Odo, Will'in düşmesi ihtimaline karşı Harold Godwinson'la bahse girdi. İki tarafa da oynadı ve Will bunu biliyor. Şimdi bile Will, diğerleriyle birlikte onun da ihanet ettiğinden şüpheleniyor. Bu yüzden gitmeme izin vermiyor. Yakınında olmamı istiyor."

Odo ya da Rob onun tahtı için bir oyun oynamaya karar verirse diye."

Bu düşünce midesini bulandırdı. Ama sonra anladı. O da kendi kardeşine güvenemiyordu.

Ve koruması gereken bir tahtı yoktu.

"William sana sahip olduğu için çok şanslı."

Valteri alay etti. "Will yalnız bırakılması en iyisi olan bir şeyi isteyecek kadar aptaldır. Ama bu ne burada ne de orada. Söyleyin bana hanımefendi. Ne tür bir Tanrı, kardeşin kardeşi sürekli katlettiği bir ırk yaratır? Yine de Kabil Habil'e karşı ayaklandığında başından beri yaptığı şey buydu."

Ariel bunu inkâr etmek istedi ama o haklıydı. "Böyle şeyler söylememelisin Valteri. Nasıl olur da hiç inancın olmaz?"

Valteri onun elini tuttu ve avucunu göğsüne yasladı. "Kalbimin atışını hissediyorum. Rüzgârın yanaklarıma değdiğini hissediyorum. Hayatım boyunca Edred gibi yaratıkların bana insan olmadığımı söylemesini dinledim. Tanrı'nın iğrençliği olduğumu. Beni lanetlediler, dövdüler ve bana canavar dediler, hepsi de senin Tanrının adına. Eğer senin Tanrına inanıyorsam, benim hakkımda söylediklerine de inanmalıyım. Yoksa neden her şeyi bilen, her şeye gücü yeten bir Tanrı kendi adına kullarının ellerinde acı çekmeme izin versin?"

Bu sözler ve içlerindeki duygular içini parçaladı.

Adam haklıydı. Onun söylediği gerçeği ya da bunun arkasındaki nedeni inkâr edemezdi.

"Hepimize iyiliği ve dürüstlüğü seçmemiz ya da karanlığa boyun eğmemiz için özgür irade verilmiştir. Hepimiz farklı yollar için çağırıyoruz ve size neden kendi yolunuzun verildiğini bilmiyorum."

Valteri onu kollarından tuttu, dokunuşu garip bir şekilde nazikti. "Beni bağışlayın leydim, ama söylediklerinize inanamam. Eğer sizin inancınızı kabul edersem, o zaman rahiplerin bana kendim hakkında söylediklerini de kabul etmem gerekir ve Lucifer'in babam olduğuna inanmayı

reddediyorum."

Onu serbest bıraktı ve ahıra yöneldi.

Ariel onun gidişini izlerken kalbi göğsüne doğru hızla çarpıyordu. Kendini herkesten soyutlamasına şaşmamalıydı. Böyle bir izolasyonun neden olabileceği yalnızlığı, acıyı ve umutsuzluğu hayal bile edemiyordu.

İnsan ruhu asla böyle bir yolculuk için yaratılmamıştı. Valteri'nin bu kadar uzun süre dayanmış olması bir mucizeydi.

"Leydim?"

Döndüğünde Wace'in kapı aralığında durduğunu gördü.

"Evet?"

"İnsanlar endişeli. Kâhya onları yatıştırmak için senin dönmeni istiyor."

Ariel ona doğru bir adım attı. Yüzü dalgın ve çizgili olan genci inceledi. "Söyle bana Wace. Ne zamandır Valteri ile seyahat ediyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Neredeyse dört yıl oldu leydim. Neden?"

İçini çekti ve Valteri atına binip ahırdan çıkarken ahıra baktı. Onlara doğru bakmadan dörtlüye bailey'den geçip kapıdan çıktı. "Her zaman şimdiki gibi miydi?"

Kaşları daha da çatıldı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "İnsanlarla birlikte olmaktan hep kaçındı mı?"

"Evet. Doğrusu, bu bir malikânede bir günden fazla kaldığımız nadir zamanlardan biri. Normalde savaştan savaşa ya da turnuvadan turnuvaya seyahat eder, nadiren kapalı bir yerde uyuruz."

"Neden böyle yaşamayı seçtiği konusunda sizinle hiç konuştu mu?"

"Hayır. Bana görevlerimi vermek dışında benimle nadiren konuşur."

Kalbi sızlayan Ariel içeri dönmek için hamle yaptı ama Wace onu kolundan yakaladı.

"Lütfen onu acımasızca yargılamayın Leydi Ariel. Hizmetkârların ve erkeklerin onun hakkında ne tür şeyler fısıldadıklarını biliyorum ama kendi ruhum üzerine yemin ederim ki hepsi yalan. Lord Valteri

Tanrısal değil, ama kötü bir şeytan olmaktan çok uzak. Ona hizmet ettiğim onca zaman boyunca bana bir kez bile sesini ya da elini kaldırmadı. Ama birçok kez eski efendim beni ayine götürürken, şahsen indirdiği darbelerin morlukları etimi kararttı. Lord Valteri iyi bir adam, bu tür eleştirileri hak etmiyor."

Onun kolunu okşadı. "Efendinin yanında durman onur verici, ama korkma. Onu bana karşı savunmana gerek yok. Senin gibi ben de onun başkalarının düşündüğü gibi bir canavar olmadığını biliyorum. Bu yüzden için rahat olabilir."

Wace başıyla onayladı ve içeri döndü.

Kapıyı tutan Ariel, Valteri'nin atını sürdüğü yöne baktı.

Adamın kalbinin etrafında tuttuğu zırhtaki gevşek perçini bulmalı ve çok geç olmadan onu çıkarmalıydı. Ve içinden bir ses ona zamanının neredeyse dolduğunu söylüyordu.

Ölümcül bir maceraya atılmıştı.

Ve sona yaklaşmıştı.

BÖLÜM 10

Siperlerin üzerinde durmuş karanlık vadiye bakarken Ariel'in omurgasına sert bir rüzgâr çarptı. Nöbetçi yanından geçti ama hiçbir şey söylemedi. Akşam yemeği dağıldığından beri burada durduğu için onun deli olduğunu düşündüğünü biliyordu. Yine de bu onu ilgilendirmiyordu. Düşüncelerini en çok rahatsız eden şey kocasının yokluğuydu.

Kapıdan birkaç adım ötesini zorlukla görebilmesine ve vücudunun soğuktan titremesine rağmen yerinden ayrılamadı. Onu izlemesi gerekiyordu. İçinden bir ses ayaklarını sabit tutuyor, bakışları aşağıdaki ürkütücü ormana kilitleniyordu. Eğer dikkatle dinlerse, rüzgârın hışırtısı azalırdı ve Valteri'nin arazide at sürdüğünü, ihtiyacı olan rahatlığı aradığını duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi.

"Leydim?"

Ariel nöbetçiyi görmeyi umarak döndü. Karşısında en yaşlı Sakson asilzadesi duruyordu. Kaşları çatıldı. Ondan ne istiyor olabilirdi ki?

"Selamlar, lordum. Sizi ateşten uzaklaştıran nedir?" "Sizin gibi ben de uyuyamadım. Bir yürüyüşün sakinleştirebileceğini düşündüm. sıkıntılı düşüncelerim." Bakışları birkaç metre ötedeki nöbetçiye kaydı ve fısıldadı, "Düşmanlarımin evinde dinlenmek çok zor."

Gözlerindeki alçakgönüllü bakış olmasaydı, onun yaramazlık yaptığından şüphelenirdi. Ama onu izlerken, daha fazla sorun çıkarmaya çalışan değil, çekingen bir adam gördü. "Burada hiç düşmanınız yok."

Bir gölge bakışlarını derin, neredeyse okunamaz bir tona büründürdü. "Hayır leydim, siz değilsiniz ama kocanız kesinlikle öyle."

Konuşmak için ağzını açtı ama adam onu susturmak için elini kaldırdı.

"Gücendirmek istemedim. Doğrusu, sizi kırmam için bana kendi tatlı Wenda'mı çok fazla hatırlatıyorsunuz."

Adam kadının adını söylerken sesindeki yumuşaklığı fark etti. "Wenda senin karın mı?"

"Öyleydi," diye düzeltti, sesi gergindi ve gözleri sanki acısı hâlâ yüreğinde tazeymiş gibi hüznüydü. "Korkarım iki yıl önce ilk çocuğumuzu doğururken öldü."

Ariel'in içinden sempatik bir acı geçti ve koluna dokunmak için uzandı. "Başınız sağ olsun."

Başını salladı, gözlerini ondan kaçırdı. "Başlarda çok zordu ama uzun zamandır onun gidişini kabullenmiş durumdayım."

Kollarını soğuğa karşı ovuşturan Ariel onun sesindeki tedirginliği fark etti. Bu, Valteri'nin o gece daha önce neredeyse aynı sözleri söylerkenki sesinin aynısıydı.

Bütün insanlar ruhlarındaki acının orada bir ateş gibi yandığı apaçık ortada olmasına rağmen inkâr mı ediyorlardı?

İnkârın yardımı oldu mu?

Hayır, pek olası değil. Erkekler sonsuza dek ihtiyaç duydukları şeyin tam tersini ifade ediyor gibiydiler. En çok arzuladıkları şeyin.

Sakson onu kolundan tutup nöbetçiden daha uzağa götürdü. "Leydim, konuşmak istediğim kişisel bir mesele var."

Anında şüphelenerek ona baktı, sözleri ve hangi soruyu sormaya cüret ettiği konusunda kafası karışmıştı. "Adını bile bilmediğim halde kişisel bir mesele mi soruyorsun?"

Gülümsedi ama bu onun korkularını yatıştırmaya yetmedi. "Gözden kaçırdığım için bağışlayın. Adım Ethbert."

"Ben de Ariel."

"Evet, leydim. Birkaç saat önce adınızı sormuştum."

Endişe içinde omurgasını sertleştirdi. Onun peşinden gelmesine ne sebep olabilirdi? "Neden?"

"I..." Sesi kesildi ve gözlerini kaçırdı. Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldı. "İlk başta senin Norman olduğunu düşünmüştüm, onların dilini konuştuğun için, ama kısa bir süre önce kardeşin bana neler olduğunu anlattı. Norman'ın seni onun elini tutmaya nasıl zorladığını."

Korkusuna daha fazla şüphe karışarak görüş alanını daralttı. Ağabeyinin anlatabileceğı hikâyeleri hayal edebiliyordu. "Peki kardeşim ne dedi?"

"Norman onunla evlenmeni istedi. Sana başka seçenek bırakmadı."

Öfke düşüncelerini bulandırdı. "Bu bir yalan!"

Kaşlarını çattı ve bakışları temkinli bir şekilde ondan uzaklaştı. "Ne?"

"Evet, beni duydun." Belial'ın ihaneti karşısında dişlerini sıktı. "Lord Valteri, kardeşimin aksine, bana birleşmeyi kabul edip etmediğimi sordu. Valteri'yi kendi özgür irademle kabul ettim."

Yine de Ethbert'in gözlerinin derinliklerinde şüphecilik parlıyordu ve acı acı güldü. "Hayatlarımız söz konusu olduğunda artık herhangi birimizin seçme şansı var mı? Harold düştüğünden beri, Norman'ın rızası olmadan hiçbirimizin bir şey seçebileceğinden şüpheliyim."

Sesindeki düşmanca öfke onu şaşırttı. Ruhunda derin bir önsezi başladı ve onu dinlemesi için yalvardı. "Ses tonunda isyan duyuyorum."

Adam irkilerek ona baktı. "Hayır. Ülkemin yenilgisini kabul ettim."

"O zaman neden evinizi terk ettiniz?"

Omuz silkti ve kollarını önündeki ahşap sipere dayadı, bakışları karanlık mesafeye odaklandı. "Kız kardeşimizin istiladan kurtulup kurtulmadığını görmek için buradan geçiyoruz. Bize kötü söylentiler ulaştı.

ve ona ne olduğunu kendi gözlerimizle görmek istiyoruz."

Öfkesi dinen Ariel başını salladı. "O zaman onun güvenliği için dua edeceğim."

"Teşekkür ederim, ben de sizin için dua edeceğim." "Neden? Tehlikede değilim ki."

Başını salladı ama ona bakmadı. Konuştuğunda ses tonu ciddiye. "Bence bildiğinizden çok daha büyük bir tehlike içindesiniz."

★ ★ ★

Belial kocakarıyı kendisinden uzaklaştırdı, öfkesi içini yakıyordu. Açıklığın etrafında bir daire çizerek yürürken ayaklarının altında kırılğan yapraklar hışırdadı, düşünceleri onun ifşası üzerine çalkalanıyordu. "Nasıl bu kadar aptal olabildin!"

Yere yığıldığı yerden kalkan Mildred dudağındaki kanı sildi ve gözlerini kıstı. "İşe yarayacak, seni temin ederim."

"Ama neden?" diye ısrar etti sıkılmış dişlerinin arasından, sıcak, öfkeli nefesi bir bulut oluşturunuyordu. "Valteri'yi buradan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacakken neden Sakson'u onun için bayılttın?"

"Hayır, bu onun kıskançlığını artıracak!"

Belial onu tekrar yakaladı ve kolunu geri çekti. Ona tokat atmadan önce kendini durdurdu. Onu daha fazla hırpalamaya gerek yoktu. Onun aptallığının zararı çoktan görülmüştü. Şimdi yapabileceği tek şey kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalışmaktı.

Neden hiç akıllı bir suç ortağım olmuyor? Sadece bir kere!

Elini çenesine sildi ve umutsuzca bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ama yorgundu, sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgundu.

Valteri, birlikteliklerini tamamlayacak kadar uzun süre Ariel'in yanında kalmayı reddetti ve o ata binmeyi seçtiği sürece

Ariel iffetli ve saf kalacaktı.

Lanet olsun! Kendini kontrol etmekten nasıl da nefret ederdi.

"Bekleyin," diye yeniden başladı kocakarı. "Lord Valteri sevgilisini bir başkasının kollarında gördüğünde-"

"Başkasının kolları mı?" Belial tükürdü, öfkesi iblisin karnında yuvarlanıyordu. "Ariel buna asla izin vermez. Ve izin verse bile Valteri'nin gideceğine şüphe yok. Sakson'u kendisinin yerine geçmeye layık görecektir."

Belial içini çekti, düşüncelerine odaklanabilmek için kendini sakinleşmeye zorladı. "Çok aptalsın!"

Daha iyi bir köle sınıfına ihtiyacı vardı. Ve hızlı bir taneye ihtiyacı vardı.

★ ★ ★

Thorn çadırına girdiğinde kısa bir süre durdu ve boktan gününün ihtiyacı olan son şeyi buldu.

Arelim'den bir topluluk onu bekliyordu. Onlar insanlığın koruyucularıydı. İblislerin istila etmemesini ya da hadlerini aşmamasını ve masum zayıflara normalden daha fazla zarar vermemesini sağlamakla görevlendirilmişlerdi.

Ve sadece herhangi bir Arelim değil. Onların baş piçleri.

Michael, Gabriel ve Sraosha. Onları genellikle sadece kılıcının ucunda onu öldürmeye çalışırken gördüğü düşünülürse, ülserinin bebek doğurması için yeterliydi.

Aynı takımda olmaları gerektiği halde.

Bu günlerde.

Babasına hizmet ettiği zamanlarda ölümcül düşmanlardı. Her nasılsa piçler onun taraf değiştirdiğini ve artık birbirlerine iyi davranmaları gerektiğini unutmuşlardı.

Thorn başını onlara doğru eğdi. "Pislikler, bu hoşnutsuzluğu neye borçluyum?"

Michael arkadaşlarına yüzünü buruşturmadan önce yüzünü buruşturdu. "Size zamanımızı boşa harcadığımızı söylemiştim."

Gabriel onu susturmak için elini kaldırdı. Açık tenli ve her zaman mükemmel olan Michael'ın aksine, onun ten rengi ve gözleri koyu renkti. Saçları olmasa bile, kanatlı bir muhafızdan beklenecek kadar güzeldi. "Bir sorunumuz var."

"Ben de öyle düşünmüştüm çünkü senin buraya beni çay ve bisküviye davet et. Az önce terk ettiğim ve düşmanlarımız tarafından kışımıza tekme yediğimiz savaş alanından bahsetmiyorum bile." Thorn miğferini göğsüne koydu ve kendine bir sürahi doldurmak için özel "bal likörüne" uzandı. "Size bir içki ikram ederdim ama hiçbirinizin midesinin benim şaraplarımı kaldırabileceğini sanmıyorum."

Sraosha dudağını büktü. "Bir iblise ihtiyacımız yok!" Gitmek için harekete geçti.

Gabriel onun kolunu tuttu. "Bugün var." Her iki arkadaşına da düşmanca bir bakış fırlattı. "Daha önceki tartışmamızı kaçırdıysanız ve sizin de az önce belirttiğiniz gibi, Belial kışımızı tekmeliyor. Onun seviyesindeki bir iblisi takip etmek için onun seviyesinde bir iblise ihtiyacımız var. Necrodemian'larımız beş para etmez."

Thorn homurdandı. "Bunu itiraf ettiğini duyduğuma çok sevindim."

"Kendini beğenmişlik yapma. Senin Cehennem Kovalayıcıların da daha iyi olmayacak." "Cehennem avcısına göre değişir." Thorn Gabriel'e göz kırptı. "İ Sizi temin ederim ki o piç kurusunu alaşağı edebilecek bazılarına sahibim. Ben de dahil."

Belial'a karşı uzun zamandır beslediği kini bir yana bırakalım.

Thorn bir yudum daha aldı. "Peki Bebek Belial seni delirtecek ne yapıyor? Son zamanlarda bir tek benimle uğraşıyor sanıyordum."

Michael sonunda rahatladı. "Keşke. Teğmenlerimden birini yakaladı."

Thorn kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hiçbir fikrimiz yok. Adı Ariel ve onu bulamıyoruz. Kimse nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyor." "Her şeyi bildiğini sanıyordum."

Michael alay etti. "Sana vurmak zorunda bırakma beni." Yine de Thorn ona eziyet etmeyi çok seviyordu. Bunun için yaşıyordu.

"Her neyse," dedi Gabriel, onun dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Onu bulman ve bize geri getirmen gerekiyor."

Hiç de azımsanacak bir başarı değil. "Şanslısın. Zaten ava çıkmak üzereydin. En sevdiğim tehdidin burada olmadığını fark ettim. Bu da birliklerinin neden bu kadar şiddetli saldırdığını merak etmeme neden oldu."

Gabriel kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Thorn yorgun bir iç geçirdi. "İşte bu yüzden her zaman kışınıza tekmeyi yiyorsunuz. Buna dikkat dağıtma denir, dostum. Kötü bir savaş taktiği. Sen gidip başka bir şey yaparken düşmanın gözünü bir şeye diker. Bu salağın ne yaptığını ancak birkaç gün önce fark edebildim."

Normalde bu kadar yavaş öğrenmezdi.

Ama son zamanlarda işler biraz telaşlıydı.

Belial'ın dikkatini dağıtmak için yaptığı şey yüzünden.

"Biz insanlarla oyun oynamayız."

Thorn içkisini yudumlarken boğuldu. Evet, doğru. "Bu yalanı yüzünüz kızarmadan söyleyebilmeniz beni rahatsız ediyor." Tarafları arasındaki temel fark da buydu. Onun eski türüyle, kötü oldukları ve güvenilemeyecekleri gerçeğini hiç saklamıyorlardı.

Michael ve ekibiyle birlikte yalan söylediler ve mutlak sadakat ve onur sözü verdiler.

Ta ki yüzünüze gülümserken sizi sırtınızdan bıçaklayana kadar.

Ama ihanetle ilgili bir şeydi bu. Sadece güvendiğiniz insanlardan gelebilirdi. Beklemediğin kişilerden.

dan.

İyi haber, o hiç kimseye güvenmezdi. Çocukluğu ona herkesin ne kadar hain, yalancı piçler olabileceği konusunda iyi bir eğitim vermişti.

Kendi annesini bile.

Gençliğinin ona öğrettiği dersleri henüz öğrenmemiş olan diğer aptallara acıyordu.

"Yani benden askerini bulmamı istiyorsun. Onu sana geri vermemi ve Belial'ı deliğine geri sürmemi istiyorsun."

"Aynen öyle."

Gabriel'e başını salladı. "Bir Arel... Bence bu en az yirmi affa değer."

Michael ağzı açık kaldı. "Yirmi mi? Delirdin mi sen?"

"Hayır. Aslında oldukça mutluyum. Siz üçünüz ofisimde bana iyilik için yalvarıyorsunuz. Bu beni her zaman mutlu eder. Şimdi, orduma yeni katılımlar için size baskı yapabilme yeteneğine sahibim. Bu beni daha da çılgınca Panglossçu yapıyor."

Sraosha büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu tam bir zaman kaybıydı." Gitmeye başladı.

Gabriel onu durdurdu. "Ona ihtiyacımız var."

Sraosha ve Michael boğazlarından kısık sesle hırladılar.

Thorn gülümsedi. Onları zor durumda bıraktığı zamanları severdi.

Gabriel kaşlarını çatı. "Neden kendini lanetlilerin hak ettikleri cezalardan kaçmalarına yardım etmeye bu kadar adadın?"

"Çünkü siz hıyarların aksine, çürük doğanlar ile hayattaki tek seçeneklerinin kötü ve berbat olmasını sağlayan sizin gibi yaratıklar tarafından becerildikleri için hata yapanlar arasındaki farkı anlıyorum. Birisi yapmak istemediği eylemlerde bulunmak üzere ihanete uğradı diye, bunun için ebediyen lanetlenmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Ya da onun durumunda, bir bebeğe karşı komplo kuran güçler tarafından doğumda ihanete uğradıkları için.

"Sözde doğuştan sahip olduğum ve asla kazanamadığım hayali bir iyilik için sırtımı sıvazlamaktansa, gerçekten dışarı çıkıp başkaları için iyilik yapmayı tercih ederim." Thorn boğazını temizledi. "Peki bir anlaşmaya vardık mı?"

Gabriel başıyla onayladı. "Ama seçimlerinizden beşini veto etme hakkım var."

Thorn sinirlendi ama pes etmezse pazarlığı tamamen reddedeceklerini biliyordu.

Tek bir Arel'i Belial'den kurtarmak, yirmi ruhu kendi cehennemlerinden çıkarmaya değerdı. Birçoğu yanlış sebeplerden dolayı lanetlenmişti. O tamamen kefarete ve başkalarına ikinci bir şans vermekle ilgiliydi.

Onun gibi insanlar.

Şimdiye kadar sadece birkaç kez yanılmıştı. Pazarlık ettiği ruhların çoğu onu gururlandırmıştı.

Birkaç kişi de...

Bu hataların bedelini çok ağır
ödedi. Onlar da öyle.

Onun elleriyle.

"Anlaştık." Kolunu Gabriel'e doğru uzattı.

ile a Yüzünü buruştur, Gabriel salladı onun El.

"Bul Onu.

Çabuk ol."

★ ★ ★

Valteri kalenin bulunduğu yerde durakladı. Karanlık, taşların ve yarı inşa edilmiş duvarların üzerinde uzanıyor, şekillerini en katı yürekleri bile korkutabilecek korkunç, şeytani canavarlara dönüştürüyordu.

İnsanlar gün ışığında bile kendi suretine baktıklarında böyle düşünüyorlardı.

İradesi dışında Ariel'in sözleri zihninden geçti ve gerçek karşısında irkildi. Belki de sözleri ve davranışlarıyla bu korkuların bazılarını kışkırtmıştı. Ama o zaman da

İnsanların inançlarına izin vermek, onun deformasyonunun ötesini ve insan ruhunu görmelerini sağlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Çocukken kardeşlerine elini uzatmış ve onlar da dehşet içinde geri çekilmişlerdi.

Ya da hakaret ettiği için onu tersledi.

Bir yaver olarak lordu da tıpkı keşişler gibi ondan uzak durmuştu. Gerçekten de, William'ın doğrudan emirleri olmasaydı, hiçbir lord onu yaver olarak kabul etmezdi.

"Sen bir ucubesin, evlat! Düke bir iyilik borcum olduğuna şükret, yoksa seni eğlence olsun diye kurtların önüne atardım."

Şu anda bile ağabeyinin adamlarının onu kimin götüreceği konusunda tartıştıklarını ve Will'in en iyi şövalyesi Hugh'a onu götürmesi için emir veren sesini duyabiliyordu.

Hugh, Valteri'nin herhangi bir konuda ona yaklaşmaması gerektiğini hemen anlamasını sağlamıştı. Ve Hugh onu savaş konusunda eğitme zahmetine girdiğinde, Valteri'nin dersleri sert, acımasız ve kötü niyetliydi.

Valteri'nin şövalye ilan edildiği andan beri Will onu toprak ve bir eş almaya teşvik etmişti. Ve her seferinde Will'in tekliflerini geri çevirmişti.

Kardeşi evlilik haberini aldığı anda ne kadar mutlu olmuştur ama Valteri, Will'in Maude ile paylaştığı mutlu evliliğe asla sahip olamayacağını biliyordu.

Hayır, kokuşmuş kalbi kalması için ne kadar ağlarsa ağlasın, gitmeliydi.

Bir yanı onu kabul edecek tek kişilerin Ariel, Will ve çocuklar olmayacağına inanmak istese de, o daha iyisini biliyordu.

Hayat bu şekilde işlemedi.

Eğer dilekler at olsaydı, dilenciler bile binerdi.

Bu bir öğleden sonra, hayatı boyunca yaşadığı cehennemi hiçbir şekilde telafi etmedi.

Will kraldı ve kimse onunla alay etmeye cesaret edemezdi, ama Ariel ve çocuklar kolayca Edna'ya

dönüſebilirlerdi. Bugüne kadar, o

bir zamanlar ona merhamet eden ve cadı olarak damgalanıp evinden kovulan o iyi kalpli yaşlı kadın aklından çıkmıyordu. Ama taşlardan çürümüş sebzelere kadar her şeyi ona fırlatmadan önce değil. Kulübesini yakmışlar ve hayvanlarını katletmişlerdi.

Son duyduğuna göre, kış aylarında açlıktan ölmüş ve dilenmek zorunda kalmıştı.

Tıpkı onun gibi, ona gösterdikleri yardımseverlik yüzünden istismar edilip eziyet göreceklardı ve kendisi yüzünden incindiklerini görmek istemiyordu.

Engelleyebilecekken değil.

Ruhunun inkârına rağmen Valteri ne yapması gerektiğini biliyordu. Birkaç saat içinde, şafak söktüğünde Wace'i çağırarak ve Londra'ya doğru yola çıkacaktı.

Orada, William'ın onu serbest bıraktığından emin olacaktı. Sonra savaşa dönecekti.

Yapılması gereken buydu.

Atını sağa sola koşturan Valteri malikâneye doğru yöneldi. Birdenbire, atının önünde bir şey belirdi. Valteri bilinmeyen nesneden kaçınmak için dizginleri sarsarken Ganille şaha kalktı, korkuyla tekmeledi ve tepindi. Her neyse, bineğiyle mücadele ederken duyularını sarsmıştı.

Atı onun emirlerini reddetti.

Alışılmadık bir koku Valteri'nin burun deliklerini doldurarak onu boğdu.

Ganille tepeye doğru ateş etti ve yine çizgi belirdi.

Önlerinde yere çarptı. "Oha!"

Valteri dizginleri çekti.

Çılgılık atan at, kısmen tamamlanmış duvara doğru şaha kalktı ve Valteri'yi omurgası ile nemli taş arasına sıkıştırdı. Kaba taşlar tuniğini yırtarken Valteri küfretti. Acı onu yuttu ama yine de yerini korudu.

Sonra aniden dizginler elinden koptu ve Valteri kendini yere çarpan toynakların altında buldu. İçgüdüsel olarak yüzünü korumak için kolunu kaldırdı. Keskin

Toynakları ön kolunun kemiğine çarptı ve kolunu güçlükle kaldırına kadar uyuşturdu.

Başını eğerek kaçmaya çalıştı ama Ganille savaştaki bir düşman gibi onu takip etti, tekmeleyip tepindi. Isıran toynakların her bir darbesi vücuduna binlerce acı veriyordu.

Güçlükle nefes alabiliyorken, sonunda kendini korkmuş attan uzaklaştırmayı başardı.

Valteri acı içinde kıvrılırken duvarın kenarına uzandı. Kahretsin, acıyordu.

Sağ şakağını ve yanağını nem kaplamıştı. Kontrol etmeden bunun kan olduğunu anladı. Evet, tuzlu tadı hiç şüphe bırakmıyordu.

Bayılmadan önce malikâneye dönmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey burada baygın bir halde, doğa koşullarına ve vahşi hayata maruz kalmaktı.

Ölmesini isteyen düşmanlarına maruz kaldı.

Ayağa kalkmaya çalıştığında, görüşü daha da karardı ve dizlerinin üzerine düştü.

Kesik kesik, acı dolu bir nefes aldı. Bu halde asla geri dönemezdi.

Bakışlarının puslu köşesinden beyaz bir kurdun yaklaştığını gördü. Vücudu acıyla yanarken kendini yukarı itti ve atına doğru tökezledi.

Eyerine bağlı olan kılıcına uzandı ama Ganille kılıcını kınından çıkaramadan kaçmaya başladı.

Karşı koyamayacak kadar yorgun olan Ariel, kurdun işe yaramaz hayatına son vereceğinden emin olduğu yere düştü. Sonunda Ariel onun varlığından ve halkının alaylarından kurtulacaktı. Belki de bu şekilde ölmesi onun için en iyisiydi.

Gözlerini kapatarak kurdun boğazını parçalamasını bekledi.

Ariel irkilerek uyandı. Kulaklarında, gecenin içinde sinsice dolaşan uzak bir kurttan gelen rahatsız edici bir uluma yankılandı. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Zihninde ani bir görüntü belirdi. Dehşet içinde geri çekildi. Bir şekilde Valteri'nin acısını hissetti. Bilinç mücadelesi verirken aldığı kısa, hırıltılı nefesleri duydu.

O incinmişti, bunu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yine de onun adını fısıldadığını duyan parçasını, mezardan çıkmış çaresiz bir ruh gibi ona uzanan parçasını inkâr edemiyordu.

Yorganı geriye atarak yataktan fırladı. Saniyeler içinde kıyafetlerini giydi ve koridora koşarak Wace'i uzak duvarın dibinde uyuduğu yerde aradı.

"Wace," diye fısıldadı, onu hafifçe sarsarak uyandırdı.

Şaşkınlıkla ona bakmak için gözlerini açmadan önce genişçe esnedi. "Leydim?"

"Evet." Battaniyesini üzerinden çekti ve yakınlarda uyuyan diğer insanlara baktı; bu da ona ses tonunu alçak tutması gerektiğini hatırlattı. "Acele etmeliyiz."

"Acele etmek mi?"

"Evet," diye tekrarladı, sesindeki tedirginliği bastırmaya çalışarak. "Efendinizin size ihtiyacı var!"

Birasını arayan bir sarhoş gibi salona göz gezdirdi. "O burada mı?"

Cidden mi? Valteri burada olsaydı neden çocuğu uyandırırın ki?

Kızgınlığını ve alaycılığını bastırarak ona tuniğini uzattı. "Hayır. Ona gitmeme yardım etmelisin."

Kaşlarını çatarak, tuniğini silkerken bir esnemeyi daha bastırdı. "Ne demek istiyorsun, ona gitmek mi?"

Ariel ayakkabılarını yerden topladı ve onu ayakkabılarını almaya çağırdı. "O yaralı ve ona yardım etmeliyiz."

"Yaralı mı?" Bu, çocuğun uykusunu kaçırdı. Ayakkabılarını aldı ve giydi. "Nerede o?"

"Kale alanı." Konuşur konuşmaz kaşlarını çattı. Bunu nereden biliyordu ki?

Yine de onu orada bulacağından emindi.

Wace pantolonunu bağlarken durakladı ve sanki onun akıl sağlığından şüphe ediyormuş gibi ona baktı. "Ne demek o-"

"Bu kadar soru yeter! Acele etmeliyiz."

Karanlık gölgeler arasında adamın yüzünü zar zor görebiliyordu ama Ariel adamın daha fazla tartışmak istediği hissine kapıldı.

Kısa süre sonra avluyu geçip ahıra doğru ilerlediler.

Tek kelime etmeden atlarını eyerlemeye başladı.

İşini bitirdiğinde Ariel ata binmeye başladı ama kolundaki el onu durdurdu. "Bu güvenli değil leydim. Birçok kanun kaçağı ve asi geceleri seyahat eder. Sanırım ben-"

"Hayır, Wace. İyi olacağız. Bunu biliyorum."

Adam dudağını ısırды ve bir an için yalvarışını geri çevireceğinden korktu. "Pekâlâ leydim, ama size bir zarar gelirse Lord Valteri postumu köpeklerle yedirir." Atına binmesine yardım etti.

"Lord Valteri yardımınız için aşırı sert davranmayacak kadar minnettar olacaktır."

"Sen öyle diyorsun. Ama çok daha küçük şikayetler için adamları şişlediğini gördüm. Tostunu yakmak gibi. Onun için tosttan daha önemli olduğuna eminim."

Güldü.

"İşte bu yüzden geride kalmanızı diliyorum. Eğer size bir şey olursa, leydim, kesinlikle şişlenirim." Atına bindi ve yola koyuldular.

Derin derin nefes alan Ariel eyerine yapıştı ve yanaklarına çarpıp iliklerine kadar işleyerek ruhunu donduran soğuk rüzgârı görmezden gelmeye çalıştı.

Bir kez daha, zihninin ona nasıl yapılacağını bilmesi gerektiğini söylediği ama yine de ona yabancı ve garip gelen bir şeyle mücadele etti.

Eyerimi kaybetmeyeceğim. Şimdi olmaz!

Valteri iyi olacaktı. Zihnindeki kurt imgeleri sadece şeytanın oyuncağıydı. Yine de bir kurdun sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyor, sanki şu anda bile tepesinde duruyormuş gibi kokusunu alabiliyordu.

Şatonun inşaat alanının bulunduğu tepeye vardıklarında sonsuzluk geçmiş gibi görünüyordu. Endişeli ve korkmuş olan Ariel, kocasından herhangi bir iz bulabilmek için etrafı taradı ama hevesli bakışlarını sadece boş, ıssız taşlar karşıladı.

"Burada kimse yok leydim." Wace atını onunkine yaklaştırdı.

"Hayır, biliyorum..." Ariel durdu ve dikkatle dinledi. Bir kez daha hafif bir inilti duydu.

"İşte orada!" Atından sıçradı ve sese doğru koştu. Taş duvarı dönerken duraksadı.

Valteri yan yatmış, yüzünü ormana dönmüştü. Karanlıkta bile adamın giysilerini ıslatan kanı görebiliyor, acısını kendi bedenine çarpiyormuş gibi hissedebiliyordu.

Ariel hıçkırıklarını bastırdı. "Valteri?" Ona doğru koştu ve yanında diz çöktü.

Hareket etmedi. Başka ses yok.

Çok mu geç kalmıştı? Onu nazikçe sırt üstü yatırırken kalbi korkuyla çarpiyordu. Gözleri yarı açıktı ve göğsü kıpırdamadan duruyordu.

Dehşete kapılarak adamın buz gibi yanaklarındaki kanı sildi. "Lordum, lütfen!" diye yalvardı, boğazı o kadar sıkılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Ariel?" diye o kadar alçak bir sesle fısıldadı ki Ariel onu zar zor duydu.

İçinden bir rahatlama geçti. Ölçülemeyecek kadar minnettar, küçük, gergin bir kahkaha attı. "Evet, lordum. Ben buradayım."

Wace onun yanında diz çöktü, yüzü asıktı. "Onu taşımak için bir sedyeye ya da arabaya ihtiyacımız olacak."

Valteri'nin yaralanacağını biliyordu ama onun, vahşi, dokunulmaz savaşçısının geri dönmek için yardıma ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti. "Sen yardım çağırmaya giderken ben burada bekleyeceğim."

"Ama milady-"

"Sen dönene kadar iyi olacağım."

Wace ağzını açtığında Ariel onu susturmak için başını salladı. "Lütfen, daha fazla tartışma yok. Acele etmelisiniz. Daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum."

İsteksizlik gözlerinin derinliklerinde parlıyordu ama Wace başka bir şey söylemedi.

O atına binip uzaklaşırken, Valteri'nin yaralarını sarmak için eteğinin altından kumaş şeritleri yırttı.

Ariel elinden geldiğince kan akışını durdurdu ama çabalarının yeterli olmayacağından korkuyordu. Kalbinin her çılgınca atışında nefesi daha da sığlaşıyor gibiydi.

"Onun yerine sen gitmeliydin," diye fısıldadı Valteri.

"Konuşmamalısın." Adamın saçlarını nazikçe yanağını. "Gücünü korumalısın. Ayrıca, cesur şövalyem beni atına çekmese düşerdim."

Valteri elini uzatıp kızın elini tuttu, o kadar zayıftı ki kızın nefesi kesildi. Elini kalbinin üzerine koydu ve Valteri yumruğunun altındaki yumuşak, tüy gibi atışı hissetti.

Sıcak, yapışkan kan tenine yapıştı ama içinde hissettiği acıdan kaçmasını isteyen paniğe rağmen elini çekmeyi reddetti.

Hayır, onun için güçlü olmalıydı. Korkusu ne kadar aksini söylese de, ona kendi gücünü vermeliydi.

Yutkundu ve sanki içinden bir acı dalgası geçiyormuş gibi elini salladı. O kadar yaraya rağmen nasıl olup da ağlamadığını anlayamıyordu. Aslında onun için ağlamak istiyordu ama gözyaşlarını hoş karşılamayacağını biliyordu ve sadece bu bile gözlerinin kurummasını engelledi.

Boşta kalan eliyle adamın solgun, serin yanağını okşadı ve çenesini kaplayan kirli sakalın izini sürdü.

Valteri gözlerini kapattı ve panik kalbini kavrayarak anında durdurdu. "Valteri?"

Gözlerini açtı ve ona baktı. Ariel derin bir nefes aldı. "Senin-"

"Bunu atlatacağım, Ariel." Elini sıkıca, güven verici bir şekilde sıktı. "Yaralar kanın gösterdiği kadar kötü değil."

Haklı olması için dua ederek onun sıkı sıkı sarılmasına karşılık verdi. "Seni bu konuda tutacağım ve eğer yalan konuşursan seni asla affetmeyeceğim."

Bakışlarının yoğunluğu onu titretti.

Onun ölümünü izlemelisin!

Ariel kafasının içinden geçen öfkeli sesle irkildi. Ürperti tüm vücuduna yayıldı ve o kısacık anı kavramaya çalıştı. Yine de bu anı, ebeveyninin yaklaşmasıyla kaçan serseri bir çocuk gibi zihninin derinliklerinde kayboldu.

Hatırlamalı!

Ruhu bile bu sözleri hatırlaması için ona bağıırıyordu. Bu sözleri ona kim söylemişti...

Neden?

"Ariel?"

Onun sesini duyunca düşünceleri dağıldı. "Evet?"

Boğazını temizledi ve onun elini tuttu. "Neden burada olduğunu bilmiyorum ama geldiğine sevindim."

Onu kendine yakın tutarak gülümsedi, sevinç ve korkudan boğazı düğümlenmişti.

Cevap vermeye başladığında, yaklaşan atların sesini duydu.

Wace'in dönmesi için çok erkendi. Valteri dişlerini sıktı ve ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır, Lordum!" Onu tekrar yere itti, sonra ayağa kalktı.

Atlılar yaklaştı. Daha da yaklaştılar.

Karanlığın içini görmeye çalışırken kalbi hızla çarpıyordu.

İlk atlı neredeyse üzerine çıkana kadar onu görmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamadı. Tamamen siyah giyinmişti. Zırhı, miğferi ve zincir zırhı bile siyahtı.

Atı da öyleydi.

Yanındaki şövalye de aynı derecede siyah bir zırhın üzerine koyu bordo bir palto giymişti.

Valteri'ninkinden bile daha büyük görünüyorlardı.

Daha ölümcül. Daha önce hiç bu kadar korkutucu bir şey görmemişti.

Bu adamlar yeryüzünde gezinirken onun efendisinden nasıl korkabilirlerdi? Şüphesiz onlar şeytanın vücut bulmuş haliydi....

Kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki göğsünde nasıl durduğundan emin değildi.

Korkusunu belli etmemek için elinden geleni yaptı ama yine de bildiklerine dair belirgin bir his vardı içinde. Tıpkı bir hayvanın korkuyu hissedebilmesi gibi. Onların da bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Bir şekilde bundan besleniyorlardı.

Siyahlar içindeki kişi sessizce elini kaldırdı ve yumruğunu sıktı.

"Lanet olsun, Leucious, altını ıslatmadan önce zavallı kızla konuş. Götün teki olduğunu biliyorum ama yine de."

Efendisi bordo giysili şövalyeye doğru dönerken, at sanki binicisine kızgınmış gibi tepindi ve homurdandı. Adamın yüzünü göremese de, arkadaşına sırtıttığından emindi.

Ve o daha konuşmadan, üçüncü bir atlı son sürat tepeyi aştı.

Ne yazık ki sadece bunu biliyordu.

Belial.

Atını dizginleyerek iki yeni gelenin hemen önünde sert bir şekilde durdu. Zavallı hayvanın o kadar içerlediği bir şeydi ki bu, şaha kalkmasına neden oldu.

Bu da siyah atın sıçramasına ve ilerlemeye başlamasına neden oldu. Neyse ki Leucious denen adam onu kontrol altında tutabilecek kadar yetenekliydi. Ancak adamlar karşı karşıya geldiklerinde, aralarında hissedilir bir gerginlik vardı.

Ve bu onun üzerine bir ürperti gönderdi.

Belial şeytani ve uğursuz bir kahkaha attı. "Vay, vay. Bu onuru neye borçluyum?"

Kara şövalye kılıcını kınından çıkardı ve doğrudan Belial'ın boğazına doğrulttu. "Sanırım biliyorsun."

Sonunda ikinci şövalyeyi daha fazla gördü. Bordo paltosunda çok tuhaf bir arma vardı. Dikenli, gri bir S'nin içine sarılmış beyaz bir kuş. Garip bir şekilde, destiyeri de aynı gri renge uyuyordu, sanki amaçsızca yapılmış gibi.

"Onu teslim edin, biz de bu işi acısız halledelim."

Belial ikinci şövalyenin isteğine güldü. "Bununla ilgili tek bir sorun var kardeşlerim. Eğer kız kardeşimizi eve götürürseniz, kocası buna karşı çıkacaktır."

BÖLÜM 11

Belial'ın sözleri kulaklarında çınlarken Ariel yerine oturdu. İçgüdüsel olarak Valteri'nin eline uzandı.

"Onlar senin kardeşlerin mi?"

Kocasına baktı ve omuz silkti. "Bilmiyorum." Ve bilmiyordu da. Hayatı boyunca iki adamı da hatırlamamıştı.

İkincisi atından inerken kara şövalyeden iğrenç bir küfür yükseldi. "Ne yaptın sen Belial?"

Belial teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey yapmadım. Bu işte benim bir rolüm yok."

"Buna neden inanmıyorum?" Leucious'un ses tonu tiksintiyle doluydu.

Bordo şövalye alay etti. "Muhtemelen o piçten en az benim kadar nefret ettiğin içindir. Ve ona daha da az güveniyorsun."

"Hey!" Belial atından indi ve bordo şövalyeye doğru yöneldi. "Biraz sert oldun Gölge. Nazik davranmayı deneyebilirsin."

"Seninle mi? Siktir git." Gölge denen kişi miğferini çıkardı.

Ariel onun olağanüstü yakışıklı yüz hatlarını görünce gerçekten de nefesi kesildi. Çelik mavisî gözleri mükemmel biçimli bir yüze yerleşmişti. Hatırladığı ama yine de herhangi bir anıya yerleştiremediği bir yüz.

Bir şekilde onu tanıdığını biliyordu. Sadece nasıl ya da ne zaman tanıştıklarını bilmiyordu.

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Ariel?"

Koluna dokunduğu anda, çocukluklarına dair bir görüntü gördü.

Oynuyorlardı.

Gülüyorlardı.

Onlar arkadaştı ve bunu tüm benliğiyle hissediyordu.

Sonunda bir şey hatırladığı için rahatlamıştı, nefesi kesildi, sonra gülümsedi. "Seni tanıyorum."

Başını ona doğru eğdi. "Evet. Tabii ki biliyorsun."

"Benim için başını belaya soktun." Hatırladığı ilk gerçek anıyla zihni dönmeye başladı. "Sen bir çocuktun ve benim... bir yerde olmamam gerekiyordu. Nerede olduğunu hatırlamıyorum. Ama benim için suçu üstlenmiştin."

"Babamın çalışma odası. Zırhını görmek istedin ve tokasını kırdın."

Çene çizgisinin hemen altından geçen yara izini parmakladı. "Bunun için çok kötü dayak yemişsin."

Homurdandı. "Her şey için çok kötü dövüldüm. Nefes almak da dahil." Bakışları ondan Valteri'ye kaydı ve daraldı. "Leucious? Buraya gel."

"Önce Belial'ı öldürebilir miyim?"

"Benimle alay etme." Gölge Ariel'i kenara çekip Valteri'nin yanına gitti ve onun yanında diz çöktü. "Neden ona çekildiğini anlayabiliyorum."

Leucious miğferini çıkararak inanılmaz derecede berrak bir çift soğuk yeşil göz ortaya çıkardı. Tıpkı Gölge gibi o da inanılmaz derecede yakışıklıydı ve koyu kahverengi bıyıkları tam bir gün boyunca uzamıştı.

Kardeşinin yanında durana kadar tek kelime etmedi.

Sonra iğrenç bir şekilde küfretti. "Belial!"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Hepsinin kafası karışan Ariel onları bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. "Ne oldu?"

Gölge başını kaldırıp Leucious'a baktı. "Çok kötü kanaması var. Onu ... her neyse ona geri götürmeliyiz."

Ariel sonunda bir at arabasının sesini duydu. "Bu onun yaveri olmalı, onu götürmek için dönüyor."

Valteri, Shadow'a baktı. "Seni tanıyor muyum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Biz hiç tanışmadık. İnan bana, tanışmış olsaydık hatırlardın."

Wace ve diğerleri oraya varır varmaz, Leucious ve Shadow onu arabaya taşıdılar ve yavaşça üzerine yerleştirdiler.

Ariel Valteri'yle birlikte binmek için arkaya tırmandı. "Benimle gelir misin?"

Gölge onun beklenmedik daveti karşısında şok içinde gözlerini kırptırdı. Leucious'a doğru baktı. "İkinizi yalnız bırakmak güvenli mi?"

Leucious Belial ile alay etti. "Muhtemelen hayır."

"İyi o zaman. Ben hanımefendiyle gideceğim. Atıma göz kulak olur musun?" Arabaya tırmandı ve kadının yanına yerleşti.

Endişesine ve durumun ciddiyetine rağmen bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. "Sen gerçekten benim kardeşim misin?"

Adam kaşlarını çattı. "Hiçbir şey hatırlayamıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bu çok garip." "Hiçbir fikrin yok."

Gölge sürünerek Valteri'ye yaklaştı. "Peki ya sen? Ariel'le nasıl tanıştın?"

"Bir tarlada bulundu ve adamlarım tarafından malikaneme getirildi."

"Ve ne? Belial ortaya mı çıktı?"

Valteri başını salladı. "Evet."

"Huh..." Gölge konuyu düşünüyormuş gibi dudağını ısırıldı. "Peki ya baban, Lord Valteri? O kim olabilir?"

Azap gözlerini doldurdu. "Annem ona hiç isim vermedi. Neden sordunuz?"

Gölge'nin kocasını incelemesini izlerken içinden garip bir his geçti. "Babasını tanıyor musun?"

Bu Valteri'nin dikkatini çekti.

Ve Gölge'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bir şüphem var."

Beklentiyle ona baktı.

"Bana öyle bakma. Yanılıyor olabilirim. Ona bir isim verip sonra da aptal gibi görünmekten nefret ederim. Bunu zaten yeterince yapmadığımdan değil. Ayrıca, ben sana ismi veririm... sen ona 'Baba' dersin ve ben yanılırsam, o beni dövmeye kalkışır, ben de onu döverim ve bu, onsuz da yapabileceğim kanlı bir savaş olur."

"Peki ya haklıysan?" Ariel sordu.

Gölge iç çekti. "Bunun ikisine de bir yararı olacağından emin değilim. Tanrılar biliyor ya, bir babaya sahip olmak bana hiçbir zaman iyi gelmedi." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana da, cimcime. Bu yüzden bu karmaşanın içindesin."

"Anlamıyorum."

"Hafızanı geri aldığın gün, alacaksın." Adamın uğursuz sesi kadının tüylerini diken diken etti.

"Babası kim?"

Şeytani bir kahkaha attı. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Peki sen kimsin?"

Valteri'nin sorusuna yine güldü. "Paralı asker bir piç." Elini uzattı ve Valteri anında bayıldı.

Ariel onun bu hareketi ve kocasının buna verdiği karşılık karşısında nefesini tuttu. "Bunu sen mi yaptın?"

Masumca göz kırpan Gölge kaşlarını çattı. "Ne yapmak?" "Kocamın bayılmasına mı neden olacak?"

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim?"

"Bu bir cevap değil." "Değil mi?"

Şüpheler teninde gezinmeye başladı. "Benimle oyun oynuyorsun." "Hayır, küçüğüm. Ben Belial değilim. Bunu söylediğimde bana inan

Bu konuda senin tarafındayım. Çoğu yapamasa da, sen bana güvenebilirsiniz."

"Anlamıyorum."

Gölge ona orantısız bir sırıtış attı. "Ben de öyle. En azından Belial'dan bazı cevaplar alana kadar, ki bunu yapma düşüncesinden zevk alıyorum. Şimdilik endişelerinizi bir kenara bırakın. Leucious ve ben senin ya da efendinin başına kötü bir şey gelmemesini sağlamak için buradayız."

Ona neden güvendiğinden emin değildi ama güvenmişti.

Belki de hissettiği tek, gerçek anı onunkiydi ve sözlerine rağmen son derece sakın ve nazik görünüyordu.

Başını sallayarak rahat bir nefes aldı ve Valteri'nin yanına yerleştı.

Yine de aklının bir köşesinde huzursuz bir his vardı.

Bu Shadow'un söylediği kadar kolay olmayacaktı. Bunu biliyordu. Ailelerinde sinsi bir şeyler vardı.

Ve ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

★ ★ ★

Belial, Thorn'dan kaçmaya çalıştı ama Thorn onun uzaklaşmasına izin vermedi.

"Ne yaptın sen?"

"Sana söyledim, ben hiçbir şey yapmadım."

"Tamam. Michael'ı buraya getireceğim ve sen de ona kızının bir ölümlüyle evlenmesine nasıl izin verdiğini açıklayacaksın."

Belial bu tehdit karşısında donakaldı. "Sen yaparsan ben de Baban."

Thorn güldü. "Benden mi istiyorsun? Yaşlı Daddykins'i görmeyeli uzun zaman oldu. Beni tehdit etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak. Unutma ki o da ben de aynı bedeniz. Sen onu hayal kırıklığına uğrattın. Ben sadece onu kızdırıyorum."

Öğrendiği bilgiyle rengi soldu.

"Bu doğru, bobin. Senin bağırsaklarını deşerdi. Ben..." Thorn omuz silkti. "Sadece azar işitiyorum. Hâlâ beni tekrar kendi safına çekmeyi umuyor." Michael ve benzerlerinin ona güvenmeyi reddetmelerinin nedeni de buydu. Bir gün boyun eğip babasının sevgi dolu kucağına döneceğinden korkuyorlardı.

Kadar tüm kötülüklerin kralıydı. Karanlığı bu kadar korkunç yapan ışısız boşluk.

Ve o piçle iyi geçinmektense ölmeyi tercih ederdi.

Kendisi söz konusu olduğunda gösterdikleri canlılıkla onun işini kolaylaştırdıklarından değil. Dürüst olmak gerekirse, neden onların davası için savaşmaya devam ettiğinden emin değildi. Her ne kadar kötülüğün vücut bulmuş hali olsa da, babası çoğu zaman ona karşı çok daha nazikti.

Ama sonra, biliyordu.

Lanet olsun ona. Kadınlar hepsinin lanetiydi ve kendi kalbini verdiği kadın ona iyi bir numara yapmıştı.

Bu da onda Belial'ın kanatlarını koparma isteği uyandırdı.

İblis kendini korumak için ellerini kaldırdı. "O lanetlendi. Benim tarafımdan değil. Bir cadı tarafından. Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Lanet ortadan kalkana kadar Ariel burada kapana kısıldı."

"Bu çok kötü kokuyor!"

Belial doğruldu ve omuz silkti. "Sadece Ariel isen."

Ona ters ters baktı. "Ne yani? Onu insanken bozarsanız ruhunu efendilerinize teslim edebileceğinizi mi düşündünüz?"

Belial başını salladı.

Thorn gözlerini devirdi. "Babam bu teklif için sana gülerdi."

"Hayır, yapmaz!"

Homurdandı. "O piçle sürekli pazarlık yapıyorum. Gerçekten ne zaman ne alacağını ve ne zaman defolup gitmesini söyleyeceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir Arel'in ruhu-"

"Yaygındır. Onlardan oluşan bir ordusu var."

"O Michael'ın kızı."

Thorn bakışlarını iblisin üzerine dikti. "Ben sana söylemeden önce bildiğin şey mi?"

Belial bir adım geri çekildi. "BEN... BEN..."

Cık cık etti. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Michael'ın ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Belial homurdandı. "Onun tek piçi o değil."

"Hayır, ama onun en sevdiklerinden biri." Annesi.... en kötü şeytani düşmanlarından birine karşı savaşırken ölmüş.... oldukça güçlü bir nekodaydı.

Ambrose Malachai.

Ve Belial hâlâ yaptıklarının aptallığını görmeyi reddediyordu. "Bu bizim ilk savaşımız olmayacak."

"Sonuncusu olabilir."

Belial alay etti. "Onun yeteneklerini cidden abartıyorsun." "Sen de onları cidden hafife alıyorsun."

"Bana Michael'dan korktuğunu mu söylüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Aksine, onun yeteneklerine sağlıklı bir saygı duyuyorum. Sizin de duymanız gerektiği gibi."

Belial alaycı bir homurtuyla uzaklaştı. "Benim komuta ettiğim sayıyı unutuyorsun."

"Hiçbir şeyi unutmam. Asla unutmam. Ama babamın ordusu en son Kalosum'a karşı ayaklandığında neler olduğunu hatırlasan iyi edersin." Işık Ordusu, babasının ordusunu dize getiren ve onu kız kardeşi Azura ile birlikte hapseden, diğer kız kardeşi Braith'i ise "ortadan kaldıran" bir güçtü.

Belial alay etti. "İhanete uğradı!"

"Öyle diyor." Thorn o kadar emin değildi. Teyzesi Braith her zaman büyük sürprizlere gebe olmuştu ve babasına ihanet mi etmişti yoksa gitmeden önce onun tarafından ihanete mi uğramıştı, hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. "Peki ya Valteri?"

Belial şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?" "Onunla oynamanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bir insan ne yapabilir ki?"

Thorn, Belial'ın aptallığının farkına varınca donakaldı. Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kiminle uğraştığını.

Ne kadar açık olduğu düşünüldüğünde ilginç.

"Tekrar söylüyorum, bu senaryoda kimseyi hafife almam."

Belial hiddetlendi. "Bu yüzden sen olduğun yerdesin ve ben-"

"Köleleştirildim," diye hatırlattı Thorn ona. "Ben özgürce yaşıyorum. Kimse tasmamı tutamaz. Ve sen babam izin verdiği için birkaç iblisin komutanı olabilirsin ama ben Maziqim'in tüm ordusunu yönetiyorum."

"Çünkü onlar hain!"

"Hayır. Onlar bana... sadıktı." Kadar'ın onları Thorn'un emrine verdiği günden beri pişmanlık duyduğu babasının bir hediyesiydi bu. Babasının tüm hediyelerine rağmen, bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

Yine de Belial geri adım atmayı reddetti. "Onun özgür iradesine müdahale edemezsiniz."

"Sen de yapamazsın. Sen sadece ayartabilirsin." "O zaman bir çıkmazdayız."

Tam olarak değil. Thorn bu bulmacanın çok daha büyük bir parçasını elinde tutuyordu. Sadece nasıl oynayacağını bulması gerekiyordu.

Ve ne zaman.

BÖLÜM 12

Parlak sarı alevler Valteri'nin bacaklarının etrafını sardı. Etini yakan kavurucu sıcaklık karşısında irkildi. Kendisini bir kazığa sıkıca bağlayan iplere karşı mücadele ederken, bunların gerçek alevler olmadığını, daha ziyade onu orada tutan iblislerin çaresiz, acımasız kolları olduğunu fark etti.

Onlara karşı elinden geldiğince mücadele etti, ancak tutuşları asla sarsılmadı, asla azalmadı.

Ateşten bile daha sıcak olan nefesleri yanaklarını yaktı ve ciğerlerini yaktı. Kendini onların elinden kurtarmak için çabaladı ama nafile.

İblisler acımasızdı.

Kollarını göğsüne ve boynuna dolamışlar, onu pençeliyorlardı. Onu sıcak kömürlerin arasından aşağıya, boğucu bir mağaraya çekiyorlardı. Duvarlarda ham sülfür parlıyordu, kokusu burun deliklerine yapışlıyordu.

Çığlıklar ve feryatlar kulaklarını doldurdu. Binlerce ruhun merhamet için ağladığını duydu. Ve daha da fazlası onların sefaletine gülüyordu.

Valteri tüm gençliği boyunca rahiplerin ve keşişlerin diğerlerini lanetlilerin çığlıkları hakkında uyarmalarını dinlemişti.

Bu uyarılar onu çevreleyen gerçekliğin yanında soluk kalıyordu. Dünyadaki hiçbir şey, bu çığlıkların ihanet ettiği ruh ürpertici ıstıraba eşit değildi.

"Valteri?"

Kalbi küt küt atarken, sığağın ve sefaletin içinden kendisine ulaşan yumuşak, yatıştırıcı sese doğru döndü.

Ariel kan kırmızı bir denizin üzerinde süzölüyordu.

Soluk ipek elbisesi tatlı kıvrımlarını zar zor gizliyordu. Beyaz saçları omuzlarına dökölüyor, yüzüne ve çıplak göğsüne sürtünerek ciğerlerindeki havayı çalan şefkatli bir okşamaya dönüşüyordu.

Daha önce hiçbir kadına açlık duymadığı bir şekilde ona açlık duyarken vücudu yeniden yandı.

Ona uzanmaya çalıştı ama kolları itaat etmeyi reddetti. Kadın ona doğru süzöldü, dudaklarında hafif, nazik bir gülümseme kıvrıldı. Aşağıdan daha yumuşak olan elleri yüzüne dokundu ve sakallı yanağının üzerinde kaydı.

Valteri bu dokunuşun gücüne karşı gözlerini kapattı ve onun karşısında çaresiz bir şekilde durdu. Daha önce hiç tatmadığı türden bir zevk içinden akıp geçti.

Ona her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Bunu şimdi biliyordu ama artık zayıflığına lanet etme arzusu duymuyordu. Hayır, rahatlamak ve serbest kalmak için bağırmak istiyordu.

Yine de hareket edemiyordu.

Tüy gibi dudaklar onunkilere dokundu. Onu daha yakına çekerek, ruhunun iyiliği için ona tutundu. Öpüşmelerini derinleştirdi, böylece diğer her şey kaybolana kadar onun tüm iyiliğini içti. Tüm o korkunç sesler ve keskin kokular.

Her şey gitmişti.

Önündeki kadını hissetmekten başka bir şey bilmiyordu.

Sonra birden kolları bomboş kaldı. Kız gitmişti.

"Valteri!"

Gözlerini açtığıında bir grup Sakson'un onu kendisinden uzaklaştırdığını gördü. Acı vücudunu sarstı.

"Onu alamayacaksınız!" Yaşlı Sakson lordu başka bir mağaraya doğru koşarken, onu da peşinden sürükledi.

Ariel çığlık atarak uzaklaşmaya çalıştı ama Sakson onu sıkıca tuttu.

Ezici bir boşluk Valteri'yi tüketti. Öfke onu kör etti. Kimse onun Ariel'ini alamazdı! Yanında o olmadan bir an daha yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Piç kurusunu öldürmek niyetiyle peşlerinden koştu.

Ama daha fazla iblis aralarına girerek onları ayırdı.

Ariel'in sırtından altın kanatlar fırladı ve ruhani bir parıltı tüm vücudunu aydınlattı.

Birden o parıltı hepsini kör etti. "O buraya ait değil."

Etrafındaki yaratıklar bu sözleri tısladı. "Ama sen biliyorsun!"

Valteri onlara kaşlarını çattı. "Benden uzak durun!" Onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Ariel!"

Onun çağrısını görmezden geldi.

Öfkeyle onun dikkatini çekmeye çalıştı. Ama onun yerine gözleri onunkilere benzeyen bir adamla yüz yüze geldi.

Biri kahverengi, biri yeşil.

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde yabancıya baktı. Yine de adamda ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Uzun siyah saçları olan adamın boyu kendisiyle eşitti. "Sen de kimsin?"

Al-Baraka. İblisler "komisyoncu" anlamına gelen bu ismi fısıldadılar.

Katadykari-Lanetliler.

"Hepimiz doğuştan iblisiz."

Valteri döndüğünde arkasında turuncu etli bir iblis buldu. Ama bu saldırmıyordu.

"Ama lanetlenip lanetlenmemek sana kalmış." Bu sözlerle birlikte Al-Baraka döndü ve Valteri'nin peşindeki iblislerle savaşmaya yardım edebilmek için kılıcını kınından çıkardı. "Git! Bir daha asla buraya gelme!"

Turuncu iblis onu tekmelediğinde etrafı alevler kapladı.

"Valteri?"

Birdenbire, nazik eller zorlukla anlayabildiği sıcak bir yumuşaklıkla yanağını okşadı.

Gözlerini açarak karısının şefkatli mavi bakışlarına baktı.

Karısı. Bu düşünce karşısında yutkundü. İlk kez bu unvan onu dehşete düşürmemişti. Hayır, daha çok bir okşayış gibiydi.

Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı ve gözleri daha da yumuşayarak adamın beline şiddetli bir ateş düşürdü. Vücudunu binlerce ağrı dövüyor olsa da, onlar bile ona duyduğu ihtiyacı azaltamazdı.

"İyi akşamlar lordum," diye fısıldadı, nazik bir zarafetle yatağından kalkarak.

Valteri onun koluna uzandı. Onun gitmesini istemiyordu. Kabusundan sonra olmaz.

Onu neredeyse ibislere kaptırıyordu. "Sen iyi misin?"

Başını salladı, sesine pek güvenemiyordu. İsteksizce, kendini bırakmaya zorladı.

Gülümseyerek ayağa kalktı ve bir fincan şarap doldurup ona getirdi. Adam onun zarif hareketlerine baktı ve onu kollarının arasına alma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Her ne kadar onu sahiplenmek istese de, şu anda bunu yapamayacak kadar hastaydı.

Bu düşünce, insanların onunla alay ettiği bir görüntüyü çağrıştırdı ama o bunu kovdu.

O bir korkak değildi. Hiç korkak olmadı. Dün gece neredeyse ölüyordu ve onu terk etti.

Bunun cevap olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti.

Ama bu dünya her türlü canavarla doluydu.

Korunmaya ihtiyacı vardı ve onu koruması için nasıl başkasına bırakabilirdi?

Bir daha asla korkularının onu yönetmesine izin vermeyecekti. Zar zor tahammül ettiği bir kardeş için savaşmıştı. Umurunda olmayan bir para için savaştı.

Sadece bir aptal kalbine sahip olan kadın için savaşmayı reddederdi.

Artık bunu biliyordu.

Kimse onları ayıramazdı. Ne kendisi ne de aptallığı.

Ve onun yanaklarına utancın kızarıklığını getiren ilk kişinin kemiklerini kıracaktı. Onu güvende tutmak için bu vadideki herkesi öldürmesi gerekiyorsa, bunu seve seve yapardı.

Ona yardım etti ve fincanı dudaklarına götürdü.

Sıcak, baharatlı şarap susuzluğunu giderdi ama belindeki açlığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kadın bardağı adamın dudaklarından alır almaz adam nazikçe kadının elini tuttu ve onu kendine çekti.

Onun tatlı, ayırık dudaklarını öpüp gül banyosu yağının zengin, baş döndürücü kokusunu içine çekene kadar daha da yaklaştı. Dudaklarına karşı gülümsedi. Zevk tüm vücuduna yayıldı. Karısı onu asla inkâr etmeyecekti. Onun dokunuşundan asla çekinmeyecekti.

Kıymetli Ariel'i değil.

Bir süre sonra geri çekildi ve kısa bir kahkaha attı. "Lordum, dikkatli olmalısınız yoksa yan tarafınızdaki dikişleri çekersiniz."

Valteri onun bakışlarını çıplak kaburgalarına kadar takip etti ve bir yarayı kapatan düzgün, eşit dikişleri gördü. Havva'nın Adem'in kaburga kemiğinden yaratıldığı düşüncesi aklına geldi ve yüzünü buruşturdu. Her ne kadar kendisi de Adem kadar lanetli olsa da, eşinin asla kendi günahının yükünü taşımak zorunda kalmayacağını umabilirdi.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Gün boyunca ve gece boyunca."

Kaşlarını çattı. "Tam bir gün mü?"

"Evet." Sandıktan tahta bir yemek tabağı çıkardı ve ona getirdi. "Kuşluk vaktinden beri ateşin var."

O zaman hepsi gerçekten bir rüyaydı. Yine de çok gerçek görünüyordu. Çok gerçek.

Valteri tabaktan bir dilim peynir aldı ve keskin, keskin bir parçayı dikkatle yedi. Başına vuran acı iğneleri görüşünü karartıyordu ve nemli alnını silerken orada da iyileşmekte olan yaraları fark etti.

"Nasıl hissediyorsun?" Ariel fincanını yeniden doldurdu.

Kadının güzelliğine ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanına gelmiş olmasına hayret etti. "Atım beni çiğnemiş gibi."

Kadının tatlı kahkahası kulaklarında çınladı. "Doğru biniş şeklinin atın sırtında olduğuna inanıyorum, karnının altında değil."

Onun yanına otururken gözleri parıldıyordu. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Valteri yemeğini yuttu, zihni önceki geceye odaklandı. Çizgiyi ve kurdu hatırlıyordu ama diğer her şey karmakarışık. "Bir şey atımı korkuttu ve beni fırlattı."

İnce bir kavisle kaşlarını kaldırdı. "Sizi fırlattı mı, lordum?"

Kadının alaycı sesi adamın yüreğine su serpti ve elini kadının koluna sürterek yumuşak elbisesinin, dudaklarıyla tatmak istediği daha da yumuşak bir teni saklayan elbisesinin verdiği hissin tadını çıkardı. "Evet leydim. Eyerden ilk kez düşmediğimi itiraf etmekten utanç duyuyorum."

Başını eğdi, ağırbaşlı gülümsemesi adamın karnındaki kömürleri yaktı. "Ama çocukluğunuzdan beri ilk kez mi?"

Onun neşeli hali bulaşıcıydı ve adam uzanıp yanağını okşadı. "Kesinlikle."

Güldü ve Ariel'in eline dokunarak Ariel'in içine bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. Ariel onun alnına baktı ve gülümsemesi soldu.

"Ariel?" diye sordu, neşesinin aniden kaybolmasından endişe duyarak.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemenin içi boş olması adamın endişesini hafifletmedi. Başını salladı ve adamın elini yanağından çekti. "Önemli değil. Sadece geçici bir düşünce."

Yemeğini bir kenara bıraktı ve onun soğuk, titreyen elini iki elinin arasına aldı. "Ne oldu?"

Açık pencerenin önünde durmak için ondan uzaklaştı. Kadının yüzündeki şaşkınlık ve acı, Valteri'nin göğsünde bir sızı yarattı. Valteri onu yatıştırmanın bir yolunu arıyor ama ne yapacağını bilemiyordu.

Sessizliği kulaklarında çınladı. Halkı tarafından çoktan alaya mı alınmıştı? Evlilik anlaşmasını imzaladığı için pişman mıydı?

Onun cevabını sabırsızlıkla beklerken aklından bunun gibi binlerce düşünce geçiyordu.

Derin bir nefes aldı ama yine de onunla yüzleşmeyi reddetti. "Uyanmadan önce iblislerden ve..." Durakladı, kaşları çatıldı. Başını sallayarak derin bir nefes daha aldı. "Unut gitsin. Bu aptallık."

"Aptalca olan ne?"

Ariel bir adım öne çıktı ve yatağının ayak ucunda durdu. "Seni bulduğumda, ölmeni izlemem gerektiğini fısıldayan bir ses duydum."

Omurgası boyunca bir ürperti yayıldı. "Ölmemi mi izleyeceksin?"

Kadının sıkıntısı ona kadar ulaştı ve adam kadının korkusunu yatıştırmak için can attı. "Belki de sen değil." Sesi ancak bir fısıltıdan daha fazlaydı. "Ama 'onun ölümünü izle' diyordu. Ses o kadar şeytani, o kadar soğuk geliyordu ki, bunu bana fısıldayanın şeytanın kendisi olup olmadığını merak ettim."

Valteri elini ona doğru uzattı, göğsü gergindi. "Ariel, bana gel."

İleri doğru yürüdü ve onun elini tuttu, kendi eli avucunun içinde buz gibiydi.

"Bu senin korkunun konuşmasından başka bir şey değildi. Bu dünyada kurban arayan şeytanlar yok. En büyük düşmanımız kendimiziz. Bunu kendiniz de söylediniz. İnsanlar genellikle kendilerini döven sopayı seçerler."

Bakışları hafifledi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim."

"Seninle ilgili aptalca bir şey yok. Benim kaba arkadaşlığımda vakit geçirmek istemen dışında." Onu kollarına çekti ve göğsüne yasladı. "Endişeliydin, bu anlaşılabilir ve takdir edilebilir bir şey."

Ariel başını salladı ama içinden bir ses ona inanmakta zorlandığını söylüyordu. Kendisine bu sözlerin hiçbir şey ifade etmediğini ne kadar söylerse söylesin, kalbindeki küçük bir ses ona bunları hatırlatmaya devam ediyor ve iyi dinlemesini söylüyordu, çünkü bu gerçek bir anı olabilirdi.

Ya öyleyse?

Tıpkı onu kaçmaya teşvik eden o ses gibi mi?

Ama nasıl yapabilirdi ki? Tek istediği lorduyla kalmak, onun çocuklarını doğurmak ve onun yanında yaşlanmaktı.

Sıcak nefesi yanağına çarptı, kaslı göğsü yanağına yaslandı. Evet, istediği buydu, tek istediği buydu.

Ayrılırsa, bir daha asla güvende ya da mutlu hissedemeyeceğini biliyordu.

Şimdilik tek gerçek anısı o ve kardeşi Gölge'yle olan anısından ibaretti.

Başını yastıklarına yasladı ve sanki başka bir acı dalgası onu kesip geçecekmiş gibi gerildi. Dinlenmeye ihtiyacı varken ona sarıldığı için suçluluk duyan Ariel ayağa kalktı ve tabağını yerden aldı. Tabağı masanın üzerine koyarken onun bakışlarının kalbini okşayan şefkatli bir dokunuş gibi üzerinde olduğunu hissetti.

Arkasını döndüğünde onun nazik gözlerini ve eşsiz bakışlarında ıslıl ıslıl parlayan hayranlığını gördü. Şu anda, onun kendisini sevebileceğinden nasıl korkabildiğini merak ediyordu.

Onu istemiyordu ama yine de ayrılmakla ilgili sözleri, güvenliğini ve mutluluğunu çalmak için gönderilmiş sessiz bir hırsız gibi zihninde yankılanıyordu. Ona bir gülümseme sundu ama korkularından tam olarak kurtulamadı.

"Kardeşlerin nerede?"

Ariel korkarak sorduğu bu soruyla yüzünü buruşturdu. "Şey... bu ilginç bir soru."

"Nasıl yani?"

"Son gördüğümde, Belial'ı yenme şerefine hangisine ait olacağını görmek için kavga ediyorlardı."

Ona gülümsedi. "Onları sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Ona cilveli bir şekilde baktı.

Valteri onu tekrar kollarının arasına aldı. İçinden bir mutluluk dalgası geçerken gülümsedi.

Onu istediğini söylemeyebilirdi ama hareketleri yeterince yüksek sesle konuşuyordu. Başını onun göğsüne yasladı, dikişlerden herhangi birini çekmemeye dikkat etti ve gözlerini kapattı. Kalbi yanağının altında gümbürdüyor, sağlıklı şarkısıyla onu memnun ediyordu.

Orada yatıştırıcı bir sessizlik içinde uzanırken, adamın evlendiklerinden beri yaptığı gibi yatağını alıp başka bir yere gitmeye çalışmaması onu şaşırttı. Her ne kadar yaraları onu rahatsız ediyor olsa da, bu yaralar isterse ayrılamayacağı kadar ağır değildi. Gerçekten de şu anki yaraları, sırtını ve bileklerini kaplayan derin, korkunç yara izlerine kıyasla çok hafifti. Onları ilk gördüğünde nefesini kesen yara izleri.

"Lordum?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Dün akşam nereye gittiniz?"

Saçlarını okşadı, eli bir an için kızın yanağında durdu ve yüzünde karıncalanan tellerle oynadı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, plan yapmak için zamana."

Onun üzüntüsünü neredeyse kendi kalbinin içinde atıyormuş gibi hissetti. "Hâlâ gitmeyi mi planlıyorsun?"

Konuşmadığında, ona baktı. Gözlerinde gezinen hüzünden ne planladığını çok iyi biliyordu.

Ve bu düşünce, kalbini parçalayacaklarından korkana kadar kalbine çarpan yankılanan acı dalgalarıyla onu parçaladı.

Boşluk içini doldurdu ve onsuz yaşamayı hayal etmeye çalıştı ama tek görebildiği, önünde uzanan yıllarca süren dairesel sefaletti. Kalmayı reddeden biri için yıllarca süren özlem. "Ne zaman gidiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun bana. Yapamam." Şok onu perçinledi. "Ne?"

Tiksintili bir nefes verdi. "Seni korumasız bırakmayacağım."

Gözleri yaşlarla doldu. Ama o bir şey söyleyemeden ya da yapamadan kapı çalındı.

Wace kapıyı iterek açtı. Lordunun iyileşen durumunu fark edince bakışları hafifledi. "Taze şarap ve yiyecek getirdim." Tepsiyi ateşin önündeki masanın üzerindeki tabağın yanına koydu ve Ariel'in göğsünü sızlatan bir isteksizlikle yatağa yaklaştı.

Ona cesaret vermek için sağ omzunu hızla sıktı ve konuşması için başıyla işaret etti.

Wace omurgasını dik tutsa da, onu sarsan titremeleri hissedebiliyordu. İstemeden de olsa zavallı delikanlıyı dehşete düşüreceğini bilseydi, yardım etmesi için asla ısrar etmezdi.

Genç boğazını temizledi ve sanki hayal edilebilecek en kötü korkuyla yüzleşiyormuş gibi cesurca çenesini kaldırdı. "Size yardım aramak için hanımefendiyi yalnız bırakmak istememiştim lordum. Beni affetmeniz için dua ediyorum."

Valteri'nin yüzü ve ses tonu sert olsa da gözlerindeki parıltıyı gördü. "Evet, ona zarar gelebilirdi evlat."

Wace yutkundu ve başını salladı. "Biliyorum lordum."

Valteri onun bakışlarıyla karşılaştı. Bu onun hatasıydı, biliyordu. Tek umudu Valteri'nin bakışlarındaki nazik azarlamayı sürdürmesi ve daha kötü bir şeye yönelmemesiydi.

Tekrar yaverine baktı. "Ama sevgili leydime karşı çıkmak da pek mümkün değil. Eğer istediği gibi yardım istemek için geri dönmeseydiniz, uçümüzün de hâlâ o tepede kimin gidip kimin kalacağına karar vermeye çalışıyor olacağımıza dair bir his var içimde."

Wace'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O zaman bana kızgın değilsin?"

Valteri başını salladı. "Hayır, sana hayatımı borçluyum delikanlı. Böylesine asil bir davranışa nasıl kusur bulabilirim? Ayrıca, onunla yaptığım bir tartışmayı da henüz kazanamadım."

Wace gülümsedi.

"Ama," dedi Valteri ve Wace'in yüz ifadesi hemen yumuşadı. "Gelecekte leydinin istekleriyle uğraşırken başkalarını aramanı isterim. Ona her zaman itaat etmen gerekse de, hangi argümanla gelirse gelsin ona zarar vermeni istemem. Onun güvenliğini sana emanet ediyorum ve bu güven bağının kopmasına çok üzülürüm."

"Emredersiniz, Lordum." Wace yumruğunu omzuna vurdu ve sert bir selam verdi.

Valteri'nin sözlerinin acısını hafifletmek için bir şeyler söylemek istedi ama söyleyeceği herhangi bir argüman Valteri'nin otoritesini sarsacaktı. Dudaklarını birbirine bastırarak kendini sessizliğe zorladı.

"İzninizi isteyebilir miyim lordum?"

Valteri başıyla onayladı.

Son bir selamla Wace hızlı bir çıkış yaptı.

Yine de onun adımlarındaki hafifliği fark etti. Çocuk yine mutluydu.

Onun gibi.

Ariel başını salladı ve gülümsedi. Belki de azap o kadar da kötü olmamıştı.

Bu karşılaşmadan duyduğu korkunun gerçek deneyimden çok daha kötü olduğuna şüphe yoktu.

Valteri'ye doğru döndü ve onun yanaklarının solgunluğunu gördü.

Yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Duyduğu sesin hiçbir anlamı yoktu. Yaraları yüzünden ölmeyecekti.

Burada güvendedeydi ve kısa bir süre içinde iyileşip eskisi gibi olacaktı. Sadece daha iyi olacaktı, çünkü şimdi onu kalmaya karar verdiği için minnettar kılacaktı.

Kadın uzaklaşırken, adam onu durdurdu. "Bana katılmanı istiyorum."

Ariel başıyla onayladı. Tabağı masaya geri koyduktan sonra mumu söndürdü, eteğini çıkardı ve yatakta ona katıldı.

Güçlü kollarıyla onu sardı ve sıcak, ateşli bedenine daha da yaklaştırdı. Adamın sıcaklığının çıplak tenine verdiği yabancı hisle titredi. Masumiyetini aldığı geceden beri ona bu şekilde sarılmamıştı ve gerçekliği zayıf hafızasından çok daha iyi buldu.

Gerçekten de onun dokunuşunun yarattığı arzuyla yanıyordu. Ona sahip olmak için içinde zonklayan acıyı dindirmek için dönüp adamın bedenini kendi bedenine geri getirmeyi arzuluyordu. Arzusunun ağırlığıyla midesi bulandı ve gerildi ama kendine hareketsiz kalması gerektiğini hatırlattı. Yaraları onun en büyük arzusunu gerçekleştiremeyecek kadar tazeydi.

"Ariel?"

"Evet?"

"Neden ağlıyorsun?"

"Sadece eve döndüğün ve tek parça olduğun için mutluyum." Onlara bir şans verdiği için minnettar.

Onu sırt üstü yatırdı ve yanaklarındaki nemi öpücükle uzaklaştırdı. "Benim için tek bir damla gözyaşı dökmeni asla istemem," diye fısıldadı, sesi göğsüne bir sevinç seli getirdi. "Sana asla isteyerek acı çektirmem."

Dudakları onunkileri kapladı ve kadın savaştının tadının, dilindeki şarabın tadının keyfini çıkardı. Tüyleri diken diken oldu.

Valteri vücudunu onunkine doğru kaydırđı ve kadın onun ağırlığının verdiği zevkle inledi. Ona sarılmayalı sanki sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu. Elini göğsündeki garip dairesel yara izinin üzerinde gezdirdi.... bu yara izi diğerleriyle çok uyumsuz görünüyordu.

Sanki keşişlerden biri onun üzerinde dağlama demiri kullanmış gibiydi. Bunu sormak istedi ama o yaranın hatırasının ona sadece acı vereceğini biliyordu.

Dişleriyle kadının boğazını ısırdı ve bir iniltiyle geri çekildi. "Keşke bedenim bu gece bana ait olsaydı." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Bence yaptıklarından dolayı o atın iğdiş edilmesini sağlamalıyım."

Onun sözlerine güldü. "Her zaman yarın vardır, Valteri. Gönlünü ferah tut. Ayrılmak gibi bir planım yok."

Ve şimdi, o da bilmiyordu.

Yine de, ikisinin de başına kötü bir şey geleceğine dair kötü bir his vardı içinde.

BÖLÜM 13

Günler geçtikçe Ariel, Valteri'nin hızla iyileşmesine hayret etti.

Thorn ve Shadow'un gelişinden beri Belial garip bir şekilde sessiz ve ortalıkta görünmüyordu. Hastalığını öne sürerek nadiren onun yanına geliyordu. Bu onu mest eden bir şeydi.

Sırf bu yüzden bile iki yeni kardeşine tapıyordu.

Yine de ikisi ona karşı tam olarak anlayamadığı saygılı bir mesafeyi korudular.

Şimdi dışarıdaki küçük bahçede oturmuş, Valteri'nin tuniklerinden birindeki yırtığı onarmaya çalışıyordu.

Diğerleri bunu nasıl bu kadar kolay gösterdi?

Aklı ona bunu milyonlarca kez yaptığını söylüyordu ama yine de dikişlerin hiçbirini doğru yapamıyordu.

Kocasıyla birlikte olmayı ve onun zengin, derin sesini dinlemeyi, etrafını saran yaprakların hışırtısına tercih ettiğini söylemeye gerek bile yok.

Ama o sürekli hareket halinde olan bir yaratıktı. Onu şımartması için ona birkaç gün verdiği için şanslıydı. Wace'e göre bu, başka birine asla izin vermeyeceği değerli bir hediye idi.

Sonra, iki gün önce, yatağından çıkmasına ve rutin işlerine devam etmesine izin vermesi için ona yalvarmaya başladı.

Sonsuz pişmanlığına rağmen, sonunda onu yeterince iyi yargılamıştı.

Tabii kendini çok fazla strese sokmazsa.

"Evet, bu bir kehanet gibi görünüyor."

Ariel, Kardeş Edred'in alıllıkların arasından gelen sesini duyunca kaşlarını çattı. Edred'e seslenip onu duyabildiğini söylemeye hazırlanırken, Edred'in bir sonraki sözleri oturduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

"Norman şüphesiz şeytanın ta kendisi. Onu ilk gördüğümde beri saçlarına hayret ediyorum. Daha önce bir Norman'ın bu kadar tuhaf bir şekilde saç taktığına hiç tanık olmamıştım. Hangi izleri gizlemeye çalıştığını merak ediyorum."

"Bahse girerim canavarın işaretidir," diye alay etti Ethbert düşmanca bir zehirle ve kadının içinde bir öfke dalgası yarattı.

Rahip tekrar konuşmadan önce sesleri bir an için kesildi. "Ben de şeytanların onun önünde eğildiği, efendilerine saygılarını sundukları cehennem görüntüleri gördüm."

"Peki ya hanımefendi?"

Ethbert'in sorusu ve ortaya çıkardıkları şeytani fesatlık karşısında kaskatı kesildi.

"Kutsal Mecdelli Meryem gibi onun da kalbi saftır ama bedeninin yozlaşmış yolunu izler. Korkarım şeytani güzelliği onu büyüledi, bu yüzden kocasının gerçekte ne olduğunu göremiyor. İnsanlar arasında bir iblis."

Bir iblis, gerçekten!

Ariel tuniği bir kenara fırlattı, öfkesi boğazında düğümlendi. Dedikoducu bir dilden daha kötü ne olabilirdi?

Çünkü bu altı şeyden Rab nefret eder. Evet, yedi şey O'nun için iğrençtir. Kibirli bakış, yalan söyleyen dil, masum kanı döken eller, kötü hayaller kuran yürek, kötülüğe koşan ayaklar, yalan söyleyen yalancı tanık ve kardeşler arasına nifak sokan kişi.

Belli ki rahibin Kutsal Kitap okumaya daha çok, nifak ve yalan tohumları ekmeye daha az zaman ayırması gerekiyordu.

Valteri'nin Edred ve onun gibilere karşı böyle hissetmesine şaşmamalı.

Ayağa kalkarak ikisine de unutamayacakları bir ders vermeye niyetlendi.

"Ariel!"

O bir adım daha atamadan Valteri patikanın köşesini döndü ve doğruca ona yöneldi.

Onun gözlerindeki sevinç karşısında öfkesi eridi. Yanakları kızarmıştı ve hala yolculuktan dolayı ağır nefes alıyordu.

"Valteri!" Sert görünmeye çalıştı ama çok başarısız oldu. Yaralarını zorladığı için onu ne kadar azarlamak istese de, bariz mutluluğu onun ruh halini bozabilecek herhangi bir şey söylemesini engelledi. "Gücünü zorlamamalısın."

Yanına geldi ve ellerini dudaklarına götürerek önce sağ, sonra sol elini öptü. Bu hareket ve adamın tenine dokunuşunun sıcaklığı vücuduna ürperti yaydı.

Ona tereddütlü bir gülümseme sundu ve tüm cezalandırma düşünceleri yok oldu. "Söz verdiğimi biliyorum ama dönmek için sabırsızlanıyordum."

Bu sözler yüreğini hoplattı.

Kaşlarını şakacı bir şekilde çattı ama ağzının bir köşesinin mizahla kalkmasına engel olamadı. "Bu sabah beni terk etmek için yeterince istekli görünüyordun."

Bakışları ciddileşti ve kadının ellerini sıkıca kavradı. "Bunun için özür dilerim ama çok acil bir işim vardı."

Kadının mizahı, kendi ruh halindeki ani değişimin altında kayboldu. Onu bu kadar erken yanından ayrılmaya zorlayan şey neydi?

Her şeye rağmen fikrini mi değiştirmişti? Onu terk mi edecekti?

Boğazındaki acıyan yumruya karşı yutkundu. Uzun zamandır korktuğu -hatta korktuğu- veda bu muydu?

"En acil iş?" Korku ve acının ağırlığıyla sesi çatallaştı.

"Evet." Çift renkli gözleri parıldadı. "Sen benimle ilgilenirken, oldukça önemli bir şeyle ilgilenmeyi unuttuğumu fark ettim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Ateşi ve sanrıları geri mi dönmüştü? "Hangisi?"

Kuşağından sarkan keseyi çekti. Açarak küçük bir tahta kutu çıkardı ve ona uzattı.

Ariel gümüş kakmalı kutuya hayretle baktı. Enfesti.

Onu satın almak için sekiz fersah ötedeki kasabaya kadar gitmiş olmalı. Ama neden böyle bir yolculuk yapsın ki?

"Aç şunu," diye ısrar etti.

Başparmağının ucuyla mandalı çevirdi ve kutuyu açtı. Dudaklarından irkilmiş bir nefes çıktı ve içinde bir sevinç dalgası yükseldi. Nadir ipekten bir yatağın üzerinde minik, ışıltılı zümrütlerle kaplı altın bir yüzük yatıyordu.

Küçük hazinesinden çok daha büyük olanına bakarken gözleri doldu. "Bir rehin yüzüğü mü?"

Başını salladı, bakışları sıcak ve sevgi doluydu. "Geçen akşam fark ettim ki sen sahipsizmişsin ve kimsenin benim olduğundan şüphe etmesine izin vermem."

Ariel titreyen dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzüğü kabından çıkardı. Mücevherler sanki onun gözünden kaçan bir şakayı biliyorlarmış gibi ona göz kırptı. Böyle bir hediye hiç beklemiyordu!

Valteri onun titreyen parmaklarından yüzüğü aldı, öptü ve sağ başparmağına yerleştirdi. Dudaklarında küçük, ürkek bir gülümsemeyle ona baktı. "Tıpkı hayatımdaki varlığın gibi, Ariel, uyuyor."

Gözlerini kapadı ve onun sözlerinin tadını çıkardı. Ama yine de mutluluğunun altında yatan şüphe, onu bastırana kadar

daha fazla dayanamadı.

"Bu gerçekten kalmaya niyetli olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Adam gözlerini ondan kaçırdı ve kadın onun cevabını duymaktan korkarak gerildi. Korkunç birkaç dakika boyunca sarmaşıklarla çevrili küçük kapıya baktı. Duyguları yüz hatlarından geçti ve kadın onları adlandırmaya çalıştı ama yüzünde o kadar hızlı geçtiler ki denemeye cesaret edemedi.

Adam kızın ellerini sıkıca kavradı ve içini çekti. "Elbette kalmak niyetindeyim."

Rahatlama çığlıkları atarak kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Adamın göğsünün gücü kadının nefesini kesmiş ve kalbinin çarpmasına neden olmuştu.

Birdenbire dudakları onunkileri kaptı.

Adamın zengin, erkeksi kokusu kafasını doldurdu ve kadın titredi. Evet, istediği buydu. Tek istediği buydu.

Vücudu onun dokunuşuyla yanıyordu ve ellerini onun sırtında gezdirerek kaslarının kıvrımlarından zevk alıyordu. Elini saçlarına doladı ve ensesini avuçlayarak kafa derisini karıncalandırdı.

Bildiği hemen sonraki şey, Valteri'nin onu kollarının arasında salladığı oldu.

Telaş içinde nefesi kesildi. "Kendine zarar vereceksin!"

"Hayır, incitsem bile umurumda değil." Onu taşıdı koridordan geçip odalarına gittiler.

Güçlkle kavrayabildiği bir nezaketle onu yatağa yatırdı.

Ariel arzusunun gücü karşısında titredi. Sonunda en büyük dileğine kavuşacaktı.

Valteri ona açlıktan ölmek üzere olan bir adamın kralın ziyafetine baktığı gibi baktı. Gözlerindeki çığ açlık, içinden arzu dalgaları gönderdi. Onun kendisini yutmasını istiyordu ve kaslarının zengin, tuzlu dalgalanmalarını tatmak için can atıyordu.

doymuştu. Ama kalbinin bir parçası ona onunla asla doyamayacağını söylüyordu.

Hayır, onu her zaman isteyecek, her zaman onun dokunuşunu arzulayacaktı. Dudaklarını yalayarak ona tereddütlü bir gülümseme sundu. "Gel, Lordum Valteri," diye fısıldadı ve onu tekrar kollarına çekti. "Sizi bekledim."

Valteri onun sözleri karşısında gözlerini kapadı ve her bir hecenin tadını çıkardı.

Her ikisini de sonsuza dek dedikodu ve düşmanlığa mahkûm etse bile, bu tek anı, bu tek kadını yakalamaktan kendini alıkoyamıyordu. Ona ihtiyacı vardı ve gitmesine izin vermesinin tek yolu kendi kalbini göğsünden söküp atmak olurdu.

Hayır, asla gidemezdi. Eğer yukarıda bir Tanrı varsa, çektiği tüm acıları bu şekilde telafi ediyor olmalıydı. Ve eğer bu onun ödölüyse, Valteri şimdiye kadar çektiği her eziyete değdiğine karar verdi ve onun kollarında geçireceği bir an için tüm bunları memnuniyetle yeniden yaşayacaktı.

Kadın ona sarıldı ve adam şefkatten ürperdi. Onun ipeksi dudaklarını, boynunu tattı ve ilahi gül kokusunu içine çekti. Dudakları onun teninin tuzluluğundan karıncalandı ve onu derin derin içti. İhtiyacı olan tek besin buydu, hayatı boyunca aç kaldığı besin.

Kalbindeki soğukluğun yerini hararetli bir ateş almıştı. Her renk ve koku ona sanki gözlerini ilk kez açıyormuş gibi daha canlı ve güçlü geliyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi.

Onun tereddütlü dokunuşları ruhunda yankılandı ve zarar görmemek için etrafına yerleştirdiğı her bir bariyeri yıktı.

Şimdi bir uçurumun kenarındaki çıplak bir bebek gibi karşısında duruyordu.

Ve tıpkı o çocuk gibi çaresizlik içinde haykırmak istedi. Kendini hiç bu kadar korunmasız, bu kadar savunmasız hissetmemişti ve gerçekten de ondan gelecek tek bir red kelimesinin onu yok edeceğini biliyordu.

Tuniğini üzerinden çekti, elleri hevesle etinin her bir kıvrımını keşfediyordu. Valteri gözlerini kapattı, vücudu yanıyordu.

"Yaraların hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Parmaklarını adamın yan tarafındaki dikişlerin üzerinde gezdirdi.

Valteri başını iki yana salladı, boğazı düğümlendi. Aslında hem geçmişteki hem de şimdiki tüm yaraları onun sayesinde tamamen iyileşmiş gibiydi.

Ona huzur verdi.

"Tek hissettiğim sensin Ariel ve sen bana asla acı veremezsin."

Bu sözler kızarmasına neden oldu. Erkeğin erkeksi kokusu, güçlü ellerinin etinin üzerinde gezinen nazik baskısı başını döndürdü. Dokunduğu her yerde sıcak ürpertiler yükseldi.

Ariel dudaklarını adamın boynundaki sert kirli sakalın üzerinde gezdirerek teninin tuzlu tadından zevk aldı. Adamın gırtlaktan gelen iniltisi dudaklarının altında yankılandı ve onu dünyanın tüm görkemli sabahlarından daha fazla heyecanlandırdı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı yanağına doğru.

Ariel onu kendine çekti. "Her zaman senin için burada olacağım."

Adam eteğini üzerinden çekerken ürperdi ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Kendini ona çoktan teslim etmiş olmasına rağmen, onun kendisini görmesinden utanıyordu. Daha önce karanlıktı, ama gün ışığında tamamen açıkta, onun bakışlarına, dokunuşlarına karşı tamamen savunmasızdı.

Adam tekrar hareket edip dudaklarını yeniden alırken gözleri kadının nefesini kesen bir yoğunlukla yanıyordu.

Valteri onun boğazına doğru bir yol açtı ve hassas etini ısırdı. İçinde keskin, zonklayan ateşler yandı. Sanki onunla geçirdiği ilk an hiç yaşanmamış gibiydi.

Acemi, tecrübesiz bir genç değildi ama yine de kendini beklentiden titrerken buldu. Neredeyse dayanamayacağı kadar gergindi.

Dudakları kulağının hemen altındaki ete değdi ve adam içinde kaynayan arzudan titredi.

"Bana gelin lordum," diye fısıldadı, boğuk sesi onu daha da teşvik ediyordu.

Bacaklarını ayırdı.

Ariel onun kendisine doğru uzanışını hissettikçe beklentiyle ürperdi. Nefesini tuttu, adamın fikrini değiştirip onu göndermesinden korkuyordu.

Ya da daha kötüsü, onu tekrar terk edeceğini.

Ve bu düşünce, bir gün onu terk edeceğinden korkmasına neden oldu. Bu onu öldürecekti.

Valteri onun hayatıydı, nefesiydi.

Adamın vücut ısısı kadına ulaştı ve kadın kalçalarını ona doğru kaldırdı. Bir iniltiyle yüzünü onun boynuna gömdü ve içine kaydı.

Birdenbire, korkunç, bedenini burkan bir acı zevkini parçaladı. Sanki ikiye bölünmüş gibiydi. Karnı guruldayıp yanmaya başladı ve Ariel acıdan nefesi kesildi.

"Ariel?" Valteri'nin sesi o kadar uzaklardan geliyordu ki ona nereye gittiğini sormak için can atıyordu.

Yine de başı sanki bir kuyuya ya da başka bir derin çukura düşmüş gibi döndü.

Garip ışıklar ve görüntüler etrafında dönerek nefesini kesiyordu. Yüzlerce yabancı ses aynı anda konuşuyordu; kimi suçluyor, kimi acıyordu.

Uzaklardan bir yerden ağlama ve ağıt sesleri duydu. Göğsü sıkışmıştı, dikkatini

ama sarp bir uęurumdan dűřen biri gibi tutunacak saęlam bir Őey bulamıyordu.

Aniden gűrűntűler durdu.

Acı vűcudunun ięinde patladı. Bir anda anıları zengin ve keskin bir netlikle geri dűndű.

Hepsini.

"Yűce Tanrım!" diye baęırarak Valteri'yi itti.

Bakışları karışmış bir halde onu kendine doğru ęekti.

"Leydim, ne oldu?"

Milady.

Bu tek kelime zihninde bir kâbus gibi dolaşıyordu, onu felę eden inanılmaz bir dehşet.

Tekrar tekrar, zihnindeki perde paramparęa oldu. Sisli olan tűm gűrűntűler kristal berraklıęına kavuřtu.

Hepsi anlamlıydı.

Gűlge. Belial.

Gűzleri Valteri'ninkilere benzeyen adam...

Kahretsin...

"Hayır!" Kűrklű battanileyelerle űrtűnmek ięin ondan uzaklařtı. Ariel yataęın kenarına sinmiř, dűřűnemeyecek kadar dehřete dűřműřtű. "Ne yaptım ben?"

Valteri ona sanki kendisine vurmuř gibi baktı ve yavařça yataktan kalkıp pantolonunu aldı. Gűzlerindeki acı, onun kendisini reddettięini dűřűndűęűnű gűsteriyordu.

Ariel titreyen bir nefesle, ona iletmesi gereken korkunę, inanılmaz geręeęe karşı omurgasını sertleştirdi.

"Sen değilsin Valteri," diye onu temin etti.

Bařını kaldırıp baktı ama adamın gűzlerinde yanan sefaletle yűzleřmeye cesaret edemedi.

Neden? ęıęlık atmak istedi. Bu neden olmuştu? O ięrenę cadı!

Mildred ve onun zalim aptallıęı. Kendi ıstırabına űylesine gűműlműřtű ki, bunun űtesine bakmayı ve intikam arayıřının bařkaları ięin ne anlama geldięini ya da gelebileceęini gűrmeyi bařaramadı.

Tüm dünya için.

"İkimizi de lanetledim."

Ve bundan daha fazlası.

Ona dokunmak için yatağın etrafında dolanırken kaşları çatılmıştı ve sakın görünmesine rağmen içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu. "Nasıl yani?"

Ariel onun çıplak omzuna dokunan elinin sıcaklığını ve sunduğu rahatlığı yok etmek için gözlerini kapadı.

Uzak durması gereken bir rahatlık. Ve Valteri'den uzak durmak yapmak isteyeceği son şeydi.

Şimdi kendisi ve diğerleri hakkında bildiklerini ona nasıl anlatacaktı?

Onun sözlerine asla inanmayacaktı. Doğrusu, buna inanmayı imkânsız buluyordu ve bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Belial onunla iyi
oynamıştı. Hepsi
oynamıştı.

Ama o iblis, ihanetiyle Azmodea'daki yerini kesinlikle hak etmişti.

"Leydim, sizi bu kadar üzen nedir?"

Kalbi hızla çarpan Ariel konuyu ona açmanın birkaç yolunu düşündü ama hiçbirisi doğru görünmüyordu.

Ona, kendisinin inanmadığı bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

İkisinin de oynadıklarını bile bilmedikleri bir oyunun piyonlarından başka bir şey olmadıklarını mı?

"Beni deli sanacaksın."

Saçlarını omzundan uzaklaştırdı. "Senin hakkında asla böyle düşünmeyeceğim."

Başını salladı ve onun güvence vermesini reddetti. Aralarındaki mesafeyi korumalıydı.

Onun ve kendisinin iyiliği için.

Bu cinsel bilgiyle ilgili değildi. O Michael'ın kızıydı ve o ...

Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun vardı. Kutsal tanrılar, Belial ne yapmıştı?

Kadar onları hepsiyle oynamak için mi bir araya getirmişti? Bu ne kadar iğrenç bir oyundu?

Valteri yavaşça çenesini avucunun içine aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Konuş benimle."

Ariel dudağını ısırdı. Gerçeğı öğrendiğinde aklını kaçıracaktı. Öfkesini sadece hayal edebiliyordu.

Tabii gerçeğı kabul ederse.

Şimdi bile bakışlarında öfke cızırdıyor, yoğunluğuyla onu kavuruyordu. Çenesi seğırdi. "Sizi rahatsız eden nedir leydim? Anlatın bana."

Onun uyumsuz gözlerinde, kendisini reddetmiş olmasından duyduğu korkuyu gördü.

Hayatının ta kendisiyken onu reddettiğine inanmasına izin veremezdi.

Yapmayın.

Sessiz kal.

Bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu ama yine de kendini durduramadan gerçek dudaklarından döküldü: "Ben bir Arel'im Valteri."

Ona kaşlarını çattı. "Bir ne?"

Bıkkınlık içinde inleyerek, onun anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Burada inanmak istemediğini bildiğim güçler var. Kabul etmeyi reddettiğin güçler. Ama onlar gerçek ve kardeşin William'la hiçbir ilgisi olmayan bir savaş sürüyor. Ben de bu savaşın bir parçasıyım. Tıpkı senin gibi bir savaşçıyım."

Adamın çatık kaşları kadınıninkiyle eşleşti. "Nasıl yani?"

Ariel nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Güçleri olsaydı ona gösterebilirdi ve bu işi çok daha kolay hale getirirdi. Ve bununla birlikte, hafızasının bazı kısımlarının hâlâ kayıp olduğunu fark etti.

Tam olarak anlamadığı kısımlar.

Ama bildiği bir Şey vardı....

"Sana yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Ben ışığın g   lerinden doğdum ve en karanlık g   ler babamı zayıflatmak ve seni esir almak için bizi bir araya getirdi."

Valteri g   lerini kaçırdı, kalbi garip bir Şekilde bo tu. Sanki bedeni onun s   lerine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve bu y   den hiçbir Şey hissetmemeye karar verdi.

"Şey... Şansım hala yaver gidiyor, ha? Sonunda bir e  buldum ve onun deli olduğu ortaya  ıktı."

Ona ters ters baktı. "Ben deli değilim! Bana inanmadığını biliyorum ama inanmalısın!"

Valteri sadece ona baktı. İçinden k   r etme isteği bile gelmedi. Belki de yaralarından çoktan  lm   t  .

Elbette sadece bu bile v   dunda yankılanan ve ruhuna fısıldayan bu garip ger ek   t   yenilgiyi açıklayabilirdi.

" ok iyi, leydim. Siz bir meleksiniz. Kanatlarınız nerede?"

Ariel onun sorusu karşısında irkildi. "Arel olduğumu s   ledim." Ama k      l bir yanı gerçekten de kanatlarının filizlenmesini ve ona bu s   leri yedirmeyi istiyordu. "Gerçek formumda, aslında kanatlarım var. Ancak insan olduğum için lanetlendim ve bu y       onları çıkarma yeteneğim elimden alınmış gibi g   n   yor."

"Peki ya kardeşlerin?" Bakışları karardı. "Onlar da Arel mi?"

Ariel dudağını ısırdı. Kutsal olan her Şey adına bu y       soruyu nasıl cevaplamaya ba lamı tı?

" oğulu 'Arelim'. Ve onlar tam olarak benim kardeşlerim değiller."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Ariel elinde tuttuğu    t     kaydıldı. Bunu a ıkklamaya nasıl ba layabilirdi ki? "Şey, Thorn ve

Gölgeler benim kardeşlerim gibidir. Gerçi benim türüm arasında pek güvenilmezler. Thorn, Shadow'dan daha çok. Aslında bu konuda sizinle pek çok ortak noktası var."

"Peki ya Belial?"

Ariel Valteri'nin tepkisinden korktuğu için tereddüt etti.

Ama yalan söylemek onun doğasında yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. "Gerçekte iblis olan o, sen değilsin."

Yüz ifadesi alaycı ve sinirli bir hal aldı. "Nasıl yani?"

Bir adım geri çekildi. "Kendin hakkında sık sık söylediğin gibi, o bir iblis çocuğuydu. İblislerden doğdu. Tek amacı başkalarını lanetlemek ve ortalığı kasıp kavurmak. Sadece onun durumunda bu doğru."

BÖLÜM 14

Ariel destekli kendisi için daha fazla . Valteri'nin Alaycılık içini bir endişe kapladı. Bunu ona söylemeli miydi?

Belki de gerçeği inkâr etmeye devam etmesi onun için daha iyi olurdu.

Belial, Valteri'nin kendisi hakkındaki gerçeği bildiğini öğrenirse ne yapardı? O soğukkanlı bir piçti.

Acımasız.

O kadar çok insanı yok etti ki. Peki ne için?

Kendi kazancı için mi? Efendilerini mutlu etmek için mi? Kadar ve Azura'yı insanlığa zarar vermeye iten şeyin ne olduğunu hiç anlamamıştı. Onları avlamak.

Zamanın başlangıcından beri, insanları nihai haşarat olarak görüyorlardı.

Aynı şey, her zaman herkesi ve her şeyi tamamen yok etmeye kararlı olan hizmetkârları için de geçerliydi.

Hiçbirinde nezaket yoktu. Tek istedikleri dünyayı ele geçirmek ve yollarına çıkan herkesin hayatını mahvetmekti.

Zihni Belial'ın yüzyıllar boyunca verdiği tüm zararlarla çalkalanırken, eteğine uzandı ve onu giydi.

Sessizlik aralarında kalın bir sis perdesi gibi asılı kaldı.

Valteri ona arkasını döndü ve yüzündeki ihanete uğramış ifade Valteri'nin kalbine bir yumruk gibi indi. Onun gidişinden o kadar endişelenmişti ki.

Sanki fiziksel mesafe onları ayırabilecek en kötü şeymiş gibi.

Aslında onları ayıran şey, onun acımasız geçmişinden çok daha fazlasıydı, birkaç şefkatli sözle hafifletilebilecek şeylerden çok daha fazlasıydı. Onlar tamamen iki farklı varlıktı. Aralarındaki uçurumu hiçbir şey geçemezdi.

O iblis yumurtası değildi.

Valteri kadim, ilkel bir gücün oğluydu. İnsanlığın hayatta kalmasını sağlamak için elinden geleni yapmış biriydi.

İnsanoğlunun karşılaştığı en büyük kötülüğün zincirlere bağlı kalmasını ve dünyayı yıkamamasını sağlamak için kendini tüm karanlıkların kralına ve gölgelerin kraliçesine köle eden bir yaratık.

Babası bir kahramandı.

Jaden'in ona baba olmak için bir nedeni olmalı. O hiçbir şeyi gelişigüzel yapmazdı. Özellikle de insanlık söz konusu olduğunda.

Ama oğlunu bu dünyada korumasız bırakmak...

Tam bir delilik.

İlkel bir güç bunu en son bir oğluna yaptığında, Kadar çocuğu Azmodea'da -Kadar'ın hapsediğı cehennem diyarında- koruyucusu olarak yanına almıştı. Seth, Jaden'in oğlu olmasa da, tanrı Razar'ın oğluydu ve neredeyse onun kadar güçlüydü. Ve Kadar ile Azura'nın Ariel'in babasına ve ışık güçlerine karşı savaşlarında kullanabilecekleri güçlü bir kuvvetti.

Eğer Kadar Valteri'yi de Seth'e yaptığı gibi köleleştirebilseydi...

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Bu iki yarı insan savaşçının birleşimi, tüm iblisler üzerinde hakimiyeti olan Adarian Malachai ile birlikte ...

Kayıp kız kardeşlerinin güçleri olmasa bile Braith, Kadar ve Azura Malachai'yi kullanarak

ve dünyayı istila edeceklerdi. Ve üzerine cehennemi yağıdıracaklardı.

Thorn ve Gölge bu yüzden buradaydı.

Neden kalmışlardı.

Dünyanın kaderi onların elindeydi ve eğer başarısız olurlarsa....

Herkes lanetlenmişti.

Şüphesiz Jaden, oğlunu bu âlemde kendisi ya da bir başkası olmadan bırakmanın sonuçlarını biliyordu. Jaden neden bu kadar dikkatsiz ve soğuk davranmıştı?

Artık onların tarafında değil miydi?

Bu düşünce daha da tüyler ürperticiydi. Yüzyıllar boyunca kötülüğe hizmet etmek sonunda Jaden'ı dönüştürmüş müydü?

Eğer durum buysa, Valteri bildiğinden çok daha büyük bir tehlike içindeydi.

Gerçeğin pek de iyi olmadığı bir yalan yüzünden insanlar tarafından işkence görmüştü. Kendi özgürlüğü için onu feda etmek isteyebilecek bir babanın piyonu olabilirdi....

Jaden o kadar üşümüş olamaz.

Üşür müydü?

Ama başka ne mantıklı?

Daha iyisini bildiği halde neden bir insandan çocuk sahibi olsun ki?

Diğer oğullarının ve torununun başına gelen korkunç kaderden sonra mı?

Hepsi bu savaşta feda edilmişti.

Yüzünü buruşturarak Valteri'ye ne söyleyeceğini bilemedi.

Şüpheleri doğruysa hayır. Ya babası onu kurban etmek isteyen bencil bir pislikti.

Ya da oğluna ne olduğunu umursamayacak kadar düşüncesizdi.

Tek bildiği, adamın her yerinden akan acıyı biraz olsun dindirmek için can attığıydı ama adamın sert omurgası

onu ulaşılmaz gösteriyordu.

Müthiş.

Tıpkı babası gibi.

Ve tıpkı babası gibi, düşmanları da onu zincire vurulduğunu görene kadar rahat etmeyecekti.

★ ★ ★

Gölge, Ariel'in donjona girdiğini görür görmez durakladı. Kibarca bir özür dileyerek, kendisini ona sunan son derece çekici hizmetçi kızın yanından uzaklaştı.

Keşke biraz daha zamanı olsaydı.

Ve eğer Thorn'un onun zevkini bölmekten zevk almak gibi kötü bir alışkanlığı olmasaydı.

Adi herif.

"Bir sorun mu var, tatlım?"

Ariel'in top buruşması ifade cevap verdi Bu olumlu.

"Görüyorum ki hafızan geri gelmiş."

Başını salladı. "Güçlerimi geri getirmenin bir yolu var mı?" "Korkarım yok, cimcime." Çenesini Mildred'e doğru salladı.

temizlik yaparken onları izleyen Kocakarı. "Sana çok kötü bir darbe indirdi. Yine de onu senin için kızartabilirim. İstersen bu iyiliğe karşılık verebilirsin."

"Beni kışkırtma. Neredeyse Belial kadar kötüsün."

Alay etti. "Ben Belial'dan daha kötüyüm. Eğer hafızan varsa bunu hatırlamalısın."

Bakışlarını adama çevirdi. Uzun saçlarını keskin bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Bu, yüzünü daha da çekici kılıyordu. Daha erkeksi, çünkü saçlarının güzelliği yontulmuş yüz hatlarının mükemmelliğiyle yarışmıyordu. "Hayır, Gölge. Hak edenlere karşı daha acımasızsın ama hâlâ bir ruhun ve kalbin var. Belial'ın uzun zaman önce kaybettiği iki şey. Şu anda güçlerime sahip olmayabilirim ama

Seni gördüğümde gerçeği benden saklayamazsın."

Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Bu saçmalığı yüksek sesle söyleme.

Birileri sizi duyabilir."

Bu onun en büyük korkusuydu. Düşmanlarının onun sandıkları gibi soğukkanlı bir piç olmadığını öğrenmesi.

Ve çok fazla düşmanı vardı. Aslında çok fazla. Onu asla rahat bırakmadılar.

Kalbi onun için acıyordu. "Sırrını saklayacağım." Parmak uçlarında yükselip onun bıyıklı yanağını öptü. Sonra kulağına fısıldadı: "Valteri'nin Jaden'in oğlu olduğunu biliyorsun."

"Evet," diye nefes aldı. "Jaden biliyor mu?"

Cevap vermeden önce odaya göz gezdirdi. "Hayır. Ajanlarıma göre sadece Caleb ve Xev'den haberi var."

Xevikan Daraxerxes korkunç bir şeytani canavardı. Shadow'un anneleri Azura'dan olan üvey kardeşi, Malachai iblisin sağ kolu olarak görev yapıyordu. Aslında, Adarian Malachai'nin Şarru-Dara'sı ya da Kan Kralı'ydı ve Azura ile Kadar'ın hapis haneden kaçıp Malachai'yi serbest bırakmaları ve böylece karanlık tanrıları olarak dünyayı yeniden yönetebilmeleri durumunda dünyayı yok edebilmesi için Malachai'ye güç sağlıyordu.

Peki Xev neden Malachai'nin kölesiydi? Çünkü tanrıların ilk savaşı olan Primus Bellum sırasında Ariel'in tarafında savaşarak annesine ihanet etmişti. Karanlık tanrılara hizmet etmektense, Ariel gibi bir savaşçı olan karısı için Arelim ordusunda savaşmak üzere taraf değiştirmişti.

Aynı şey Caleb Malphas için de geçerliydi. Bir insana aşık olduğu ve insanlığı korumak için taraf değiştirdiği için o da cezalandırılmıştı.

Savaşın sonunda Jaden onlara sırtını dönmüş ve haksız mahkûmiyetlerinden kaçmalarına yardım etmeyi reddetmişti.

Kimse nedenini bilmiyordu.

Xev ve Caleb doğru ve dürüst olanı yapmışlardı. Ve bunun için sonsuza dek işkence göreceklerdi.

Tıpkı Gölge gibi.

"Valteri'nin kardeşlerinin kaderini paylaşmasına izin veremem."

"Ben de. Tanrılardan bıktım, Thorn da öyle. Masumlarla bu oyunları oynamalarını izlemekten."

"O zaman bunu nasıl düzelteceğiz?"

Gölge homurdandı. "Bu her zaman ve ovun, Sevgili.

Biliyorsam ne olayım."

★ ★ ★

Valteri, William'dan gelen mektubu tararken bakışlarını kısmıştı. Sıkıca kavradığı William'ın Ravenswood topraklarını ve unvanlarını kendisine verdiğini bir kez daha okudu.

Minnettar olmalıyım.

Ariel'in kollarını açmış, dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrılmış görüntüsü aklından geçti. Şimdi bile onun etrafında dans ederken attığı kahkahaları duyabiliyordu.

Hayatında ilk kez kendini biriyle hayal edebiliyordu. Yanında bir kadınla yaşlandığını görebiliyordu.

Daha da korkuncu, çocukları hayal edebiliyordu.

Çocukları.

Valteri bu düşünceden tiksinererek başını salladı. Böyle bir fanteziyi düşünmekten bile daha iyisini bilmeliydi.

Bana göre değil. Ben bir savaşçıyım. Sonuna kadar.

Kimseye ihtiyacı yoktu.

Kesinlikle çocuklara ihtiyacı yoktu. Wace yeterince sinir bozucuydu.

Ve yine de...

Deli olduğu belli olan bir kadını sevdiği için kendine lanet okuyarak parşömeni avucunun içinde buruşturdu. Neden kendini dinlememiş ve William'ın taç giyme töreninden hemen sonra İngiltere'yi terk etmemişti?

Eğer biraz akılsaydı, ağabeyine karşı gelir ve hemen giderdi.

Karının sana ihtiyacı var.

Valteri kafasının içindeki sestten irkildi. Ne yapacaktı ki?

Kadın deliydi ve adam da aptaldı. Deli.

Bu tek kelime, kan arayan sessiz bir hayalet gibi düşüncelerinde kendini kovaladı. Dengesizlerle uğraşma konusunda epey tecrübesi vardı.

Kardeşi en sonuncusu. Gençliğindeki kaçıklara lanet olsun.

Şu anda istediği son şey, her kelimenin dikkatle ölçülmesi gereken geçmişindeki yumurta kabuklarında yürümek zorunda kalmaktı.

Çünkü delilikle ilgili olan şey buydu.

Sadece büyüdü ve güçlendi. Zamanla bir yabancıya dönüştü. Kalbini kazanan kadın değil, asla tanıyamayacağı biri.

Ve mantığı kaçtığında nasıl biri olacaktı? Sebepsiz yere ona saldıran diğerleri gibi vahşi mi olacaktı, yoksa hareket etmekten korkan minik bir kedi yavrusu gibi kıvrılan zavallı ruhlardan biri mi?

Peki sonra ne olacak?

Kardeşleri onu şeytan çıkarması için Edred'e ya da daha kötüsüne teslim eder miydi?

Kendisini onlar tarafından işkence gören bir çocuk olarak gördüğünde irkildi.

Hepsine lanet olsun! Onlar bu dünyadaki canavarlardı. Peşinde olduklarını iddia ettikleri hayali iblisler değil.

Valteri göğsündeki acıya karşı gözlerini kapattı. Gitmek istiyordu ama yine de ondan vazgeçmeyi kendine yediremiyordu. Hayatındaki onca şey arasında sadece o kurtarılmaya, korunmaya değerdi.

Lanet olsun sana William, beni bu işe bulaştırdığın için.

★ ★ ★

Saatler sonra Valteri, Ariel'in salona doğru gittiğini görmek için tam zamanında ahırdan çıktı.

"Leydim?" diye seslendi.

Hiç duraksamadan yoluna devam etti.

Valteri kaşlarını çatarak uzaklaşmaya başladı ama iki adım sonra durdu.

Ondan kaçıyor muydu? Onu bu kadar görmezden gelmek onun yapacağı bir şey değildi.

Bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden endişelenerek aceleyle onun peşinden gitti. "Ariel?"

Tereddüt etti. Panik bakışlarında bir an titreşti, sonra elbisesinin eteğini kaldırdı ve hızla ilerledi.

Neydi o?

Her zamankinden daha endişeli olan Valteri adımlarını hızlandırdı ve sonunda onu salona girerken yakaladı. "Ariel? Çağırımı duymadın mı?"

Eğlenen bir bakışla ona baktı. "Evet, seni duydum. Ama sen beni durdurmadan önce buraya gelmem gerekiyordu."

"Ne amaçla?"

Kapıyı daha geniş açtı ve gülümseyerek büyük bir ziyafet hazırlandığını görmesini sağladı. "Sizin için bir kutlama."

Ona kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Wace bana senin bu toprakların efendisi ilan edildiğini söyledi. Bir kutlama yapılması gerektiğini düşündüm. Gel Valteri, Ravenswood Lordu."

Tereddüt etti. "Leydim, lütfen. En son böyle bir şeye kalkıştığımızda ne olduğunu hatırlamıyor musunuz?"

Thorn ve Shadow arkasından geldi.

"O ben buraya gelmeden önceydi, kardeşim." Thorn onun omzuna vurdu. "Şimdi tek kelime edecek olana meydan okuyorum."

"Ben de öyle. Kendi iç organlarıyla ziyafet çekmek istemiyorlarsa tabii." Gölge ona göz kırptı. "Ben derim ki içelim, ziyafet çekelim ve fahişelik yapalım!"

"Gölge!" Ariel azarladı.

"Val değil. Sen varsın. Ama ben bol bol fahişelik yapabilirim." Thorn homurdandı. "Sen nasıl hastalıklı değilsin?"

"Olmadığımı kim söyledi?" Gölge kaşlarını çatarak onu süzdü. "Umarım ölümcüldür. Bırakın beni bu hayattan çıkayım. Benden bu kadar."

Dehşete kapılmıştı. "Berbatsın!"

Gölge ona sıırttı. "İlk nefesimden son nefesime kadar iflah olmazım." Ve bununla birlikte şarap aramaya koyuldu.

Thorn onun peşinden gitti.

Valteri başını salladı. "Bu ikisi çok tuhaf." "Gerçekten de öyleler."

"Yine de onları seviyorum ve nedenini anlayamıyorum."

İç çekerek başını salladı. "Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Güldü. "Ama onlar senin kardeşlerin. Onları sevmelisin."

Onun yorumu karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Benim kardeşlerim farklı. Onlar eşek. Aslında dev gibi."

"Benim de olabileceği gibi. Çoğu zaman." Koluna girerek onu, Wace'in Valteri'nin favorileri olduğunu söylediği yiyeceklerle donatılmış masaya doğru götürdü.

Ariel ona gerçeği söylemeyi tekrar denemeli miydi diye düşündü. Kardeşleri olmadıklarını.

Daha çok onunkine benziyorlardı.

Sana inanmayacaktır.

Ayrıca, mutluydu ve bu onun için o kadar nadir bir şeydi ki, hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordu.

Ama yerine oturmak için hareket ettiğinde yaşlı kocakarıyla göz göze geldi. Oradaki nefret ruhunu dondurdu.

Mildred kötülük mayalıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Yaşayan, nefes alan bir yaratık gibi derisinin üzerinde geziniyordu.

"Sevdiğin şeyi kollarında tutacaksın ve onun ölümünü izleyeceksin."

Bu sözler kulaklarında yankılandı. Lanetini hatırladı. Yaşlı kadın Valteri'yi öldürmeye niyetlenmişti.

Onu cezalandırmak için.

Ariel her şeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Savaş alanından çıkarırken eşlik ettiği savaşçı -Mildred'in oğlu-kardeşlerinin arasına katılmaktan onur duymuştu.

Ve Ariel'in hiçbir rolünün olmadığı bir şey yüzünden annesinin öfkesi. Onun rolü önemsizdi. Tek yaptığı ona düştüğü yerden, yeniden yaşama şansı sunanlara kadar eşlik etmektir. Ölümden sonraki hayatında yapmak istediği şeyi yapmak için.

Bunun için cezalandırılıyordu.

Valteri de öyle.

Bu doğru değildi.

O anda midesine kramp girdi. Onunla evlenerek, onu mahkûm etmişti.

Belial haklıydı.

O sadece bir psikopomp değildi. Bu kez ölümün eliydi ve aptalca bir şekilde bunu masum bir adama yapmıştı.

Valteri şarabına uzanırken Ariel'den gelen karanlığı hissetti. "Bir terslik mi var?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Her şey yolunda."

Elini kaldırarak avucuna bir öpücük kondurdu, ona ve onun için hazırladığı ziyafete hayran kalmıştı. Hiç kimse bu kadar nazik ya da düşünceli olmamıştı. Ve bu iyi talihine inanamıyordu.

Bu kadar özel biri hayatına nasıl girmişti?

Bu düşünce ona rüyasını geri getirdi. İyilikle birlikte daha da büyük bir kötülüğün geldiği fikri.

Mutluluk asla uzun sürmedi. En azından onun için. Gece her zaman gündüzü takip ederdi.

Bu sadece çok daha kötü bir şey için bir tuzak mıydı? Hayatının hiçbir döneminde nefes almasına ve varoluşunun bir anının bile tadını çıkarmasına izin verilmemişti. Her kalp atışı bir dayanıklılıktı.

Elbette bu da farklı değildi.

Bunu hangi kötülük izleyecekti? Onunla geçirdiği bu zamanın tadını çıkarmaya cüret ettiği için nasıl bir bedel ödemek zorunda kalacaktı?

Ama sonra, biliyordu.

Sen lanetlisin.

Bunu ona hayatının her günü söylemişlerdi. Etrafındaki herkes tarafından. Huzur yok. Çeyrek yok.

Rüyası bir uyarıydı ve kalbinin derinliklerinde kaderin onları ayıracağını biliyordu.

Er ya da geç, onu kaybedecekti. Ve yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.

BÖLÜM 15

Belial dikenli, tatlı samanların üzerine uzanmış, vücudu kıvrım kıvrım, hararetli bir acıyla ağrıyordu. Şu anda, gerçek formuna dönüşmek ve bu ıssız dünyayı terk etmek için yeterli güce bile sahip değildi.

Umursadığından değil.

Yeni öğrendiği sırdan sonra değil...

O başıboş küçük piçler kendilerini çok akıllı sanıyorlardı.

Ariel'i korumaya geldiklerini sanmıştı.

Eğer yapabilseydi gülerdi.

Tanrısız Valteri aslında Valteri fitzJaden.... Bloody figürüydü.

Planı ona çok pahalıya mal olmuştu ama bu sefil insan bedeninde bu kadar uzun süre kalmanın bedeline değmişti.

Jaden'in oğlunun ruhunu almak için her şeyi seve seve tekrar yapardı. Kadar ve Azura'nın bunun için ona ne vereceklerini bilemezdi. Sadece ödülü hayal edebiliyordu....

İçinden baş döndürücü bir telaş geçti. Şimdi tek yapması gereken Valteri'nin ölümünü planlamaktı.

Lanetin gerçekleşmesiyle birlikte, o piç kurusuna doğrudan efendisinin tahtına kadar eşlik edecekti.

Gülümsemesi genişledi. Ne kadar basit. İkisini de Kadar Noir'ın tahtına zincirleyecekti.

Ve ebedi ödülünü biçecek.

Bir anda aklına Seth'in görüntüsü geldi. Azmodea'ya ilk getirildiğinde çocuğa ne yapmışlardı.

İradesi dışında, anıdan irkildi. O çocuk vahşice öldürülmüştü.

Bir an için, başka bir masuma yaptığı şey yüzünden kendini suçlu hissetti. Ama ne Ariel ne de Valteri Seth kadar gençti. Rezar'ın oğlunun aksine, onlar kendi paylarına düşen canları almış eğitimli savaşçılardı.

Onu öldürmekte tereddüt etmezlerdi.

Hiç kimse onun söz konusu olduğu durumlarda acımamış ya da merhamet göstermemişti. Kendi annesi bile. İlk nefesinden itibaren ona "değersiz" anlamına gelen bir isim takmıştı ve o ve diğer herkes ona böyle davranmıştı. Herkes ona böyle bakıyordu.

Ama Jaden'in oğluyla birlikte eve dönerse artık değersiz olmayacaktı. Ve sonunda ona hakkını vermek zorunda kalacaklardı.

İnsanlar zayıf ve önemsizdi. Grupları nereye yüzerse oraya giden akılsız lepistesler. Kendi akıllarına sahip olduğunu bildiği birkaç kişi genellikle kısa sürede onun cazibesine kapılırdı.

Hayır, insanoğlunun -doğru teşvikle- bozulamayacak hiçbir yanı yoktu.

Arelim de aynıydı. Ve onlara daha az ihtiyacı vardı.

Kendilerini ondan ve diğer herkesten çok üstün görüyorlardı. Sanki bir şekilde daha iyilermiş gibi. Daha akıllı. Oysa hepsi aynı kaotik yapışkandan kesilmişlerdi.

Aynı intikamcı tanrılar.

Derin bir nefes alarak, yaklaşan ölümler için iradesini çelikleştirdi. İkisine de acımayacaktı. Kendisi acı çekeceğine onlar çeksinsin daha iyi.

Bir milyon ömür yetecek kadar içmişti.

"İşte buradasın!"

Belial başını kaldırıp ahırın girişinde duran ve ahşap bir direğe yaslanmış olan Kardeş Edred'e baktı. Yaşlı adamın içini endişe kaplamıştı.

adamın gri gözlerine baktı ve Belial bir an için Edred'in onun gerçek görünüşünü fark edebileceğinden korktu.

"Selamlar, Keşiş. Sizi ahıra getiren nedir?"

"Sizinle görüşmek istediğim bir konu var."

Belial tereddüt etti. Normalde adamın varlığı onun için önemli olmazdı ama her zamanki dövüş formunda değildi. Zayıflığı göz önüne alındığında, insan maskesini sağlam tutabileceğinden emin değildi.

Ve eğer rahipten önce başarısız olursa... Bu garip olabilir.

Küçük piç artık tam olarak tanrısal olmasa da , rahip hâlâ onu daha da zayıflatmaya yetecek kadar ilahi kutsama taşıyordu. Ve şu anki mesafesinden bile Belial'ın karnının yanmasına ve bükülmesine, başının zonklamasına ve ağrımaya neden oluyordu.

Rahip öne çıktı.

Belial'ın yüzünden ter damlıyor ve yanaklarını kaşındırıyordu. "Kardeş Edred," dedi hızla, rahibi çok yaklaşımadan durdurarak. "Yalvarırım hastalığım seni de lekelemeden geri çekil."

"Hastalık mı dediniz?"

"Evet. Veba olabilir."

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan rahip ahırın kapısına döndü ve bakışlarını Belial'ın vücudunda gezdirdi. "Şaka mı?"

Pek sayılmaz. Onların üzerine salmak isterdi ama bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu. "Elbette. Sadece soğuk algınlığı. Ama yine de sana bulaşmasını istemem."

Bu sözler rahibi mutlu etmek yerine, ruh halini daha da karartmışa benziyordu. "Belki de bu salonda yaşayan kötülük seni daha çok lekeliyordur."

Salondaki şeytanın kendisi olduğu düşünülürse bu ilginçti. Rahibin nasıl bir aptallıkla ortaya çıktığını duymak için sabırsızlanıyordu. "Bu da ne?"

Edred boynunda sallanan tahta haçı okşadı ve sanki bir şey arıyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi.

Birisi. "Hissetmiyor musun? Sanki ayaklarımızın altındaki toprağın derinliklerinde sürünen bir yılan gibi, hiç beklemediğimiz bir anda yukarı çıkıp bileklerimizi ısırmadan önce doğru anı bekliyor. Buraya ilk geldiğimden beri Lucifer'in varlığını hissediyorum."

Lucifer'in kendi küçük evrenlerinde korkulacak en korkunç şey olduğunu düşünmeleri ne kadar tuhaftı. Küçük maymunun şakayı anlamayacağı gerçeği dışında, adamın yüzüne gülecekti. "Lucifer'in varlığı mı dediniz?"

"Evet, Lord Valteri de onun hizmetkârıdır."

Belial kahkahasını bastırmak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ne zavallı bir aptal. Onunla oynamaktan kendini alamadı. "Evet, gerçekten de. Lord Valteri kesinlikle lanetlendi ve hiç şüphesiz lütfunuzdan faydalanabilir. Ne yapmak niyetindesiniz?"

"Öncelikle, hanım kardeşinizin evlendiği canavarı anlamasını sağlamalıyım. Belki de onun değerli ruhunu kurtarmak için çok geç kalmamışımdır."

Keşke bilseydi.

Küçük kel adam kendi hayatını bile kurtarmak için çok geç kalmıştı. Korktuğu Lucifer bir gün ona sahip çıkacaktı ve kimse onu ya da bunun için gönderdiği iblisi durduramayacaktı. Gıybet eden küçük ikiyüzlü bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Belial, küçük keşişin İncil'e el basıp dualar ederek yaptığı tüm yatırımların boşa gittiğini, çünkü kalbinin ders verdiği sahte iblislerinkinden daha kara olduğunu anladığında yüzünü görmek için orada olmayı diledi.

Dili ve eylemleri onu, tüm "sadık" dualarının geri alabileceğinden daha fazla lanetledi.

Bu küçük piç nasıl olur da kendi kutsal kitabını okumaz?

Işıқта olduğunu söyleyip kardeşinden nefret eden kişi hâlâ karanlıktadır.

Çünkü asi, boş konuşan ve aldatan pek çok kişi vardır. Onlar susturulmalıdır, çünkü onlar

Öğretmemeleri gereken şeyleri utanç verici bir kazanç için öğreterek bütün aileleri üzüyorlardı. Kendi peygamberleri olan Giritlilerden biri, "Giritliler her zaman yalancı, kötü hayvanlar, tembel oburlardır" demiştir. Bu tanıklık doğrudur. Bu nedenle onları sert bir şekilde azarlayın ki, imanda sağlam olsunlar, kendilerini efsanelere ve gerçeklerden yüz çeviren insanların buyruklarına adanmasınlar. Saf olanlar için her şey saftır, ama kirlenmiş ve imansız olanlar için hiçbir şey saf değildir; hem zihinleri hem de vicdanları kirlenmiştir. Tanrı'yı tanıdıklarını iddia ederler, ama yaptıklarıyla O'nu inkâr ederler. İğrençtirler, itaatsizdirler, hiçbir iyi iş için uygun değildirler.

Rahip burada durmuş, koruması gereken emirlerin her birini çiğniyordu. Korumakla yükümlü olduğu her antlaşmayı. Kendi masum efendisi hakkında yalanlar yayarken ve o masum adama karşı entrikalar çevirirken ve diğerlerini sebepsiz yere ona saldırmaya teşvik ederken gururluydu.

Valteri'nin kendi karısını ona karşı dönmeye ikna etmesine yardım etmesi için bir iblis olan Valteri'yi ikna etmeye çalışıyor, böylece o masum adamı öldürebilecekler.

Peki ne için?

Rahibin korkusu mu?

Kişisel kazancı ve kibri mi?

Diğerleri rahibe bir efsane ve otorite olarak bakarlardı. Onu gerçekte olduğu zavallı küçük kurtçuktan daha fazlası olarak görürler.

Dürüst olmak gerekirse, Belial Valteri'ye hayrandı ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Diğerlerinin onu ne kadar sert bir şekilde tekmelemesine ve yüzüne tükürmesine rağmen, gerçek bir asil adam olmak için hepsinin üzerinde yükselmişti. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu engellemesine izin vermemişti.

Onlar yüzüne gülüp zırhını kasıtlı olarak sabote ederken ve savaşta kullanması için ona standartların altında ekipman verirken, o hepsine üstün gelmişti.

Daha iyi bir savaşçı olduğunu defalarca kanıtlamıştı. şimdi bu küçük gelincik de diğerleri gibi buradaydı, onu alaşağı etmek için ona karşı komplo kuruyor.

Tıpkı benim gibi.

Bu gerçeklik dozu çok acı verdi.

Ve rahip hala gevezelik ediyordu. "İçindeki alçaklığı ortaya çıkarmak için bana yardım edecek misiniz lordum? O zaman güzel leydinin bize inanmaktan başka çaresi kalmaz."

Vicdanı onu kırbaçlamaya devam ederken midesi çalkalanan Belial içini çekti. "Peki onu nasıl ifşa edeceksin?"

Rahip kemerine iliştirdiği bir keseden bir şişe çıkardı.

Belial, Valteri üzerinde hiçbir etkisi olmayacak olan kutsal suyu görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bundan derisine bir ya da iki damla damlattığında herkes onun gerçek kökenini öğrenecek."

Ah, kendi aptallığına bu kadar inanmak. "Peki ya suyun onun üzerinde hiçbir etkisi olmazsa?"

Edred'in kaşları şok içinde havaya kalktı ve istavroz çıkardı. "Bu kadar güçlü olabilir mi?"

"O... bir şey olabilir."

"O zaman dua edeceğim!" Rahip koşarak uzaklaştı.

Belial yanaklarından terler süzülürken yere yuvarlandı. "Sen zayıfsın."

O piçin evim dediği karanlıktan kendisine doğru gelen Gölge'nin sesiyle irkildi. Adını aldığı gölgeler. "Ne istiyorsun?"

"Babamın kellesi bana bir tepside sunuldu. Annemin kalbi avucumda. Tüm insanlık için barış ... ama sadece defolup gitmene razıyım."

Belial eski dşmanıyla alay etti. "Hepimiz bir şeyler isteriz. Kalbinin avucumda olmasına bile razıyım." Bir başka acı dalgası içini yırtarken yüzünü buruşturdu.

Gölge, Belial'ın kibirli serseriyi görebilmesi için ışığa doğru adım attı. Böylesine kalpsiz bir yaratığa hiç yakışmayan bordo bir palto ve zincir zırh giymişti.

En azından kan ve bağırsaklarla kaplı olmadığı zaman.

O ürkütücü gri gözler zekâlarıyla delip geçiyordu. "Neden eve gitmiyorsun? Neden kendine bu eziyeti çektiriyorsun?"

Belial titrek bir nefesle ona doğru tehditkâr bir bakış fırlattı. "Nedenini biliyorsun."

"İstiyorum ama işe yaramayacak. Görüyorsunuz, iyi niyeti olmayan yaratıklardan iyi niyet satın alabileceğinizi düşünmeye devam ediyorsunuz. Onlar ahlaken iflas etmiş ve bencildir. Hak ettiklerini düşündüklerinde ne kadar verdiğinizin bir önemi yok. Bu sürekli kayan bir ölçektir ve siz kaybedersiniz. Bunu uzun, çok uzun zaman önce öğrendim." Gölge ilerledi ve onun yanına çömeldi. "Asla minnettar olmayacaklar çünkü onlar için yaptığın her şeyin hakları olduğunu düşünüyorlar ve her zaman daha fazlasını talep edecekler. Ta ki seni tamamen tüketene ve arkalarında bıraktıkları paramparça, içi boşaltılmış bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar. Seni kurutacaklar, kardeşim. Ne yazık ki, onlar gerçek vampirler. İnsanlığın korktuğu o uydurma kâbuslar değil."

Söylediği gerçekler için ona lanet olsun. "Gücüm olsaydı seni tokatlardım."

Güldü. "Yapacağını biliyorum." Gölge uzandı ve alnındaki saçları geriye doğru taradı. "Bok gibi görünüyorsun kardeşim. Dinlenebilmen için seni eve götürmemi ister misin?"

Belial onun elini geri çekti. "Neden bana yardım ediyorsun?" "Çünkü bir zamanlar ben de sendim. Kızgın.

Kızgın ve sinirli. Herkesten ve her şeyden nefret ediyordum. Bazı günler hâlâ sen oluyorum. Sizi dünyaya ve özellikle de elinizde olmayan şeyler yüzünden sizden nefret edenlere saldırmaya iten o mantıksız öfkeyi biliyorum. Olduğunuz ve olmadığınız şeyler için. Onlar ki

Başarmak için kanınızı akıttığınız şey için sizden gerçekten nefret ediyorlar çünkü bunun size verildiğini düşünüyorlar, oysa siz bunu hak ettiğiniz için taşıdığınız yaraları biliyorsunuz. Ama onlardan nefret etmek sana burada oturup sefaletin içinde debelenmekten daha fazla teselli getirmeyecek. O yüzden kışını kaldır, iblis. Yaşaman ya da ölmen kimsenin umurunda değil."

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

"Saf kin. Hiç değilse aldığınız her nefes, ölmediğiniz için size kin besleyen tüm düşmanlarınızı çileden çıkarıyor. Sadece bu bile beni birçok kış fırtınasında ayakta tuttu."

Belial bu piçten hoşlanmaya başladığı gerçeğinden nefret ederek güldü. "Gerçek mi?"

Bir zamanlar kendi bileğini kestiği derin yara izlerini göstermek için tuniğinin kollarını geriye çekti. "Şimdi öyle. Bir keresinde neredeyse hayatıma son veriyordum ve sonra onlara benden tüm umudu kestiklerini bilmenin tatminini yaşatmayacağıma karar verdim. Hiç değilse bu zaferi onlardan çalacağım."

"Tekmelenmekten çok yoruldum Shadow."

Acı acı güldü. "Hepimiz öyleyiz. Bazı günler çizme, bazı günler de kış oluruz. Şahsen ben çizme olmayı tercih ederim ama birçok kez çizmeyi hak eden göt olduğumu da söylemeliyim. Ve bugün, sen kesinlikle benim ayağımı hak ettin."

Gölge'nin elini tutarak kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Hala Kadar'a bir ruh vermem gerekiyor."

Gölge başını salladı. "Ne yaptığınızı uzun uzun düşünün. Arkadaş edinmeye çalışırken ne tür düşmanlar edineceğinizi asla bilemezsiniz."

Bu bilgece sözler onu ürpertti.

Ve sözüne sadık kalarak Gölge onu Azmodea'ya geri götürdü, böylece insan bedeninden ayrılıp gücünü yenileyebilecekti.

Yine de onun aksine, Gölge'nin görünüşü değişmedi. Kendi diyarlarında olduğu gibi burada da hâlâ insandı. "Ben de senin bir iblis olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"O zaman neden form değiştirmediniz?"

Gölge onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben senin bildiğinden çok daha güçlüyüm. Ve hiç de düşündüğün gibi değilim. Neden bana Gölgeler Prensi diyorlar sanıyorsun?" Ve göz kırparak ortadan kayboldu.

★ ★ ★

Gölge Belial'ın yanından ayrıldı ve karanlık, pis kokulu koridorda hedefinin beklediğini bildiği küçük hücreye doğru ilerledi. Lanetlilerin ve işkence görenlerin sesleri, ona her zaman kanı hatırlatan kırmızı, yapışkan bir karışım sızan gece yarısı duvarlarında yankılanıyordu.

Thorn bu cehennem diyarında yaşamaya nasıl dayanabiliyordu, asla anlayamayacaktı. Kendi kale evi bundan çok daha güzel olsa da, yine de bok gibi kasvetliydi.

Ve ailelerine, onun rahat edemeyeceği kadar yakındı. Kuzeninin nesi vardı da burada yaşamayı seçmişti?

Ama bu uzun ve korkutucu bir listeydi.

"Gölge?"

Amcasının sesini duyunca hemen geri çekildi. Ve burada ona sürpriz yapmayı düşünmüştü.

Daha iyi bilmeliydim.

Jaden onun gelişinin kokusunu alırdı. Güçlerini hissedirdi. Ne de olsa aynı yerden çizmişler.

Jaden'ın yattığı odaya girdi. "Merhaba amca. Nasılsın?"

Yüzündeki ifadeden Jaden'ın tatilde olmadığı belliydi. Aslında, bir lavman ona iyi gelebilirmiş gibi görünüyordu.

Ya da uzun bir içki alemi gecesi.

Elinde bir kitapla sandalyede oturan Jaden ona kaşlarını çattı. "Senin varlığından tedirgin oldum. Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Ama yine de daha iyisini yapamıyorum. Bana genlerimin kötü olduğunu söylüyorlar.

Ailenin senin tarafından geliyor."

"Gerçekten de öyle." Jaden elini yanağındaki kötü bir çürüğün üzerinde gezdirdi. "Anneni görmeye mi geldin?"

"Yanıyor mu? Kafası mı kesildi?" "Hayır."

"O zaman neden zahmet edeyim ki?"

Jaden güldü. "Çok huysuz bir piçsin."

"Ve sen kocaman bir orospu çocuğusun. Ne yiyorsun sen? Gübre mi?" Ailesinin kendisinden omuz omuza büyük olması onu her zaman rahatsız etmişti. Jaden'in boyu tam yedi santimdi ve bu onu ruhunun derinliklerine kadar rahatsız ediyordu. Özellikle de anne ve babasının da uzun boylu olduğu düşünülürse.

Jaden bir sayfa çevirdi. "Büyümeni engelleyen şey öfken ve gençliğini yanlış geçirmiş olman olmalı."

"Daha çok annemin memesinden emdiğim zehir gibi."

Kitabını kapatan Jaden başını salladı. Valteri'ye hediye ettiği bir çift uyumsuz gözle onu izledi. "Senin için bile kötü bir ruh hali içindesin. Özellikle bir şey testislerini kırdı ve seni buraya mı sürükledi?"

"Konuşma tarzı. Size tuhaf bir soru sormak istiyorum."

Bu onun dikkatini çekti. Valteri'ninkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kaç çocuğunuz olduğunu biliyor musunuz?"

"Hangi oyundan bahsediyorsun?"

Gölge onun gözlerinin küçük odanın karanlığında titreştiğini gördü. Tutsaklığına rağmen Jaden'in

Tanrı'nın güçleri devreye giriyordu. "Oyun değil. Sadece bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Benim iki oğlum var. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi."

Gölge başını salladı. Yani Jaden'ın Valteri hakkında hiçbir fikri yoktu. İlginç.

"Peki ya daha fazlası olursa?" "Bana hizmetini mi teklif ediyorsun?"

Yaşlı tanrıya kuru bir bakış fırlattı. "Soruya cevap ver, seni piç kurusu. Eğer dışarıda bir çocuğun olsaydı. Bilir miydin?"

"Tabii ki."

Yine de gözlerinde Jaden'ın ses tonundaki güveni zayıflatan bir ışık vardı. "Tabii..."

Jaden düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. Bir süre sonra tekrar konuştu. "Bu gerçekten mümkün değil."

"Ne?"

"Eğer bir çocuk güçleri olmadan doğmuşsa ya da bir sebepten dolayı bağlıysa. O zaman bunu bilmemin bir yolu olmazdı."

"Neden biri bunu yapsın ki?"

Jaden omuz silkti. "Neden biri benim çocuğumu istesin ki?"

Haklıydı. Özellikle de son ikisinin kaderi düşünüldüğünde. Gölge ürperdi. Evet, Jaden'ın çocuğu olmak bir lütuf değildi. Başlarına hep kötü şeyler geliyor gibiydi.

"Tartışmanın iyiliği için. Eğer dışarıda bir çocuğunuz daha olsaydı. Ne yapardınız?"

"Duruma göre değişir. Eğer çocuğu sevseydim, onu korurdum. Çocuk dünya için bir tehlike olduğunu kanıtlarsa..."

"Onu yok edersin."

Jaden'ın uyumsuz bakışları karardı. "Ben kız kardeşim değilim.

Çocuğum için dünyayı asla riske atmam ya da kınamam."

Komik, Jaden yanlış kitleye konuşuyordu.

Gölge bu konuda Apollymi'nin tarafındaydı. Oğlunu kurtarmak için dünyayı feda edebilecek bir anne kavramı ...

Bu kadar sadık bir annesi olması için adam öldürürdü.

Ya da onu sırtından bıçaklamayacak birini. Bu nedenle, kovalandıklarında ona çelme takmayacak bir arkadaş edinirdi.

Kahretsin, hayatı gerçekten acınasıydı.

"Bu hasta dünyaya olan bağlılığınız için benden bir kahraman kurabiyesi bekliyorsanız... beklemeyin. Ben yokum."

Jaden homurdandı. "Bunu senden duymak ilginç."

İkisi de Jaden'ın işlediği günahı bildiği için bu kazma onu çok etkilemişti. "Siktir git, Jaden."

"Kendini övme. Benim tipim değilsin. Kadınlarımın daha ağırbaşlı olmasını tercih ederim."

"Ben de benimkinin bir vicdanı ve kalbi olmasını tercih ederim." Ve Gölge, şu anda ikisinin de göze alamayacağı bir savaş başlatmadan önce oradan ayrıldı.

Ama baştan çıkarıcıydı. Lanet olası Jaden ve ağzı.

Bir gün, birinin o tanrıya hak ettiğini vermesini umuyordu. Daha da ötesi, bunu yapanın kendisi olmasını umuyordu.

Şimdilik...

Gölge'nin düşünmesi gereken çok şey vardı.

Valteri'nin güçleri bağlı mıydı? Bu ilginç bir soruydu. Çocuk insan olarak doğacak kadar kutsanmış mıydı yoksa biri ya da başka bir şey mi müdahale etmişti?

Ve eğer müdahale etmişlerse, neden?

Asıl rahatsız edici olan nedeniydi. Çünkü kimse bunu kolay kolay yapmaz.

Gölge, Karanlık Avcısı Acheron'un güçlerinin serbest bırakıldığı zamanı hatırlayınca irkildi. Neredeyse dünyanın sonu geliyordu. Elbette bunun büyük bir kısmı Shadow'un teyzesi, Acheron'un annesi Apollymi ile ilgiliydi. Tanrıça öfkeliydi ve insanoğlunun oğluna yaptıklarından dolayı dünyanın sonunu getirmeye niyetliydi.

Yine de...

Acheron'un tanrı güçlerini kullanmayı ve kontrol etmeyi öğrenmesi yıllar almıştı. Bazılarıyla hala sorun yaşıyordu.

Nasıl olur Valteri cevap ver Eğer onun vardı
aniden serbest mi bırakıldı?
Bunu öğrenmenin bir yolu vardı.

BÖLÜM 16

Ariel pencereden dışarı baktı, bakışları Valteri'yi avlu boyunca takip etti. Gözlerini kapadı ve Valteri'nin gururlu, yakışıklı duruşunun, gevşek saçlarının ve omuzlarına nazikçe dökülüşünün tadını çıkardı.

Gerçekten yenilebilirdi.

Onu tekrar uçuşunun kenarında durmuş, kendisini rahatlatmak için uzandığını hayal ederken, sadece onu görmek bile vücudunu yakıyordu.

Yatağında cırılçıplak, ona yakın dururken...

Dişlerini sıktı ve zayıf insan bedenine lanet okudu. O yaşlı kaltak onu neden bu hale getirmişti?

Şu anda bile, ona duyduğu o zorlu ihtiyaç içini parçalıyor ve tüm duygularını elinden alıyordu. Onunla kalmanın sonuçlarını umursamamasına neden oldu.

İnsanlar bu doymak bilmez açlığa nasıl dayanıyordu? Birbirlerinin etini tatmak için hayatlarını ve uzuvlarını, hatta ebedi lanetlenmeyi riske atmalarına şaşmamalı.

Gözlerini açarak başını salladı ve güç için yalvardı.

Yukarı bakarken, başının üzerindeki ahşap kirişlerin karmaşık hatlarını fark etti. Onların güzelliğini ve insanların kendilerini korumak için onları nasıl işlediklerini görmek garipti.

Daha önce hiç fırtınalardan ya da soğuktan korunmak için bir sığınağa ihtiyaç duymamıştı. Böyle şeyler onun dünyasında bilinmezdi.

Taştan ya da altından yapılmış binaları olsa da, korunmak için bunlara ihtiyaç duymuyorlardı. Onlar sadece

kolaylık.

Ve her zaman "mutlu" olmasına rağmen, Valteri'yi her düşündüğünde içini dolduran türden bir neşeyi hiç tanımamıştı.

Keşke buraya ait olsaydı.

Ve Valteri ...

Jaden'in oğlu. Kocasının babasıyla ilgili gerçeği öğrenirse nasıl tepki verirdi? O zaman nereye ait olurdu?

Yeryüzünde mi?

Yoksa diğer tanrılarla mı?

Muhafızlar onun babasıyla birlikte yaşamasını yasaklamıştı. Kadar ve Azura onu babasına karşı kullanacaktı ve hastalıklı eğlenceleri için onu nasıl istismar edeceklerini kimse bilemezdi.

Aklını kaçırmaması için yeterliydi. Ve bu, onun ölmesini isteyen yaşlı kocakarının küçük meselesini saymıyordu bile.

Ama sadece Valteri'nin ölümünü izledikten sonra.

Ariel, bu dünyanın dehşetinden ödenemeyecek kadar ağır bir bedel ödemededen kaçamayacağını hatırlatan acı dalgasına karşı dişlerini sıktı.

Valteri'nin ölümü.

Bozulamaz bir laneti nasıl bozabilirdi? Böyle bir şey bir kez serbest bırakıldı mı, her şey bitmek zorundaydı.

Neden?

Kurallar böyleydi. Zavallı Valteri için bir trajedi daha olacaktı.

Hayır, diye düzeltti, onun son denemesi olacaktı ve o da onun için ilk dersti.

Nasıl sevineceğine dair bir ders.

Nasıl ağlanır. Hepsine lanet olsun.

İçinde yeni keşfettiği duygular, sonsuza dek kalbinin kırılmasına neden olacaksa ne işe yarayabilirdi ki?

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Onu korumanın, hepsinden ve onların hastalıklı entrikalarından uzak tutmanın bir yolunu bulabilir miydi?

Kapı çalındı.

Ariel yanağındaki yaşı sildi ve boğazını temizledi. "Girin," diye seslendi, Wace'i bekliyordu ama onun yerine Mildred içeri girdi.

Öfke ve nefret göğsüne saplandı, ama ortaya çıktığı kadar çabuk söndü. Yaptığı şey için kadından gerçekten nefret edemezdi. Onların dünyasında bulunduktan ve duygularının, özellikle de gerçek insan sevgisinin ham yoğunluğunu tattıktan sonra olmazdı. Kadının motivasyonlarını çok iyi anlıyordu.

Dışarı çıkma ihtiyacı.

Ama Mildred'in nefretiyle masum insanları nasıl cezalandırabildiğini asla anlayamayacaktı.

Onun nesi vardı?

Kocakarı, üstü kapalı tabaklarla dolu bir tepsiyle ilerledi. "Lord Valteri bu akşam ikinizin burada yemek yemesi için bir masa hazırlamamı istedi." Tepsiyi ateşin önünde duran küçük, yuvarlak masanın üzerine koydu.

Ariel onun yemek için masayı hazırlarken yaptığı yavaş ve düzenli hareketleri izledi.

Kadın sakın ve ihanetinden dolayı tamamen rahat görünüyordu.

Onun acımasızlığı karşısında şaşkına dönen Ariel, kocakarının iç huzurunu anlayamıyordu.

"Nasıl yapabildin?" diye sordu aniden, kadının onlara neden ihanet ettiğine dair bir cevaba ihtiyacı vardı.

Mildred durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Size yemek getireyim mi leydim?" "Masum bir adamı lanetlemek mi?

Valteri'nin hiçbir şeyde parmağı yok.

Sana hiçbir şey yapmamışken onu nasıl lanetleyebilirsin?"

Yaşlı gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da kırışarak kötü niyetli bir kahkaha attı ve yuvarlak örtüleri yemeğin üzerinden çekmeye devam etti.

"Masum mu? Çevrenizdeki iyi Sakson halkını onun masum olduğuna ikna etmeye çalışın. O ve onun gibiler topraklarımızı soydular ve onurumuzu çaldılar. Ayrım gözetmeksizin öldürdüler. Peki ne için? Güç için mi? Toprak için mi? Bizi yönetmek için mi? Bunun neresi masum, sorarım size?"

Ariel inkâr edercesine başını salladı ve ona doğru bir adım attı, mantıklı düşünmesini sağlamaya kararlıydı. "Onun konumundaki herhangi bir adamdan daha fazla suç işlemedi. Senin kendi oğlun bir savaşçıydı. Savaşta hiç kimseyi öldürmediğini mi sanıyorsun?"

Kocakarı bir inkâr homurtusu çıkararak önündeki boş tepsiyi bir kalkan gibi kaldırdı ve geri çekildi. Bakışları nefretle kızarak Ariel'e alaycı bir bakış fırlattı. "Bir Norman'ın daha ölmesi ve lanetlenmesi beni ilgilendirmiyor. Kadınlar onlara hayat vermek için aylarca uğraşüyor ve sonra onunla ne yapıyorlar? Öldürmek ve yok etmek için kullanıyorlar. Hepimizi mahvetmek için! Onlara ve tüm erkeklere lanet olsun diyorum."

Vücudunu bir ürperti kapladı. Bir insan nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? "Oğlun bile mi?"

Gözleri değişti. Kocakarının yaşlı bakışlarında derin, karanlık bir hüznün ve keder yüzüyordu ve Ariel'in kalbini bir acıma ve empati dalgası doldurdu.

"Hayır." Mildred'in sesi çatallaştı. "Benim oğlum doğanların en iyisiydi. Bu dünyanın diğer duygusuz aptallarının aksine, onun göğsünde sadece iyilik çarpardı. Ona yaşama şansı verilseydi büyük bir adam olurdu." Gözlerindeki ateş geri döndü. "Ve sen onu aldın!"

Bu suçlama ona acı verdi. Ariel ilk tanıştıklarında kadını anlamamıştı ama şimdi aşkın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Savaşta ölen bir savaşçıyı aldım."

"Hayır!" Tabak kızın öfkeli tutuşuyla sarsıldı. "O iyileşiyordu. Tam onu iyileştirmek üzereyken sen geldin ve değerli James'imi benden çaldın! Onu öldürdün!"

Ariel hayretler içinde kadına baktı. Kocakarı bu kadar saçma bir şeye nasıl inanabilirdi? "Onun ölümünde benim hiçbir payım yok. Hem de hiç. Savaş yaralarından öldü."

"Hayır!" diye bağırdı, tabağı bırakıp kulaklarını kapatarak. "Yalan söylüyorsun!"

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Ariel rahatlatıcı bir el uzattı ama Mildred onun dokunuşundan geri çekildi. "Ben doğruyu söylüyorum. Yapmadığım bir şey yüzünden beni lanetlediniz. Ama onu neyin öldürdüğü önemli değil. Gitme zamanı gelmişti ve hiçbir şey onu kurtaramazdı."

"Hayır. Ben"-sözlerini vurgulamak için yumruğuyla göğsüne vurdu-"onun tek umuduydum. Eğer onu çalmasaydın, onu kurtarabilirdim."

Ariel başını salladı. "Sana yemin ederim ki ikimiz de onu kurtarmak ya da öldürmek için bir şey yapamazdık. Oğlunuzun zamanı dolmuştu. Ama seni teselli edecekse, o artık mutlu. Yaptığı şeyin bir anlamı var."

Kadim dudakları titredi ve çukur gözleri yaşlarla doldu. "Burada benimle mutluydu. Eğer seçme şansı olsaydı, burada kalırdı."

Ariel derin bir iç çekti. "Buradaki zamanı sona ermişti. Ve nerede olmak istediğine dair seçimini yaptı."

İnkâr edercesine başını salladı. Odanın diğer ucuna geçerek Ariel'e, kalbini göğsünden söküp yemek isteyen vahşi bir canavar gibi baktı. "Yaptığın şey için ruhunu lanetleyeceğim!"

Ariel onun mantıklı düşünmesini sağlayacak doğru sözcükleri bulmak için dua etti.
Çok geç olmadan.

"Bu anlaşma yüzünden kendi ruhunu kaybedeceğini unutma. Kendininkini iki masum varlığa karşı işe yaramaz bir lanet için sattın. Eğer şimdi geri adım atarsan, ruhunu geri almak için çok geç olmayacak."

pazarlığınız. Ama yapmazsan... kaybedersin. Her şeyi. İntikamın sonsuza dek sürecektir bir azaba değecek mi?"

Kadın dudaklarını büzdü.

Ariel sonunda ona ulaştığını umarak daha da yaklaştı.

Onun yerine Mildred kaçtı.

Kapı yaşlı kadının arkasından çarparak kapandı.

Lanet olsun!

Neden onun mantıklı düşünmesini sağlayamadı?

Bu onu nereye götürüyordu? Acı kalbinin etrafını sarmıştı. Bir lanet bir kez ortaya çıktığında, yerine getirilmesi dışında hiçbir şey onu ortadan kaldıramazdı.

Ama bunu engelleyebilir miydi? Valteri'den ayrılır ve kendini diğer ölümlülerden soyutlarsa belki laneti durdurabilirdi.

Tek yapması gereken kimseyi umursamamaktı. Eğer kimse ölmezse, bu önlenmiş olacaktı. Bu kadar basit.

Bunu yapabilirdi. Değil mi? "Ariel?"

Arkasından gelen sesle irkildi. Arkasını döndüğünde kalbi durdu. Karşısında kıdemlisi Ariel Razel duruyordu.

Her zaman yakışıklı olmasına rağmen, onun için hiçbir zaman şu anda olduğu kadar güzel olmamıştı, güneş ışığında duruyordu, kaymaktaşı kanatları parlıyordu. Altın rengi gözleri onu izlerken parlıyor, mükemmel dudaklarında hüzünlü bir gülümseme geziniyordu. "Razel?"

"Evet. Kargaşanı hissettim. Ve gelmek zorundaydım."

Ariel odayı geçti ve onu sıkıca kucakladı. Vücudundan neşe ve rahatlama akıyordu. "Burada olmana çok sevindim!"

Razel onu sıkıca kavradıktan sonra geri çekildi ve mutluluğunu çalan ciddi bir bakışla gözlerinin içine baktı. "Thorn durumunuz hakkında bizi bilgilendirdi. Ama

yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şu anda bile size gelerek büyük bir risk alıyorum."

"Ciddi misin?" Kimsenin ona bu konuda yardım etmemesi onu dehşete düşürmüştü.

"Evet." İç çekerek kanatlarını indirdi ve başını salladı, yüzü asıktı. "İnsani olayların gidişatına müdahale etmememiz gerektiğini biliyorsun."

"Bu insan değil! Lanetler onların boyunu aşar."

"Kocakarı seçimini yaptı ve sen de dönüştün."

Onun umursamaz ses tonu yüzünden onu boğazlamak istedi.

Bunun üzerine ...

Mildred'in onu oğlunun hayatıyla ilgili olarak suçladığı gibi, onun durumu hakkında da duygusuzdu.

Yüce Tanrım, şimdi yaşlı kadının hayal kırıklığını ve nefretini anlıyordu.

Leş gibi kokuyordu. Ve Mildred'de olduğu gibi, ona saldırmak ve acısının ağırlığını hissettirmek istedi. Ona neler yaşattığını ve acı çekmesini istediğini anlamak için.

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. "Ne yapacağım ben?"

Raziel gözlerini kaçırdı ve omuz silkti. "Laneti yerine getirmelisin."

Öfke ve ıstırap onu boğdu. "Başka bir yolu yok mu?"

"Yok. Ve şimdi bir adamla yattığına göre... biliyordun sonuçları. Seçiminizi yaptınız."

Ve hiçbirisi ona merhamet etmeyecekti.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Kalbini korku kapladı ve sorması gereken bir sonraki sorudan korktu. "Ona yapacağım şey yüzünden lanetlenecek miyim?"

"Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsunuz. Bu tür yargılarda bulunmam. Ama sizin yerinizde olsaydım, herhangi bir hoşgörüyü güvenmezdim."

Kocasını düşündükçe boğazındaki düğüm sıkılaştı. "Peki ya Valteri? Ona ne olacak?"

Bu boş bakışlar onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Gerçekten cevabıma ihtiyacın var mı?"

Hayır. İhtiyacı olan şey onun merhametiydi. Bir nebze merhamet.

O ve diğerleri Valteri'nin yaşam koşullarını zaten biliyordu. Kadar'ın eline düşerse ne olacağını.

Yine de bu olaylar bile, tüm dehşetleriyle, ruhunu ya da hayatını kurtarmaya yetmeyecekti. "O zaman hiç umut yok mu?"

Ona dudak büktü. "Her zaman umut vardır." "Ama-"

Bu kapı açıldı ve Raziel patladiğine a binlerce parıldayan parça.

"Ariel?"

Gözlerini kırıştırdı, kalbi güm güm atıyordu, göz kapakları derin bir uykudan uyanmış gibi ağırdı. Valteri'nin şaşkın gözlerine bakarken, Raziel'in ziyareti neredeyse belirsiz bir rüya gibi görünüyordu.

Raziel gerçekten burada mıydı? Yoksa hayal mi etmişti?

Valteri keskin bir kaş çatmayla ona baktı. "Solgunsun. İyi misin?" Yavaşça onu kolundan tuttu ve yatağa doğru götürdü.

"Evet," diye fısıldadı. "Geçici bir baş dönmesi anıydı." Ona karşı dürüst olmamaktan nefret ediyordu ama duymak isteyeceği son şey evinde bir Arel tarafından ziyaret edildiği idi.

Sanki bahanesinden şüphe ediyormuş gibi gözlerinde kuşku vardı. "O zaman bu akşam yemeğimizi yalnız yemeye karar verdiğime sevindim."

Ariel gülümsedi ama bu jestin samimiyetsizliği vicdanını sızlattı. Ona gerçeği söylememeye dayanamıyordu.

tamamen gerçek, ama son seferden sonra ...

Onu tekrar kızdırmak istemedi.

"Bunu çok isterdim. Ancak..." Yiyeceklerle bir göz attı.

"Wace'in bize akşam yemeğimizi getirmesi gerekiyor."

"Affedersiniz?"

"Korkarım bu lekeli olabilir."

Kaşları daha da çatıldı. "Nasıl

yani?"

"Bana güven Valteri. Onu yemenizi tavsiye etmem."

"Oh."

Birinin içine tükürmüş olabileceğini düşündüğünü biliyordu. Korkusu, Mildred'in özel bir baharat olarak zehir katmış olabileceğiydi.

Daha az korkması yemeklerini temizleyecekse, itiraz etmeyecekti.

Tek kelime etmeden kapıyı açtı ve Wace'e tabakları toplayıp yenilerini getirmesi için seslendi.

Ama ocuk ona itaat ederken, ne yapması gerektiğini düşündükçe yeni keşfettiği bir ıstırap onu tüketti. Onu terk etmek zorundaydı. Yaşamak için herhangi bir umudu olacaksa, burada kalamazdı.

Er ya da geç, Mildred onu öldürecekti.

Bu nedenle, bu son birkaç saatin tadını çıkaracak ve onlar için minnettar olacaktı. Belki bu, yalnız geçirdiği bir insan ömrünün acısını hafifletmeye yeterdi.

Peki ya insan değilse? Ya hâlâ lmszse?

içini korku kapladı. Kocakarı onu bir insan bedenine sokmuştu.

Ama ya hala yaşlanmadıysa?

Ya sevecek başka birini bulana kadar bu şekilde lanetlenmişse?

Hiç düşünmediği bir kâbus vardı. Yüce Tanrım, hayır!

Çünkü kalbinin derinliklerinde başka kimseyi sevemeyeceğini biliyordu. Bu şekilde değil.

Başka hiçbir erkek Valteri'ye denk olamazdı. Dudağını ısırarak Valteri'nin zırhını çıkarıp yüzündeki ve göğsündeki kiri ve teri temizlemeye başlamasını izledi. Sırtında, hayatının acımasızlığını kanıtlayan sayısız yara izi vardı. Yine de bu konuda tek kelime etmemiştir. Asla şikayet etmedi ya da sızlanmadı.

Katlandı. Kaç kişi bunu böyle bir zarafet ve asaletle yapabilir?

Kalplerinin her zerresini dolduran nefret olmadan mı?

Eşsiz ve nazik biriydi. Başka hiç kimse onun kalbini onun kadar kolay kazanamazdı.

Uzaklara bakarak, her bir derin ve acımasız izi yok etmenin ve bunları aldığı anlara dair şüphesiz taşıdığı anıları silmenin bir yolunu aradı.

Nezaketini ya da insanlığını çalmasına asla izin vermeyeceği anlar.

Şu anda bile, aralarındaki mesafeyi kapatıp adamın sırtındaki dalgalanan kaslara dokunmak, parmaklarını karnının çıkıntılı düzlemlerinde gezdirmek için cesaretle başka bir şey istemiyordu.

Vücudundaki her sinir arzuyla dans ediyor ve kanında, çağrısına boyun eğmesini talep eden ateşli bir zonklama çarpıyordu.

Onu terk etmeyi nasıl düşünebilirdi ki? Onun eşsiz mücevherini?

Ona ihtiyacı vardı ve bunu itiraf etmek ona acı verse de, onun gülümsemesine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onun dokunuşuna. Onunla kalmak ve birlikte geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendirmek neredeyse ruhunun bedelini ödemeye değer görünüyordu.

Ama o zaman daha da yüksek bir bedel getirecekti. Hayatının.

Ürperdi. Hayır, bu fiyat çok pahalıydı.

Hiçbir şey buna değmezdi. Asla bu kadar bencil olamazdı.

Yataktan kalkarak pencerenin yanındaki sandıktan onun için bir tunik çıkardı. Ellerini bir havluya sildi ve

Tuniği kızın elinden alırken yüz hatları yumuşadı. "Teşekkür ederim." Zengin sesi onu pişmanlıklara boğdu.

Wace yemeklerini değiştirmeyi bitirdiğinde Ariel ona gülümseyerek aklından geçenleri okuyamadığını umdu. Ya da gözlerindeki hüznü görmemesini.

Tuniğini omuz silkerek giydi ve kadın parmaklarını yumruk yaparak onu rahatlatmak için uzanmalarını engelledi.

Eğer onu terk ederse, bu kötü lanetten kurtulabilirdi. Ama eğer kadın kalır ve adam ölürse, o zaman Belial ve kocakarı kadar o da suçlu olacaktı.

Onun kadar acı çekmiş birine bunu asla yapamazdı.

Çok sevdiği birine.

Başka bir çözüm için çaresiz kalan Ariel onun yanağına dokundu ve avucuna sürtünen sert bıyıkların tadını çıkardı. Adam gözlerini kapattı ve Ariel onu varoluşlarının gerçekliğine inandırmak için yanıp tutuştu.

Belial'ın şeytani formunu ortaya çıkaracak bir yolu olmaması çok kötüydü. Valteri onun gerçekte neye benzediğini görebilseydi, o zaman onun ne olduğunu anlayabilirlerdi.

Sadece Valteri değil, Belial'ın piyonları da onun gerçek, iğrenç görünüşü karşısında dehşet içinde geri çekilecek ve ya onu terk edecek ya da onunla savaşıacaktı.

Ama güzel bir adam olarak, güzelliği onları kandırdı. Kararlılıklarını zayıflattı ve onu dinlediler. Onun türünün en kötü yanı da buydu. Başkalarını hilelerine karşı daha savunmasız hale getirmek için görünüşlerini kullanırlardı.

Bir kez içine çekildiklerinde, iblisin büyüünden kurtulmaları neredeyse imkânsızdı.

Birçoğu kandırıldığını kabul etmektense kendini öldürürdü. Zayıf fikirli olanlar kolay avdı. Ve kurtarılması çok zor.

Onları asla özgür bırakamazdı.

Thorn ve onun gibiler bazı başarılar elde ettiler ama her zaman değil.

Kandırılmak isteyenler her zaman kandırılacaktır.

On iki öğrencisini yanına çağırdıktan sonra, onlara kirli ruhlara karşı güç verdi; onları kovmalarını, her tür hastalığı iyileştirmelerini buyurdu. Hastaları iyileştirin, cüzamlıları temizleyin, ölüleri diriltin, şeytanları kovun. Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin. Keselerinizde ne altın, ne gümüş, ne pirinç, ne yolculuk için para, ne iki palto, ne ayakkabı, ne de değnek bulundurun. Çünkü emekçi ekmeğini hak eder. Hangi kente ya da kasabaya girerseniz girin, orada kimin değerli olduğunu araştırın ve oraya gidinceye dek orada kalın. Bir eve girdiğinizde onu selamlayın. Eğer ev size layıkça, esenlik dileyin, ama layık değilse, esenliğiniz size geri dönsün. Kim sizi kabul etmez, sözlerinizi dinlemezse, o evden ya da kentten çıkarken ayaklarınızın tozunu silkeleyin.

Herkes kurtarılamazdı. Kalbini kıran da buydu.

Ama Valteri'yi kurtarabilirdi. Ve kurtaracaktı da.

Ne pahasına olursa olsun.

Valteri ona bir sandalye uzattı. "Gelin leydim."

Ariel oturdu, o sandalyesini ayarlarken vücudunun yakınlığının tadını çıkardı. Onun sıcak, zengin kokusu başını istila etti ve derin derin içine çekti. En çok bunu özleyecekti. Bir de onu saran kollarının hissini.

Yutkunarak kendine bunun neden olması gerektiğini hatırlattı.

Valteri fincanlarını doldurdu, kadehini dilimlenmiş siperinin yanına koyarken parmakları Valteri'ninkilere sürtündü.

"Teşekkür ederim lordum," diye fısıldadı ama boğazındaki sıkışıklık kelimeleri acı verici bir şekilde söylemesine neden oldu.

Valteri yerine oturdu ve ilk defa kendine izin verdi için baktamamen at onun yüz. Bunun yerine . ve olağan

bakışlarında bir gerginlik, duygularını kendisinden koruyan bir bariyer fark etti.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve bıçağına uzandı. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Wace'in onlar için getirdiği kızarmış geyik etini dilimledi ve büyük bir kısmını kadının siperine koydu. Ona bakarak başını salladı. "Hayır, neden olsun ki?"

Sözlerinin altında yatan belli belirsiz alaycılık karşısında kaşları çatıldı. Bir an için hayal görüp görmediğini merak etti, ama adam hendek kazıcısını balık ve elmayla doldurmaya koyulduğunda, adamın tutuşunun sıkılığını, çenesinin gerginliğini gördü.

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

Bir kaşını kaldırarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerinin titremesine neden olan okunamaz bir bakışla onu inceledi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Bana öyle mi bakıyorsun? Alaycılığını güçlükle bastırdı, çünkü bunun onu hiç sevdirmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bunun yerine başını salladı ve tekrar yemeğine baktı. Bir terslik vardı ama Valteri bunu tartışmak istemediğini açıkça belli etti.

Sinirlenen Ariel titrek bir nefes aldı ve yemeğine konsantre oldu.

Yemeklerini garip bir sessizlik içinde yediler.

Valteri şarap kadehini defalarca devirdi, sadece kadehini yeniden doldurmak için. Adam kadehi yine ağzına kadar doldurup yemeğini görmezden gelince kaşlarını çattı.

Gözleri kızarmış olmasına rağmen sarhoş gibi davranmıyordu ama Tanrı biliyordu ki üç ya da dört normal adamı sarhoş etmeye yetecek kadar şarap içmişti.

Onun tuhaf ruh haline aldırış etmemek için elinden geleni yaparak yavaş yavaş yedi ama yemeğinin tadına pek bakmadı. Gerçekten de denediği her şeyin tadı baharatsız yulaf lapası gibiydi.

Sonunda kaşlarını çatarak ona baktı ve bir kez daha varlığını görmezden gelmesini diledi. "Söyle bana Ariel, benimle neden evlendin?"

Ne garip bir soru.

Yediği lokmayı yuttu ve adamın neden böyle bir şey sorduğunu düşündü.

Derin bir nefes alarak en iyi nasıl cevap vereceğini düşündü. Onun pişmanlık duymasından mı korkuyordu?

Öyle mi yaptı?

Kalbinde yatan tek pişmanlık, aralarındaki farklılıklardan kaynaklanıyordu.

Öyle değil mi?

Ve tereddüt etmeden cevabı zihnine girdi. "Ben istedim."

Yemeğini yuttu ve bir kadeh şarap daha içti. "Neden? Neden kendini nefret edilen bir yabancıya, senin türünden olmayan bir adama bağladın? Halkını fetheden birine?"

Adamın sözleri onu ürküttü. Bıçağını indirerek bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Sen asil bir adamsın Valteri. Vicdanının sesini dinliyorsun. Bu da seni benim türüm yapıyor."

Bir inkâr homurdandı. "Hangi vicdan bu? Senin erdemini alanla aynı mı?"

Sonra masaya doğru eğildi, bakışları sondaj yoğunluğuyla onu delip geçti. "Düşündüm de, o ilk gece senin erdemini almadım, değil mi?"

Onun bu iması karşısında kalbi durdu. Omurgasında bir önsezi ürpertisi belirdi ve bıçağını daha sıkı kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün senin hakkında çok düşündüm. Gözümden kaçan şeyler aklıma geldi ve sonunda sana ne diyeceğimi biliyorum."

Ariel onun sesindeki ciddiyet ve gözlerindeki boşluk karşısında gerildi. "Peki bu nedir lordum?"

"Cadı."

BÖLÜM 17

Ariel onun beklenmedik açıklaması karşısında şok geçirdi. "Bunu zaten araştırmıştık." Dikkatini tekrar kızarmış geyik etine ve Valteri'nin yakıcı bakışlarından uzaklaştırdı.

"Evet ve bana neden yalan söylediğini bilmek istiyorum."

Bıçağını bir kenara bırakan Ariel korku ve belirsizlik içinde yutkundu. Ne söyleyebilirdi ki?

"Sizin de defalarca söylediğiniz gibi, efendim, ben bir cadı değilim." Buna cevap vermedi.

Kalbi göğüs kemiğine çarptı ve bakışlarını onun araştıran gözlerinden kaçırdı; bu gözler ona kocasının kaderden tam olarak ne istediğini söylüyordu. Valteri ölümü çok fazla arzuluyordu ve Valteri'nin lanete karşı savaşılmaya çalışıp onu ele geçirmeye cesaret edeceğinden korkuyordu. Ve bu onun vahşi savaşçısının asla kazanamayacağı bir savaşı.

"Sen değil misin?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Konuşmalarının bu şekilde değişmesinden rahatsız olan ve daha zor sorulardan korkan Ariel masadan kalkmak için hamle yaptı ama Valteri onun kolunu yakaladı. Bileğini sıkıca kavrayan Valteri onu sandalyesine geri çekti.

"Lütfen cevap ver Ariel. Bana büyü mü yaptın?"

Gözlerindeki, dokunuşundaki sıcaklık ve ıstırap onu kavurdu. Onun acısı için yanıp tutuşuyor, laneti ortadan kaldıracak ve onu sonsuza dek güvende tutacak sözcükleri ya da büyüyü istiyordu.

Keşke bir yolu olsaydı...

"Sarhoşsun Valteri."

"Soruyu geçiştiriyorsun."

Dişlerini sıktı. "Yalan söylemedim lordum. Size büyü de yapmadım. Size defalarca doğruyu söylemeye çalıştım. İnkâr eden sizsiniz."

Ariel yumruklarını sıktı, içinden ıstırap akıyordu. Ona gerçekte ne olduğunu neden söylemişti ki? Bunun olacağını neden tahmin edememişti? Bu konuya hiç girmemeliydi.

Bunun yerine, ona deli olduğunu söyleyip öylece bırakmalıydı.

Yumuşak bir cereyan kollarını ürpertti. Az önceki sözlerini açıklamak için bir hikâye uydurmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Dürüstlüğe çok alışkın olduğu için hilekârlık konusunda çok az deneyimi vardı. Bu uzmanlık Belial ve onun gibilere aitti.

Birden aklına bir fikir geldi. Evet, Valteri'nin kendi mantığını ona karşı kullanacaktı. "Peki ya kardeşim, lordum? Eğer ben bir cadıysam, bu onu ne yapar?"

Bakışlarındaki güven sarsıldı, sonra gözleri alev alev parladı. "O bir iblis, değil mi?"

Oh, o inanırdı.

Şansına lanet olsun! Ve sarhoşken Belial gerçeğini görebildiği için ona da lanet olsun.

"Peki ya Thorn ve Shadow?"

"Bahse girerim iblisler de."

"Yani şimdi onlara inanıyor musun?"

"Neden olmasın? Bu da ne böyle? Şeytanlar. Melekler. Hadi tüm bu sersem tayfaya inanalım, olur mu?"

"Yatağa gitmen gerek Valteri."

Onu serbest bırakırken alay etti. "İhtiyacım olan şeyi uyku tamir edemez." Çenesinde bir tik başladı. "Bana gerçeği söyle, Ariel. Nedir onlar? İnsanlar mı, iblisler mi? Yoksa bana eziyet etmek için gönderilmiş başka bir pislik mi?"

Ariel dudağını çiğneyerek ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştı. Ona ne söylemeliydi?

Ona gerçeği söyle. Razi'inkine çok benzeyen sesle ırkildi, onun odada onlarla birlikte olmadığından emin değildi.

O sese güvenmeye cesaret edebilir mi?

Bu noktada, artık hangi tarafın yalan söylediğinden ya da onu kullandığından bile emin değildi.

"Eğer evet dersem? O zaman tepkiniz ne olurdu?"

Gözlerindeki ateş söndü. Sandalyesini masadan geriye iterek yavaşça ayağa kalktı. "Gerçeği istiyorum."

"Kabul eder misiniz?"

Adamın masa ile yatak arasındaki alanı adımlamasını izlerken boğazında bir düğüm oluştu.

"Ben insan değilim, değil mi?"

Bu soru onu tamamen hazırlıksız yakaladı. "Pardon?"

Ateşin yanında durdu ve ona öyle acı dolu ve çiğ bir bakış fırlattı ki, acıdan nefesi kesildi. "Vücudumdaki yara izleri savaştan değil. Bir başkasının kılıcından hiç zarar görmedim.

Ne zaman savaşsam... bir şey kutsal olmayan sahip olduğu Ben. Yapma. düşünmek o Ben farkında olmadan."

Gözlerinde tuhaf, uzak bir bakış belirdi. "Bana cehennem doğumlu ya da cehennemlik olduğumu söyleyen piç keşişlere asla inanmak istemedim ama her savaşta nasıl olup da hiç yaralanmadığımı merak etmek zorunda kaldım. Diğerleri etrafımda düşüyor ve ben ölmek isterken bana hiç zarar gelmiyor."

Acı bakışlarını doldurdu. "Bana hiç mantıklı gelmedi. Keşişlerin kırbaçlarıyla beni nasıl bu kadar kolay yaralayabildiklerini. Ama çelikten yapılmış hiçbir ölümlü silah etimi delemeydi."

Fısıltılı ses tonundaki acı ıstırapla kalbi burkuldu. "Valteri, düşündüğün gibi değil."

"Öyle değil mi? Bütün bunları başka nasıl açıklayabilirsin?" "Sen bir iblis değilsin."

"O zaman ben neyim?"

Ona doğru gitti ve elini kendi elinin içine aldı. "Sen bir iblis değilsin. Belial ile aynı değilsin."

Ona kaşlarını çatı.

"O kırbaçlar sana zarar verebilir çünkü onlar silah değildir. Sen bir tanrıdan doğdun... ve silah olarak kabul edilmeyen şeylerden zarar görebilirsin ama hiçbiri tarafından öldürülemezsin. Sadece bir tanrı tarafından dövülmüş, tanrıların salonlarında yapılmış bir silah hayatınıza son verebilir."

Onun açıklamasına güldü. "Buna inandığım için beni deli mi sanıyorsun?"

"Bunu başka nasıl açıklayabilirsin? Ya da herkesten daha hızlı iyileşmeni? Atın seni ezdiğinde bu yüzden ölmedin... seni nasıl yaralayabildi. Belial'a gelince, o bir iblis ve ikimizin de ruhunu almak için burada. Eğer iblis doğumlu olsaydın, bunu yapmasına gerek kalmazdı. Ruhun zaten efendisine ait olurdu."

Valteri ilk kez onu dinledi. "Peki sen neden buradasın?"

"Biri öldüğünde, geride bıraktığı pek çok şey vardır. birçok nedenden dolayı ruhlarını istiyorlar. Benim yaptığımı yapan pek çok kişi var - savaşçıların ruhlarına eskortluk yapıyorlar. Her ruhun bu alemden diğerine geçerken korunmasını sağlamaya çalışıyoruz. Ne yazık ki, her zaman başarılı olamıyoruz. Ne zaman bir ruh yolculuk sırasında kaybolursa, bu evren için bir darbe olur, çünkü o ruhun ışığı sonsuza dek söner. Bizim görevimiz bu ışıkları elimizden geldiğince korumaktır."

Kapıyı işaret etti. "Savaşta ölen genç bir adamın ruhu için geldiğimde, annesi onun kaderini kabullenemedi. Beni kendi dünyamdan koparıp bu dünyaya getirecek güçler için kendi ruhunu takas etti ve yapmam emredilen şeyi yaptığım için beni cezalandırmak üzere buraya hapsetti."

Bu kez haberi daha önce olduğundan çok daha iyi karşıladı. Tabii ki sarhoş olmasının ve muhtemelen her şeyi unutacak olmasının da etkisi vardı.

"Korktuğun kocakarı mı?"

Başını salladı. "Belial beni ilk lanetlediğinde buradaydı. Bu onun için hasta bir oyun."

Ariel yutkundu. "Lucifer korkulması gereken biri olsa da, evrende ondan çok daha kötü şeyler var. Belial, Kadar ya da Noir adında bir karanlık lorda hizmet eder. O, uzun zaman önce yaptığı gibi dünyaya hükmetmek isteyen eski bir tanrı."

Valteri, onun inkâr etmek istediği şeyleri açıklarken sessizce dinledi.

Ama nasıl yapabildi?

Söylediği gibi, tüm yetişkinliğini savaşa balıklama daldığı ve hiç zarar görmediği gerçeğine şaşırarak geçirmişti. Zarar görmesi gereken zamanlarda bile. Her nasılsa, ne zaman karşı koyacağını ve saldıracığını hep biliyordu.

Onun hediyeleri kutsal değildi.

Kılıçlar onu sıyırdığında bile iz bırakmamıştı.

Keşişlerin onu doğuştan lanetlediğini söylediği Tanrı'yı bu yüzden reddetmişti. Çünkü kendini kötü hissetmiyordu. Elinde olmayan bir şey yüzünden lanetlenmek isteyeceği son şeydi.

Ancak kadının sözleri ona hayatında ilk kez "yeteneklerinin" başka bir açıklaması olabileceğine dair umut verdi.

Doğuştan gelen kusuru için.

"Bu Kadar seni neden istiyor?"

"Uzun zaman önce yapılan bir savaş yüzünden. Primus Bellum. Aydınlık ve karanlık tanrıları kan davaları yüzünden bu dünyayı parçaladılar. Belial ve Gölge o savaşın gazileridir. Tıpkı benim babam ve senin baban gibi."

Onun sözleri karşısında nefesi kesildi.

"Bu doğru. O zamanlar ben doğmamıştım ama onlar doğmuştu. Benim türümden diğerleri, Arelim, Kalosum için, ışık ordusu için savaştı. Ne zaman bizden birini ele geçirip karanlığa döndürerek bir Irin haline getirirler, buna zafer diyorlar. Benim durumumda, çünkü benim

Babam Naşâru'dan biri, Arelim'in lideri, beni ele geçirebilirlerse bunu daha büyük bir zafer olarak görüyorlar."

İronik bir şekilde, bu çok şeyi açıklıyordu.

Kırılgan elini Valteri'nin koluna koydu. "Sen Valteri, bir iblisin oğlu değilsin. Sen çok daha güçlü birinin oğlusun. Baban Kadar ve ordusuna karşı savaştı. O Kalosum'un bir parçasıydı. Onların kilit üyelerinden biriydi. Gözlerin bir deformasyon değil. Seni Jaden'in oğlu olarak işaretliyorlar. O son derece güçlü ve eğer Kadar sana elini sürerse... neler yapabileceğini kimse bilemez."

Kaşlarını çatarak kızın mavi gözlerine baktı, deli olması için dua etti, ama sadece berraklık ona bakıyordu.

"Sen ve Thorn azılı düşmanlar olmalısınız. Onun babası ve seninki ölümcül rakipler. Ama o Kadar'a sırtını döndü ve yüzyıllardır bizim tarafımızda yer alıyor. Sende kötü bir şey yok. Sadece sana nasıl davranıldığını biliyorum."

Kendini onun kollarına bıraktı ve ona sarıldı. "Ve işte hepsinden acı bir ironi. Thorn sevgili bir evlat olarak yetiştirildi, oysa kaderi babasına hizmet etmek ve bu dünyayı parçalamaktı. Onur ve iyilik için kılıç olmak üzere doğan sana, koruduğun kişilerin sadece en kötüsü gösterildi. Bunun için sonsuza dek üzgünüm."

Acı hatıralar içinden geçerken ona sıkıca sarıldı. Canını en çok acıtan şey, tüm hayatı boyunca tek bir iyi anısının bile olmamasıydı.

Bir tane bile yok.

Hayatı yalnızlık ve ıstıraptan başka bir şeyle geçmemişti. Her gün, son günü olması için en derin arzuyla doluydu.

Şimdi...

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Bunların hiçbirisi hakkında. "Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Onun kollarında güldü. "Bazı şeylere inanmak zorundasınız."

Diğerlerinden daha çok hor gördüğü bu kelimeyle alay etti. "Tek bildiği ihanet olan bir adamdan inanç istiyorsun. Bu imkânsız."

"Bu alemde seninle birlikte olmam imkansız olmalı. Yine de buradayız."

Evet.

Gözlerini kapatarak hikâyesinde bir boşluk aramaya devam etti. Sebebine karşı çıkmak için kullanabileceği bir şey. Ama ne yazık ki her şey çok mantıklıydı.

"Belial'ın sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Ariel."

Ona bakmak için arkasına yaslandı. "Korkman gereken kişi ben değilim. Benden başka hiçbir şeye inanmıyorsan Valteri, buna inan. Onların eline düşersen, geçmişte çektiğin tüm acılar, gelecek olanların yanında bir rüya gibi kalacak. Sana aklının alamayacağı şeyler yapacaklar. Ve siz bile onlarla savaşılamayacaksınız. Ama bundan da öte, güçlerinizi ve kuvvetinizi bu dünyaya zarar vermek için kullanacaklar ve buna ikimiz de izin veremeyiz."

"Benim güçlerim yok."

Tuniğinin bağcıklarını nazikçe açarak göğsünde damgalandığı eski bir yara izini gösterdi. Birçok kez dokunduğu bir yara iziydi bu ve artık hafızası yerine geldiğine göre ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Ona neden ve nasıl verildiğini.

Tek soru, onu kimin ve ne zaman damgaladığıydı. "Hayır, aşkım. Güçlerin bu mühre bağlıydı. Ama bir
Bir gün... bir şey onların kilidini açacak. O gün geldiğinde Tanrı hepimize yardım etsin."

BÖLÜM 18

Valteri inkâr edercesine başını salladı. "Bu bir mühür değil." Ariel acı bir kahkaha attı. "Evet, aşkım. Öyle."

Ona bakarken sendeleyerek geri çekildi.

"Sana ne zaman verildiğini hatırlıyor musun?"

Hatırlamaya çalışırken başını salladı. "Hayır. Her zaman oradaydı." Kadının söyledikleri karşısında başı döndü. "Bu ikizimin benim güçlerimi paylaştığı anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"O zaman nasıl öldü?"

"Bilemiyorum. Bağlama büyüsunün sen doğmadan önce ya da bu dünyaya geldiğinde yapılmış olması ve bunun onu öldürmüş olması mümkün."

Valteri, kadının anlattığı hikâyeyi anlamaya çalışırken yerine oturdu.

Eğer buna inanmaya cesaret edebilirse.

Bahsettiği şeyler... Doğal değillerdi.

Yine de anlamlıydılar.

Elini saçlarının arasında gezdirerek kadının ifşaatıyla uğraştı.

"İyi misin?" "Hava almam lazım."

Ariel Valteri'nin odadan çıkışını izledi. Onun peşinden gitmeye başladı ama içtiği onca içkiye rağmen ayakları üzerinde oldukça dengeli görünüyordu.

O iyi olacak.
Ayrıca, bitirmesi gereken hazırlıkları vardı.
Bunu yapmak zorundasın.
Gittikçe daha fazla, zamanın onlar için tükenmekte olduğunu hissediyordu.

★ ★ ★

Saatler sonra Ariel koridorda sessizce ilerleyerek herkesin uyuduğundan emin oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı, göğsünde titreyen her nefesin yakınlarda uyuyan birini uyandırmasından korkuyordu.

Bu Valteri'yi kurtarmak için tek şansıydı. Kalbi onun için ne kadar acıyor olursa olsun, onu geride bırakmalıydı. Onun yanında kalmayı ne kadar arzulamış olursa olsun.

Eğer kalırsa, ölecekti.

Bir adam uykusunda konuştu.

Ariel dondu kaldı, kalbi kulaklarında çınlıyordu. Yan döndü ve sürekli horlamaya başladı. Sessizce rahat bir nefes alarak kapıya doğru yürüdü.

Valteri'nin ona söylediklerini düşünmek için ayrıldıktan sonra uyumak için odalarını aramasını ne kadar isterdi. Ama saatlerce bekledikten sonra, onun geri döneceğinden umudu kesmişti.

Ariel'in şu anda yapabileceği tek şey ahırda uyumuyor olması için dua etmektir.

Koridorun kapısını iterek açtı, küçük bir gıcırta yankılandığında irkildi, endişeli kulaklarına gök gürültüsünden daha yüksek gelen bir gıcırta. Yakındaki bir kadın uykusunda konuşuyordu ama kimse onu sorgulayacak kadar uyanmamıştı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak kendini kapıdan dışarı attı ve ardından kapıyı sıkıca kapattı.

Dondurucu rüzgârlar yanaklarına çarparak daha birkaç adım atmadan onları uyuşturdu. Erken yağın hafif bir kar yüzüne ve saçlarına çarptı. Ariel kürk astarlı pelerinini daha da sıkarak soğuşu vücudundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Şansları yaver giderse kar izlerini kapatacak ve Valteri onu asla bulamayacaktı.

Göğsünün içinde bir acı kabardı ama bunu düşünmemek için kendini zorladı. Bunu yapmak zorundaydı.

İkisinin de iyiliği için.

Ahıra girdi, sonra durakladı.

Şansına lanet olsun! Valteri ilk ahırın hemen içinde yatıyordu. Bir at kapıp gitmesini söyleyen hislerine rağmen ona yaklaştı.

Tahtadaki bir çatlaktan bir el feneri parlayarak yakışıklı yüzünü aydınlattı.

Artık onun kim olduğunu bildiğine göre, babasına ne kadar çok benzediğini de görmüştü. Neredeyse aynıydılar. Aynı kaş açısı. Aynı mükemmel yontulmuş yüz hatları.

Tek fark Jaden'in siyah saçlı olması ve Valteri'ninkinden bile daha kalın bir hoşgörüsüzlük aurasına sahip olmasıydı.

Bunun dışında, ikiz sayılabilirler.

Ama onun kalbini sızlatan şey, uyurken ne kadar savunmasız, ne kadar sevimli göründüğüydü.

Vücudu onun için, onun etine son bir kez dokunabilmek için yanıp tutuşuyordu ama bu asla olamayacaktı.

Gözlerini kapatarak onun öpücüğünün tadını çıkardı.

Keşke onunla kalabilseydi, normal bir ölümlü kadın gibi onun karısı olabilseydi, kendi ruhunun bedelini memnuniyetle öderdi.

Ama lanetin ihanetini gösterip onu sonsuza dek lanetlemesine ne kadar vardı?

Bir gün mü? Bir hafta mı?

Onun yanında geçirdiği her an, onun hayatını tehlikeye atıyordu.

Ruh.

Onun sonsuzluğu.

Ve tüm dünyanın kaderi.

Ben asla bu kadar bencil olamam.

Noir ona Azmodea'da acımasızca işkence edecekti. Bu dünyaya giden bariyeri aşmak için onu kullanacak.

Onları durdurmak zorundayım.

Bu düşünceyi kalbinde tutarak ayaklarını ondan uzaklaştırdı ve bir at almak için harekete geçti. Son ahıra yaklaştığında nazik bir kısırak ona seslendi.

"Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadı. Kahverengi kısırak nazik gözlerle ona baktı.

Ariel dizgine uzanmadan önce gülümsedi. "Bana yardım etmen gerekecek," diye fısıldadı en alçak tonda, Wace ve damadın yaptığı gibi dizgini hayvanın dişlerine doğru tutarak. "Bunun nasıl yapılması gerektiğinden emin değilim."

Kısırak onu ağzına aldı.

Ariel onu anladığı için minnettar bir ifadeyle kısırağın burnunu okşadı ve deri kayışları kısırağın başının etrafındaki doğru yerlerine yerleştirdi.

İç geçirerek eyerlere baktı ama vazgeçti. Birini kaldırabileceğinden şüpheliydi ve kaldırabilse bile nasıl bağlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendisini ya da atı yaralama riskine girmeye ya da Valteri'yi bununla uyandırmaya gerek yoktu.

Bunun yerine, tahta direktten bir battaniye aldı, kısırağın sırtına örttü ve hayvanı soğuk, ıssız geceye doğru götürdü.

Valteri'ye dönüp bakmak için can atsa da, bunu denemekten daha iyisini biliyordu. Ona doğru tek bir bakış, onu terk etme isteğini pekâlâ yok edebilirdi.

Ata binerek onu dörtnala koşturdu.

Ariel nöbetçilerin onu kapıda durdurmasını bekliyordu ama onun yerine el sallayarak geçmesini sağladılar.

İnsanları içeride tutmaktan çok dışarıda tutmakla ilgileniyorlardı.

Bunun için minnettar, kısırağın hızını yavaşlatmadan önce fersahlarca at sürdü. At homurdandı ve sanki yabancı bir kokudan ürkmüş gibi aniden sıçradı. Onu yatıştırmak için

Ariel atını bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

İblis kokusu kafasını doldurdu ve öğürmemek için mücadele etti. "Git buradan!"

Belial güldü, sonra onun önünde cisimlendi. "Neden seni dinleyeyim ki?"

"Çünkü burada olmak için çok zayıfsın." "Öyle miyim?"

Adamın artık daha güçlü olduğunu fark ettiğinde, bu onu ürpertti.

Nasıl?

Belial atın yanına yaklaştı ama güçleri yenilendiği için hayvan ondan aldığı kokudan ürkererek geri çekildi.

Ona hınzırca gülümsedi. "Peki Valteri'ye ne söyledin?"

"Kızgın olduğumu." Yalan söylemeye inanmasa da Bu piç kurusuna gerçeği söylemekten daha iyisini biliyordu. "Sana inandı mı?"

Hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti, özellikle de yalan söylediği için. "Tabii ki yaptı."

"Evet, ama o diğerleri gibi değil. Öyle mi? Onu kandırmak o kadar kolay değil."

Thorn'un kılıklı ayak parmaklarından biliyordu. Her şeyiyle bunu hissedebiliyordu.

Ama yapmamış olma ihtimaline karşı, yüzsüzlük etmeye karar verdi. "Haklısın. Tanrısını inkâr ediyor. Bu nedenle bizim ne olduğumuza inanamaz. Bunu yapmak onu kabul edemeyeceği bir tanrıya inanmaya zorlar. Çünkü tanrısının yaşadığını kabul ederse, bu tanrısının onu terk ettiği ve Valteri'yi acı çekmeye bıraktığı anlamına gelir. Bunu asla kabul etmeyeceğini ya da buna inanmayacağını sen de biliyorsun."

Belial güldü. "Evet ve Noir için ikinizin de ruhuna ihtiyacım var. Bu yüzden gitmenize izin veremem! Sen onun kurtuluşu için benim anahtarımsın."

Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz kısarak kaçtı.

Ariel dizginleri sıkıca tutarak dehşete kapılmış bineğiyle mücadele etti. Başını eğerek dua etti.

Uzuvlar ve çalılar saçlarını, vücudunu parçaladı, acıdan zonklayana kadar onu dövdü.

Orman hayvanları ezilmeden önce yollarından dağıldılar. Karanlıkta yollarına devam ettiler ve Ariel önlerinde ne gibi engeller olduğunu görmeye çalıştı ama kısarak hiçbir şey görmesini engelleyen bir hızla koşmaya devam etti.

Tutuşunu sıkılaştırdı.

Birdenbire, şeytan dişleri hırıldayan büyük bir gölge belirdi.

Kısarak çığlık attı ve şaha kalktı.

Ariel kısrağın sırtından düştü ve karların üzerine düştü. Her şey kararmadan önce şiddetli bir acı başını doldurdu.

★ ★ ★

Sert eller Valteri'yi sarsarak uyandırdı. Lanet okuyarak ve yaverinin asla bu kadar aptal olamayacağını bilerek suçlunun boğazına uzandı, birinin onu bu şekilde uyandırmasına öfkelenildi.

"Bırakın beni!" Belial hırladı.

Şeytani gök gürültüsünün sesi karşısında yaşadığı beklenmedik şokun etkisiyle Valteri kendini bıraktı. Daha önce Ariel'in sözlerinden şüphe etmişti ama bu son şüphesini de ortadan kaldırmıştı.

O cehennemî sesi hiçbir insan çıkaramazdı.

Artık neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak biliyordu. "Neden buradasın?"

"Ariel gitti."

Valteri hemen Belial'ın ihanetinden şüphelendiği için öfkesi şiddetli bir şüphe dalgası altında buharlaştı. "Ne demek gitti?"

Belial'ın yüzü masumiyet timsaliydi ama o daha iyisini biliyordu. Sadece kötü bir şey Ariel'in kalelerinin güvenliğini terk etmesine neden olabilirdi.

İblisin bu işte bir parmağı olduğundan hiç şüphesi yoktu ve eğer kız Belial yüzünden zarar gördüyse, o zaman iblis gerçek cehennemın ne olduğunu öğrenecekti.

"Kız kardeşimi kontrol etmeye gittim," dedi Belial masumca, Valteri'nin yanında küçük bir fener yakarak.

Valteri ani parlamaya karşı gözlerini siper etti.

Belial onu bir çiviye astı ve Valteri'ye posta zırhını uzattı. "En son delirdiğinden beri onun için endişeleniyorum. Hâlâ kendini öteki dünyadan bir yaratık olarak görüp görmediğini anlamak istedim ama odasına girdiğimde gitmişti."

Saçmalık.

Valteri omuz silkerken endişe ve öfke içini parçaladı. Nereye gitmiş olabilirdi ve neden?

Daha da kötüsü, bu piç kurusu ondan intikam almak için ona bir şey yapmış mıydı?

Ariel dün gece ona ne söylemişti? Kendini öldürmesi mi gerekiyordu?

Belial'ın planı bu muydu? Ona zarar vermek mi? Ve **b u n u** yaparken de onun çok zayıf olduğunu ve karşılık olarak kendisine zarar vereceğini mi düşünecekti?

Hayır. Cinayete meyilliydi, intihara değil.

Ayağa fırlayan Valteri ahıra göz gezdirdi. Atlar biraz tedirgin olsa da, kayıp olanı bulmakta pek zorlanmadı.

"Kahretsin!" diye hırladı. Ariel gerçekten de koridorun güvenliğinden tek başına mı ayrılmıştı?

Neden böyle aptalca bir şey yapsın ki?

Çünkü sen onun uğraşamayacağı kadar iğrençsin. Valteri aklından hiç çıkmayan istemsiz şüpheler karşısında irkildi.

Ama kendi aptallığını çabucak bastırdı. Onun bu yönünü görmüyordu. Onu bu yüzden seviyordu.

Aşk...

Bu tek kelime onun irkilmesine neden oldu. Zayıflığı için kalbine lanet olsun. İhanet için.

Yapabilseydi, göğsünden çıkarıp kendisi saplardı.

Ona sadece acı verebilecek birini önemsemesine nasıl cüret edebilirdi? Bunu soluduğu hava kadar kesin olarak biliyordu.

İnsanlar hain ve sadakatsizdi. Komplo kurarlar ve entrikalar ç e v i r i l e r d i . Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Yine de her şeye rağmen onu seviyordu ve bunun için lanetlenecekti.

Ben doğmuş en büyük aptalım.

Ama bundan da öte, o Ariel'in aptalıydı.

"Onu bulmalıyız!" Belial ısrar etti.

Valteri iblisin karşısında dudağını büktü ve onu ahırın duvarından aşağı atmak istedi. Peşinde o piç kurusu varken onu takip etmeye cesaret edemedi. Önce ondan kurtulması gerekiyordu.

"Dediğiniz gibi, kendi isteğiyle ayrıldıysa onu neden arayalım?"

Belial'ın çenesi gevşedi. "Ama ya akli yine onu terk ettiyse? Şu anda bile o fırtınanın içinde ölüme yakın yatıyor olabilir."

Şimdi ağzı açık kalma sırası ondaydı. "Fırtına, ne fırtınası?" Belial ahırın kapısını açtı.

Aman Tanrım! Valteri, dışarıdaki havanın bembeyaz bir duvar gibi görünmesine neden olacak kadar yoğun bir şekilde yağan kar taneleri karşısında yutkundu. Uğuldayan rüzgârlar büyük kar tanelerini acımasız bir dansa sürüklüyordu, ta ki önünü ancak on santim görebilene kadar.

Tanrı ve onun tüm azizleri adına ne düşünüyordu?

Ariel böyle bir fırtınada asla hayatta kalamazdı. Bu dünyaya ya da onun acımasızlığına alışık değildi. Onu bulmak zorundaydı.

Onlar yapmadan önce.

Ya da ölmeden önce.

BÖLÜM 19

Valteri atını eyerlerken, Belial yiyecek ve erzak topladı. "Ben diğerlerini uyandırayım."

"Seni bekleyeceğim," diye yalan söyledi serseme. "Wace ve kardeşlerini getir. Ben atlarını eyerlerken benimle burada buluşsunlar."

Belial başını sallayarak onu terk etti.

Valteri, Belial fırtınanın içinde kaybolana ve birkaç dakikalığına gözden kaybolana kadar bekledi.

Belial'ın kendisini kar fırtınasında göremeyeceğinden emin olduktan sonra atına bindi, kendini ve kılıcını ayarlarken eyeri hafifçe eğildi.

"Biliyorum evlat." Eski dostundan bunu istediği için kendini suçlu hissederek atının yelesini okşadı. "Sen ve ben daha kötülerini atlattık ve bunu benim için yapmana ihtiyacım var. Söz veriyorum, önemli olmasaydı seni oraya götürmezdim."

Atı sanki hâlâ kızgınmış gibi homurdandı ve pençelerini salladı.

Onu suçladığından değil.

Pelerinini başının üzerine çekerek Belial'dan ya da başka birinden iz olmadığından emin olmak için kaleye baktı.

"Buna sebep olmasan iyi edersin, iblis." Çünkü onu tehlikeye attıysa ve bu yüzden zarar gördüyse, ödeyecek gerçek bir cehennem olacaktı.

Valteri onun sinsi formunu parçalara ayıracaktı. Onu bulduğunda hanımının sapasağlam olması en iyisiydi.

Atını tekmeleyerek koşturdu ve bailey'i geçip kapıdan ıktı.

Lanet olsun, soğuk ve berbat bir geceydi. Valteri, Ganille'e zarar vermesin diye atının yürüyüşünü yavaşlatmak zorunda bırakan havaya iki kez lanet okudu. Ganille'in toynakları donmuş toprakta kayarken ikisinin de düşeceğinden korkuyordu ve istediğı son şey tanıdığı tek gerçek arkadaşının yaralanması riskini almaktı.

"Her şey yolunda," diye atına güvence verdi. "Acele etme. Dikkatli ol."

Buzdan daha da kötüsü, dönen pullar görüşünü engellemeye devam ediyordu.

Soğuktan yanakları yanan Valteri öfkeyle dişlerini sıktı.

Ariel bu işte ne kadar ileri gitmiş olabilir? Ne zaman başlamıştı?

Kar çok yoğun olduğu için izleri birkaç dakika içinde kaybolurdu.

"Seni nasıl bulabilirim?"

Güçlerin var....

Ariel'in o geceki sesi ona fısıldadı. İçgüdüsel olarak elini damgalandığı yara izine götürdü.

Bunu hatırlayamasa da, saçının altında saklı olan damgayı hatırlıyordu. Şimdi bile, yaşlı keşişin ona anlamadığı Latince kelimeleri hırıldayarak söylerkenki çarpık, nefret dolu yüz ifadesini görebiliyordu.

"Bırakın Aziz Benedict bu iblisin güçlerini bağlasın! Onları içinde tut ki başkasına zarar veremesin!" Ardından başka kelimeler geldi, ama bunlar ona Latince gibi gelmemiştir. Başka bir dildenmiş gibi görünüyorlardı.

Ama kafatasındaki damganın acısı Valteri'nin hiçbir şeyi anlayamamasına neden olmuştu.

Sadece kulaklarında çınlayan kahkaha sesi acısını ve yanan etinin kokusunu bastırmıştı.

Kendisine bu şekilde saldırmalarına neden olacak ne yaptığını şimdi hatırlayamıyordu bile. Neden onu sunağa sürükleme ve ona saldırma ihtiyacı hissettiklerini.

Elbette, o zamanlar bu saldırılar o kadar sıradandı ki, hafızasında hep birlikte yer etmişlerdi. Kocaman bir kabus.

Sözde güçlerinin bağlandığı an da benzer bir an mıydı?

Gökyüzüne baktı ve gözyaşları kirpiklerinde donarken gözlerini kırıştırdı. Kaybolmuş ve sahip olduğu tek iyi şeyi kaybetme korkusuyla daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Valteri dua etti. "Eğer bu doğruysa... lütfen Tanrım, onu bulmam için gereken şeyi bana ver. Lütfen, bu yüzden ölmesine izin verme." Korkusundan boğuldu. "Benim yüzümden. Haksız yere alınan şeyi almama izin ver."

Ganille yer değiştirdi.

Ve hiçbir şey değişmedi.

Fırtına uğuldamaya devam ediyordu ve ne yöne gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatta hangi yoldan geldiğinden bile emin değildi.

İkisi de burada açıkta kalmaktan öleceklerdi.

Çok az insan böyle bir geceyi atlatabilecek kadar hayatta kalma becerisine sahipti.

Ariel'in soğuk onu ele geçirmeden önce bir sığınak bulmayı düşüneceğinden bile şüpheliydi.

Zihnindeki görüntüleri gördükçe kalbi paramparça oldu. Ariel çocuklarla gülüyordu. Gözlerinin derinliklerinde parlayan arzuyla ona uzanışını.

Dudaklarının onunkiler üzerindeki tatlı tadı. Elleri onun çıplak vücudunda özgürce dolaşıyordu.

Başka hiçbir kadın onu istememişti.

Hiç kimse. Nokta. Ona hiç nazik bir elle dokunmamıştı.
Kendi annesi bile.

Ve gerçek şu ki, Valteri artık Ariel'siz bir hayat düşünemiyordu. Doğduğundan beri bildiği o boş yalnızlığa geri dönmeyi.

Onu kaybetmek bir uzvunu kaybetmek gibi olurdu.

Hayır, göğsünün içinde atan kalbini kaybetmek gibi bir şey olurdu bu.

"Lütfen, bana yardım et," diye fısıldadı. Bu da bir erkek olarak hiç yapmadığı bir şeydi.

Çocukken yardım istemeyi bırakmıştı, çünkü yalvarışları ona merhamet etmeyen işkencecilerinin kulaklarını sağır etmişti.

Kimsenin umurunda değildi.

Dünya acımasız ve merhametsizdi.

Sen kimse için bir hiçsin.

Piç doğmuş. Kendi ailen sana sahip çıkmadı.

Sadece Ariel'in umurundaydı. Sadece o değersiz bir bok parçasından başka bir şey görmemişti.

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Birdenbire vücuduna yabancı bir sıcaklık yayıldı. Daha önce hiç hissetmediği türden bir sıcaklık. Bağırsaklarının ortasından başlayıp dışarıya, el ve ayak parmaklarına doğru yayıldı.

Başını geriye atıp gözlerini kapatarak savaş çılgınlığını attı. Nefesi kalın bir bulut halinde başının etrafında dalgalanıyordu.

Nefesi kesilmişti, kendini çok tuhaf hissediyordu. Eyerde doğruldu ve gözlerini tekrar açtığında görebiliyordu.

Önceki gibi değil. Bu farklıydı.

Hâlâ kar fırtınasını görüyordu ama onun içini de görebiliyordu.

Sanki güneşli bir günmüş gibi net.

Artık soğuğu hissetmiyordu. Savaşta böyle hissediyordu. Her şeyin farkında olduğu o dingin sükûnet.

ve hiçbir şey. Evreni duyduğu ama yine de kendi bedeniyle bağlantısının kesildiği yer.

Valteri ilk kez böyle hissettiği zamanı asla unutmuyacaktı. Şövalye olduktan kısa bir süre sonra, lordu onu savaşa atmıştı.

"Onurunla öl, seni piç! Kaçmasan iyi edersin!"

Neden yapsın ki? Onu evinde karşılayacak kimse yoktu. Bu yüzden Valteri kalkanının deri kayışlarını ve kılıcının kabzasını kavradı. Efendisi onu bir ata layık görmediği için ata bile binmemişti.

Düşmana doğru koşar, birinin içinden geçireceği mızrağın ucunda huzur bulmayı umardı.

Bunun yerine, savaşırken her şeyin onun için geldiğini görmüşü. Her oku. Her kılıcı.

Vücudu ustaca ve düşünmeden, kendi isteğiyle hareket etmişti. Daha yüksek bir gücün kuklası olmuştu. Zihni tamamen kapanmıştı ve sanki başka bir şey onu kontrol ediyordu.

Tekrar farkına vardığında savaş bitmişti.

Öldürülenlerin arasında duruyordu, kanlar içindeydi ama hiç zarar görmemişti.

Ancak o zaman zırhının ağırlığını hissetmiş ya da ölenlerin iniltilerini duymuştu. Kendi susuzluğunu hissetmiş ya da savaşın pis kokularını koklamıştı.

Onu aynı anda hem bir canavar hem de bir kahraman olarak selamladılar. Ve kimse onu dost olarak istemese de, kesinlikle düşman olarak da istemiyorlardı.

O insanlık dışı güç ve duyusal kopukluk şimdi hissettiği şeydi.

Ganille'i ileri doğru iterek ürkek atına karda rehberlik etti. Bir şekilde yolun nerede olduğunu biliyordu. Çok net görüyordu.

İçgüdüsel olarak nereye gideceğini biliyordu ve çok geçmeden dizginleri bir ata bağlı küçük kahverengi bir doru at buldu.

Yolun kenarındaki çalılıkların arasında. ılık attı ve ipleri çekiştirdi.

Soğuk rüzgârlar etini ısıırıyordu ve attan inerken eklemleri ata binmekten kaskatı kesilmişti.

"Sakin ol," diye nefes aldı ve paniklemiş ata dikkatle yaklaştı.

Kısrağı daha fazla telaşlandırmamak için yavaşça hareket ederek, sakinleşene kadar hafifçe yan tarafını okşadı. Sonra dizginlerini tuttu ve çözdü. Eldivenli elini kısrağın böğrüne sürdüğünde etinde çizikler vardı, oradan ve çıplak sırtından sızan kanı fark etti.

Ne oldu böyle?

Kısrağı sırtından indirdiğinde, yerde ejderhasının işlendiğı nemli kırmızı bir eyer örtüsü gördü.

Bu kesinlikle onun ahırındandı. Atı karıştırmamıştı.

"Ariel!" diye seslendi, onun yakınlarda bir yerde olduğunu umuyordu.

ağrısına sadece uğuldayan rüzgârlar cevap verdi. Şüphesiz, sesi onlar için kaybolmuştu.

Kısrağın dizginlerini destiyere bağlayan Valteri, yaya olarak bölgeyi aradı ve karısını ağırđı, kalbi boğuk, ağırlı boğazına acı içinde saplanmıştı.

Nerede olabilirdi? At, battaniyeye yaptığı gibi onu da fırlatıp ezmiş miydi?

Kendi atı tarafından ezilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Ariel böyle bir saldırıdan sağ çıkabilir miydi? Onun aksine, küçük ve elimsizdi. Vahşileşmeye alışık değildi.

Valteri onun iyi olduğunu umarak gözlerini kapattı. Onun başka türlü olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Sonra garip bir çekim hissetti. İçindeki bir şey nereye gideceğini biliyordu.

Onu dinleyerek doğruca büyük bir ağaca yöneldi. Hayal meyal, ağacın önünde yatan küçük bir yumru gördü.

Hızla ileri atıldı ve onu orada bulmak için diz çöktü. "Ariel?" diye soluk soluğa bağırdı ve onu yanına, kollarının arasına çekti.

Yüzü hayalet gibi bembeyazdı ve sağ yanağında büyük bir çürük şişmişti.

Dehşet onu tüketti. Çok sessiz yatıyordu. Vücudu çok soğuktu.

"Leydim?" Sesi korku ve paniğin ağırlığıyla titrerken, solgun saç tellerini yanağından nazikçe çekti. "Lütfen Ariel, konuş benimle!"

Gözleri irkilerek açıldı ve şaşkın bakışları giderek keskinleşti. "Valteri?"

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. Kalbi şükranla çarparak onu kollarına aldı ve yanağını onun yanağına bastırabilmek için göğsüne yaklaştırdı. "Konuşma. Bize bir sığınak bulmalıyım."

Başını sallayarak, ince biçimli kolunu adamın omuzlarına doladı ve başını adamın boynuna yasladı. Dondurucu sıcaklığa rağmen arzu ve şefkat, keskin dalgalarıyla onu neredeyse sakat bırakarak içinden geçti.

Hayır, nefes ciğerlerini doldurduğu sürece onun kendisini terk etmesine asla izin veremezdi.

Valteri pelerinini daha sıkı sardı ve tökezleyerek atlarının yanına döndü ama attığı her adımda Ariel'in acıdan yüzünü buruşturduğunu duyuyordu. "Her şey yoluna girecek, Ariel. Sadece biraz daha."

Yaralarına yenik düşmeden ya da daha kötüsü, yolculukları onu sakat bırakmadan önce yaralarını kontrol etmek için yakınlarda bir yer bulmalıydı.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde onunla birlikte atına bindi ve geldiği yoldan geri döndü. Bir başka rüzgâr ve kar patlaması onları vurdu ve atının şaha kalkmasına neden oldu. Ganille homurdanarak havayı eşeledi.

"Hop, oğlum!" diye emretti ama at zar zor durdu. Daha fazla rüzgâr uğuladı ve Ganille panikledi, koşarak

Ormanda.

Valteri atını kontrol etmek ve Ariel'in üzerindeki zayıf hakimiyetini korumak için mücadele etti. Birkaç dakika boyunca, karların ve yüksek yaprakların arasından geçerken eyerinde kalmaktan başka bir şey yapamadı.

Birden kar inceldi ve önlerinde sazdan çatısı olan küçük, karanlık bir kulübe durdu. Ganille başını sallayıp sustu ve usulca karı eşelemeye başladı.

Valteri küçük kulübeye gözlerini kırpıştırarak baktı. Gördüklerine mi yoksa şansına mı inanması gerektiğinden emin olamadan Ganille'i kulübeye doğru çevirdi ve kapının önünde durdu.

Bacağını eyerin kulpunun üzerinden atarak Ariel'i sıkıca tuttu ve onu mümkün olduğunca az sarsmaya çalışarak yere doğru kayd.

Kulübeye yaklaşırken çok dikkatli davranıyor, kızgın bir Sakson'un dışarı fırlayıp kendisine saldırmasını bekliyordu. Bir şövalyenin yaklaştığını gördüklerinde normalde yaptıkları şey buydu.

Ama hiçbir ışık ya da ses görünmüyordu. Terk edilmiş miydi?

"Alo?" Bir koluyla Ariel'i göğsüne yaslayarak kapıyı çaldı. Kapı açıldı, deri menteşeleri rüzgârın etkisiyle gıcırdayarak iç duvara çarptı.

Valteri içeri girdi, sonra içeriyi taramak için durakladı. Kesinlikle boştu. Küçük kulübenin sahibi her kimse yıllar önce burayı terk etmişti. Örümcek ağları, kaba ahşap mobilyalardan oluşan birkaç yetersiz parçanın üzerinde bir tulum gibi asılı duruyordu ve nemli havaya küflü, ekşi bir koku sinmişti.

Dudağını bükerek uzak duvarın dibinde duran küçük karyolaya doğru ilerledi.

Çizmesinin ucuyla, eski çerçeveyi çaprazlama kesen deri kayışları test etti. Yeterince sağlam görünüyordu ama yine de kuşkularını tam olarak gideremiyordu.

Hâlâ onun hafif ağırlığını bile taşıyabileceğine tam olarak ikna olmamıştı, Ariel'i dikkatle karyolaya indirdi, eğer yerinden oynarsa onu yakalamaya hazırdı.

Altına çökmeyince rahat bir nefes aldı ve yanağına dokundu.

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları rahatlama, acı ve yorgunlukla doluydu.

"Ben size ateş yakıp atlara bakarken burada dinlenin."

Başını sallayarak gözlerini kapattı ve çıplak elini onun eldiveninin üzerine koydu. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

Göğsü sıkıştı. Onu böyle bir tehlikede bırakabileceğini hiç düşünmüş müydü? "Benden şüphe mi ettin?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama bir parçam beni bulamayacağını umuyordu. Senin ölümün olmak istemiyorum Valteri."

Sefalet ve mutluluğun ikisi de kalbini tırmaladı. Ben hasta bir piçim.

Onu öpmek ve boğmak isteyerek ağır pelerinini çıkardı ve üzerine örttü.

Kıpırdamadan duruyordu, nemli, solgun saçları etrafına dağılıyordu. Elini ipeksi kütlenin içinde gezdirmek istiyordu ama sözleri kalbinde bir çapa taşı gibi asılı duruyordu.

Dişlerini sıkarak arkasını döndü.

Valteri elinden geldiğince hızlı bir şekilde atların yanına döndü ve Ganille'in eyerlerini çözdü. Ahır daha iyi günler görmüş olsa da, atlara barınak sağlayacak kadar sağlamdı. Heybelerini omzuna attı ve ahırın duvarından eski, paslı bir balta aldı.

Kullanabileceği kadar kuru odun bulması ve harap kulübenin gördüğü son ateşin külleri arasında hâlâ duran küçük çakmaktaşını bulması biraz zaman aldı. Odanın ortasında bir ateş yakmaya koyulduğunda Ariel'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Omzunun üzerinden bakınca, onun mavi gözlerinin açıldığını ve hareketlerine odaklandığını gördü.

Onun bakışlarında titreşen duyguları fark edemeyince, iyi bir ateş yakana kadar çakmak taşına vurmaya devam etti. Dışarıda uğuldayan rüzgârlar kulübeyi öyle bir şiddetle dövüyordu ki, kulübenin yıkılmadan nasıl dayandığını merak ediyordu. Ama o zaman, en çelimsiz şeylerin bile ne kadar dayanıklı olabileceğini herkesten iyi bilmesi gerekirdi.

Görevinden kalkarak ona doğru döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Soğuk," dedi dişleri takırdayarak.

Valteri odayı geçerek onun üzerinde durdu. İçindeki sempatiye rağmen, kızın aptallığı karşısında öfkesi daha da arttı. "Sen de öyle yapmalısın. Böyle bir gecede gitmekle ne demek istedin?"

"Seni güvende tutmak için."

Bunu nasıl iddia edebilir?

Valteri hayal kırıklığı içinde iç geçirerek onu kucağına aldı ve ateşe yaklaştırdı. Hiçbir şey söylememesine rağmen, sanki onu kendisinden uzakta istiyormuş gibi vücudunun katılığını fark etti. Pelerinleri onunla kirli zemin arasında tutmaya özen göstererek onu heybelerin yanına koydu.

Adam eteğinin kenarını kaldırmak için uzandığında, kadın onun elini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Boğazı düğümlenen Valteri arkasına yaslandı ve eldivenlerini ellerinden çıkardı. Kadının sorusunu duymazdan gelerek sol uyluğuna dokundu. Kadın acı içinde soludu ve tüm vücudu sarsıldı.

"Yaralarını kontrol etmem gerek Ariel. Seni taşırken acı çektiğini duydum ve kalçan bedenime her değdiğinde titredin."

"Ah." Üşümesini engellemek istercesine ellerini kollarının üzerinde gezdirdi. "Ve şunu da belirtmeliyim ki yolculuğuma başladığımda hava o kadar da kötü değildi. Bu kadar vahşileşeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Yavaşça yaralarını incelerken ona doğru başını salladı. "Yine de... kalmalıydın."

"Ve ölmene izin mi vereyim? Bunu nasıl yapabilirim?" Ariel derin bir nefes aldı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Başka seçeneğim yoktu."

"Seçeneğin yok mu?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Her zaman seçeneğiniz vardır leydim."

"Ve ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

Yanına diz çöktü ve sıcak eliyle çenesini kavradı. Onun iradesine rağmen, onu kendisine bakmaya zorladı. "Kendimi koruyabilirim."

Adamın mantıksızlığı karşısında gözleri hayal kırıklığıyla doldu. "Kollarımda ölmene seyirci kalmamı nasıl istersin?"

Ağzının bir köşesi büyüleyici bir sırıtışa dönüştü. "Ölmeyi tercih edeceğim başka bir yer yok."

Bu kadar ciddi bir konuda alay etmesine öfkelenerek ona ters ters baktı. "Nasıl bu kadar şakacı olabiliyorsun? Bu bir şaka değil."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Ses tonu aksini söylüyordu.

Her ne kadar bunu inkâr etmek istese de, bakışlarındaki samimiyet ona doğru söylediğini gösteriyordu. "Hayatını ya da ruhunu o kadar hafife almıyorum, sen de almamalısın. Keşke uyarılarıma daha fazla kulak verseydin. Bu bir şaka değil Valteri." Onun yanına oturdu. Ateşin ışığı saçlarında oynuyor, yüzünün yakışıklı düzlemlerinde gölgeler titreştiriyordu. "Benim için korktuğun için kaçmamalıydın.

Ölüm hepimizin başına gelen bir şey, değil mi? Senin de korkun bu değil miydi?

Buraya gelmeden önceki işiniz?"

"Evet." Uzanarak adamın buz gibi kırmızı yanağından bir tutam saçı çekti. "Ama siz lordum, yaşamak için koca bir ömre sahip olmalısınız. Sizinle hiçbir ilgisi olmayan bir lanet yüzünden bu kadar genç ölmemelisiniz. Sizi ele geçirirlerse, güçlerinizi Malachai iblislerini bu dünyaya salmak için kullanabileceklerinden bahsetmiyorum bile."

Gözlerinde ateş yanıyordu. Yoğunluğuyla onu kavuruyor, iradesini eritiyordu. "Lanetler tüm hayatım boyunca beni takip etti.

Hayat. Bir tane daha umurumda mı? Ve bana hiçbir zaman iyilik yapmamış bir dünyaya ne olacağı neden umurumda olsun ki?"

Elini adamın ensesindeki örgünün tepesine gömdü ve onu kendine çekti. "O diğer lanetler senin ölümün için değildi."

"İnan bana, öyleydiler. Birçoğu ölmem için beni lanetledi. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta. Sonsuza dek, cehennemde ve ötesinde lanetlenmeye." Kadının sırtını okşadı, dokunuşu onu ateşten çok daha fazla ısıttı. "Tüm bu nefreti düşününce, bu hayattan bir an önce geçip geçmemem neden umurumda olsun ki?"

"Umurumda."

Adam kızın belini sıkıca kavradı. "Bir Arel olarak mı yoksa karım olarak mı?"

"Karın olarak!" Onun kendisine olan duygularından nasıl şüphe edebilirdi?

Alay etti ve geri çekildi. "Ama gerçekten benim karım olabilir misin? Arelim insan yemini edebilir mi?"

İçini bir ürperti kapladı. Düşünmediği bir şey vardı.

Yapabilir miydi? Ölümlülerle yatan ve onlardan çocuk sahibi olan birkaç Arelim tanımış olsa da, onlarla evlenen hiç kimseyi tanımamıştı.

Ona kadar.

"Tam olarak insan değilsin."

Bu da onu başka bir korkuya sürükledi.

Apollymi de öyle. Yıkım tanrıçası bir Sephiroth savaşçısına aşık olmuştu. Arelim olmasalar da, onlara yakın akrabaydılar.

Bu ilişki yüksek güçler tarafından o kadar hoş karşılanmamıştı ki Primus Bellum'a yol açmıştı.

Yeni keşfettiği dehşetin etkisiyle karyoladan fırladı. "Ne yaptım ben?"

Valteri'yi sevmek yine böyle bir savaşa neden olabilir miydi? "Ariel?"

Yaşadığı dehşeti anlatamıyordu bile. Babası Jaden'di, Apollymi'nin kardeşi. Eğer tanrılar Apollymi'nin bir Sephiroth'la karışan çocuğunun gücünden korktuysa, Valteri'ninkiyle karışan çocuğunun gücünden de korkmazlar mıydı?

Hayır, Apollymi karanlık bir tanrıçaydı. Sephirii ise ışığın savaşçılarıydı. Bu iki zıt gücün karışımından Malachai iblis ırkı ortaya çıkmıştı. O kadar güçlü ve karanlık yaratıklardı ki neredeyse durdurulamazlardı.

O ve Valteri aynı karışıma sahip olamazdı. İkisi de ışıktan yaratılmışlardı. Kendisine iletilen nefrete rağmen hâlâ iyi olmasının nedeni buydu.

Elbette, ilişkilerine izin verilecekti. Tıpkı annesi ve babasınıninki gibi.

Değil mi?

Öğrenmek istiyor musun?

Öğrenmeye cesaretin var mı?

Bakışları karardı ve gözlerindeki ani şüphe onu yaraladı. "Ne?"

"Bilmiyorum Valteri. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Geçmişte duyularım körelmişti. Ancak şimdi gerçek renkleri görüyor, gerçek kokuları alabiliyorum."

"Peki sen ne hissediyorsun?" "I..."

Ariel durakladı.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Söylerse lanet hemen işe yarar mıydı? Tekrar tekrar, onun gözlerinin önünde ölüp gittiğini gördü ve boğazına düğümlenen kelimeleri asla söyleyemeyeceğini biliyordu.

Seni seviyorum.

Bunun yerine içini çekti. "Ne olmuş sana? Neden kalmamı bu kadar çok istiyorsun?"

Valteri başını salladı ve ayağa kalktı. Duyguları o kadar birbirine karışmıştı ki bu kadar basit bir soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bir yanı onun için ölebilirdi, diğer yanı ise onun varlığını ve temsil ettiği her şeyi lanetlemek

istiyordu.

Kader gerçekten de acımasız bir piçti.

"Ne diyebilirim ki Ariel? Sana baktığımda bir gelecek vaadi görüyorum ve bu beni korkutuyor. Çünkü bu hayatta öğrendiğim tek şey, en büyük ihanetin uğruna kılıç çekeceğin kişinin kabzayı elinde tutan kişi olduğunu öğrendiğin zaman geldiğidir."

"Sana asla ihanet etmem."

"Judas da öyle dedi."

"İnanmadığını sanıyordum."

Valteri alay etti. "Ben tüm hainlere inanırım."

Ve bu onun kalbini kırdı. "Peki ya sana asla ama asla ihanet etmeyeceğime söz verseydim?"

"Bu benim açımdan tüm inançların en büyüğünü gerektirir."

"Bunu bana vermez misin?"

"Verip veremeyeceğimi bilmiyorum."

Ve gerçek şu ki, artık kendi gerçek doğasının ne olduğunu bile bilmiyorken bunu ondan nasıl isteyebilirdi?

Evet, o bir Arel olarak doğmuştu ama bu ölümlü beden tarafından lekelenmişti. Ölümlü bir varlık olarak yaşamıştı. Ölümlü bir hayat yaşamakla lanetlenmiş olan Atlantisli tanrı Acheron gibi, bu onda bir yara izi bırakacaktı.

Sonsuza kadar.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Valteri'nin olduğundan daha fazla.

Yarı tanrı. Yarı insan.

Acheron gibi.

Jaden onu sahiplenseydi olacağı kişi değildi.

Son birkaç haftadır birlikte oldukları için birbirlerini değiştirmişlerdi.

Birçok yönden. Artık duyguları anlıyor ve başkaları için hissediyordu. Artık yalnız değildi. Onun arkadaşlığını arzuluyordu.

Artık onsuz bir dünya hayal edemiyordu.

Ne yapacağız?

Doğru cevaplara sahip olmayı dileyerek pelerininin üzerindeki işlemelerin izini sürdü. "Uçtuğumu hatırlıyorum. Hava yanaklarımda çırpınıyordu ama o hava hiçbir zaman şimdiki gibi hissettirmedi."

İçten bir ah çekti. "Ben Arel miyim yoksa insan mı? Karar vermeye çalışmaktan delireceğimi hissettiğim zamanlar oluyor."

Ariel sağ bacağını kaldırdı ve kollarıyla etrafını sardı. Bir yanağını dizine bastırarak ona baktı.

Valteri, kızın hüzünlü yüzünde gölgelerin oynaşmasını izlerken zorlukla yutkundu.

Çenesini ovuşturarak gözlerindeki acıyı hafifletmek istedi ama hayatı boyunca hiçbir şey düşünemedi. "Ama şimdilik insan olsan bile, yarın ne olacak? Gerçek formuna ne zaman kavuşacağını biliyor musun?"

"Hayır. Kocakarı bana o kısmı hiç anlatmadı."

O ölür ölmez dönüşecek miydi, yoksa normal bir insan hayatı mı yaşayacaktı?

"O zaman sandığından daha insansın."

Onun sözleri karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Valteri iç geçirerek onun yanına oturdu ama ona bakmadı. Onun yerine ateşi inceledi. "Hiçbirimiz ne kadar uzun ya da ne kadar kısa bir zamanımız olduğunu bilemeyiz. Çoğu insan kısacık hayatlarının tamamını ölümden korkarak geçirir. İnsanları takip eden tek gerçek şeytandır. Bir süreliğine savaşılabilecekleri tek şeytan, ama sonunda hepimiz onun acımasız yumruğunun altına düşmek zorundayız."

"Sen hariç. Ona kur yapıyorsun."

Başını salladı. "Ama o pis küçük piç beni hep atlattı." Ateşin içine bir parça odun attı.

ve iç geçirdi. "En azından bize göre bir avantajınız var; ölümden sizi neyin beklediğini kesin olarak biliyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Öyle diyorsun. Ama Belial'ın istediği olursa, beni Azmodea'ya sürükleyecek ve orada tuzağa düşürecek."

"Bunu yapabilir mi?"

Ariel bunu düşünürken kaşlarını çatı. "Pek emin değilim. Oraya hiç gitmedim. Sadece sefaletiyle ilgili hikâyeler duydum. Çoğunlukla da acı ve işkenceden bahseden Gölge ve Diken gibi yaratıklardan. Başkalarını avlamak için yaşayan korkunç varlıklarla dolu karanlık, işkence dolu bir yer olması gerekiyor. Saklanacak yerler var ama sizi bulurlarsa durmadan saldırırlar."

"Yani burası gibi, o zaman."

Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi.

"Sadece daha kötüsü." "Bana pek öyle gelmedi."

Başını kaldırıp ona baktı. "Anlamıyorsun Valteri. Orada sana yardım edecek kimse yok."

"Peki bu dünyadan nasıl farklı olacak?"

Ariel onunla tartışmak için ağzını açtı ama sonra hayatında yaşadıklarından hiçbir farkı olmadığını fark etti. Bakışları adamın vücudundaki yara izlerine kaydı.

Savaşta değil.

Zalimlikten.

"Özür dilerim.

Unutmuşum."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "İnsan ya da iblis, benim için hiç fark etmez. İkisi de yollarına çıkan herkesi kullanmak ve istismar etmek için dışarıda."

Keşke ona farklı bir şey söyleyebilseydi. Ama gerçek şu ki, kendisi de pek iyi bir davranış görmemişti. "Thorn ve Shadow bize yardım etmeye geldi. Sebepsiz yere."

"Öyle mi?"

"Zarar vermediler."

Homurdandı ve ateşe bir parça odun daha atarken içini çekti. "Bilmiyorum, Ariel. Sadece düşünüp duruyorum..."

Devam etmesi için ona zaman tanıdı ama unutmuş gibi görüldüğünde onu dürttü. "Ne?"

"Eğer bir Tanrı varsa, neden yardım edemediğim şeyler için beni cezalandırdı ve engelleyemediğiniz olaylar için sizi lanetledi?"

"O Tanrı değildi. Kederi içinde kaybolmuş intikamcı bir kadın ve kendi çıkarını düşünen bir şeytandı. Onların Tanrı'yla hiçbir ilgisi yoktu."

"Tanrı onları neden durdurmadı?"

"Özgür irademiz yüzünden. Ne kadar acı verse de, bu bizim hediyemiz ve lanetimiz. Buna müdahale etmek onu elimizden alır."

Sert bir bakışla onu delip geçti. "Zincirlenmiş ve dövülmüş bir çocukken özgür iradeye sahipmişim gibi hissetmedim."

Dudaklarını öpebilmek için başını aşağı çekti. "Biliyorum. Engellerimizi ya da başkalarının ne düşündüğünü veya ne yapabileceğini kontrol edemeyiz. Ama hepimiz kendi sonumuzun efendisiyiz. Kendi seçimlerimizi kendimiz yaparız."

Valteri yüzünü buruşturdu. "Böyle söylüyorsun ama yine de Jerome Kardeş'in anlattığı, lanetlenmek için doğan firavun hikâyesini hatırlıyorum. Bu gerçekten onun seçimi miydi?"

"Elbette öyleydi. Firavunun tek yapması gereken İbranileri serbest bırakmaktı ve o bile kurtulabilirdi. Bunun yerine, onu lanetleyen kendi inatçılığı oldu. Gururu hayatına mal oldu."

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve kadın bunu adlandırmakta zorlandı.

"Ne?" diye sordu.

Uzaklara baktı, vücudu kalçasına bağlı kılıçtan daha sertti.

Ariel uzanıp onun omzuna dokundu. Parmak uçlarının altındaki kaslar gerginlikten gerilmişti. "Lütfen bana seni neyin rahatsız ettiğini söyle?"

Çenesi seğirdi. "Sadece eski bir anı."

"Paylaşmayacak mısın?"

Valteri ona baktı ve yüzündeki acı kadının derinliklerine ulaştı ve kalbine dokunarak çarpmasına neden oldu. "Bana babamın beni ilk kez gördükten sonra, deformasyonumdan dolayı o kadar kederlendiğini ve annemi lanetleyip bizi terk ettiğini söylediler." Alçak sesi acı ve sertti, babasına duyduğu öfke ve nefretin tüm ağırlığıyla yüklüydü. "Bir daha asla geri dönmediğini ve annemle konuşmadığını söylediler. Benim yüzümden."

Gözleri yaşlarla doldu ve adaletsizlik karşısında ağlamamak için dudağını ısırdı. Bir insan böyle bir şeye nasıl inanabilirdi?

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Shadow bana babamın senin doğumun hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi."

Valteri gözlerini kaçırdı. "Herkes bana babamın bir daha geri dönmediğini, çünkü bana babalık etme günahının kefaretinin ödemek için hacca gittiğini ve Kudüs'ün dışında Sarazenler tarafından pusuya düşürülüp katledildiğini söyledi. Keşişler, Sarazenlerin Tanrı'nın cezasını yerine getirdiğini iddia ettiler. Kardeşlerim babamın ölümünden beni sorumlu tutarken, ben her zaman onun gururunu, mükemmel olmayan bir evladı reddettiği için suçladım."

Kalbi onun için acıyordu.

Çok fazla acı. Çok fazla gereksiz üzüntü. "Seni incitmek için sana yalan söylediler."

Başını iki yana salladı. "Kendi babam, bir tanrı, esaret altındayken bir seçeneğim olduğuna nasıl inanabilirim? O bile seçme şansına sahip değilken ben nasıl seçme şansına sahip olabilirim?"

Haklıydı, ama yine de ...

"Jaden başkalarını korumak için özgürlüğünden vazgeçti. O seçimini yaptı." Ariel onun çene çizgisini takip etti, bıyıkları parmak uçlarına batıyor ve içinden zevk sarmalları geçiriyordu. O kadar yakınında oturuyordu ki ateşten bile daha güçlü olan sıcaklığını hissedebiliyordu. "Keşke seni inandırabilseydim," diye fısıldadı, boynunda yükselen ürpertiye fark ederek.

Ona baktığında, gözlerindeki şefkat karşısında nefesi kesildi. "Senin yanındayken neredeyse her şeye inanabilirim."

Kız kıpırdayamadan öne doğru eğildi ve dudaklarını yakaladı.

Ariel zevkle homurdandı. Ellerini adamın sırtında gezdirerek onu kendine doğru çekti.

İkisinin de iyiliği için onu kendinden uzaklaştırması gerektiğini bilse de bunu yapmaya cesaret edemedi.

Şu anda değil, bu rahatlığa ihtiyacı varken.

Valteri dudaklarını ısırды, dişlerinin arasına aldı ve hafifçe sıyırdı. Kadın ürperdi, vücudu talepkâr bir ihtiyaçla patladı.

Adam onu sırt üstü yere yatırdı ve o da ağırlığının kendisini yere mıhladığını hissederek kendi isteğiyle uzandı. Ariel gözlerini kapadı, onun dokunuşunun, bedeninin ham, dünyevi canlılığının tadını çıkardı.

Daha önce hiçbir şeyin bu kadar harika hissettirdiğini hayal etmemişti. Uçmanın verdiği özgürlük bile onun öpücüklerinin verdiği sıcak ve baş döndürücü hisle kıyaslanamazdı.

Adam onun ağzını bıraktı ve dudaklarını boynuna gömdü. Ariel ona doğru eğildi, vücudu onun dokunuşuna karşılık olarak cızırdıyordu. Onu istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, onu kendinden uzaklaştıracak gücü kendinde bulamıyordu.

Onun dünyasına ait olmayabilirdi ama onun karısıydı. Ve bir eş kocasına aitti.

Hayır, ona asla zarar vermezdi. Ona asla ihanet etmezdi.

Bu gece, yarın neler olabileceğini düşünmemeye çalışacaktı. Onlara ne yapabileceklerini.

Dünyaya.

Şimdilik, onun dokunuşuna en az onunki kadar ihtiyacı vardı.

Valteri onun zengin gül kokusunu içine çekti, başı hâlâ sarhoşmuş gibi dönüyordu. Onu terk etmesi gerektiğini biliyordu. Eğer içinde birazcık namus varsa, onun bedeninden çıkar ve dışarıda atlarla birlikte uyurdu.

Ama akıllı ne kadar karşı çıkarsa çıksın, kalbi onu dinlemiyordu. Uzuvarları itaat etmeyi reddetti.

Kendi kendine, eğer kız herhangi bir korku ya da itiraz belirtisi gösterirse onu serbest bırakacağına dair söz verdi. Ama kadın onu yakınında tutmaya devam etti, şefkatli elleri omurgasında geziniyor, damarlarında dalga dalga zevk dalgaları gönderiyordu.

Daha önce hiç kimse onu onun gibi kabul etmemiş ya da hoş karşılamamıştı. Ve hiçbir şey ona karşı şekillenen, göğsüne, kalçalarına baskı yapan tatlı kıvrımlarından daha iyi hissettirmemişti. Vücudu onun için yanıyordu.

Kollarıyla onun omuzlarını sardı.

Valteri onun gözlerinin içine baktı ve zengin mavi tonlarda gezinen nazik ihtiyaç karşısında nefesi kesildi.

Ona gülümsedi. "Bu gece için seni kocam olarak kabul ediyorum."

Ariel onun yüzünde beliren duyguları izledi; inançsızlık, özlem ve nihayet mutluluk. Adam dudaklarına döndü, nefesi tüm şaraplardan daha tatlıydı. Tuniğini çekti, göğsünün gücünü avuçlarında hissetmek istiyordu.

Ateş yüzünde oynaşıyor, uyumsuz gözlerindeki çiğ açlığı sergiliyordu. Onun kendisini bu kadar arzuladığına inanamayarak titredi.

Uzanarak sa örgüsünü aldı ve saçları üzerine dökölene kadar yavaşça çözdü. Sa uçları boynunu ve yüzünü gıdıklıyordu. Birçok kez yapmayı arzuladığı gibi, ellerini ipeksi sa tellerinde gezdirdi.

Valteri gözlerini kapadı ve yüzünü çevirerek Ariel'in kolunu hafifçe ısırdı. Ariel nefesini dişlerinin arasından emdi, göğüsleri karıncalanıyordu. Hiçbir erkek onun savaşısıyla kıyaslanamazdı. Yalnızca o en onurlu, en asil kişiydi ve ona zarar gelmesine izin vermeyeceğine yemin etti.

Bir şekilde, bir yolla, onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Noir'la kendisi savaşmak zorunda kalsa bile.

Ne olursa olsun. Onun yüzünden onu alamayacaklardı. O buna izin vermezdi.

Adam eteğinin kenarına uzandı ve soğuk hava çıplak teniyle temas edince kadın titredi. Göğüsleri tepki olarak gerildi. Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve kendini onun bakışlarından korumaya çalıştı.

"Hayır, Ariel," diye fısıldadı parmağını çıplak göğsünün ortasında gezdirirken. "Utanacak hiçbir şey yok."

Ariel yutkundu, hâlâ rahatsızdı. Ama adam başını göğsüne doğru eğip onu ağızına aldığında çıplaklığını unuttu. Tek düşünebildiği midesini saran tutku ve vücudunu boydan boya saran, her şeyi tüketen zevkti. Adamın saçları göğüslerine, karnına dökölüyor, onu gıdıklıyor, hislerini alevlendiriyordu.

Emerken başını kucakladı, dili karnına binlerce titreme gönderdi. Elleri etinin üzerinde dolaştı, ama sol uyluğuna dokunduğunda, acının zevkini kesmesiyle nefesi kesildi.

Valteri kaşlarını çatarak geri çekildi. Kızın yaralarını nasıl untabilmişti? Elini kalçasında gezdirdi ve

Yarasına bakıp yüzünü buruşturdu. Uyluk ve kalçasının tamamı kızarmış ve morarmıştı.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde yarayı inceledi. Sonunda hiçbir kemiğin kırılmadığını anladı. "Bana hatırlatmalıydın," diye fısıldadı, sesi bu kadar ihmalkâr davrandığı için duyduğu suçluluktan boğuk çıkıyordu.

Çenesine dokundu ve bakışlarıyla buluşana kadar yüzünü çevirdi. "Bir saniye öncesine kadar acımıyordu."

Onun mizahını son derece yersiz buldu. "Peki ya şimdi?"

"Hissettiğim tek acı kollarımdaki boşluk. Gelin Lord Norman, bu boşluğu yok etmenize ihtiyacım var."

Valteri onun sözlerine inanamayarak baktı. Kendini durduramadan onu kendine doğru çekti. Elleri çıplak göğsünün üzerinde dans ediyor, onu keşfediyordu. Her nefis dokunuşun tadını çıkararak gözlerini kapattı.

Sırt üstü uzanarak onu üzerine çekti.

Ariel bulunduğu konum karşısında nefesini tuttu. Adamın deri pantolonu çıplak kalçalarının altında garip bir his uyandırıyor ve talepkâr bir zonklama hissediliyordu. Ellerini göğsünün üzerinde gezdirerek göğüslerini avuçladı. Baş zevkle dönerken, ona doğru eğildi.

Bütün insanlar çiftleştiklerinde böyle mi hissederlerdi? Nedense bundan şüphe ediyordu. Hayır, aralarında var olan şey şehvetten daha fazlasıydı, özelden daha fazlasıydı.

Valteri uzanıp elini saçlarına gömdü ve dudakları Valteri'nin dudaklarına değene kadar onu öne doğru çekti. Göğüsleri Valteri'nin sert göğsüne değdiğinde nefesi kesildi.

Adamın sıcak gücü onu sardı ve eski kulübedeki cereyanın getirdiği tüm ürpertiye kovdu.

Ariel gözlerini kapadı ve onunla sonsuza dek böyle kalabilmeyi diledi. Ah, keşke insan olarak kalabilseydi ve laneti kırabilselerdi. Valteri'nin sevgisinden, dokunuşundan daha fazlasını asla istemezdi.

Bu anın ne kadar geçici olduğunu düşününce göğsünde bir acı titreşti.

Hayat ne kadar kırılgan olabilir.

Ariel gerçek karşısında titredi ama bunu aklından uzaklaştırdı. Bunun için doğmamış olabilirdi ama sanki burası onun eviymiş ve Valteri de kaderindeki eşiymiş gibi hissediyordu.

Lanet olsun.

Birdenbire onu ters çevirdi. Adam pantolonunu karıştırırken Ariel dudağını ısırdı. Beklenti kalbini doldurdu ve yüzüne sıcaklık yayılırken bile çarpmaya başladı.

Pantolonunu üzerinden çekti ve kadın onun çıplak vücudunu görerek bayram etti. Daha önce hiç bu kadar görkemli bir şey görmemişti.

Tereddütle ve biraz da korkuyla ona hafifçe dokunmak için uzandı. Karnından aşağıya doğru sivrilen buklelerin izini sürdü. Adam keskin bir nefes aldı ve kadın onun üzerindeki gücüne gülümsedi.

Valteri gözlerini kapadı ve onun arayış dolu dokunuşunun tadını çıkardı. Daha önce hiçbir kadın onun için bu kadar cesur, bu kadar istekli olmamıştı. Kıymetli Arel'inin başkaları reddederken ona elini uzatmasını sağlayan şey neydi?

Ama onu terk eder miydi?

Korku içini parçaladı ve onu asla bırakmamaya yemin etti. Yarın ölse ne olacaktı? En azından mutluluğu tatmış olarak ölecekti. Ne kadar kısa olursa olsun. Ve eğer ölmek zorunda kalırsa, o zaman hiçbir şey onu onun gözlerine bakarken son nefesini vermekten daha fazla memnun edemezdi.

Kadının eli onu kavradı ve adam nefesini tuttu. Daha fazla dayanamayarak kadının elini çekti.

Gözlerinin içine baktı ve adam masumiyetten, ıslıl ıslıl parlayan aşktan ürperdi. Güneş onları ayırdığında hâlâ o bakışa sahip olacak mıydı?

Eğer bir Tanrı varsa, onun kendisine nefretle bakmasına neden olacak bir şey yapmadan önce ölmesi için dua etti.

Onun kalbini kırmama asla izin verme.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi elini göğsündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. Damgasını parmakladı ve kaşları çatıldı. "Sizi temin ederim ki bunu yapanlar masum bir çocuğa böyle bir acı çektirdikleri için lanetlenmişlerdir. Hiç kimse kötü bir bedel ödemededen masumları avlayamaz."

Elini tutarak dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını ısırdı. Ateş karnında dans ediyor, vücudunu karıncalandırıyordu. "Nazik dokunuşunuz için leydim, tüm bunlara tekrar katlanmaktan memnuniyet duyarım."

Vücuduna sıcaklık doldu ve onu göğsüne doğru çekti. Ona sıkıca sarıldı, gördüğü işkenceyi durdurabilmeyi diledi.

Birdenbire onu bedeniyle sardı ve düşünceleri dağıldı. Ariel damarlarında dolaşan zifiri ateşe karşı titredi.

Dizleriyle bacaklarını ayırarak onu derinden öptü. Dudaklarının baskısından, ağzının tadından başı döndü ve onu kendine yakın tutmak için uzandı. Adam kollarını onun iki yanına koyarak başını ellerinin arasına aldı. Adamın dokunuşundaki şefkatle içini bir sıcaklık kapladı.

Ve sonra onun içine kaydı. Ariel ani dolgunluk karşısında gerildi. Kalçaları onunkilere dayanırken Valteri kulaklarının arkasındaki eti kemirmeye başladı.

Ürperti ve inanılmaz zevk, karnını ve belini sıkarak içine yayıldı. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını geriye attı. Daha önce hiç içinde titreyen zevk gibi bir şey hissetmemişti. Adamın omuzlarını kavradı ve onu daha da içine çekmek için kalçalarını kaldırdı.

Onun istediği de buydu. Bu ait olma ve ihtiyaç duyulma hissi.

Onun daveti üzerine kalçalarını yavaşça sallamaya başladı. Ariel bu garip dans karşısında dudağını ısırdı. Her nazik vuruşta, onun

Vücudum daha çok yanıyordu.

Valteri içinde patlayan sevince karşı gözlerini kapattı. Rüyaları bile yaşadığı şeyin gerçekliğiyle kıyaslanamazdı. Kadının şişmiş göğüsleri ona sürtünerek daha hızlı olmasını sağlıyordu. Ellerini omurgasından aşağı ve kalçalarının üzerinde gezdirdi ve dokunuşunun gücünden titredi.

Eğer şu anda ölürse, lanetlenmesinden hiç pişmanlık duymayacağını biliyordu. Onun altında hissettikleri cehennem azabına değerdı, hatta daha da fazlasına.

Adam yüzünü boynuna gömdüğünde Ariel titredi. Nefesi kulaklarında yankılanıyor ve yumuşak inlemeleri onu memnun ediyordu. Bu onun kocasıydı ve onun için savaşmaya yemin etmişti.

Gerekirse sonsuza kadar.

Adam kalçalarına doğru hareket ettikçe, garip bir sıcaklık artıyordu. Kalçalarını kaldırdı, onu daha derine çekti, acı tatlı zevke hayret etti. Adam daha hızlı hareket etti ve zonklama kadın öleceğinden korkana kadar arttı. Sonra, daha fazla dayanamayacağı anda, vücudu patladı.

Ariel inledi, tüm vücudu titriyordu. Daha önce hiç ama hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kalbi küt küt atarken, ölüp ölmediğini merak etti. Şüphesiz bu bile tek başına düşme hissini açıklayabilirdi.

Ama sonra Valteri'nin kolları onu sıkıca sardı ve o da kasıldı. Yumuşak bir şekilde inledi ve sonra ona doğru yığıldı, onu o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse acı içinde haykıracaktı.

"Hâlâ hayatta mıyım?"

Onun kulağına güldü. Tutuşu gevşeyince eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. "Evet, aşkım. Lanet henüz bizi bulmadı."

Ses tonu hafif olmasına rağmen, sözlerinde mizah bulamadı. Ama yine de, onu azarlayarak yaptıkları şeyin şaşkınlığını azaltmayı kendine yediremedi. "Her zaman böyle midir?"

Valteri başını salladı. "Hayır. Hiçbir zaman bu gece olduğu kadar tatlı olmadı."

İçine bir sıcaklık yayıldı ve saçlarını omzunun üzerinden yukarı doğru savurdu. Kollarını iki yanında kavuşturan adam, kadının nefesini kesen ve onu daha da güçsüz bırakan yoğun bir bakışla ona baktı. Çenesindeki kirli sakalın izini sürdürdü ve ona bir gülümseme sundu. "Sana başkalarının veremediği şeyi verdiğim için mutluyum."

Sadece bunun bedelinin onun hayatı olabileceğinden nefret ediyordu.

★ ★ ★

Valteri durgun sessizlikte uzanmış, rüzgârın uğultusunu ve ateşin çıtırtısını dinliyordu. Ariel'in saçları göğsüne yayılmış, ipeksi uçları tenini rahatlatıyordu. Sonsuza dek böyle kalmak için her şeyini verebilirdi.

Peki ya yarın ne olacak?

Onu lanetten kurtarmanın bir yolu var mıydı?

"Valteri?"

Kadının nazik sesinin düşüncelerine karışmasıyla irkildi. "Uyuduğumu sanıyordum."

"Harika bir rüya gördüm." Gözlerinin içine bakana kadar onun kollarında döndü. Bakışlarındaki parlaklık onu ısıttı. "Sen ve ben o kadar parlak bir ışık huzmesinin içinde sürükleniyorduk ki birbirimizi göremiyorduk ama ben seni hissedebiliyordum. Senin nefesin benim nefesimdi. Senin ciğerlerin, benim ciğerlerim."

"Benim kalbim mi, senin kalbin mi?"

Ona gülümsedi. "Evet."

"Ama gece gelip güneş ışığını bitirdiğinde ne olacak?"

Kaşlarını çattı ve şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu.

"Her zaman şüphecisin, değil mi?"

Valteri saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Hayatım bana temkinli olmayı öğretti."

Mutlu ışıltısının yerini hüznün aldı.

Onun mutluluğunu çaldığı için bir suçluluk duygusu vicdanını sızlattı ama kendini bu kadar iyimser olmaya zorlayamadı.

Özellikle de bu konuda.

Hayatı boyunca kasıklarına tekmeler ve yüzüne tokatlar yemişti.

Tam hayatın iyi olacağını düşündüğü anda, her zaman ayaklarını yerden kesecek bir şey oluyordu. Hiçbir zaman alay edilmekten ya da utanç duymaktan kurtulamamıştı.

Şimdi bu neden değişsin ki?

Ne de olsa lanetliydi.

Kendisi söylemişti.

Ve iç çekişinin ağırlığına bakılırsa, onun da aynı sonuca vardığını söyleyebilirdi. "Peki beni fırtınada nasıl buldun?"

Valteri ona bu soruyu sorduran şeyin ne olduğunu merak etti. "Belial bana senin gittiğini söyledi ve ben de peşinden yola çıktım."

"Belial?" Onun kollarında gerildi.

"Evet."

"Atımdan düşmem onun suçu. Fırtına sırasında ona çelme taktı." Kaşları çatıldı. "Şimdi ne tür bir yaramazlık planlıyor?"

İçini bir önsezi ürpertisi kapladı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. İblis gerçekten ne kadar güce sahipti?

"Aramızda mı?"

Ariel başını salladı ve tekrar onun kollarına yerleşti. "Hayır, yaklaştığını anlayabiliyorum. Havada bir kıpırtı var ve kükürt kokusu beni boğuyor."

Valteri ona sımsıkı sarıldı, kalbi hızla çarpıyordu. "Onun sınırlarını biliyor musun?"

Elini onun kaburgalarında gezdirdi, içini yakan şefkatli bir okşayışla küçük daireler çizdi. Nefesi göğsüne düşerek tüylerini ürpertti. "İnsan formundayken, güçleri

sınırlıdır. Sadece kandırabilir ve baştan çıkarabilir. Asıl tehlikeli olan şeytani formu. O zaman zihne sızabilir ya da bir bedeni ele geçirebilir."

Yine önsezi onu ele geçirdi. "Zihne sızmak mı?"

"Evet. Anıları manipüle edebilir ya da bana yaptığı gibi onları çalabilir. Aynı zamanda bir rüya ustasıdır, onları kurbanının kararlılığını zayıflatmak için kullanır."

Valteri gördüğü kâbusları hatırlayınca sessizliğe gömüldü. Bunların sebebi Belial olabilir miydi?

Onun kışına tekme basmalıydım....

"Peki ya Thorn ve Shadow? Onların güçleri nedir?"

Ariel onları düşünürken durakladı. "Thorn konusunda o kadar emin değilim. Senin gibi o da güçlü bir savaşçı ama bunun ötesinde, tüm güçlerinin ne olduğunu kimsenin bilmesine izin vermiyor. Hiç şüphesiz, sınırlarını bilen birinden korkuyor."

"Peki ya Gölge?"

"Onunki sinsî."

"Nasıl yani?"

Gölgesini göstermek için elini yukarı kaldırdı. "Çok zararsız görünüyor, değil mi?"

"Evet."

"Öyle değil." Valteri ile bakışlarını kilitledi. "Gölgelerimiz günahlarımızı bilir. Onlar ruhumuzun en karanlık kısmının bekçileridir. Düşünmememiz gereken şeyleri oraya atarız. Olmamamız gereken biz."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gölgeler onların dünyasında yürüyebilir. En derin karanlık yanlarımızın kendi hayatlarını yaşadıkları yerde. Herkesin sırrını öğrenebilir. Biri hakkında her şeyi öğrenebilir ve herkesi gözetleyebilir. Bu yüzden ona Gölgeler Prensi, annesine de tüm gölgelerin kraliçesi diyorlar. O da aynı güçlere sahip."

"Bu çok korkunç."

"Evet, ama en korkuncu bizi gölgelerimizden ayırıp onları bize karşı kullanabilmeleri."

Kadının ifşaatına ağzı açık baktı. "Ne demek istediğinden hâlâ tam olarak emin değilim."

"İkizinizden bahsettiniz ama hepimizin doğduğumuz andan itibaren bir ikizi vardır." Yine elini kaldırdı ve duvardaki gölgeye doğru salladı. "Bunu bir iyi bir de kötü ikiz gibi düşün. Gölge kötü ikizi serbest bırakabilir ve bizden ayrı bir varlık olmasına izin verebilir."

"Neden?"

"Çünkü karanlığımız herkesi yenebilir. Bizi alt edebilir ve başka türlü asla yapmayacağımız şeyleri yapmaya zorlayabilir. Shadow'un dünyası gerçekten de en korkutucu olanı. O herkesin en karanlık, en korkutucu yanları arasında büyüdü."

"O zaman ona nasıl güvenebilirsin?"

"Bana hiç zarar vermedi." Valteri'ye gülümsedi. "Birçok yönden bana seni hatırlatıyor."

Alay etti. "Peki ya Belial?"

Ariel dişlerini sıktı. "Güçleri onlarınkine kıyasla çok zayıf. Ama emin olduğum tek şey, ruhumu her zamankinden daha çok istediği. Onu ele geçirmek için ne yapacağını kimse bilemez."

"O zaman dikkat etse iyi olur."

"Nasıl yani?"

"Onu korumak için her şeyi yaparım." Valteri onun yanağına dokundu. "Sana zarar geldiğini görmeyeceğim. Ne kadar güçlü olduğunu düşündüğü umurumda değil, seni temin ederim, benimle boy ölçüşemez."

Bakışlarında korku yüzüyordu. "Ve bu, lordum, benim en büyük korkum. Onun peşinden gitmeniz."

★ ★ ★

Sabah oldu ama Ariel'in kalbine neşe getirmedi. Valteri'nin onu kurtarmış olmasına ve geceyi paylaşmış olmalarına minnettar olsa da, bundan sonra olacaklardan korkuyordu.

Onları ne gibi yeni kabuslar bekliyordu.

Kalbinin içindeki ses onu kaçmaya çağırıyordu ama nereye gidecekti?

Özellikle de artık onun kendisini takip edeceğini bildiği için.

Valteri kulübeye girdi, yanakları egzersiz yüzünden al al olmuştu. "Ganille'i eyerledim." Ellerini ateşe doğru uzattı ve kadın ellerinin gücüne ve güzelliğine hayran kaldı.

"Söyle bana, Ariel..." Dikkatini ellerinden, en mahrem yerlerini arayıp onu heyecanlandırıldığını hatırladığı ellerinden uzaklaştırıp yüzüne çekti. "Eyerin nerede?"

Hem onun sorusu hem de küstah düşünceleri yüzünden yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Ben bir tane almadım."

Bir kaşını kaldırdı. Ellerini indirerek ona doğru döndü. "Heybe de mi yok?"

Başını iki yana salladı.

"Yolculuğunuzda hayatta kalmayı nasıl planladınız?"

Ariel kollarındaki ürpertiye ovuşturdu ve içini çekti. "Bağışlayın beni lordum ama daha önce hiç böyle şeyler planlamak zorunda kalmamıştım. Sadece son zamanlarda aç kalmaktan endişelenmek zorunda kaldım" -onları çevreleyen duvarları işaret etti- "ya da barınağa ihtiyaç duymaktan."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona delici bir bakış fırlattı. "O zaman bir daha asla gitmeyi denememeni öneririm."

Sözleri onu kızdırmalıydı ama kızdırmadı. Adam haklıydı. Kılıç kullanmakta usta olsa da kaçış planlamakta berbattı.

Elini ona doğru uzattı. "Gel, hava güzelken dönüş yoluna koyulalım."

Ariel kendini yukarı itti ama acı bacağını parçaladı. Hemen yerine oturdu.

Valteri yüzünde sert bir ifadeyle öne atıldı. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Acı içinde tısladı. "'Bu çürük. Korkarım yürümeme izin vermeyecek."

Tek kelime etmeden onu kollarına aldı ve atların yanına götürdü.

Ariel, yapmaması gerektiğini bildiği halde adamın kollarının onu sarmasının tadını çıkardı. Bu laneti lanetledi. Ama bunun için sonsuza dek onunla kalabilirdi.

Valteri onu atına bindirdi ve arkasından ata bindi. Onu göğsüne doğru çekti ve kollarını beline doladı. Başını Valteri'nin çenesinin altına sokarak onun kalbinin derin atışlarını dinledi ve sağlıklı, sabit atışları için minnettar oldu. Adam onun yanağına dokundu, tutuşu şefkatliydi.

Onun bir şey söylemesini bekliyordu ama onun yerine dizginleri tutup atını ileri doğru tekmeledi.

Ariel gözlerini kapadı ve geleceğe ve onun getirebileceklerine değil, sadece o ana odaklanmaya çalıştı.

Ama her şey için endişelenirken bu çok zordu.

* * *

Gün ortası civarında kısa bir yemek için durdular.

Valteri onlara rahat ve kuru bir yer buldu ve pelerinini yere serdi. Kadını üzerine oturtuktan sonra atından heybeleri aldı ve hafif bir şeyler hazırlamaya koyuldu.

Her şeyi hazırlamayı bitiremeden Belial ve Valteri'nin bir grup adamı onlara katıldı.

Ariel Belial'ın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. Şeytani iblisin bir gece önce aralarında neler geçtiğini tahmin ettiğine şüphe yoktu.

Gerçekten de, piç kurusu muhtemelen bunu planlamıştı.

Öyle olsun. İnsan formunda kaldığı sürece Valteri'nin karısıydı ve onu inkar etmeye hiç niyeti yoktu.

kocasını teselli etmeye çalışıyordu.

Ya hayatı?

Belial'ın kafasının içindeki sesiyle irkildi.

Piç kurusu hâlâ güçlüydü. Bunu unutmamalı ve daha fazla önlem almalıydı.

"Ariel!" Belial endişelenmiş gibi yaparak ağladı. "Seni güvende bulduğum için çok minnettarım. Beni çok endişelendirmiştin."

"Alt bölgelerindeki bir sivilce gibi, eminim." Kadın onun gülümsemesine karşılık verdi.

Belial ona ters ters bakarken adamları gergin kahkahalar attı. Valteri bile güldü.

Cık cık etti. "Beni affet kardeşim. Seni endişelendirmek istememiştim."

Hâlâ ters ters bakan Belial atını ona doğru sürdü. "Umarım zarar görmemişsindir?"

Ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı ve adamın onu zorlamaktan hoşlandığı izlenimine kapıldı. "Ben iyiyim. Her şey düşünüldü."

Attan indi, onun yanına diz çöktü ve sadece kulaklarına fısıldadı. "Bir daha kaçmaya çalışmamanızı öneririm."

"Beni tehdit etme iblis." Valteri'nin adamlarının duyamayacağından emin oldu. "Güçlerinin boyutunu biliyorum."

Gülümsemesi kadının içini ürpertti. "Umarım senin iyiliğin için bu doğrudur, ama ya yanılıyorsan?"

Belial'ın sözleri onun güvenini, kararlılığını sarsmak ve beslenmek için ihtiyaç duyduğu korkuyu kışkırtmak içindi.

İşe yaramadı.

Ondan korkmuyordu. Aksine, onu yumruklamak istiyordu. Tam boğazına.

"Ariel?"

Döndüğünde kocasının sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi yaklaştığını gördü.

Valteri kendini kaskatı tuttu; hiçbir yanı Belial hakkındaki gerçeği bildiğini ele vermiyordu. İçinde gurur kabardı ve

onunla birlikte umut.

Bu piçi yenebilirler.

"Kardeşin seni fazla mı azarlıyor? Senin için onun kışını tekmelememi ister misin?"

Belial bunun üzerine kaşlarını çattı ama dilini tuttu. "Biz iyiyiz, kocacığım."

"O zaman gel." Valteri, Belial'ın ürkek atını ona doğru yönlendirdi. "Hadi dönelim."

Dönüş yolculuğu olaysız geçse de sinirlerini yıpratmıştı. Konuşmasa bile Belial'ın kötü niyetini hissedebiliyordu, hain bakışları onu arıyor ve kocasına nasıl tutunduğunu fark ediyordu.

Keşke Belial'ın zihninin içini onunkini okuyabildiği kadar kolay görebilecek güçlere sahip olsaydı.

Bu adil değildi, ama o zaman ne adildi?

Kısa bir süre içinde, ama yeterince kısa değil, Gölge ve Thorn'un beklediği bailey'e at sürdüler.

Çocuklar oyunlarını bırakıp pembe yanakları ve parlak gülümsemeleriyle onları karşılamaya koştular. Bu manzara karşısında kalbi ısınan Ariel onlara el salladı.

Edyth Ganille'in yanında durdu ve gülümsedi. "Kar melekleri yaptık leydim! Onları görmek ister misiniz?"

Ariel onun gülümsemesine karşılık verdi ama cevap veremeden Valteri konuştu. "Leydim yaralandı, sevgili Edyth. Meleklerinizi görmesi biraz zaman alabilir."

Edyth'in yüzü endişeli bir şekilde buruştu. "İyi olacak mısınız leydim?"

"Evet. Ciddi bir şey değil."

"Haydi Edyth!" diye bağırdı küçük bir çocuk. "Creswyn'i kıştırdık."

Edyth hevesle diğer çocukların yanına koşarken Ariel kahkahasını bastırdı.

Valteri attan indi, sonra da kollarıyla vücudunu mükemmel bir şekilde sararak onun inmesine yardım etti.

Ariel kollarını ona doladı ve dudaklarına bakarken gözlerinin karardığını fark etti.

Gülümseyerek yalnız olmalarını diledi, böylece onun öpücüğünü arzulayan tarafına boyun eğebilecekti.

Kavrayışını sıkılaştırarak onu koridordan odalarına taşıdı ve yatağına yerleştirdi. Pelerinini omuzlarından çekti ve katladı.

Onu izlerken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "En azından kaçman konusunda endişem yok. Bacağın iyileşene kadar olmaz."

Ariel onun ses tonu karşısında yutkundu. "Evet, ama eğer istersen sahip olduğum her şeyi veririm."

Pelerinini küçük sandığa geri koyduktan sonra ona doğru döndü. "Kaçmayı reddediyorum. Bunu biliyorsun."

"Sen bir
aptalsın."

"Sadece senin
için."

Ve bununla birlikte odadan çıktı.

Ariel inatçı kocasını boğmak istiyordu. Kurtarılmak istemeyen bir adamı nasıl kurtarabilirdi ki?

"Bir yolunu bulacağım."

Ama kocakarı küçümseyici, bilmiş bir gülümsemeyle içeri girdiğinde, zamanının geldiğini biliyordu. Ve her an Valteri'nin son anı olmak üzereydi.

Mildred bunu halledecekti.

Ve eğer o yapmazsa, Belial yapacaktı.

BÖLÜM 20

Ariel her şafağı korku ve endişeyle karşılıyordu. Onu cezalandırmak için Valteri'yi öldürdükleri gün bugün mü olacaktı?

Ona sarılıp ölümünü izlemek zorunda kalacak mıydı? Onu sevmeye cesaret ettiği için mi?

Sanki Belial ve Mildred, işkenceyi en üst düzeye çıkarmak için günleri bilerek uzatmışlardı.

Ve her gün, laneti kırmak için yeni bir yol denerdi. Gölge'nin yardımıyla yapabildiği her şeyi araştırdı ama hiçbir cevap bulamadı.

Gölgeleri bile kocakarının yardımı ya da müdahalesi olmadan bunu nasıl geri alacaklarına dair bir ipucuna sahip değildi.

"Sadece kocakarı lanetini geri alabilir. Özür dilerim." Gölge en azından sempati duyuyordu. "İstersen onu senin için öldürebilirim. Bu yardımcı olabilir."

Günler geçtikçe bulduğu çözüm çok daha cazip hale geliyordu.

Bir gece önce daha fazla kar yağmış, toprağı bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı; bu da kötülüğün nasıl olup da etraflarında bu kadar rahat durabildiğini ve en azından bu dünyanın masum güzelliğinden etkilenmediğini merak etmesine neden oldu.

Yine de kötülük her zaman vicdansız olmuştur. Etrafındakilere ne kadar zarar verdiğini hiç umursamadan.

Dışarıda oturmuş, bir fincan sıcak elma şarabını yudumlarken çocukların kardan melek yapmalarını izliyordu. Onların kahkahaları kulaklarında çınlıyor ve yüzüne bir gülümseme getiriyordu.

Neden herkes bu kadar basit bir şey için bu kadar mutlu olamıyordu? Yetişkin olmanın en büyük trajedisi buydu. Hayatın, basit bir koşudan ya da yanaklara vuran ılık güneş ışığından elde edilen kahkaha sevincini gömdüğü o an.

Bir güneş ışığını avucunuzun içinde yakalamanın verdiği keyif.

Kimse takdirini bu kadar çabuk kaybetmemeli.

Ve Ariel bu son birkaç haftadan çok keyif almıştı. Valteri her zaman yanında, ona yardım etmeye hazır duruyordu. Ariel ona satranç oynamayı öğretirken, o da Ariel'e insan duyguları ve arzuları hakkında pek çok şey öğretmişti. Ama birlikte geçirdikleri zaman onun varlığına duyduğu açgözlülüğü daha da artırmıştı.

Onun yanında geçireceği bir ömür için açgözlülük. "Leydim?"

Yaşlı, boğumlu sese döndüğünde Mildred'in yaklaştığını gördü.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim...."

Ariel o n a baktı ve kadından nefret etmesi gerekirken içini sadece acıma duygusu doldurdu. "Neye ihtiyacın var, Mildred?"

"I..." Kocakarı gözlerini kaçırdı. "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama merhametinize sığınıyorum."

Cidden mi? Çok yüzüstüdü. "Hayır kurumum mu?"

"Evet. Yaptığım şey için beni affetmene ihtiyacım var."

Çenesi gevşedi. Böyle bir şeyi nasıl sorabilirdi ki?

Solmuş yaratık düşüp başını mı çarpmıştı?

Mildred onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Dün gece... Peter'im bana geldi."

Kafası daha da karışmış bir halde ne dediğini anlamaya çalıştı. "Oğlun mu?"

"Evet." Gözleri yaşlarla doldu. "Artık aynı görünmese de o olduğunu biliyordum. Bana yeni rolünden ve kendisine zarar vermek isteyenlere karşı savaşımdan ne kadar mutlu olduğundan bahsetti."

hepimiz. Yapmayı seçtiği şey için sevinmem gerektiğini söyledi. Yaptıklarımın dolayısıyla artık lanetlenmemem için af dilememi istedi."

Bu Belial'ın bir oyunu muydu?
Şaşırmış bir halde, buna bir anlam vermeye çalıştı.

Ta ki Thorn'un kadının arkasındaki gölgelerden çıktığını görene kadar. Yeşil gözlerinin yoğunluğu ona Mildred'in garip dönüşünün arkasında kimin olduğunu söyledi.

Evet, böyle bir "buluşma" ayarlama yeteneğine sahiptir.

Shadow dün ona denemek istediği bir numara daha olduğunu söylediğinde bunu kastetmişti.

"Kederim ve acım yüzünden sizden intikam almaya çalıştım leydim. Yaptığım şey yanlıştı. Bunu şimdi anlıyorum. Bunun için lanetlenmek istemiyorum. Beni affedebilir misiniz?"

Ariel'in göğsü sıkıştı. Kocakarının gözlerinde gerçek keder ve pişmanlık birbirine karışmıştı. Söylediklerinde ciddiydi.

Bu kadının isteğini nasıl çevirebilirdi?
Gerçekten de bağışlanmak küçük bir istek gibi görünüyordu.

Ariel hüzünle gülümsedi. "Evet, Mildred, seni affediyorum."

Ve bu sözleri söylerken bile ciddiydi. Ne yazık ki geçen haftalarda Mildred'in onu neden lanetlediğini çok iyi öğrenmişti.

Sevdiği birini kaybetmenin ne anlama geleceğini.

Umutsuzca Ariel'in ellerine tutunan yaşlı kadının gözlerinde korku titreşiyordu. "Ruhumu kurtarmak için çok mu geç?"

Dudağını ısırarak kadının başının üzerinden Thorn'a baktı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı. Eğer biri bilecekse, o bilirdi. Böyle ruhlar için pazarlık yapmak onun işiydi.

O iyi olacak. Adamın sesi kafasının içinde yüksek ve netti. Belial'dan uzak durduğu sürece.

Ariel kadının bakışlarıyla karşılaşmadan önce başını ona doğru eğdi. "Evet, ama sözlerime kulak ver. Başkalarını

lanetleme.

Gelecekte Belial ve onun gibilerden uzak durun."

Mildred başını salladı, gözleri irileşmiş ve korkmuştu.

"Başka bir şey var mı?"

"Beni lanetimden kurtar."

Kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Yapabilir miyim bilmiyorum." Gölge ve Thorn yaklaştı.

"Anlaşmanız nasıldı?" Thorn sordu.

"Belial'a hizmet edeceğime ve onun dediklerini yapacağıma söz verdim."

Ariel rahat bir nefes aldı. En azından standart bir anlaşmaydı. "Anlaşmanızı yazılı hale getirdiniz mi?"

Hiçbir şey imzalanmış bir anlaşmayı bozamazdı, özellikle de kanla imzalanmış bir anlaşmayı.

"Hayır, leydim. Nasıl yazılacağını bilmiyorum. Öldüğümde ruhumu ona vereceğime dair sözlü bir yemin ettim ve o da elimi kesip kanımı içti."

Ne kadar aptalsın sen?

Ama bunu yüksek sesle söylemekten kendini alıkoydu. İnsanların nasıl bu kadar intikamcı ve dar görüşlü olabildiklerini asla anlayamayacaktı.

En azından şimdi neyle uğraştıklarını biliyorlardı. Biraz zor olacaktı ama imkânsız da değildi. "Belial ölümünüzün ne zaman gerçekleşeceğini belirtti mi?"

"Lanet tamamlandığında."

Ariel boğazının altından hırladı. Görünüşe göre her şey Valteri'nin ölümüne bağlıydı. Ama Mildred'i serbest bırakabilirlerse belki laneti de bozabilirlerdi. "Onu serbest bırakabilir miyiz?"

Thorn yavaş ve düşünceli bir nefes verdi. "Belki de."

Ariel ona gülümsedi. "Gördün mü? Her zaman umut vardır." Razieli'nin sözleri kafasında yankılandı ve o da onlara inanmayı seçti.

"Teşekkür ederim leydim!" Mildred Ariel'in eteğinin ucunu öptü.

Ariel elbisesini ondan uzaklaştırdı. "Lütfen, bunu yapmanıza gerek yok."

Yaşlı kadın minnetle gülümsedi.

Ariel kadının yanağını avucunun içine aldı. "Ama dikkatli olman gerektiğini unutma. Belial seni kaybetmekten hoşlanmayacaktır. Seni ele geçirmeye çalışacaktır. Eğer her şey başarısız olursa, biz bu laneti bozmadan önce ölürsen, ruhunu almak için ortaya çıkarsa, o zaman Azriel ya da Adidiron'un adını çağırmalısın. Onlardan biri yardımınıza gelecek ve sizi oğlunuza götürecektir."

"Azriel ya da Adidiron.
Unutmayacağım." Gölge
küçümseyerek homurdandı.

Ariel onu görmezden gelerek gülümsedi, keşke ona da yardım etselerdi. Ama arkadaşlarının bu kadına asla sırtlarını dönmeyeceklerini biliyordu.

Mildred'in eline dokundu ve yaşlı kadının gözleri yumuşadı. "Sizi asla suçlamamalıydım leydim. Gerçekten çok nazıksınız."

Ve bununla birlikte, ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

Gölge dudaklarını büken bir alaycılıkla öne çıktı. "Ona babamın adını vermek zorundaydın, değil mi?"

"Üzgünüm. Ama bu konuda Belial'ın kışını tekmelemesi en muhtemel kişi o."

Gölge alay etti. "Ne yazık ki kendi oğullarına hiç yardım etmedi."

Thorn ona sinirli bir sırıtışla baktı. "Burada sempati beklemeyin. Babaları takas etmek ister misin?"

"Anneleri takas etmek ister misin?"

"Siktir. Hayır. O kuduz sürtüğü benden uzak tut." İkisi de dönüp ona baktı.

"Ne?" diye sordu masumca.

Gölge başını salladı. "En azından sperm donörünüz ve anneniz ihmalkârmiş. Kiskandığımız seçim bu olunca üzücü oluyor."

Gerçekten de öyleydi ve her ikisinin de çocuklukları ve onları kim ve ne olmaya yönlendiren şey hakkında her şeyi söylüyordu.

Bir esinti Ariel'e doğru bir koku savurdu ve Ariel kokuyu tanıyarak kaskatı kesildi.

Bu koku burnunun direğini sızlatır sızlatmaz Belial ortaya çıktı, malikânenin yanından sanki bailey'de gezintiye çıkmış gibi yürüyordu.

Onların toplandığını görür görmez doğruca onlara yöneldi.

"Vay, vay. En sevmediğim insanlardan oluşan bir toplantı. Bu hoşnutsuzluğu neye borçluyum?"

Gölge genişçe sıırttı. "Bot partinizi planlıyoruz. Kafana mı yoksa kasıklarına mı tekme yemeyi tercih edersin?" Thorn güldü.

Belial, o kadar da değil. "Hala sıkılmadın mı? Neden hâlâ buradasın?"

"Çoğunlukla seni kızdırmak için. En sevdiğim eğlence."

Thorn omuz silkti. "Bedava alkol. Ayrıca, görünüşe göre yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Burnunu kırıştıran Gölge bir adım öne çıktı ve Belial'a çapkınca bir bakış attı. "Yürürken kışının sallanmasına bayıldığımdan bahsetmiyorum bile. Salla bebeğim. Beni günlerce sertleştiriyorsun."

Belial dudaklarını tiksintiyle büktü. "Sen hasta bir pisliksin."

"Bana söylendiği gibi değil. Aslında daha fazlası için kasıklarına yapışıyorlar. Sormanız yeterli. Bu bölümdeki tavsiye listesi oldukça etkileyici."

"O haklı." Thorn güldü. "Eğer beni ziyaret ederse, haftalarca iyi bir yardım alamam. Tekrar düz yürüyebilmeleri o kadar uzun sürüyor. Onun dayanıklılığı efsanelere konu olacak cinsten."

Midesi bulanana Belial koşarak uzaklaştı.

Ariel güldü. "İkinizin yüksek rütbeli bir iblisi bu kadar az çabayla korkutup kaçırabilmenizden korkmalı mıyım yoksa etkilenmeli miyim emin değilim."

Gölge göz kırptı. "İkisinden de biraz."

Thorn onunla alay etti. "Aslında ikisi de değil. Birini neyin kızdırdığını bildiğinde onu korkutmak kolaydır. Belial nefretlerini göstermeyecek kadar aptal. Bu yüzden babamın kötü tarafına asla düşmek istemez. Gördüğü işkence muazzam olurdu."

Gölge'ye baktı. "Seninki gibi." "Nasıl yani?"

"Seni bir günlüğüne bekar ve ayık tutuyorum. Bence kendiliğinden yanarsın."

Gölge bunu düşündü. "Bunu bir teste tabi tutmayalım. Haklı olabilirsin."

Onların şakalaşmalarını duymazdan gelerek düşüncelerini tekrar Mildred'e yöneltti. Artık evin yolunu yarılamışlardı.

"Lanet ne olacak?" diye sordu onlara. "Artık bozabilir miyiz?"

Thorn içini çekti. "İşin özü hâlâ bu, değil mi?"

Ariel, Mildred'in gittiğı yönü işaret etti. "Eğer artık intikam istemiyorsa-"

"Bu onun Belial ile bir kan anlaşması yaptığı ve Belial'ın hâlâ seni istediğı gerçeğini değiştirmez."

Gölge homurdandı. "Daha da önemlisi, Valteri'yi istiyor."

İçten içe ürperdi. "Peki, ne yapacağız?"

Shadow omuz silkerek ona hınzırca bir sırıtış attı. "Öldür şu kaltağı. Sorun çözüldü."

Ariel onun çözümü karşısında yüzünü buruşturdu. "Gölge! Bunu yapamayız! O af diledi!"

Yine omuz silkti. "Hayır, sen, iki Arelim'in kızı, iyi bir adamsın ve bunu yapamazsın." Gri bakışlarını Thorn'a çevirdi. "Tüm karanlıkların kralının oğlunun da normalde bununla bir sorunu olmazdı ama kanı, yaptığı pazarlıktan uzun süre pişmanlık duyan bir insan anne tarafından bozuldu ve şimdi o da iyi bir adam olmak istiyor ve bir masumu öldürmeyecek. Aptalın teki. Öte yandan ben, tüm gölgelerin kraliçesinin çocuğuyum ve bir Arel'im.

Kurallara uymasıyla tanınmayan ve kimseye karşı duyguları ya da sempatisi olmayan bir baba. Bu da bana sizin ve diğerlerinin çoğunun sahip olmadığı ahlaki belirsizliğe karşı bir eğilim kazandırıyor. Onu bu ya da başka bir sebepten dolayı öldürmekle ilgili bir sorunum yok. Bu yüzden onu öldürün ve bu işi bitirin derim."

Gözlerini devirdi.

"Beni dinlemediğin için pişman olduğunda sana bu ifadeyi hatırlatacağım. Ne de olsa, en basit çözüm genellikle doğru olandır."

Thorn homurdandı. "Ve hatırladığım kadarıyla, hepimizi bu işe bulaştıran şey gereksiz yere kan dökmektir, değil mi?"

"İşte bu yüzden kan dökmek bizi bu durumdan kurtaracak olan şeydir."

"Siz ikiniz durur musunuz?" Ariel başlayan ağrıyı hafifletmek için elini şakağına bastırdı. "Az önce af dileyen birini öldüremeyiz."

Thorn, Shadow'un göğsünün ortasına vurdu. "Evet, seni duyarsız pislik."

"Aptal olmasından iyidir."

Onun esprisini duymazdan geldi. "Bunu Jaden'a söylemeli miyiz? Ondan yardım isteyelim mi?"

Sorusuna önce güldüler, sonra ciddi olduğunu anlayınca ayıldılar.

"Yardım etmez mi?" diye sordu.

Gölge başını salladı. "Pek olası değil."

Thorn hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Ne yazık ki bu konuda Shadow'a katılıyorum. Jaden normalde bir çıkarı olmadığı sürece bu işe karışmaz. Ancak..."

Tereddütü ona umut verdi. "Ancak, ne?"

Gölge'yi zırhından yakaladı. "Bir şeylere bakalım. Arel, kanatlarını çapraz tut. Geri döneceğiz."

Kimsenin onları görmemesi için gölgelerin içine geri adım atmalarını ve ortadan kaybolmalarını izledi.

Onlar bunu yaptıkça, öfkesi arttı. "Dikkat et, Belial. Bu işi bitireceğim." İşe yaramaz bir piyon değildi.

Yüzyıllar boyunca ona ve onun gibilere karşı savaşmıştı. Kan lanetleri konusunda Thorn'un sahip olduğu deneyime sahip olmasa da, kendi bilgi ve kaynaklarından yoksun değildi.

Ve Belial, kanında babasından ne kadar çok şey taşıdığını görmek üzereydi.

BÖLÜM 21

Ariel şapelin kütüphanesinde oturmuş Thorn ve Shadow'dan haber beklerken bir yandan da laneti bozmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar bulduğu her şey Thorn ve Shadow'un söylediklerini destekliyordu.

Tek çıkış yolu Mildred'i öldürmekti.

Lanet olsun. Başka bir çözüm olmalıydı. Çağıranı öldürmeyi ve kurbanın yerine kalbini sunmayı içermeyen bir şey.

"Bir insan neden kan laneti yapar ki?" diye mırıldandı nefesinin altında.

Ayak sesleri düşüncelerine karıştı.

Omzunun üzerinden bakınca Rahip Edred'in yaklaştığını gördü. Sunağın önünde haç çıkardı, sonra da koşarak onun yanına diz çöktü.

"Ne yapıyorsunuz Leydi Ariel? Bir günah için bağışlanma mı arıyorsunuz?"

Okumakta olduğu elyazmasının sayfasını çeviren Ariel, adam konunun ne olduğunu anlamadan önce ona baktı. "Hayır, kardeşim. İtiraf etmem gereken bir şey yok."

Daha ziyade, Belial hakkında bilgi arıyordu.

Bakışlarını bir şey arar gibi kadının vücudunda gezdirirken kaşları çatıldı. "O halde hanımefendiyi bunca saattir burada tutan nedir?"

Okurken onu gözetlediğini itiraf etmesine şaşırarak meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Onunla hesaplaşmaya başladı ama birden aklına bir fikir geldi.

Evet, günahlarına rağmen Kardeş Edred değerli bir müttefik olabilir.

"Biliyorsun güzel kardeşim, aramızda bir iblis var." "Ah, çocuğum! Nihayet!" Onun sıkılı ellerini okşadı. "At Sonunda kocanızın doğasındaki gerçeği gördünüz."

Ariel ellerini onun avuçlarından çekti. "Kocam değil kardeşim, başka bir adam. Senin hayal edebileceğinden çok daha kötü biri...."

Kaşlarını çattı. "Başka biri olduğunu düşündüren ne?"

Korkunç bir sırrı fısıldayacakmış gibi yakınına eğildi. "İşaretleri gördüm... ne zaman yaklaşırsa süt kesiliyor. Ve sülfür kokusu."

Gözleri büyüdü. "Bunun kocanızdan gelmediğine emin misiniz?"

"Evet. Çok kesin. Bu sadece Lord Valteri uzakta olduğunda oluyor. Bir başkası olduğunu bu şekilde biliyorum."

Edred cüppesinden küçük bir şişe çıkardı. "Bunu alın, hanımefendi. Bu kutsal su. Kötülük size yaklaşırsa, bunu ona doğru fırlatın ve onu uzaklaştırın."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Teşekkür ederim, nazik kardeşim."

Uzaklaşmadan önce onu kutsadı.

Ariel onun gidişini izledi. Ah, bu kadar aptal olmak. Onun kendisiyle nasıl yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Şansımız yaver giderse, Valteri'yi rahatsız etmeyi ve ona karşı komplo kurmayı bırakacak ve Belial'ı kendi isteğiyle tespit edecekti.

Rahibin kendisini şeytanlarla iletişim kurmakla suçlayacağından korktuğu için bu suçlamayı kendisi yapmaya cesaret edemedi.

Pek çok kez, daha barbar bir doğanın kurbanı olan yasal

kurbanlara eşlik etmekle görevlendirilmişti.

Onun gibi adamların. Cehalet ve korku yüzünden haksız yere suçlanan kurbanlar.

Ya da daha kötüsü, saf kötü niyet ve görevi kötüye kullanma.

Başkalarını kullanmak ve onları yollarından çekmek isteyenler tarafından. İnsanların acımasızlığını asla anlayamayacaktı. Sebepsiz yere yalanlara inananlar.

Masumlara zarar vermek uğruna zehir saçmak isteyenler. Kendilerini önemli göstermek ya da hakları olmayan şeyleri çalmak için yalan söylediler.

Edred gibi insanlar Belial'dan bile daha çok korktuğu şeydi. Çünkü onlar, iblisin aksine, ikna edilemezlerdi. Kendi başlarına saldıracak kadar cesur da değillerdi. Sinsi ve duygusuzlardı. Dost gibi davranırken, dost dedikleri kişilerin arkasından komplo kuruyor ve yalan söylüyorlardı.

Köpekler gibi, diğerlerini parçalamak için dev sürüler halinde gelirlerdi.

Merhamet ve şefkat olmadan.

Kocası çaresiz bir çocukken onu avlayanlar bunlardı ve ona bir dakika daha eziyet etmelerine izin vermeyi reddetti.

"Seni güvende tutacağım Valteri."

Onu almak için dışarı tüm iblisler itibaren. İnsan ve diğerlerinden.

Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama bir şekilde bir yolunu bulacaktı.

Laneti kırmanın ve hepsi için kansız bir çözüm bulmanın bir yolu olmalıydı.

BÖLÜM 22

Belial ahırın gölgelerinde geziniyordu, vücudu yarı saydamdı ve kirişlerin arasında süzülüyordu. Sonunda kendi başına tekrar şeytani formuna dönüşebildi. Başını geriye attı ve artan gücünün tadını çıkararak güldü.

Kahverengi bir ışık gözüne çarptı.

Ahırın üst tarafına doğru kayarak aralıklardan daha yakından bakabildiği sırada Edred'in avluyu geçtiğini gördü. Küçük şişman keşiş sanki birini arıyormuş ya da belki de birinden kaçıyormuş gibi etrafına kaçamak bir bakış attı.

Belial kaşlarını çattı, karnına huzursuz bir sancı yerleşti. Ters giden bir şeyler vardı. "Ne yapıyorsun..."

Kendini yere bıraktı, insan bedenine geri döndü ve kayıtsızca dışarı çıktı.

"Lord Belial!" diye seslendi rahip.

Gülümsemesini bastıran Belial ona doğru yürüdü. "Selamlar, kardeşim. Bugün ne gibi görevlerin var?"

Rahip onun kolundan tuttu ve hızla salonun yanındaki küçük bahçeye doğru çekti. Bahçeyi kedi arayan korkak bir fare gibi taradı.

Belial dirseğindeki sıkı tutuşu pençelemek için can atıyordu ama eninde sonunda küçük adamı bu kadar perişan eden şeyin ne olduğunu öğreneceğini bildiği için buna tahammül etti.

"Az önce kız kardeşinle konuştum." Edred ses tonunu alçak tuttu.

Belial beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. Küçük şişman fare yanlış peynir parçasını okşamış olabilir miydi? "Şimdi mi?"

"Emredersiniz, Lordum." Gözleri büyüdü ve korku içinde yuvarlandı. "Ve aramızdaki iblislerden bahsetti!"

Belial ona sabırlı ve azarlayıcı bir gülümseme verdi. "Elbette. Lord Valteri-"

"Hayır. Başka biri olduğunu söyledi. Uyanık olmalıymışız!"

"Bir başkası mı?" Soluk soluğa, korkmuş gibi yaparak eğildi.

yaklaştı. "Canavara isim verdi mi?"

Edred başını salladı, bakışları hüzünlüydü. Tombul ellerini sıktı. "Görmüş olsaydı çok şey verirdim ama ne yazık ki sadece işaretler gördüğünü söyledi."

Belial tsked. "Ah
canım." "Gerçekten de
öyle."

Adamın kolunu okşadı.

Demek Ariel kurnazlık yapmayı öğreniyordu. Lanet olsun ona. Bu işte de iyiydi. Rahibi kazanmıştı.

Kimin aklına gelirdi ki?

Onun becerikliliği karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Zeki küçük Arel. Onu daha yakından izlemesi gerekecekti. Ariel onun işini ve yöntemlerini olması gerekenden biraz daha hızlı öğreniyordu. Shadow ve Thorn'un ona ders verdiğine şüphe yoktu.

Piçler!

Çabuk öğrenen ve değerli bir rakibe hayranlık duyuyordu. Ama yine de onu alt edemezdi ve rahiple yaptığı küçük oyun kesinlikle aleyhine çevrilebilirdi.

"Görünüşe göre Lord Valteri yordakçılarını topluyor.
Buraya daha fazla şeytani terör salmak."

Rahip istavroz çıkardı, tüm vücudu titriyordu.

Belial adamın korkusunun tatlı buketini içine çekti ve açlıktan ölmek üzere olan ruhunu bununla besledi.

"Gerçekten iblislerin aramızda toplandığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet," dedi Belial ciddiyetle. "Öyle olduklarını biliyorum. Valteri'yi açığa çıkarmalıyız. Sakson soylularını getirin. Birlikte şeytanın aklını ve metresini alt edebiliriz."

★ ★ ★

Valteri salondan çıktı ama daha dışarıya üç adım atmadan Edred Kardeş koşarak yanına geldi ve yüzüne su fırlattı.

Sinirlenerek küfretti ve çenesini sildi.

Ufak tefek adama ters ters bakarak onu dövme isteğiyle savaştı. "Neyin var senin?"

"Bağışlayın beni lordum... Yaklaştığınızı görmedim. Beni affetmeniz için size yalvarıyorum." Rahip geri çekildi.

Hâlâ onu dövmek isteyen Valteri gözlerini kıstı. Gördüğü kadarıyla bu bir kaza değildi.

Daha ziyade,
kasıtlı. Ve rahatsız
edici.

Rahip onu kasıtlı olarak ıslatmıştı.

Valteri uğursuz bir hırıltıyla adamı kenara itti. "Yürüdüğün yere dikkat et. Birine, hatta belki de kendine zarar verebilirsin."

Yüzünü kurulayarak ahıra doğru ilerlemeye devam etti.

★ ★ ★

Valteri öfkeli bir yüz ifadesiyle yanlarından geçerken Belial, Ethbert'i büyük bir çalının arkasına çekti. "Gördün mü! Sana söylemiştim."

Ethbert dişlerini sıktı. Evet, Belial haklıydı. Valteri öyle bir güce sahipti ki, rahibin kutsal suyu bile onun şeytani bedenini lekelememişti.

Hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti.

Tekrar tekrar cehennem rüyasını, Valteri'nin önünde kötü efendileri olarak eğilen iblisleri hatırladı.

Nefret damarlarında dolaşıyordu. Keşke Harold hayatta kalsaydı, o zaman bu canavarlar ona ziyafet çekmezlerdi.

iyi, Sakson insanlar.

Kardeş Edred de onlara katıldı, yaşlı ve bilge gözleri sıkıntılıydı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Ethbert soruyu duymazdan geldi ve izin istedi. Şeytanı yenemeyebilirdi ama belki Ariel'i kurtarabilirdi.

Norman canavarı onu buraya kendi isteği dışında getirmiş olsa da, biraz şansla bu kötülüğü engelleyebilir ve onu sonsuza dek özgür bırakabilir.

★ ★ ★

"Girin," diye seslendi Ariel.

Karmakarışık dikişlerinden başını kaldırdığında Ethbert'in odasına girdiğini gördü. Sakson'un varlığına kaşlarını çatarak bakarken, onun kendisinden ne isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Salonlarına ilk geldiğinden beri onu hiç aramamıştı. "Lordum, sizi buraya getiren nedir?"

Onun yanına doğru ilerledi ve Cecile'i görünce durakladı. Sert bir kaş çatmayla, kedinin zeminde ilerlerken izlediği yolu izledi.

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve Ariel bilmese küçük kedinin onu korkuttuğuna yemin edebilirdi. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi çenesi seğirdi.

Birkaç kalp atışı boyunca bekledi. Sessizliğini sürdürecekmış gibi görüldüğünde Ariel ona sabırlı bir gülümseme verdi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Adam tekrar ona baktı ve kadın onu okumaya çalıştı ama duyguları onu ele geçirdi. "Kardeşlerim ve ben bir saat içinde ayrılmak niyetindeyiz leydim."

Dikişine tekrar baktı ve yine de korkunç olan dikkatli bir dikiş attı. "O zaman size iyi yolculuklar ve güvenlik dilerim."

Kadının önünde diz çöktü ve elindeki iğneyi aldı. Gözlerinin içine bakarak ona ilahi yardım isteyen bir yalvarıcıyı hatırlattı. "Sevgili hanımefendi, eğer isterseniz sizi yanımızda götürebiliriz."

Ariel şaşkınlıkla ona baktı. Neden böyle bir şey söylemişti ki? "Pardon?"

Derin bir nefes aldı ve onun dizine dokundu. "Kaçtığını ve Norman'ın seni geri getirdiğini biliyorum. Eğer hâlâ ondan kaçmak istiyorsan, seni götürebiliriz. Seni temin ederim ki bu sefer seni asla bulamayacak."

Deli miydi?

"Gitmek gibi bir niyetim yok." Kadının ellerini kendi ellerinin içine aldı.

Onun dokunuşuyla irkilen Ariel kaskatı kesildi. "Lütfen leydim. Size yardım etmeme izin verin."

Tam cevap vermek için ağzını açtığı sırada dışarıdan büyük bir gürültü duyuldu.

Boğazına düğümlenen bir nefesle tuniği bir kenara fırlattı ve ne olduğuna bakmak için koştu.

Koridora girdiğinde durdu, kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Valteri zeminin ortasında yatıyordu, yanında büyük, kırık bir avize vardı. Wace onun başında durmuş, gözlerini tavana dikmişti.

Bir grup hizmetçi yakınlarda duruyordu, hiç kıpırdamıyorlardı. Sanki nefes alamayacak kadar korkmuşlardı.

Ariel korkuyla haykırarak kocasının yanına koştu. "Lordum, iyi misiniz?"

"Neredeyse onu eziyordu!" Valteri sorusuna cevap veremeden Wace konuştu. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Valteri yutkundu. "Öylece düştü. Sebepsiz yere."

Ariel, Valteri'nin etrafını saran parçalanmış tahtaları ve bükülmüş demirleri taradı. Wace haklıydı. Bir santim daha

kaysaydı Valteri anında ölecekti.

"Lütfen bizi affedin lordum!" En yakınındaki hizmetkâr gerginlik içinde ellerini sıktı. "Biz mumları değiştirmeye çalışırken ip zavallı Aldred'in elinden kaydı. Bir kazaydı, yemin ederim! Size zarar vermek istememiştik!"

Valteri kendini yukarı itti ve tuniğindeki döküntüleri temizledi. Bir an için şüphe gözlerini kararttı ama önündeki yaşlı adamdan genç adamlara, duvarın dibinde toplanmış olan ve Valteri'nin kaza yüzünden onları döveceğinden korkan Aldred'e baktığında şüphe ortadan kalktı ve rahatladı. "Korkmayın. Hasar yok."

"Hasar yok!" Ariel'in nefesi kesildi. "Ölebilirdin."

Bu sözleri söyler söylemez ne olduğunu anladı.

Lanet.

Bunu hemen düşünmeyecek kadar nasıl aptal olabilirdi?

Geçen haftalar boyunca, sadece uykuda kalmış, onları sahte bir güvenlik duygusuna sürüklemiş, onları gafil avlamak için bir fırsat beklemişti.

En çok zararı verecek olana kadar beklemek.

Soğuk vücuduna hücum etti ve görüşünü kararttı.

Mildred'in nefret dolu sözleri kafasında yankılanırken Valteri'den uzaklaştı. "Onun ölümünü izlemelisin."

Bugün, neredeyse başarıyordu.

Thorn ve Shadow haklıydı. Kan lanetini bozmanın bir yolu yoktu!

Ne olacağını anlayınca arkasını döndü ve salondan koşarak çıktı.

Odasına dönen Ariel tam anlamıyla paniğe kapılmış bir halde odayı taradı. Göğsü yanıyor ve nefesi kısa, keskin soluklarla geliyordu. Kendinden geçecek ya da ölecekmiş gibi hissediyordu.

Bu gerçektir.

Ölüm geliyordu.

Valteri'yi kaybedecekti.

Akrabalarından biri onu almak için burada olacaktı ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hayır," diye fısıldadı. O ölemezdi. Hele ki bu onun hatası olacaksa.

Bir an için bile olsa laneti engelleyebileceğini ve onları özgür bırakabileceğini nasıl düşünebilirdi?

"Ariel?"

Valteri'nin sesiyle döndü. Valteri onu kollarının arasına aldı ve kadın titredi.

"Sadece bir kazaydı. Başka bir şey değil."

"Lanet yüzünden," diye fısıldadı, bir sonraki anın kollarından gücü, ciğerlerinden nefesi çekip almasından korkuyordu.

Önünde can çekişen genç Sakson çocuğun görüntüsü aklına geldi ve kaskatı kesildi. Gözlerinde yaşlar birikti. Valteri'yi o şekilde görmek istemiyordu. Hayatının tükenişini, canlı ve uyumsuz gözlerinin donuklaşmasını izlemek istemiyordu.

Valteri başını salladı. "Eğer lanet olsaydı, şu anda ölü yatıyor olurum." Ondan uzaklaştı ve kollarını uzattı. "Hayalet gibi mi görünüyorum?"

Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Bu lanet, diyorum."

Valteri onun gözyaşlarını yüzünden sildi, sıcak eli korkusunu daha da arttırdı. Valteri ona merakla baktı ve Ariel o tuhaf renkli derinliklerde gizlenen acıyı gördü. "Gözyaşı yok, Ariel. Ben hâlâ buradayım." Gözyaşlarını yanaklarından öptü.

Kadın başıyla onayladı ve adam onu tekrar kollarının arasına aldı. Birkaç dakika boyunca ona sarıldı. Her biri zamanda asılı kalmış gibiydi ve kadın onun kalbinin her atışının tadını çıkardı.

Ama bu böyle sürmez.

Devam edemezdi.

Onun için bir tehditti ve bunu biliyordu.

Tanrı ona yardım etsin, ama onu terk etmek zorundaydı.

Wace kapıyı açmadan bir an önce kapı çalındı. "Bağışlayın beni, lordum, leydim..." Başını eğdi, yanakları kızarmıştı. "Ben-"

"Biliyorum, Wace." Valteri içini çekti. "Atların yanında bekle." Wace başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

Ellerini kızın kollarında gezdirdi. "Artık endişelenme, Ariel. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Başını salladı, boğazı konuşamayacak kadar daralmıştı. Yüreği burkularak onun kılıcını kalçasına bağlamasını izledi.

Bir kılıçtan ve onun temsil ettiği şeyden hiç bu kadar nefret etmemişti. Ariel onu koridordan geçip avluya kadar takip etti.

Eyerinin üzerine çıktı ve miğferini başına yerleştirirken orada oluşturduğu yakışıklı forma hayran kaldı.

Onu bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünce kalbini, ruhunu harap etti.

Bunu yapmak
zorundayım.

Başka seçeneğim
yok.

Ve bu sefer geri dönüş yoktu. Onun iyiliği
için.

Böylece onun vücudunun ve yüzünün her çizgisini hafızasına kazıdı. Bu anı gelecek yıllarda onun tek tesellisi olacaktı. Bu ve onun lanetinden güvende olduğu bilgisi.

Kadar'ın köleliğinden güvende.

Asla sahip olamayacağını bildiği bir adamı arzulayarak boş, bomboş yıllar geçirmesi onun için önemli değildi. Bir zamanlar tanıdığı bir aşk için yanıp tutuşuyordu. Ona zarar verme riskini göze alamazdı. Bunun için değil.

Yapılması gereken doğru
şey buydu. Yine de çok
zordu.

Dizginleri kaldıran Valteri ona son bir kez şefkatle baktı.

Ariel ona el salladı ve kendini gülümsemeye zorladı.
Edred ve diğer tüm ikiyüzlülerden daha iyi değilim.

Adam atını tekmeleyip kapıdan hızla çıkarken
gözlerindeki hararetli bakış kadının nefesini kesti.

Onu incittiğim için bana da lanet olsun.

Elini yumruk yaparak sıktı ve yanına indirdi. "Kendine iyi
bak, kıymetli Norman'ım," diye fısıldadı.

Gözlerini kapatan Ariel, rotanın kendisine düşmüş olmasını
diledi.

En azından o zaman sefaleti sona erecekti.

Kalbi yorgun ve acılı bir halde arkasını döndüğünde
Ethbert'in kardeşleriyle birlikte ayakta durduğunu gördü.

Bunun yapılması gerektiğini bilerek kararlı adımlarla
onlara yaklaştı.

"Fikrinizi mi değiştirdiniz hanımefendi?"

Hayır. İsteddiği son şey gitmekti.

Ancak bazen kader bizi yapmak istemediğimiz şeyleri
yapmaya zorlar. Hayat bizi yürümk istemediğimiz yollara
sürükler.

Kendimiz için değil, sevdiklerimiz için.

Onları korumak için.

İlk kez aşkın gerçekten ne anlama geldiğini anladı.

Thorn ve Shadow neden bu kadar acımasızdı.

Bir zamanlar bildiğini sandığı bir şey yüzünden onları
yargılamış olması ve bunun gerçekte ne anlama geldiği
hakkında hiçbir fikri olmaması ne kadar garip.

Fedakârlık sadece bir kelime değildi. O kadar güçlü bir
duyguydu ki ruhunun derinliklerine kadar işliyordu.

Bu, kendiniz için daha iyi olanı yapmaktansa başkası için
daha iyi olanı yapmayı seçmek anlamına geliyordu. Onların
hayatını ve mutluluğunu kendi hayatınıza tercih etmek.

Bir ışık yarattığı olarak karanlıkta doğanlardan öğrendiği
bir ders.

"Evet." Ses tonundaki kararlılık onu şaşırtmıştı.

Yapma bunu. Kalbi ve ruhu ona kalması için yalvardı.

Ama bu bencillik olurdu.

Valteri'den aşkının bedelini ödemesini isteyemezdi. Sadece onun yokluğu onu güvende tutabilirdi.

"Ben de seninle geleceğim."

BÖLÜM 23

Valteri salona girdi ve yorgun bir iç çekti. Tüm öğleden sonrasını kalenin inşaat alanında geçirdikten ve inşaatçıların bahar geldiğinde kaç adama daha ihtiyaç duyacaklarını ve o zamana kadar sipariş etmesi gereken tüm farklı malzemeleri anlatmalarını dinledikten sonra Valteri, karısını bulup yalnızlık içinde sessiz bir akşamın tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Tercihen çıplak.

Donjon'un yanmasından başka bir şey için onu rahatsız ederse Tanrı Wace'in yardımcısı olsun.

Ve bu değişim onun gözünden kaçmamıştı. Hiçbir insanın varlığını Ariel'in varlığını arzuladığı kadar arzulayacağını düşünmemişti.

O, adamın soluduğu havaydı.

Onun çıplak rızkı.

Odalarının kapısını iterek açtı ve dondu kaldı.

Ariel'in tamir etmekte olduğu tunik yatağının üzerinde katlanmış halde duruyordu ama ondan başka hiçbir iz yoktu.

Cecile yatağın altından koşarak çıktı, bacaklarına çarptı ve ardından ayaklarının etrafında dönmeye başladı.

Valteri kaşlarını çatarak miğferini ve eldivenlerini yatağın yanındaki masaya bıraktı ve eğilerek yavru kedinin başını hafifçe okşadı.

"Leydimiz nerede?" diye sordu ama aldığı tek cevap yumuşak bir miyavlama oldu.

Ariel nereye gitmiş olabilirdi? Onun döneceğini bildiği halde uzağa gitmek onun yapacağı bir şey değildi.

Şapelde araştırma yapıyor olmalıydı.

Önce oraya baktı ve boş olduğunu gördü.

Salon ve bailey'de yaptığı hızlı aramadan da bir şey çıkmadı. Ahıra girdiğinde, bedensiz bir ses onu durdurdu. "Eğer kız kardeşimi arıyorsan, korkarım yine kaçmasına izin verdin."

İblisi kulağında duymaktan bıkmış bir halde Belial'a doğru döndü. "Sen ne diyorsun?"

Yüzü asık, gözleri çukurlaşmış bir halde gölgelerin arasından çıktı.

Valteri iblisin öfkesinin kırılma noktasına ulaştığı izlenimine kapıldı.

Belial başını salladı, hafif bakışlarında inançsızlık titreşiyordu. "Görünüşe göre küçük kuşumuz ikimize de yalan söylemiş. Bu yeni bir beceri ve çok etkilendiğimi söylemeliyim. Sana sonsuza dek senin yanında olacağını, bana da sana katılmak için yola çıktığını söyledi. Ama eğer burada onu arıyorsan... Bu sadece onun uçtuğu anlamına gelebilir."

Anlayamamış gibi başını salladı. "Gerçekten inanılmaz bir hareket. Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Valteri'nin kanı dondu. "O zaman gittiğini nereden biliyorsun?"

"Bütün öğleden sonra gittiğine göre... mantıklı olan tek şey bu, değil mi? Saksonlarla aynı zamanda gitti. Onu görmediniz ve o da geri dönmedi. Onlarla kaçmış olmasından başka ne çıkarım yapılabilir?"

Piç kurusu haklıydı ama bunu kabul etmek istemiyordu.

"Belki de Thorn ya da Shadow'la birlikte dir?"

Belial başını salladı. "Zaten sordum ve onlar da en az senin kadar şaşkın görünüyorlardı."

Valteri bir küfür savurdu. "Hangi yöne gittiklerini biliyor musun?"

Belial homurdandı, gözleri acı acı eğleniyordu. "Buradan ayrıldıklarında kuzeye doğru gittiler, sanki kaleye doğru gidiyorlarmış gibi, ama gözden kaybolduktan sonra yönlerini değiştirmiş olabilirler."

Kendini beğenmiş piçin suratına bir yumruk indirmek isteyen Valteri, yeni bir at kaptı ve onu eyerledi. Deri kayışları pratik bir kolaylıkla atın karnına geçirdi ve düşünceleri karısına odaklandı.

Ethbert onu kaçırmış mıydı, yoksa kendi isteğiyle mi gitmişti?

Ne kadar aptalım.

Neredeyse ezileceğinden beri giderek daha fazla paniğe kapılıyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydi.

Onu korumaya çalışıyordu ve bu düşünceyi takdir etmekle birlikte, onu boğmak da istiyordu.

Korkularını daha fazla hafifletmeliydim.

Hepsi onun su uydu. Eğer bu yüzden ona bir şey olursa, kendini asla affetmeyecekti.

Valteri son bir kez çekiştirerek bağı sıkılaştırdı, sonra da kendini atın üzerinde salladı.

"Erzak istemiyor musun?" Belial gözlerinde tuhaf bir parıltıyla sordu.

"Hayır." Tek istediği bu piçin yolundan çekilmesi idi.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Ariel zaten günün çoğunu dışarıda geçirmişti.

Onları bulabilecek miydi?

Gece boyunca at sürerse, onları geçebilirdi. Tabii uyumak için dururlarsa.

Elbette mola vermeden yolculuk etmiyorlardı. Bunu yapmışlarsa, onlara yetişebilmesi gerekirdi.

Bunu  ğrenmenin tek bir yolu vardı.

Atının tekerini döndürerek tam gaz koşturdu.

* * *

Ariel ateşin alevlerine bakarken akli kar fırtınasına ve Valteri'nin onu fırtınada nasıl bulduğuna gitti.

Küçük rutubetli kulübelerinde onunla nasıl seviştiğini.

Önündeki ateş yanaklarını ısıttı ama içindeki soğukluğa, kocasının dokunuşuna ihtiyaç duyan soğukluğa hiçbir şey yapmadı.

İçindeki boş sızı onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. Tanrım, eğer şimdi bu kadar acıyorsa, hayatının geri kalanını onsuz nasıl yaşayacaktı? Bu dayanılmazdı.

Ölmesini izlemek daha kötü olurdu.

Onu ayakta tutan tek şey buydu.

Bu onu kurtarmak içindi. Sadece hayatını değil, ruhunu da. Ve dünyayı.

Bunu yapmak zorundaydı.

Ariel boğazını sıkan acıya karşı gözlerini kapadı. Doğrusu tek istediği ona geri dönmektir.

"Leydim?"

Ethbert'e baktı, yüzü karanlığın gölgesinde kalmıştı. Ethbert ona doğru bir kâse lapa uzattı. "Acıkmiş olabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim." Sıkışan midesi kokuya itiraz etse de elinden aldı.

Onun yanına çömeldi ve ateşe biraz daha odun attı. Valteri bunu her yaptığında inanılmaz derecede seksi görünmesine rağmen şimdi hiç etkilenmemiş olması tuhaftı.

Sessiz bir dakikanın ardından tekrar ona baktı. "Bizi bulamayacak. Artık güvendesin."

Güvenli.

Bu onun endişelerinin en önemsiziydi. Sakson'un gerçekte neyden kaçtığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Valteri'yi düşündükçe midesi sıkışıyordu. Ne yaptığını ve neden yaptığını anlayabilecek miydi?

Yoksa acısı o kadar büyük olacaktı ki nedenlerini umursamayacak mıydı?

Acı, nefesini kesen acımasız bir pençeyle kalbini sıktı. İsteddiği son şey onun için başka bir pişmanlık olmaktı.

Çok üzgünüm, aşkım.

"Leydim?" Ethbert'in endişeli sesi içindeki acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Koluna dokundu ve irkilmemek ya da kaçmamak için tüm kontrolünü kaybetti. Ayrıldıklarından beri çok nazik davranmıştı ama o Valteri değildi ve başka hiçbir erkeğin ona herhangi bir şekilde dokunmasını istemiyordu.

"Ben iyiyim." Ona gülümseyerek yulaf lapasından tereddütlü bir ısırik aldı.

Başını sallayarak ayağa kalktı. Onun daha fazla şey söylemek istediğini hissetti.

Eğer adını doğru hatırlıyorsa, kardeşlerinden en küçüğü - Arthur- elinde bir battaniyeyle öne çıktı.

Ethbert onu aldı, sonra da omuzlarına sardı. "Kendini dinlemeli ve fazla endişelenmemeye çalışmalısın. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Ariel ona teşekkür ederek yulaf lapasını bir kenara koydu ve ateşin yanına yerleşti. Battaniyeyi çenesine kadar çekti ve tanrılara her şeyin daha farklı olmasını diledi.

Lanet olsun sana, kader ve lanetler.

Ethbert ve kardeşleri karı kazarak ona yerde bir palet yapmışlardı ama yine de soğuk nem vücudundan sızıyordu.

Önünde titreyen alevleri izlerken, düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi.

Bir süreliğine gerçek evini, anne ve babasını hatırladı. Her ne kadar onu görevlerinde eğitmiş ve ona silinmez bir onur duygusu aşlamış olsalar da, temelde yoksun ebeveynler olmuşlardı.

Michael onu uzak tutan başka görevleri olduğu için, annesi Lailah ise Kadar ve diğerlerine karşı savaşmayı tercih ettiği için.

Gerçekten de annesini çok az tanıyordu. Bir Arel olarak, her ikisi hakkında da soru soracak kadar merakı yoktu. Onu yaratmak için nasıl bir araya geldiklerini. Dürüst olmak gerekirse, babası ve benzerleri onun gibi çocukları ortalıkta bırakmaya meyilliydi.

Bu hepsinin kabul ettiği bir şeydi. Onun gibi Arelim olanlar görevlerini yaptılar ve doğumlarını asla sorgulamadılar.

Shadow gibi karışık kandan gelenler, kendilerine karşı kullanılan Arelim kökenlerinden nefret ediyorlardı. En azından şimdiye kadar tanıştıklarının hepsinden.

Bunu daha önce hiç düşünmemiş olması ne garip. Hiç önemi yoktu.

Bir Arel sorgulamadı. Sadece itaat ettiler.

İnsan olmak bunu değiştirmişti. Şimdi merak ediyordu ve anne babasının birbirlerine hiç değer verip vermediğini öğrenmek istiyordu. Annesi hiç böyle hissetmiş miydi?

Yoksa babası mı?

İç çekerek kardeşlerini ve arkadaşlarını düşündü. Wace ve Mildred hakkında, yüzyıllardır birlikte savaştığı insanlardan daha çok şey biliyordu.

Ve hiçbirini onu Valteri'nin doldurduğu tutkuyla doldurmadı.

Gerçekte, Arelim biraz kibirliydi. Gölge ve Diken gibi değillerdi.

Ya da Valteri.

Tüm kurallar ve edep, onun gibiler son derece sıkıcı bir gruptu.

Onların sessiz duygularını "normal" olarak kabul etmesi ne kadar garipti.

Ama Valteri'nin başkalarının ona verdiği tepki gibi, o da başka bir şey görmemiş ya da deneyimlememişti.

Bu nedenle, bunu hiç sorgulamamış ya da neleri kaçırdığını hiç düşünmemiştir.

Bir yandan o olmuştur İçerik, o oldu hiçbir şey gibi Onun kollarında hissettiği mutluluğu.

"Ariel?"

Duymayı beklediği son sesle kanı dondu.

Belial.

Kamp alanını tarayarak canavardan bir iz bulmak için elinden geleni yaptı. Tek gördüğü Ethbert ve kardeşlerinin ateşin diğer tarafında konuştuklarıydı.

İz sürme yetenekleri için ona lanet olsun. O canavardan nasıl kaçabilirdi ki?

"Demek buradasın," dedi bedensiz ses kulağına.

Yanındaki kanatlı gölgeyi görmek için döndü. "İnsanlara bu kadar yakın görünerek çok fazla bahse giriyorsun."

Adam güldü, sesi ağaçların arasında çınliyordu ama kadın ses perdesinin insan kulağının algılayabileceğinden daha yüksek olduğunu biliyordu.

Gece hayvanları bu sinsi ses karşısında çığlık atıp kaçıştılar.

Hayvanlara karşılık olarak Ethbert ve kardeşleri kılıçlarını kınından çıkardılar ve ormana baktılar.

"Leydim? Korkmayın!" Ethbert onun yanına döndü. "Hubert duyduğumuz gürültüyü kontrol etmeye gidiyor."

Başını salladı.

Kardeşi ormana doğru ilerlemeden önce onu sırtından alkışladı.

"Zavallı piçler." Belial güldü. "Sence onun postuyla ziyafet çekmek için kurtları toplamalı mıyım? Ya da belki onu daha kötü bir şeyle beslemeliyim?"

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı.

Ethbert kaşlarını çatarak ona baktı. "Onun gitmesini istemiyor musun?"

Ariel Belial'a öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra Ethbert'e baktı, öfkesini dikkatle korumaya çalışıyordu. "Bahsettiğim şey kardeşinin arayışı değildi. Daha ziyade bedenimi ısırarak ani soğuğa verdiğim bir tepkiydi."

Ona bilmiş bir gülümseme sundu. "Sana başka bir battaniye getireyim."

Belial soğuk, gölgeli bir eli kızın yanağına dokundurdu. "Ne kadar da yalancı olmuştun. Yeteneklerinden etkilendim. Baban ne derdi?"

"Seni deşmem için." Ariel onun eline bir tokat attı ve kolundan şiddetli bir sarsıntı geçti.

Belial dudak büktü. "Şimdi, şimdi, küçük Ariel, bundan daha iyisini biliyorsun. Ben bu formdayken bana zarar veremezsin." Burnunu kırıştırdı. "Sen hâlâ ölümlüsün."

Ariel titredi. Gittikçe güçleniyordu. Yakında Ariel onun güçleriyle boy ölçüşemeyecek ve Ariel istediği her türlü kötülüğü yapabilecek güce sahip olacaktı.

O zaman ne yapacaktı?

Ethbert söz verdiği battaniyeyi döndü. Battaniyeyi üzerine örterken ona ürkek bir gülümseme sundu. "Rahat olun leydim. Gürültünün ciddi bir şey olmadığına eminim."

"Teşekkür ederim." Kız da onun gülümsemesine karşılık verdi.

Kardeşlerine katılmak için onu bir kez daha terk ettiğinde, Belial'a doğru döndü. "Neden buradasın?"

"Seni bulmak istedim."

Ona ters ters baktı. "Neden?"

Belial cevap veremedi. Bir atın yaklaştığını duydu. Korku kalbinde kök saldı.

"Hayır," diye fısıldadı, atlıyı görmeden bile tanıyordu. Panik onu tüketti.

Valteri hışımla açıklığa dalarak Ethbert ve akrabalarını dağıttı.

Ariel oturduğu yerden fırlayarak iblise doğru koştu. "Seni hain canavar!" diye hırladı Belial ondan uzaklaşırken. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Benim işim bu." Güldü.

Ariel onu parçalara ayırmak istiyordu. Keşke Arel güçlerine sahip olsaydı, Belial Kadar'ın kendisiyle karşılaştığından çok daha fazla acı çekerdi.

Eğer kendi bedenine dönerse, onu bir Malachai'den daha beter döverdi.

Kılıcını kınından çıkaran Ethbert, Valteri'ye bağırdı: "Hayır, seni şeytani piç! Onu asla alamayacaksın."

Bu sözler ona yepyeni bir dehşet getirdi.

Sakin buna cüret etme!

Ariel kocasına doğru baktı. Saksonlar onun yetenekleriyle boy ölçüşemezdi. Onları parçalara ayıracaktı.

Valteri dizginleri çekerek durdu. Omurgası kaskatı kesilmiş, gözlerini Saksonlara dikmişti. Ani bir rüzgâr, sağ omzunun üzerinden sarkan sarı saç örgüsünü okşadı ve pelerinini arkasından dalgalandırdı.

Uzaktan bile onun uyumsuz gözlerinde parlayan kötülüğü görebiliyordu. "Bana kendini öldürtme, Saxon. İstedğim sadece karım. Onu bana ver ve huzur içinde git."

Ethbert ileri atılırken nefesini tuttu.

Valteri'nin atı şaha kalktı ve Ethbert'in kılıcından dans ederek uzaklaştı. "Önce seni cehenneme göndermeyi tercih ederim!"

Valteri ustalıkla atını kontrol altına aldı, sonra eyerinden kaydı ve kılıcını kınından çıkardı. Sakson'a doğru yöneldi, gözleri kana susamıştı.

Dövüşemezlerdi! Ne lanet varken ne de o olaya tanıklık ederken. Bu Valteri'nin ölümü olurdu!

Valteri ve Ethbert pelerinlerini çıkardılar.

"Hayır!" Onlara doğru koştu ve onlar birbirlerine giremeden aralarına girdi.

Valteri'nin kahverengi yün tuniğini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Lordum, lütfen, benim hatırım için bunu yapmayın."

Kolunu ona doladı ve göğsüne yakın tuttu. "Seni aldılar mı yoksa gittin mi?"

Hıçkırıklara boğuldu, parmak uçlarının altında kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Göğsüne dokunup o sabit çarpıntıyı hissetmeme düşüncesi ...

"Bizim için hiç şans yok. Bunu biliyorsun. Ben senin ölümünüm."

Çenesi gerildi. "Sakin bunu söylemeye cüret etme! Öyle değil." "Evet, Valteri, ama öyle ve sana yalvarıyorum bir an önce git.

hala yapabilirsin. Benim için yaşamalısın." "Senin için ölmeyi tercih ederim."

"Buna mecbur kalabilirim!" Ethbert onu yakaladı ve kardeşinin kollarına itti. "Tut onu, Arthur."

"Hayır!" Kız kurtulmaya çalıştı ama Arthur onu bırakmadı.

"Bu ikimizin arasında Norman. Aldığın ruhların bedelini ödeme zamanın geldi. Yok ettiğin masum hayatların."

Kılıçları çekmişler.

Ethbert ona tükürdü. "Cehennem efendinize elimden geleni yapacağım!"

Metal metale çarptı, ses ruhunu kabarttı.

"Lütfen, Tanrım, hayır!" diye bağırdı, kelimeler boğazını yakıyordu.

O yüzünü buruşturdu at ve görüş .
onlar savaşmak ve sayısız savaşın anılarını hatırlıyordu.

Sadece geçmişte kimin kazandığı ya da kaybettiği umurunda değildi.

Çünkü onun rolü basitti.

Kaybedenin ruhunu ele geçir ve onu patronuna götür.
Şimdi...

Sonucu önemsiyordu.

Hepsinden önemlisi, Valteri'ye değer veriyordu ve onun ölümünü izlemeyi reddediyordu.

Aniden başlarının üzerinde bir ışık belirdi.

Ariel gözyaşlarının arasından yukarı baktı ve nefesi kesildi. Adamlara görünmeyen Razel aşağı indi.

Savaşçılara bakarken zırhı parlıyordu, sonra elini ona doğru uzattı.

Bu etki gönderildi onu sarma ve çaldı
onu Arthur'un elinden.

Ya da o öyle sanıyordu.

Kendini yakaladığında, hâlâ insan bedenini taşıdığını fark etti. Ama Arel zırhını giymiş olarak dışarıda duruyordu.

Razel savaş kılıcını ona doğru savurdu. "Kocanı koru."

İnanamayacağı kadar minnettar bir şekilde ileri atıldı ve Ethbert'in kılıcını kendi kılıcıyla yakalayıp uçurdu.

Yani... Razel Valteri'nin koruyucusuydu.

Kocası yanıliyordu. Ne de olsa yalnız değildi. Razel daha önce bu yüzden ona gelmişti. Onun yüzünden değil.

Valteri yüzünden.

Her zamankinden daha minnettar olan Ariel adamların arasında durdu ve Ethbert'i Valteri'den uzağa, geriye doğru tekmeledi, böylece kocası soluklanabildi.

Belial hırlayarak ileri atıldı. "Hayır! Buna sen karışamazsın!"

Razel Belial'ı bir güç şimşegiyle geri püskürttü, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Valteri'nin ölme zamanı değil, iblis. Karışmamamız gerektiğini hatırlasan iyi edersin! Jaden'in oğlunun saçının teline bile zarar veremezsin."

Ariel rahatlama hissiyle neredeyse kılıcını düşürüyordu.

Bu Valteri'nin zamanı değil. Bu tek cümle kalbini hafifletti, defalarca tekrarladı ve tatlı sesinden keyif aldı.

Kardeşleri onu korumasına yardım edecekti.

Yine de Ethbert Valteri'ye doğru koştu ve onu belinden yakaladı. Valteri kendi kılıcını bir kenara fırlattı ve ikisi yumruklarıyla dövüştü.

Geri çekildi ve öfkelerini çıkarmalarına izin verdi.

Belial onun yanına uçu. Ona doğru uzanmaya başladı ama kılıcın bir hamlesiyle bunu yapmaması gerektiğini anladı. Bu silahla onu öldürebilirdi.

"Henüz gülme, Arel. Bu gece ona sahip olabilirsiniz, ama yarın geldiğinde..."

Ona ters ters baktı. "Gerçekten mi, Belial? Bu kadar klişe olmak zorunda mısınız? Bir kez olsun, Kadar'ın seni yetiştirdiği şeyden daha fazlası olamaz mısınız?"

Ortadan kaybolmadan önce ona dişlerini gösterdi.

Yumruk yumruğa kavga birkaç dakika daha devam etti ve Valteri Ethbert'i yere düşürdü.

Kılıcını geri alarak Ethbert'in boğazına dayadı. "Bu dövüşü bırak Sakson," dedi nefes nefese kalarak.

Ethbert dirseklerine yaslandı ve Valteri'ye dik dik baktı, bakışları sert ve lanetleyiciydi.

Kılıcını hiç sallamayan Valteri ona baktı. "Ariel?" Kılıcı Razel'e geri verdi. "Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Ve böylece Razel onu ölümlü bedeniyle yeniden bir araya getirdi.

Soğuk etine sızarken nefesi kesildi.

Hubert açıklığa döndüğünde Arthur onu serbest bıraktı. İkisinin de gözlerinde isyan parlıyordu ama Valteri kılıcının ucunu Ethbert'in boğazına yaklaştırdı. "Yapmayın," diye uyardı onları, sesi son derece ölümcüldü. Hubert kılıcını bıraktı ve Arthur'un yanında durmak için hareket etti.

Kavga bittiği için rahatlamış bir şekilde kocasının yanına gitti.

Valteri koruyucu bir kolla onu sardı, ardından kılıcını Ethbert'in boğazından çekip aldı ve kınına soktu. "Sana yoluna gitmeni öneririm Sakson. Ne sen ne de kardeşlerin bir daha topraklarımda hoş karşılanmayacaksınız."

Valteri onu nazikçe atına bindirdi ve arkasından atına bindi.

Ethbert yerdeki yerinden kıpırdamadı ama öyle bir bakıyordu ki neredeyse ayağa kalkıp tekrar Valteri'ye saldırmasını bekliyordu.

Valteri onun nefretini görmezden geldi. Sakson kampından ayrıldıklarında atını ileri süren kocası ona sıkıca sarıldı.

Hiçbir şey söylememesine rağmen Ariel onun içindeki acıyı hissetti ve onu yatıştırmak için can attı.

Ariel konuşacak cesareti bulana kadar fersahlar geçti. "Gitmek zorundaydım."

"Biliyorum."

"O zaman neden benim için geldin?"

Gözlerindeki öfke şefkatle karıştı ve kolları Ariel'in belini sıkıca kavradı. "Her zaman senin için geleceğim, Ariel. Sensiz yaşayamam."

Sözleri kalbine acı ve ılık bir telaş getirse de, hayal kırıklığı onu ele geçirdi ve mantıklı düşünmesi için ona bağırarak istedi.

Onun yerine dilini ısırıldı.

Onu terk etmesine neden olan aşk, peşinden gelmesine neden olan aşkla aynıyken nasıl tartışabilirdi?

Çok acımasızdı.

Çok acıydı.

Ve inanılmaz derecede değerli ve tatlı. Ne yapacaklardı?

Onları imkânsız bir durumdu.

Belial yüzünü buruşturdu. İçindeki çekim bir kez daha karnını sıktı. "Lanet olsun!"

Gitmek zorundaydı. İstese de istemese de.

Gözlerini kapatarak en nefret ettiği teklife teslim oldu. Zaman ve mekân boyutlarından geçip ilmiğini tutan Cehennem Âlemi'nin çukuruna düşerken etrafına ışık saçıldı.

Vücudu ağrıyordu, kısa süre sonra kendini Kadar'ın hapisanesinin en derin çukurunda buldu.

Tam da beklediği gibi, ana taht odasına indi. Karanlık duvarlarda turuncu ışıklar dans ediyordu. Etrafında çığlıklar yankılanıyordu ve efendisinin kemik kaplı tahtına baktı.

Şaşırdığı şey, Kadar ya da Azura değildi. Tahtta Ölüm oturuyordu.

Cüretkar ve aptal. Grim'e bunu verirdi. Cesurdan da öte cesur. Yine de, eğer tanrılardan biri onu yakalarsa, Grim'in taşakları uzun süre elinde kalmayacaktı.

Kadar'ın damadı olsa bile.

Yakışıklı ve sinsi Grim, iblisin etini parçalamaktan başka bir şey istemezmiş gibi ona baktı. Tahtın koluna zincirlenmiş kanlar içindeki iblisi okşadı ve Belial'a düşmanca bir bakış fırlattı.

Gerçi Belial, birlikte savaştıkları zamanlarda bile Grim'i hiç umursamamıştı ama yine de şu anda onun cesaretine hayranlık duyması gerekiyordu.

"Selamlar, Belial."

"Kadar nerede?"

Grim omuz silkti. "Şüphesiz zavallı bir sümüklüböcekle eğleniyordur."

"O zaman neden çağrıldım?"

Şeytani bir gülümseme dudaklarını büktü ve Belial'ın omurgasını bir korku titremesi sardı. "Küçük bir iblis bana neyin peşinde olduğunu söyledi."

"Altı ayak mı?"

Grim hiç eğlenmedi. "Senin planın, nemrut."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak etrafına bakındı, ona kimin ihanet ettiğini merak ediyordu. Bunun Thorn ya da Shadow olmayacağını biliyordu. Onu sevmeseler de, Grim'e karşı daha da az sevgi besliyorlardı. Shadow ona en son yaklaştığında, neredeyse o piçi kendi bağırsaklarıyla besleyecekti.

Thorn'a gelince, bir zamanlar müttefiktiler.

Artık can düşmanıydılar ve eğer Grim Thorn'un kellesini Kadar'a teslim edebilseydi, bunu seve seve yapardı.

Hayır, başka biri onu duymuştu.

Kim duymuş?

Burada mı? Hiç belli olmazdı. Her köşede kulaklar vardı.

Ya da gözler.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Grim gülerek yumruğunu iblisin saçlarına geçirdi ve onun tıslayarak dişlerini göstermesine neden oldu. Eli dondu ve hoş bir parıltı kırmızı rengini aydınlattı. "Çekingen davranma kardeşim. Özgürlüğünü istiyorsun. Hepimiz istiyoruz. Avucunda gerçekten bir Arel'in ruhu var mı?"

Belial, Grim'in Valteri fitzJaden hakkında hiçbir bilgisi olmadığını anlayınca biraz rahatladı. "Eğer bilseydim, sana ne olurdu?"

Grim tahttan ayrıldı ve yavaşça ona yaklaştı. "Efendimizi atlayıp onu Malachai'ye teslim edersen ne olacağını hiç düşündün mü?"

Pek sayılmaz.

Grim onun kafasına bir tokat attı. "Düşün, embesil! Kehanet!"

Belial hatırladıkça nefesi kesildi.

Nasıl başladıysa, öyle de bitecekti.

Aydınlık ve karanlıktan doğan

bir çocuk. Son Malachai.

"Ama onun kaderinde ölmek var."

"O zaman onu korusan iyi edersin küçük kardeşim. O sürtüğün Adarian Malachai ile iftleşmesine ihtiyaımız var. Eğer yaparsa..."

Karanlık güçleri devirebilirler. Tahtı ve dünyayı ele geçirebilirler.

Onu boynundan yakaladı ve Belial'ı önünde tuttu. "Bu her zaman senin eksikliğin oldu, Belial. Asla büyük resmi göremedin."

Ama artık biliyordu ve bu muhteşemdi. "Ya Malachai onu kabul etmezse?"

"Doğdum. İçinde. şiddet." Grim her kelimeyi hırıldayarak söylüyordu. "şiddet uygulamak ve şiddetle ölmek için." Malachai ırkının inancı buydu. "Bu canavarın doğasında varisinin annesine tecavüz etmek var. Bana güvenin. Onu yanına koyun, ne yaparsa yapsın yapacaktır. Tek ihtiyaımız olan senin küçük Arel'in ve doğa kendi akışına bırakacak. Kendine yardım edemeyecek. O bir ışık yaratığı ve ona saldıracaktır."

Bunu neden düşünmemişti?

Çünkü Grim'in aksine, o Malachai'nin hizmetkârı değildi.

Aslında, Malachai onun gibi iblislerin kanatlarını koparma eğilimindeydi. Bu da onun Malachai'lerden mümkün olduğunca uzak durmasına neden oldu.

Tıpkı kafasında beyin olan her iblisin yapacağı gibi.

Bir zamanlar tanrı olan Grim'in

aksine. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Grim güldü. "Malachai ırkı lanetlendiğinde başlangıçta ben de oradaydım. Bildiğim tek şey Malachai soyu. Bana Arel'ini getir, ben de sana özgürlüğünü vereyim."

Acıya rağmen gülümsedi. Bu lanetten bile daha iyiydi.

Siktir et! Kimsenin ölmesini beklemek zorunda değildi. Tek yapması gereken Ariel'i buraya getirmekti.

"Onu hemen geri getireceğim."

"Beni yüzüstü
bırakma, Belial."

"Başarısız
olmayacağım."

Birdenbire kendini ormana dönmüş buldu. Arkasına uzandı ve ağrıyan omurgasına dokundu. Elini çektiğinde kanı gördü.

Seni piç kurusu. Grim'den hep nefret
etmişti. Sadist kaltak.

Belial inleyerek yere uzandı, gücünü yeniden kazanmak için zamana ihtiyacı vardı.

Güzel. Yeni plan.

Ve bu çok kolay olacaktı....

BÖLÜM 24

Şafak sökerken Valteri ve Ariel bailey'e girdiler.

Dürüst olmak gerekirse, Ariel hâlâ koşuyor olması gerektiğini bilse de geri döndüğü için mutluydu.

Valteri onu kollarının arasına alarak yere düştü. Valteri'nin onu kucaklamaya devam etmesinden utanan kız, Valteri'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama Valteri kollarını daha da sıktı.

"Yürüyeblirim lordum."

"Evet, ve koşabilirsin de."

Kimildamayı bıraktı ve yüzünü buruşturarak onu azarladı.

Bakışları boştu, onu içeri taşıırken başka bir şey söylemedi. İnsanlar yeni uyanıyordu ve sabah rutinlerine ara verip onlara bakıyorlardı.

Ariel gözlerindeki spekülâtif parıltıdan utanarak bakışlarını kaçırdı. Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve Valteri'nin onu serbest bırakması için ısrar etmek istemesine rağmen sessizliğini korudu.

Sonunda Valteri odalarına girdi ve onu yatağa yatırdı. "Seni zincire vurmaliyim," dedi, sesi de gözleri kadar boştu.

Yutkundü, kalp atışları suçluluk duygusuyla yavaşladı. Ona asla böyle bir şey yapmazdı ve bunu biliyordu. Onu tehdit eden tek şey acısıydı.

"Seni incitmek istememiştım."

Bakışları onu yakıp kavurdu. "Kahretsin Ariel, istemeden de olsa bana bu kadar zarar verdiysen, kendini gerçekten kullandığında neler yapabileceğini görmekten nefret ediyorum."

Alaycılığı herhangi bir kılıç darbesinden daha derindi.

Kızmaya hakkı vardı.

Tekrar konuştuğunda, sesi sessiz odada bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Bana gitmeyeceğini söylemiştin."

"Bu, bir avizenin seni neredeyse öldürmesinden önceydi." Neden mantıklı olamıyordu? "Laneti kırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama avize düştüğünde burada kalarak kaderi kışkırttığımı fark ettim. Sadece seni korumak istedim."

Valteri ellerini önündeki sandalyenin arkasına dayadı. Yüz ifadesini görmemesi için hâlâ duvara bakarken içini çekti. "Senin korumanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Sözlerinin kalbine getirdiği sıcaklığa karşı gözlerini kapattı.

Kararlılığınızı zayıflatmasına izin vermeyin.

Ne yaparsa yapsın, zihnini bu hassas duygulardan uzak tutmalıydı. "Lütfen Valteri, burada kalıp senin ölümünden sorumlu olamayacağımı anla. Bunu yapamam."

Odayı geçti ve elini adamın sert omzuna koydu. Adamın kasları parmak uçlarının altında kasıldı ama adam geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. "Bunu benden nasıl isteyebilirsin?"

Döndü ve onu kollarından tuttu. Yalvaran bakışları onunkileri aradı. Öfkesinin altında, garip renkli derinliklerde acı titreşiyor, nefesini ve iradesini çalışıyordu. Ariel yutkundu, göğsü korku ve endişeyle gerildi.

"Ölmeni istemiyorum," diye yalvardı.

"Ve sen yanımda olmadığın sürece yaşamak istemiyorum."

Onun bakışlarındaki samimiyetle yüzleşemeyerek gözlerini kapattı. Valteri bunu neden yapıyordu? Neden bu kadar inatçı davranıyordu? "Bir anlık zevk için kendini lanetlemeye hazır mısın?"

"Seninle tatlı bir an için, evet! Bana cehenneme giden yolu göster, seve seve yürürüm. Hayatımda bir kez bile yaşlanmayı beklemedim ve hayatımın geri kalanını doğumumdan beri beni takip eden boşluğun içinde yaşamaktansa, bir gün senin kollarında yaşamayı tercih ederim."

Ariel ondan uzaklaştı, sözleri onu dağlıyordu. Kalmak çok kolay olurdu, kader onlara ne kadar zaman ayırırsa ayırsın onunla kalacağına dair söz vermek çok kolay olurdu.

Ama fiyat çok yüksekti ve o da ödemek istemiyordu.
o.

Düşünceleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Meselenin onun tarafını anlamasını sağlayacak bir argüman. Keşke o da olayları onun gibi görebilseydi.

Evet, işte buydu. Ona göstermeli.

"Peki ya lanet, kaderinde senin kollarında ölmek olanın ben olduğumu söylüyorsa Valteri?" Onun yanağına dokundu, bıyıkları avucuna hafifçe sürtündü. "Herhangi bir gün hayatımın sona ereceğini ve hayatının tamamını bensiz yaşamak zorunda kalabileceğini bilseydin, şimdiki zamandan zevk almaya istekli olur muydun? Bedelinin bu olduğunu bile bile yanımda kalabilir miydin?"

Valteri konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti.

"Düşündüğüm gibi. Sen asla böyle bir risk almazsın. Yine de benden bunu bekliyorsun."

Kahretsin, haklıydı. Ama yine de bunu kabul etmek istemiyordu. "Aynı şey değil."

"Öyle ve sen de bunu biliyorsun."

Valteri dişlerini sıktı, midesindeki düğüm daha da sıkılaştı. Evet, bunu biliyordu. Biliyordu ve lanetliyordu. "O zaman geriye ne kaldı?"

"Bilmiyorum." Omuzları çökmüş bir halde ondan uzaklaştı. Kadının bariz mutsuzluğu adamın vicdanını yaraladı.

ve kalbine acı veren bir yanma getirdi.

Kararsızlık onu sarstı. Hayat onun için hiçbir zaman seve seve geride bırakacağı yorucu bir yükten fazlası olmamıştı.

Aldığı her nefese içerlemişti.

Yine de onun ölümüne neden olduğunu bilmenin suçluluğuyla yaşamasını istemesi bencillik olurdu.

Bunu ona nasıl yapabildim?

Valteri ne yapacağını bilemez bir halde içini çekti. Dişlerini sıktı ve kendine lanet okudu. Bencil bir piçti ama onu gereksiz yere incitecek kadar bencil değildi.

Öyle olsun. Onunla zaman geçirmişti. Daha fazlasını istemeyecekti. Ölüm onun cezası olduğuna göre, onu cesurca karşılayacaktı.

Ariel'inden uzakta.

Bu dünyaya yalnız geldim ve öyle de gideceğim.

Tam olarak doğru değil. Bir ikiz kardeşi vardı ama kendi kardeşi bile onu bebekken terk etmişti.

Çünkü kimse seni istemiyor.

Onu bırakmanın zamanı gelmişti.

"Pekâlâ," dedi Valteri sonunda. "Burada güvende olduğun ve korunduğun yerde kal. Senin refahın için kardeşimle anlaşacağım. Eminim kendisine sadık bir kâhya atayacaktır ama her konuda son sözü sen söyleyeceksin. Burası senin evin olacak ve sorumlu kişi sen olacaksın." Boğazını temizleyerek eldivenlerini ellerinden çıkardı. "Yarın Londra'ya doğru yola çıkacağım."

Ariel sonunda savaşını kazanırken nefesi kesildi.

İsteddiği şey buydu, öyleyse neden kalbi öleceğinden korkacak kadar ağrıyordu?

"Gelin leydim. İkimiz de dinlenmedik. Uykumda öleceğimden şüpheliyim, o yüzden uykumuzu alalım."

Ariel başını salladı, boğazı konuşamayacak kadar daralmıştı. İçten içe yüreği burkuldu. Gözyaşlarının akmasını engellemek için dudaklarını ısırdı.

Bu şekilde olmalı.

Ve yine de onların kaderine lanet okudu.

Tamamen giyinmiş bir halde yatağa uzandı, ruhu onu yanında tutmak için haykırıyordu.

Gitmesine izin verme.

Ondan kalmasını isteyemem!

Valteri tuniğini başından çekti ve ona katıldı. Güçlü kolları onun etrafına uzandı ve onu sıcaklığına, sert göğsüne yaklaştırdı.

Titriyordu, sonsuza kadar böyle kalmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunun ne kadar imkânsız bir rüya olduğunu biliyordu. Adamın nefesi kızın boynuna çarptı ve kız titredi. Bu lanet olası laneti kırmanın gerçekten bir yolu yok muydu?

Belki onun yokluğunda bir yolunu bulur, sonra da onu çağırabilirdi.

Evet, yapacağı şey buydu. Bu sadece geçici bir ayrılıktı. O uzakta ve güvende olur olmaz, anlaşmayı feshetmek için ne gerekiyorsa yapacak ve sonra birlikte olacaklardı.

Sonsuza kadar.

Bir yolunu bulacağım. Bana yardım et!

★ ★ ★

Valteri, Wace'in ısrarlı sarsıntılarıyla uyandı. "Lordum, beni bağışlayın," diye fısıldadı, "ama atınıza bir hastalık geldi. Seyis sizi getirmemi söyledi."

Valteri Ariel'i uyandırmamaya dikkat ederek kendini yukarı itti. Tuniğini geri alırken kaşlarını çattı. Ganille'e ne olmuş olabilirdi?

Tuniğini giydi ve Wace'e izin verdi. Bu sabah döndüklerinde atı gayet iyiydi. Atına bu kadar ani ne tür bir rahatsızlık gelmiş olabilirdi?

Gözlerini kısarak, cevabı biliyordu.

Belial. Canavar muhtemelen onu burada tutmak için atını zehirlemişti. Öfkesi yükselen adam salondan çıkıp ahıra doğru ilerledi.

Kapıyı iterek açtığında öfkesi dağıldı.

Belial onun gitmeyi planladığını nereden biliyordu? Ariel, Belial'ın zihin okuyamadığını söylemişti. Yine de Belial'ın çılgın planları değilse aygırı başka ne lekelemiş olabilirdi?

İntikamcı onu ahırda karşıladı, yüzü asıktı. "Kötü yulaf olmalı, lordum."

Ganille'in vücudunu ter kaplamıştı ve at nefes almak için çırpınıyordu. Valteri kadife burnunu okşadı ve eski dostunun bariz acısını biraz olsun hafifletebilmeyi diledi. "O iyi olacak mı?"

"Söylemesi zor." İntikamcı kirli eliyle yanağını sildi. "Onu neyin rahatsız ettiğini tam olarak bilmiyorum."

Valteri yorgun bir iç geçirdi. "Ona göz kulak ol ve elinden geleni yap."

"Emredersiniz, efendim."

Kalbi ağırlaşan Valteri ayağa kalktı. Ganille'in hastalığı gitmesini engelleyecek kadar kötü değildi. Londra'ya ulaşmak için kolayca başka bir at kullanabilir ve oraya vardığında başka bir destrier alabilirdi.

Ama aygırla çok şey yaşamıştı ve böylesine iyi eğitilmiş bir hayvanı kaybetmekten nefret ediyordu.

O senin için bundan daha fazlası ve sen bunu biliyorsun.

Evet, öyleydi. Ganille sahip olduğu en iyi arkadaşıtı.

Atın başını son bir kez okşadıktan sonra ahırdan çıkmaya başladı ama başının arkasına sert bir şey çarptı.

Ağrı kafatasında patladı ve tökezleyerek yere düştü. Ağrıyan başını silkeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama sırtına inen güçlü bir darbe ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Ne oluyor be?

Kaba eller onu yakaladı ve bileklerine ipler bağıladı. İçini öfke kaplayan Valteri saldırgana karşı mücadele etti. Ama darbeler yüzünden sersemlemişti.

"Tutun onu!"

İki iri yarı Sakson onu ahırın önüne doğru çekti. Orada ellerini tahta direklere bağıladılar ve onu rahibin önünde diz çökmeye zorladılar.

Edred elinde bir şişe suyla öne çıktı ve suyla yüzünü ve tuniğini yıkadı. Sesi çınladı, şeytan çıkarma sözleri Valteri'nin sersemlemiş hislerine bile çok tanıdık geliyordu.

"Başmelek Aziz Mikail, beyliklere ve güçlere karşı, bu karanlık dünyanın yöneticilerine karşı, yüksek yerlerdeki kötülük ruhlarına karşı savaşımızda bizi koru!"

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Ne yaptığını sanıyorsun, Keşiş?" Valteri hırladı, aldığı darbeler yüzünden görüşü hâlâ bulanıktı.

Edred soruyu duymazdan gelerek Valteri'nin yanındaki adamlardan birine, "Kapıya dikkat et," diye seslendi. "Onu kurtarmak için kölelerinden birini çağırabilir."

Edred yüzünü ona döndü. "Seni dün gece rüyamda gördüm ve ne olduğunu biliyorum!" Valteri'nin yüzüne bir kez daha su çarptı.

Nefesi kesilen Valteri, ağzını tıkarlarken ona ters ters baktı.

Arkasında duran kişi tuniğini yırttı ve sırtını ortaya çıkardı. Valteri damarlarında kaynayan öfkeye karşı dişlerini sıktı. Anılar içinden geçiyordu ve kendisine söylenmeden, ardından ne geleceğini biliyordu.

Lanet olsun onlara!

Valteri bilekleri yanana kadar ipleri çekti. Rahibe saldırdı.

Beni öldürsen iyi edersin, ihtiyar. Buradan çıktığımda, bağırısklarını sana yedireceğim!

Edred tökezleyerek onun elinden kurtuldu ve Tanrı'ya yakarışını okumaya başladı. "Rabbin haçına bak, düşman çetelerinden kaç. Merhametin üzerimize insin Tanrım. Sana olan umudumuz kadar büyük. Her kim olursanız olun, kirli ruhları, tüm şeytani güçleri, tüm cehennem istilacılarını, tüm kötü lejyonları, meclisleri ve mezhepleri bizden uzaklaştırıyoruz. Rabbimiz İsa Mesih'in Adıyla ve gücüyle, Tanrı'nın Kilisesinden ve Tanrı'nın suretine ve benzerliğine göre yaratılmış ve Kutsal Kuzu'nun Değerli Kanıyla kurtarılmış ruhlardan uzaklaştırılsın ve kovulsun. En kurnaz yılan, artık insan ırkını kandırmaya, Kilise'ye zulmetmeye, Tanrı'nın seçtiklerine eziyet etmeye ve onları buğday gibi elemeye cesaret edemeyeceksin. En Yüce Tanrı size emrediyor, büyük küstahlığınızla hala eşit olduğunuzu iddia ettiğiniz Tanrı. Baba Tanrı size emrediyor. Oğul Tanrı size emrediyor. Kutsal Ruh Tanrı size emrediyor. Defol, Şeytan, tüm hilelerin mucidi ve efendisi, insanlığın kurtuluşunun düşmanı!" Durakladı ve Valteri'nin arkasında duran kişiye başıyla işaret etti.

Kırbaç darbesinin tanıdık yakıcılığını fark ettiğinde acı sırtını parçaladı.

Valteri elinden geldiğince sert bir şekilde ipleri çekti ve ipler bir kez daha sıkıca tutundu. Edred'in sesi kesilene ve etrafındaki her şey solana kadar kırbaç tekrar tekrar sırtından geçti, acı içinde patladı.

* * *

Ariel gerilmiş ve esnedi. Kadın ulaşıldı
dışarı için ama sadece boşlukla karşılaştı.

"Valteri?"

Ona veda etmeden mi gitmişti? Hayır...
kesinlikle böyle bir şey yapmazdı.

Neden olmasın? Bunu ona yeterince yaptın.

Onun gitmiş olabileceğinden korkarak yataktan kalktı ve panjurları açtı. Şaşkınlıkla öğleden sonra olduğunu fark etti.

Nasıl bu kadar geç uyuyabilmişti?

İnsanlar aşağıda koşuşturuyor, ev işleri ve görevleriyle meşgul oluyorlardı. Ama aralarında Valteri'den eser yoktu. Odasından çıktı ve salona girdi.

Wace bir köşede oturmuş, Valteri'nin zırhını ponza taşıyla dikkatlice siliyordu.

Bu onu anında rahatlattı. Zırhını ya da yaverini geride bırakmış olmasına imkân yoktu. Valteri'nin nereye gittiğini bilen biri varsa o da Wace'ti.

"İyi günler," diye seslendi, yaklaşarak.

Wace gülümseyerek görevinden başını kaldırdı. "İyi günler leydim. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

Gülümsemesine karşılık vererek başını salladı. "Lord Valteri'yi gördünüz mü?"

"Yerinizde olsam onu aramazdım."

Belial'ın sesiyle kaskatı kesildi. Onun pis kokusunu nasıl fark etmemişti? "Ve neden olmasın?"

Belial onun yanında durdu, ellerini arkada birleştirmişti. "Gittiğini fark ettiğinde sana çok kızdı. Öyle değil mi, sevgili Wace?"

"Emredersiniz lordum." Wace ondan Belial'a bakarken işine ara verdi.

İblis hüzünlü bir iç çekiş yaptı. "Yaptıkların için seni döveceğine yemin bile etti."

Ariel onunla alay etti. "Yatağa gittiğimizde o kadar da kızgın görünmüyordu."

Belial'ın dudaklarında kaba bir gülümseme belirirken, bir yandan da kızın vücuduna alaycı bir bakış fırlattı. "Altlarında güzel bir kadın yatarken çok az erkek öfkesini tutabilir."

Onun kabalığından öğrenerek burnunu kırıştırdı. "Nerede o?"

Belial omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki?" "Leydim?"

Wace'le yüzleşti.

"Yaklaşık bir saat önce atını kontrol etmek için ahıra gitti. O zamandan beri onu görmedim."

"Teşekkür ederim, iyi kalpli Wace." Arkasını döndüğünde Belial'ın yolunu kestiğini gördü. "Affedersiniz." Onu geçmeye çalıştı ama Belial reddetti.

Bir korku titremesi vücudunu sarstı.

İblis neyin peşindeydi? Bir terslik olmalı.

Gözlerinde bilmiş bir ışık parlıyordu. "Unutma, senin kollarında olmadığı sürece ölemez," diye fısıldadı.

Nasıl unutabilir ki?

Birden onun ne demek istediğini anladı. Valteri tehlikedeydi! Ariel gitmeye başladı, sonra durakladı. Eğer onu ararsa, bu onun ölümüne neden olur muydu?

Yine de onu bulmak ve başına bir şey gelmediğinden emin olmak için acil bir ihtiyaç hissediyordu.

Tamamen yeni bir korku onu ele geçirdi. Valteri o olmadan da ölebilir miydi? Ya sadece yaralıysa?

Gitmeyerek onun ölümüne mi sebep olacaktı?

Ona git.

Raziel'in sesini yanlış anlamak mümkün değildi. "Wace, benimle gel!" Etekliğinin eteklerini kaldırarak ahıra doğru koştu.

Kapıya ulaşır ulaşmaz kapıları itti ama kapılar açılmadı. Panik içinde parçalandı.

Bir şeyler yanıltı, çok ama çok yanıltı.

Wace de ona katıldı ve o da kapıları açmaya çalıştı. "Kilitli mi?"

"İçeride başka bir yol var mı?"

"Evet, leydim. Arka tarafta küçük bir kapı var."

Onu bulmaya kararlı bir şekilde aceleyle arka tarafa gitti. Wace aceleyle ilerledi ve o oraya varana kadar kapıyı açtı.

Onu bekledi ve birlikte içeri girdiler.

Ariel olduğu yerde durdu. Önündeki manzaraya inanamayınca bir kalp atışı kadar kısa bir süre için hissizleşti ve sonra öfkeden deliye döndü.

"Hayır!" diye kükredi.

"Kutsal Anne," diye nefes aldı Wace, sonra haç çıkardı. "Yardım bulmalıyım!"

Ariel içini kaplayan dehşet yüzünden onun sözlerini zar zor anlıyordu.

Sersemlemiş bir halde kocasına doğru koştu.

Kardeş Edred başını kaldırdı ve Valteri'nin yanına varmadan onu yakaladı.

"Leydim, lütfen!" Onu geri çekti. "Karışmamalısınız. Burada Tanrı'nın işiyle uğraşıyoruz. Eğer ruhunu kurtarmak istiyorsak, yaptığı kötülüğün kefareтини ödemeli."

Bu embesili dövmek istercesine Edred'in kollarından sıyrıldı. "Kötü olan sensin! Çekil!" Dizlerinin üzerine çöktü ve Valteri'ye uzandı.

Dizlerinin üzerine çökmüştü, tüm vücudu kan içindeydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını kaldırdı.

Ateşli teni onu yakarken, kadın dehşet içinde geri çekildi. Dudaklarını pis bir tıkaç kaplamıştı.

"Leydim, lütfen müdahale etmeyin!"

Ana kapılar patlayarak açıldı. Wace'i Thorn ve Gölge'yle birlikte Valteri'nin bir grup adamına liderlik ederken görmek için yukarı baktı. Kardeş Edred'in yanındaki üç adamı yakalamışlardı.

Rahip onlara karşı mücadele ederken öfkeliydi. "Yaptıklarınızla onun ruhunu lanetlediniz."

Gölge onu tokatladı. "Seni bekleyen dostlarımla tanışana kadar bekle."

Rahibi görmezden gelen Ariel, Valteri'nin dudaklarındaki tıkaçı çekti.

Nefesi sığ, acı dolu soluklarla kesildi. "Çok özür dilerim."

Thorn öne çıktı ve Valteri'yi tutan ipleri kesti. Valteri onun kollarına düştü ve onu kaybetme korkusuyla tüm vücudu titreyerek ona sarıldı.

"O Lucifer'in oğlu!" Kardeş Edred ısrar etti. "Bunu size kanıtlayabilirim leydim."

Ona baktı, öfkesi görüşünü köreltiyordu. Yaptığı şey için onun kalbini istiyordu. "Doğru olmayan bir şeyi kanıtlayamazsın!"

"Saçının altına bakarsanız şeytanın işaretini görürsünüz. Kendi türünden başkaları saçlarını kırparken onun neden uzun bıraktığını sanıyorsun?"

Öfkesi ikiye katlanarak rahibi kolundan yakaladı ve onu yanında diz çökmeye zorladı. Valteri'nin başını göğsüne yaslayarak saçlarını geriye doğru çekti ve Edred'e orada duran işareti gösterdi. "Bu taşıdığı haç işareti kardeşim, şeytanın işareti değil."

Kardeş Edred'in çenesi düştü ve şok gözlerini kararttı.

Thorn rahibi cüppesinin ucundan yakaladı. "Cezalandırdığın masum bir adam, seni yaşlı budala."

Rahibin bu kadar kolay kurtulamayacağını bildirmek için Gölge'yle bakıştı.

Kalbi sızlayan Ariel isteksizce Valteri'yi bıraktı ve adamlarının onu ahırdan çıkarmasına izin verdi. Ayağa kalkarak rahibin önünde durdu. "Ben senin yerinde olsaydım, kardeşim, kendi ruhum için endişelenirdim... ve postum için."

Onu Thorn ve Shadow'a bıraktı ve Valteri'nin peşinden gitti.

Ariel kan akışını durdurmaya çalışırken ve enfeksiyonla savaşmak için lapalar hazırlarken saatler geçti.

Valteri bilinçsiz kaldı. Ölemezdi, bu şekilde olmazdı.

Salon uykuya daldıktan uzun bir süre sonra Ariel Wace'i Valteri'ye göz kulak olması için bırakıp Belial'ı aramaya gitti.

Kocasıyla ilgilendiği son bir saat boyunca, laneti kırmanın yeni bir yolu aklına gelmişti.

Hiç düşünmediği bir şey.

Düşüncesi bile onu korkutsa da, bu fiyatın karşılayabileceği bir fiyat olduğunu fark etti.

Ariel Belial'ı ana salonun dışındaki küçük bahçede buldu. Pelerinini üzerine daha sıkı çekti, bir başka soğuk rüzgâr yüzüne çarpıp nefesini keserken onun bu soğuğa dayanabilmesine şaşırdı.

Isınmak için pelerini olmadan tahta bir banka oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. "Çok güzel bir manzara, değil mi?" diye sordu kadın yaklaşırken.

Ariel onun bunu fark etmesine bile şaşıracak başını kaldırdı. "Bu gece manzara hiç umurumda değil."

"Hayır, sanırım yapamazdın." Ona baktı, kırmızı, parlayan gözleri okunamıyordu. "O nasıl?"

Onun küstahlığı karşısında kaskatı kesildi. "Neden soruyorsun ki?"

Omuz silkti ve tekrar yıldızlara baktı. "Valteri olağanüstü bir rakip."

"İnsanlar senin için bu kadar mı?"

Güldü ve başını geriye doğru eğdi. "Bakın kim beni duygusuzlukla suçluyor. Küçük psikopomp mu?" Dik oturarak ona kötü niyetli bir bakış fırlattı. "En azından ben onların sefil ruhlarını ilgili cehennemlere atmıyorum. Bağışlanmak için yalvardıkları kişi ben değilim. Kaç ruhu nihai ıstıraba terk ettin?"

Yutkundu, adamın sözleri eve biraz fazla yaklaşmıştı. "Hayır. Bu benim işim değil."

"Hayır. Onları kurban edilmiş piyonlardan başka bir şey olmadıkları bir orduda savaşmaları için teslim ediyorsunuz."

Yüzleşmek istemediği bir gerçek karşısında irkildi. "Başka seçeneğim yok."

"Ben de öyle."

Bunu düşünmek istemeyen Ariel ona yaklaştı ve bir yanının onu kaçmaya zorlamasına rağmen yanına oturdu. "Lanetlenmek nasıl bir şey?"

Kızın sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Pek eğlenceli değil."

"Ben ciddiym, Belial. Azmodea'da olmak nasıl bir şey?"

"Hayal bile edemezsin." Sesindeki acılık onu hazırlıksız yakaladı.

"Neden olmasın?" diye fısıldadı, onun ve Thorn'un ev dedikleri yerin nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu.

"Çünkü ne bu dünyada ne de sizinkinde buna benzer bir şey var. Güvende olduğun bir yer yok. Arkadaşım diyebileceğin kimse yok."

Başını salladı, kalbi korku ve pişmanlık içinde çarpıyordu. "Yaptığın şeyden hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Belial ona baktı, kırmızı gözleri acıyla doluydu. "Şimdiye kadar verdiğim her karardan pişmanım." Sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi kaskatı kesildi ve tekrar başını kaldırdı. "Peki, seni buraya getiren nedir?"

Ariel cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Benden mi?" İnanılmaz bir şekilde güldü. "Benden bir iyilik istemeye tenezzül ettiğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Neye inanırsanız inanın, ama işte buradayım."

"Demek öylesin, Arel." Dudağını çiğnedi ve ona doğru baktı. "Ne istiyorsun?"

"Bir ticaret." Sonra, söyleyecek cesareti bulamadan önce alıştırmaya yaptığı sözlere devam etti. "Eğer sana kendi isteğimle ruhumu verirsem, Valteri'nin hayatını bağışlar mısın?"

BÖLÜM 25

Belial dik oturdu, dikkati sonunda onun üzerindeydi. Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," o nefes aldı, onu ses yetersiz daha fazla daha bir fısıltı. "Ama Valteri'nin bunu öğrenmesine asla izin vermemelisin!"

Şaşırmış bir halde ona baktı. "O senin için gerçekten bu kadar önemli mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Onun gözlerinde bunu açıkça gördü. Evet, gördü.

Ne oluyor be?

"Sen bir aptalsın, Arel."

Azmodea'da hiç kimse ve hiçbir şey bir dakika bile değerli değildi.

Özellikle de Grim'in onun için hazırladığı şey göz önüne alındığında.

Karanlıkta yanakları parladı. "Anlaştık mı?" Adam başını salladı. "Elbette."

O izin ver dışarı a rahatlamış nefes al. "Teşekkür ederim Sen,"

Kollarındaki ürpertiye ovuşturarak fısıldadı.

Belial cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Buna nasıl cevap verebilirdi ki?

Teşekkürle

r mi?

Ne için?

Onu yok etmek mi? Onu şimdiye kadar yaratılmış en büyük canavarlardan biriyle beslemek mi?

Neden?

Sevilmeyeni sevmeye cesaret ettiği için mi?

O oldu tamamen Şaşkın. Kim? olur
cehenneme götürölmek üzere kendilerini
düşmanlarına mı teslim edecekler?

Tecavüze uğramak için mi?
Anıları içinden geçip gitti.
Öfkesi gibi. Senin acı çekmenden iyidir!
Acı çekse kimse ağlamazdı. Kimse umursamazdı

He

psi Ama yaparsa yaparlardı.

· Çünkü o iyi biri ve başkalarını avlamıyor. Çünkü önemsiyor.

Hepsinin canı cehenneme....

Başını arkaya yasladı ve öfkeyle kükredi. "Ben yapamam O!" Hepsine öfkelenen adam, kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Seni lanet olası küçük orospu! Sana gerçeği söylemek zorundayım."

"Pardon?"

Hırlayarak ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu, onun boğazını kesmek istiyordu ama kendisinin bile o kadar kötü olmadığını biliyordu. "Eğer seni Azmodea'ya götürürsem, seni Malachai ile çiftleştirmeyi planlıyorlar."

Çenesi gevşedi. "Pardon?"

Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak için durakladı. "Beni duydun, günüşiğim."

"Peki ya lanet?"

Belial homurdandı. Sonra, kız kıpırdayamadan bir hançer çıkardı ve boğazını kesti. "Onu da siktir et."

Ariel nefesini tuttu ve acıyan boynuna dokundu ama kan akması gereken yerde pürüzsüz bir deriden başka bir şey yoktu.

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Bu da ne böyle?"

Hançeri kemerine yerleştirdi ve kayıtsızca omuz silkti.

Konu canını sıkmış gibi uzaklara bakarak içini çekti. "Sen hâlâ ölümsüzsün, bebeğim. Cehennemde Ölüm'le sohbet edene kadar benim bile aklıma gelmeyen bir şey."

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Anlamıyorum. Buraya geldiğimden beri kendime zarar verdim. Ben-"

"Ama bir kez bile kanaman olmadı."

İnkâr etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Adam haklıydı. Kısrağı onu karın içine fırlattığında sadece yaralanmıştı. Kan akmamıştı.

Bunu neden düşünmemişti?

Çünkü o insan değildi.

Acı ve umutsuzluk kalbini, ruhunu işgal etti. Valteri'yi kurtarmanın gerçekten bir yolu yok muydu?

"Bana lanetin bozulabileceğini söylemiştin."

Belial homurdandı. "Ben o sözleri hiç söylemedim. Bunu kendin söyledin. Ben sadece takas teklif ettim. Sen kendi sonuçlarını çıkardın ve ben de sana izin verdim. Ağzımdan çıkan neredeyse her kelime bir çeşit yalandı ve sen her birine kandın. Sen, Arel'im, çok fazla safsın."

Onun hakareti karşısında sertleşerek gözlerini kıstı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Belial ellerini inceledi. "Ben kötü bir piçim ama ben bile hâlâ duyguları olan biriyim. Edred gibi lanetlenmelerine kendi eylemleriyle sebep olan insanları, hatta benim cazibeme kapılacak kadar aptal olanları bile sahiplenmeyi hiç umursamadım ama sen..."

Dişlerini sıktı ve uzaklaştı.

Elini tuttu ve onu yanında tuttu. "Peki ya ben?"

Yakışıklı yüzünde duygular oynaşıyordu ve onları isimleriyle çağırmayı arzuluyordu, ama kaynakları ondan kaçıyordu.

Sonunda tekrar iç çekti. "Sen şimdiye kadar gördüğüm tek fedakâr yaratıksın. Seni hizmet ettiğim o piç ve kaltağa teslim etmeyi ne kadar istesem de yapamam. Grim bunu anlamamı sağladı. Bu benim kışım anlamına gelse bile. Seth'e yaptıklarını sana yapmalarına izin veremem. Pek çok kişiye yaptıklarını." Nefesinin altında kendine küfretti. "Söylediklerimi geri alıyorum. Valteri doğmuş en büyük aptal değil. Ben öyleyim."

Sersemlemiş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bu da onu manipüle etmek için söylediği yalanlardan biri miydi? "Ve ben

sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkti. "Neye inanacaksan inan. Sadece beni rahat bırak." Yüzünü buruşturarak kolunu kadının elinden kurtardı. "Kocanın yanına dön, Arel."

Kendinden iğrenen Belial onu terk etti ve kalenin diğer tarafına doğru yürüdü.

Nasıl bu kadar aptal olabilir? Kendini ona teslim etmişti ve o da onu geri vermişti.

Başıma geleni hak ediyorum.

Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturarak öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Belki de huzurlu bir gece geçirmiş olması onu zayıflatmıştı. Ariel onu dalgın bir halde yakalamış ve ona itiraf etmişti.

Aptallığı için ona lanet olsun! "Zaten öylesin."

Kafasını kaldırdığında Grim'in başında dikildiğini gördü. "Bu gece seninle uğraşacak havada değilim."

Grim ona elinin tersiyle vurdu.

Belial darbeden geri çekildi, yüzü yanıyordu. İblis formuna dönüştü ve Grim'e doğru hamle yaptı ama işe yaramadı.

"Her zaman senin görevlerin için fazla yufka yürekli olduğunu söyledim. Ama Kadar dinlemedi. Şakalarını çok severdi. Sonunda ona gerçekte ne olduğunu kanıtladığın için teşekkür ederim."

Belial boğazındaki tutuşu gevşetmeye çalıştı. "Bırak beni!"

Grim tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Doğrudan efendilerinizden gelen bir emirle geldim. Norman'ı öldürüp onlara Arel'i getirin yoksa bizzat bana köle olursunuz."

Onu düşürdü.

Belial boğuldu ve öksürdü, boğazı sanki Hephaistos'un demir ocağının kömürleri yemek borusunun dibine sıkışmış gibi yanıyordu.

"Şahsen, hangisini seçeceğiniz umurumda değil. Her iki durumda da ben kazanırım. Sen bir aptalsın, Belial. Kadar'ın lütfuna sahiptin ve bunu Michael'ın kanıyla takas ettin!"

Belial ona uzandı ama o ortadan kayboldu. Tabii ki kayboldu.

Başını yere yaslayarak gecenin yumuşak seslerini, yaprakların arasından süzülen esintiyi dinledi. Merhamet için çok fazla.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Şimdi ne olacak? Suç ortaklarını gözden geçirdi. Ya onların ya da kendisinin kıcıydı.

Ethbert gitmişti. Mildred dönüştürülmüştü ve Edred başarısız olmuştu. Tüm piyonları etkisiz hale getirilmişti.

Bu onu nerede bıraktı?

Kadar'ın yumruğu ve Azura'nın ters eli arasında.

İç çekerek, başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Her zamanki gibi ihanet.

"Üzgünüm, Ariel. Hayat böyle."

* * *

Üç gün boyunca Ariel, ateşi yükselirken Valteri'nin yanında kaldı. Yaraları sırtını kapladığı için onu yüzüstü yatırmak zorunda kalmışlardı, bu da onu beslemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Açlık canını almadan önce iyileşmesi için dua etti.

Mildred masanın başında durmuş, otları karıştırıyor ve kendi dualarını ediyordu.

"Buyurun leydim." Ariel'e bir kadeh uzattı. "Bu ateşini düşürür."

Tereddüt etti.

Nedenini anladığında Mildred'in bakışları utançla doldu.

"Yemin ederim ben zehirlemedim." Yaşlı kadın bunu kanıtlamak için bir yudum aldı.

ona geri vermeden önce lekesiz olduğunu fark etti. "Özür dilerim."

Mildred onun kolunu okşadı. "Güvensizliğini anlıyorum. Bunu hak ettim."

Mildred'in hâlâ yaptıklarını telafi etmeye çalışmasına minnettar olan Ariel içkiyi elinden geldiğince nazikçe Valteri'nin içine yönlendirdi. Ama bu pozisyonda içkinin çok azı Valteri'nin içine girebilmişti. "Ah, Mildred, ne yapacağız?"

Mildred iç geçirerek başını salladı. "Bilmiyorum Leydi Ariel. Laneti bozmanın ve onu iyileştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı."

Yumuşak bir kapı sesi onları böldü. "Girin," diye seslendi Ariel.

Kapı açıldı ve Rahip Edred içeri girdi. Nefretin acı tadı boğazını yaktı. "Seni buraya getiren nedir?"

Yutkundu, şişman gıdıları sallanıyordu.

Boğazını temizleyerek ona kötücül bir bakış attı. "Barış yapmak için geldim. Bir ses bana gelip özür dilememi söyleyene kadar günlerce oruç tuttum ve dua ettim."

O sesin kaynağını biliyordu. Onun vicdanı.

Ya da Belial yine hepsiyle başka bir oyun oynuyordu. "Bir hata yaptım leydim. Masum bir insanı haksız yere suçladım.

ve şimdi bu yüzden ölebilir."

Ariel ona odadan çıkmasını emretmek için ağzını açtı ama durakladı. Kardeş Edred'in omzunun üzerinden Thorn ve Gölge'yi gördü. Gölge'nin yüzündeki sırtış, Belial'dan ziyade onun bu işle bir ilgisi olabileceğini söylüyordu.

Edred bir adım attı ve yutkundu. "Yaptığım şey için beni affedebilecek misin?"

"Kazanman gereken ben değilim kardeşim. Lord Valteri ve çok daha yüce bir güç. Ama eğer Lord'un iyileşmesi için dua etmek istersen, bunu memnuniyetle karşılarım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle yatağa doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

O dua ederken, kız koridora çıktı, böylece "kardeşleriyle" ziyaret edebilir ve onu izlemeye devam edebilirdi.

Bakışlarını Gölge'ye dikti. "Ne yaptın sen?"

Kendini beğenmiş sırtışlarından biriyle parladı. "İblislere inanan birinin ara sıra gerçek bir ibisle karşılaşması gerektiğini düşünüyorum."

Thorn gözlerini devirdi. "Yüzyıllardır onunla bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. İster inanın ister inanmayın, bu onun gelişmiş hali." Kadın onlara güldü. "Adamda ve aptallığında yarattığınız değişimi memnuniyetle karşılıyorum. Keşke sen de yapabilseydin daha fazla insanla birlikte."

Gölge omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum. Ne yazık ki, davranışlarını düzeltmesi gereken o kadar çok kişi var ki." Bakışlarını anlamlı bir şekilde Thorn'a kaydırды.

"Davranışlarımda bir sorun yok. Çoğu zaman çekilmez olan benim şirketim."

"Ah! Seni piç kurusu."

Ariel onların şakalaşmaları karşısında başını salladı. Şaka yaptıklarını biliyordu, yoksa kanıyor olurlardı.

İçini çekerek tekrar konuşmadan önce sesini alçalttı. "İkinizden biri Belial'ı gördü mü?"

Başlarını salladılar.

"O... boğazımı kesmeye çalıştı."

Gölge ağzı açık kalırken Thorn'un bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. İkisini de sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Düşündüğünüz gibi değil. Ona ruhumu sundum ve o da bunu bana göstermek için yaptı. hala ölümsüz olduğumu."

Thorn kaşlarını çattı. "Ne oluyor lan?"

"Biliyorum. Sonra ruhumu almayı reddetti. Beni onlara teslim etmektense Kadar ve Azura'yla ve onların gazabıyla yüzleşmeyi tercih edeceğini söyledi."

Gölge homurdandı. "O bir aptal. Alınma Ariel. Çok tatlısın ama annem onu paramparça edecek."

Thorn başıyla onayladı. "Babam affediciliğiyle tanınmaz. Özellikle de bir şey istediğinde."

"Biliyorum. Bu yüzden sana bunu söylüyorum."

İç geçiren Gölge kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne düşünüyordu ki?"

"Bilmiyorum."

Birdenbire derin, kesik kesik bir nefes Ariel'in dikkatini tekrar odaya ve yatağa çekti.

"Aman Tanrım!" Onları bıraktı ve diz çökmüş rahibin yanından geçerek aceleyle içeri girdi.

Valteri yatağın üzerinde hafifçe kaydı ve yavaşça gözlerini açtı.

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde içini bir rahatlama kapladı. Rahip ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Titreyen elini Valteri'nin ateşli yanağına dokundurmak için uzattığında kalbi küt küt atıyordu.

"İşte buradasın, kıymetlim." Hiçbir şey onun açık, çift renkli gözlerinin berrak zekâsıyla kendisine bakmasından daha güzel olamazdı.

Kapının kapandığını duydu.

Etrafına baktığında, Edred ve Mildred kardeşlerin ikisinin de gizlice çıktıklarını fark etti.

Gölge ve Diken de koridorda kalmış olmalı.

Valteri kendini yukarı itmeye çalıştı ama Ariel onu durdurdu. "Lütfen, yapma. Kendine zarar vereceksin."

Kendini yatağa geri bıraktı ve yorgun bir iç çekti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona acı dolu bir yüz ifadesiyle cevap verdi. "Sanki atım sadece beni çiğnemekle kalmadı, bu sefer yardım etmek için yanında arkadaşlarını da getirdi."

Gülümseyerek bir tutam saçını adamın gözlerinden uzaklaştırdı. "Peki, o piçlere ne oldu?"

Acıyla karışık öfke. Valteri'nin hangi piçleri sorduğunu açıklamasına gerek yoktu. "Kardeşinin kanunlarına göre hepsi dövüldü ve sürgün edildi. Ve Kardeş Edred..."

Ariel durakladı, ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

"Onu serbest bıraktınız." Bir din adamı olarak ona zarar verilmemesi gerekiyordu.

Ariel burnunu kırıştırdı. Kral William'ın emirlerine tam olarak uymamıştı. "Onun cezasını Thorn ve Shadow'a teslim ettim. Korktuğu kişilerden oldukça tatsız rüyalar ve ziyaretler gördüğünü duydum."

Bunun üzerine homurdandı, sonra bir elini uzatıp onunkini tuttu. Adamın zayıf tutuşu, daha fazlasını yapmadığı için içinde bir suçluluk dalgası yarattı.

"Yaptığınız iyi bir şey leydim. Eğer onun yasalarını çiğneseydiniz ve keşişe zarar verseydiniz kral kardeşim çok kızardı, benim için bile. Piskopos kardeşimin ne yapacağını boş verin."

"O zaman kızgın değilsin?"

Gözlerine bir ışık geldi ve Ariel bilmese onun gülümsediğine yemin edebilirdi. "Kızgın değilim. En azından sana değil."

★ ★ ★

Valteri sağlığına kavuştuğunda, Ariel ona başka bir şey olmadığı için lanetin bozulduğundan şüphelenmeye başladı.

Hiçbir şey.

Artık kıl payı kurtulmak yok. Bir sivilce bile yok.

Thorn ve Shadow bile barışın onlarla kalmasının tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Keşke kesin olarak bilselerdi.

Birkaç zamanlar, o denendi için
danışmak Belial, ama konuyla ilgili
daha fazla konuşmayı reddetti. Bu da onu

Lanetin hala devam ediyor olması gerektiğini düşünüyorum, aksi takdirde onları terk ederdi.

Öyle değil mi?

Ve o kaldığı için, Thorn ve Shadow nadiren onun yanından ayrılıyordu.

Valteri'nin sırtı oldukça çabuk iyileşmişti ama yine de Londra'ya seyahat edebilecek durumda değildi. Her ne kadar onun kendisinden ve varlığının yol açabileceği her türlü zarardan uzak olmasını dilesse de, birlikte geçirdikleri günlerin tadını çıkarıyor, ona her dokunuşu ve bakışı için minnet duyuyordu.

Şimdi Valteri, hizmetkârların odalarına getirip buharlı suyla doldurdukları büyük bir küvetin içinde oturuyordu.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde adamın morarmış sırtını süngerle sildi. Kesiklerin çoğu iyileşmişti ama taze yara izleri saldırının vahşetini kanıtlıyordu.

Bu uyumsuzluğu yine çok tuhaf buldu. "Nasıl oluyor da savaşta değil de böyle kanıyorsun?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Hep böyle olmuştur."

Silahların ona zarar verememesi ama diğer eşyaların verebilmesi ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Ariel parmak ucuyla yara izlerinden birini takip etti, hayatı boyunca kaç kez bu kadar istismara uğradığını düşündükçe kalbi sızlıyordu. Böyle kötücül yara izlerini ve anıları ondan silmek için her şeyini verebilirdi.

Elini adamın sırtında gezdirirken, sertleşmiş kaslarının üzerindeki kadifemsi pürüzsüz dokuya hayret etti. Okşayışının altında tüyleri diken diken oldu ve onun tepkisine gülümsedi.

"Dikkatli ol, Ariel." Valteri omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Beni tahammülümün ötesinde baştan çıkarıyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Böyle boş tehditlerde bulunmamalısın."

"Boş tehditler mi?" Adam dehşete kapılmıştı. "Madam, sizi temin ederim ki boş değil."

Adamın çifte anlamı karşısında bir kaşını kaldırdı ve midesinde zevk dalgaları oluştu. O daha kıpırdayamadan, adam elini saçlarının altından geçirdi ve dudakları dudaklarına değene kadar onu öne doğru çekti.

Ariel zevkle inledi, onun yumuşak ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Dudaklarını açtı ve onu içine çekti. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamış, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Öpücüğü derinleştirdi, onu tekrar çekti ve kız itiraz edemedi onu küvetin içinde kucağına aldı. Kadın bir protesto çığlığıyla kaskatı kesildi. "Beni sıırıslıkla ettin!"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Benim ilgim için kendini seve seve bir göle atacağını sanıyordum?"

Ariel onun bu anısına güldü ve bu cümleyi söylediği geceyi düşündü. Kanı ısınmıştı. O zamandan beri o da kendisi gibi çok değişmişti. Ama onun kişiliğindeki farklılığı sevdiğine karar verdi.

"Belki de fikrimi değiştirmişimdir."

"Şimdi mi?" Sesi arzuyla derinleştirdi.

Cevap vermek için ağzını açtı ve adam onu bir kez daha öptü. Ariel kollarını onun omuzlarına doladı ve ellerini omurgasından aşağı kaydirdi. Midesinde binlerce alev tutuştu ve vücudu zonklamaya başladı. Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu.

Sıkı bir iniltiyle Valteri ıslak eteğinin eteklerini kaldırarak vücudundan çıkardı ve ellerini çıplak kalçalarında ve kalçalarında gezdirdi. Damarlarında ateş dolaşıyordu. Adamın ıslak okşamaları kadının tüylerini ürpertti ve vücudu onu talep etti.

Ariel soluk soluğa kaldı ve bacaklarını onun üzerine gelecek şekilde ayarladı.

Alt bedeni Valteri'ninkiyle temas ettiğinde kalbi kulaklarında çarpmaya başladı. Valteri nefesini dişlerinin arasından emdi ve kendini onun içine doğru kaydırırken gözlerini kapattı.

Ariel onun tepkisine gülümsedi, onun üzerindeki gücünün tadını çıkarıyordu. Dudaklarını onun boynuna gömdü, boğazındaki tuzlu sakalın tadına baktı ve kendini ona daha da yaklaştıırıp üzerine bindi.

Etekliğini yere düşürdü ve bir şangırtıyla yere düştü. Ariel çıkan sese güldü ama adam göğsüne dokununca neşesi kaçtı. Başını geriye yaslayarak dudağını ısırđı, çünkü adamın ağzı göğsünde oynaşıyordu ve zonklama artmıştı. Başını ellerinin arasına aldı ve zevkle inledi.

Ariel küvetin kenarlarını kavradı, adam onu iterken vücudu alev alev yanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, adamın gözlerine baktı ve orada parlayan aşk, üzerine bir başka ürperti dalgası gönderdi.

Ellerini suya daldırdı ve Ariel'in alt kalçalarını okşadı. "Benimle kal Ariel," diye fısıldadı, kulağının hemen altındaki teni öpene kadar öne eğildi. Boynuna değen ılık nefesi kollarından aşağı ürpermesine neden oldu. "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama gitmene izin veremem."

Ariel onun yalvarışının getirdiğı acıya karşı gözlerini kapadı.

Adam kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi ve kadın üzüntüsünü gölgeleyen yakıcı zevk karşısında dişlerini sıktı. Onu istiyordu, onun varlığını arzuluyordu.

Onun yanında kalması en büyük arzusuyken bu isteğı nasıl reddedebilirdi?

Yapamadı. "Sizinle kalacağım lordum. Yarın ne olursa olsun, yanınızda kalacağım ve sizi ayrılmaya zorlamayacağım."

Valteri geri çekildi, vücudu kaskatı kesilmişti. "Ariel?" Sanki onu doğru duyduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Elini onun yanağına koydu. "Beni duydunuz Lord Valteri fitzJaden."

Başını eğerek ona şüpheli bir bakış attı.

Parmaklarıyla onun çatık kaşlarını düzelitti. "Ama burada kalacağına ve asla ayrılmayacağına söz vermelisin."

"Bu konuda sana söz veriyorum. Sonsuza kadar." Onu tekrar kollarına çekti ve ağlamak zorunda kalana kadar şiddetli bir sarılmayla ezdi. "Lordum, lütfen!"

Birdenbire küvetten kalktı.

Üzerlerinden damlayan suya aldırmadan onu yatağa taşıdı ve üzerine yatırdı. Ariel kalbi küt küt atarak ona baktı.

Saçları ıslak bir pelerin gibi kadının üzerine dökülen Valteri, bacaklarını adamın beline doladı ve tekrar kadının içine kaydı.

Titriyordu, ona ihtiyacı vardı ve yarının onları ayıracağından korkuyordu.

Ama söz vermişti ve sözünün arkasında durmaya niyetliydi. Onu kalbine yakın tuttu.

Tüm endişeleri uçup gitti ve onun tatlı teninin kokusuna, etinin tadına odaklandı.

Adam tekrar tekrar ona doğru itti ve kadın da onunla buluşmak için kalçalarını kaldırdı. Vücudu karıncalanıyor ve zonkluyordu ve daha fazlası için yalvaramadan serbest kaldığını fark etti.

Ağlayarak kollarına daha sıkı sarıldı.

İki hamle daha yaparak ona katıldı. Nefes almakta zorlanan adam onun üzerine yığıldı.

Ariel memnuniyetle inledi, vücudu hâlâ zonkluyordu. Elini onun sırtında gezdirerek gülümsedi.

Valteri onun boynunu dişledi, dişleri vücudunda ürperti yarattı. "Seni seviyorum Ariel," diye fısıldadı, sonra kulak memesini dişledi.

Soğuk bir dehşet onu yakaladı ve Ariel onun sözleri karşısında kaskatı kesildi. Adam geri çekildi ve ona baktı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Gözlerinde biriken yaşlarla başını iki yana salladı.

"Hayır." Nasıl olabilirdi ki?

Ama bu sözleri neden yüksek sesle söylemişti?

İçinde, bunu ona söyleyerek laneti çağırmış olduğuna dair kötü bir his vardı.

İkisi için de kötü bir şey çağrıştırdı.

* * *

Ethbert kalenin bulunduğu yerde atını dizginledi, önündeki yarım kalmış duvar öfkesini kabarttı. Bu duvar ona halkını kemiren Norman salgınını hatırlatıyordu.

Farelerden kurtulma zamanları gelmişti.

Kız kardeşinin evinden Ravenswood'a kadar Saksonları toplamıştı. Norman pisliği tarafından topraklarından ve tarlalarından kovulan iyi Sakson erkekleri.

İsteddiği kadar büyük bir ordu olmasa da, yine de önlerindeki görevi tamamlamaya yetecek sayıdaydılar.

Buraya yerleşmiş pisliği yok etmek için.

Ethbert onların asık suratlarını taradı ve Normanların onlara neler çektirdiğini düşündü.

Normanların onlardan çaldığı şey.

Güvenlik. Yuva. Huzur.

Sevdiklerim.

Birden, kız kardeşinin tatlı, masum yüzünün görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Midesi keder ve öfkeyle kasıldı. Onların yüzünden ölmüştü.

Norman köpekleri onu evine götürmüş, kocasını öldürmüş, sonra da liderleri onu cariyesi olarak yaşamaya zorlamıştı. Tecavüze uğramış ve konumu yüzünden aşağılanmış, bileklerindeki damarlar kesilmişti.

Lanet olası piçler!

Ondan her şeyini almışlardı.

Ethbert dizginlerini sıkıca kavradı. Kız kardeşini kurtaramamıştı ama Ariel'i kurtarmaya yemin etmişti.

Kız kardeşinin kaderini paylaştığını görmeyi reddetti.

Yarın Norman'ın kellesini alacak ve tıpkı atalarının yaptığı gibi evini süslemek için kullanacaktı!

BÖLÜM 26

Valteri adamlarının antrenmanını izledi. Bir süre kendisi de egzersiz yapmaya çalışmıştı ama sırtı hâlâ çok sertti. Birkaç kılıç darbesinden fazlasını yapamayacak kadar ağrıyordu.

Gözünün ucuyla kırmızı bir pırıltı yakaladı. Başını çevirdi ve Ariel'in avluyu geçişini izledi.

Tıpkı tanıştıkları günkü gibi görünüyordu. Bir melek gibi. Bir grup çocuk etrafını sarmıştı ve o da onlarla birlikte gülüyordu, yüzü şimdiye kadar doğmuş tüm yaratıklardan daha güzeldi.

Vücuduna hücum eden ısı, belini alevlendirdi.

Hiç düşünmeden ona doğru bir adım attı, onu kollarının arasına alıp odalarına götürmek niyetindeydi.

Ama o daha mesafeyi geçemedi, tanımadığı bir atlı kapıdan içeri girdi. Kaşlarını çatarak katıra binmiş serfe baktı. Çocuğu, kale bölgesinden çok uzak olmayan bir yerde yaşayan babasıyla birlikte bir tarlayı sürerken gördüğünü hatırladı.

Çocuk hizmetkârlarından birinin önünde durup konuşmak için eğildiğinde durakladı. Hizmetkâr ona doğru bir işaret yaptı ve çocuk da onun kolunun çizgisini takip ederek başını salladı.

Ne oluyor be?

Valteri onun yaklaşmasını bekledi.

Çocuk ileri atıldı. "Lord Valteri?" "Evet."

"Babam seni getirmemi söyledi. Tepedeki kale duvarını yıkan ve tarlalarımızı ateşe veren adamlar var. Babam çabuk gelmeniz için yalvarıyor lordum!"

Öfkeden gözleri kararan Valteri adamlarına toplanmaları için seslendi.

Ahıra doğru koştu ama içeri giremeden Ariel ona yetişti. "Ne oldu?"

Valteri konuşmak için ağzını açtı, sonra durakladı.

Duygularını maskeleyerek, sadece gerçeği öğrenirse endişeleneceğini fark etti. Bu yüzden onu gereksiz stresten uzak tutmayı seçti. Ne de olsa savaşta hiç zarar görmemişti.

Silahlar ona zarar veremezdi.

Koridorda yürürken savaşa at sürmekten daha çok korkması gerekiyordu.

Zihni hızla çalışarak hızlı bir yalan aradı. Ona ne söyleyebilirdi ki...?

Aklına bir fikir geldi. Şanslıysa, kale inşaatının kış için durduğunu bilmeyecekti.

En azından denemeye değerdı. "İnşaatçının işinde yardıma ihtiyacı var. Yardım edip edemeyeceğimizi görmek için birkaç adam alıyorum."

"Akşam yemeğini senin için bekleyeyim mi?" Onun yalanını hemen kabul etmesi kalbine suçluluk duygusu getirdi.

Bu onun iyiliği içindi.

Valteri başını salladı. "Hayır. Eğer dönmezsem, bensiz yiyin."

Başını salladı. "O halde kendinize iyi bakın lordum. Yakında görüşürüz." Yanağından öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı.

Valteri onun uzaklaşmasını izledi, yüzü karıncalanmıştı.

Kahretsin, bununla uğraşmaktansa onu yatağa götürmeyi tercih ederdi. Dişlerini sıkarak, zihnini yaklaşan göreve zorladı ve dönüşünde başlangıçta niyetlendiği şeyi gerçekleştireceğine dair kendine söz verdi.

Karısıyla yatıyor.

★ ★ ★

Öğle yemeğinden ve Thorn ile Gölge'nin kocasına katılmak üzere ata binmelerinden sonra Ariel adamları götürmeye

karar verdi

onlar çalışırken bir lokma yemek. Tepede ne tür erzakları olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen Valteri'nin çağırdığı fazladan adamlar için yeterli değildi.

Shadow'un tek başına bir atı yiyebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Aşçı yemek artıklarını sade bez parçalarına sarıp heybesini hazırlarken, seyis de bir doru atı eyerledi.

Damat onun koltuğuna oturmasına yardım etti. Gülümseyerek ona teşekkür etti.

Kısrağa dikkatli olmasını, onu rktmemesini ya da fırlatmamasını fısıldayan Ariel, küçük atı avludan geçirip kapıdan dışarı çıkardı.

Hava hoş ve berraktı ve gelecek baharı ve onun toprağa getireceği yeni güzelliği görmek için sabırsızlandığına karar verdi.

Yeni alana doğru atını sürerken kendi kendine mırıldandı. Tepeye ulaşması uzun sürmedi.

Yine de yaklaştığı, beklediği son şeyle midesi küçüldü.

Savaş sesleri.

Savaşta len adamların.

Rüzgâr etrafına onu boğan ve gözlerini yakan keskin siyah bir duman üflüyordu. Yanan etin kokusu çok açıktı ve gözlerini yaşartıyordu.

Tıpkı çarpışan çeliklerin sesi ve ölenlerin iniltileri gibi.

Dehşete kapılan ve inançsızlıkla dolan Ariel dehşete bakabilmek için atından indi. Yaptıkları dürüst bir iş değildi!

Etrafında şiddetli bir savaş vardı.

Zihni ona kaçması için bağırsa da kıpırdayamadı, gözlerini önündeki korkunç manzaradan alamadı, adamlar birbirlerini öldürmeye çalışıyordu.

"Leydim, neden geldiniz?"

Valteri bu tanıdık ses karşısında donakaldı; meleğinin salonuna getirilip ayaklarının dibine serildiği günden beri duymadığı bir sestir bu.

Kalbi küt küt atarken eyerinin üzerinde döndü ve Ariel'in dumanların arasından yükselip Sakson adamlarının ortasında durduğunu gördü. Rüzgâr pelerinini ve solgun saçlarını vücudunun etrafında savuruyordu.

Tıpkı rüyalarında olduğu gibi.

Saksonlar onu korumak istercesine etrafında toplandılar.

Valteri hiç düşünmeden atını döndürerek ona ulaşmaya çalıştı ama etrafındaki adamlar buna engel oldu.

Thorn ona doğru yönelirken, Shadow dövüştüğü adamı gönderdi ve Ariel'e doğru ilerlemeye başladı.

Vücudunun üzerinden bir gölge geçti. Valteri eyerinde döndü, kılıcın rüyasında her zaman yaptığı gibi uyluğunu kesmesini bekliyordu.

Ancak bu sefer hedefledikleri kalçası değildi. Vuruşu çok alçaktı, saldırganın tahta yabası bıçağından sekip doğruca kalbine saplandı.

Valteri göğsünden sızan ani acıyla nefesi kesildi. Görüşü donuklaştı ve eyerinden düştü.

★ ★ ★

"Norman piçi öldü!"

Sakson adamlarının arasından o iğrenç çığlık yükselirken Ariel irkildi.

"Hayır!" diye bağırdı, kimin düşmüş olması gerektiğini biliyordu.

Etekliğinin eteklerini topladı ve tarlada koşmaya başladı. Adamlar yolundan dağıldı, sanki varlığı onları korktukları iblislerden bile daha çok korkutuyormuş gibi ona bakıyorlardı.

"Ariel!"

Gölge'nin çağrısını duydu ama kocasının tanıdık şeklini ve renklerini aramak için düşmüş cesetler arasında koşmaya devam ederken aldırış etmedi.

Belki de düşmemiştir.

Belki de ... Sonra onu gördü.

Ve Thorn, onu kollarında tutuyordu.

Valteri'nin açık sarı saç örgüsü kanla kaplanmıştı. Miğferi ve kılıcı, Thorn'un onları yerleştirmiş olması gereken yerde, yanındaydı.

İnkâr çığlıkları atarak onun yanına koştu.

Bu gerçek değil.

Zihni, gözlerinin gördüklerini kabul etmeyi reddetti.

Ama onların yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde bunun bir rüya olmadığını anladı. İstirap vücudunu sarmıştı. Gözleri yaşlarla doldu ve kalbi paramparça oldu.

Nasıl oldu? Bu nasıl olmuş olabilir? Savaşta hiç zarar görmemiştir.

Thorn onun bakışlarıyla karşılaştı ve hırladı. "Lanet bir yaba.

Ciddi misin?"

Gölge onların üzerinde dururken yüzünü buruşturdu. "Neden yine insanları koruyoruz?"

"Ariel?" Valteri onun elini sıkarken boğuk sesi bir vıraklamadan öteye gidemiyordu.

"Şşş." Dudaklarındaki kırmızı kanı silmek için pelerininin bir köşesini kullandı. Solgun yanaklarından. "Gücünü korumalısın."

"Hayır, bu ölümlü." Kabul ettiği sözler kadının ruhunu parçalara ayırdı. Elini uzatıp onun yanağına dokundu. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Düşündüğüm kadar harikulade."

Ona ve bakışlarındaki yersiz mutluluğa kaşlarını çatarak baktı. "Neymiş o?"

"Kollarında ölmek."

Ani acı dalgasına karşı gözlerini kapatarak ona tutundu ve yaşamasını diledi. "Beni bırakamazsın," diye fısıldadı. "Sana izin vermeyeceğim."

Thorn'un omzunu tutarken içini öfke kapladı. "Bir şeyler yap! İyileştir onu!"

"O güçlere sahip değilim. Aldatmaca içinde yaratıldım. Yıkım için doğdum."

"Gölge?" Adidiron onun babasıydı. Elbette bir şeyler yapabilirdi.

"Acheron'u getireceğim. Bekleyin." Etraflarındaki insanlara aldırmadan ortadan kayboldu.

Ariel dudağını ısırdı. "Bunu duydun mu? Gölge'ye yardım geliyor. Dayan aşkım."

Valteri onun yanağını okşadı ve gülümsedi. "I..."

Adamın gözlerindeki ışık söndü ve eli kızın yüzünden çekildi.

"Hayır!" diye bağırdı.

Bu şekilde bitmeyecekti. Böyle bitmesine izin vermezdi.

Güçleri geri döndüğünde aniden içinde bir yanma hissetti.

Etrafında ruhları ele geçiren psikopomplar belirdi.

Onları çok net görüyordu.

Ariel başını kaldırdı ve Valteri için gelen Raziel'in hüzünlü gözleriyle karşılaştı.

İçi boş ve ağrıyan Ariel ayağa kalktı. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Daha önce hiç sahip olmadığı bir cesaretle kardeşiyle yüzleşti ve Valteri'nin ruhunun bedenine geri dönmesini diledi.

"Bunu yapamazsın, Ariel." Raziel onun önünde dimdik durdu. "Kuralları ve gücünün sınırlarını biliyorsun."

"Onu alamazsın. Buna izin vermeyeceğim!"

"Onu durduramazsın." Raziel Valteri'ye elini uzattı.

Şaşkın bir ifadeyle ruhu bedeninden yükseldi ve Raziel'e ulaştı.

Hayır. Hayır. Hayır! Hayır!

Çaresizlik onu doldurdu. Masum bir adamın hayatını ve ruhunu çalmalarına izin vermeyecekti. Sonunun böyle olması için çok fazla acı çekmişti.

"Onu götürmüyorsun!" diye tekrarladı.

Raziel kıpırdayamadan.... bunu sona erdireceğini bildiği tek şeyi yakaladı.

Thorn'un yanındaki hançer.

Bir an bile düşünmeden ya da tereddüt etmeden onu kendi kalbinin derinliklerine sapladı.

Acı ateş gibi içine yayıldı.

"Hayır!" Raziel çığlık attı.

Thorn onu kollarından yakaladığında küfretti. "Ne yaptın sen!"

"Günahlarımın bedelini ödemesine izin veremem."

Thorn yüzünü buruşturdu. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Seni lanet olası aptal."

Bu sert sözlerle rağmen Thorn'un tutuşu şefkatliydi. Yüz ifadesi nazik ve acı doluydu. İblis yumurtası olabilirdi ama nazik bir varlıktı.

"Ne yaptığımı biliyorum. Daha iyi bir ruhun yaşamasına izin veriyorum." Kendini hiç olmadığı kadar huzurlu hissederken, acının bedeninden çekildiğini hissetti.

Ve her şey durdu.

Ariel havalandı ve bir kez daha kanatlarını arkasında çırpı.

Derin bir nefes alarak şaşkınlıkla aşağıya baktı.

Thorn onu hâlâ Valteri'nin cesedinin yanında tutuyordu.

Kocasının hak etmediği ölümünü görmek onu beklenmedik bir öfkeyle doldurdu. Arel formundayken mümkün olmaması gereken bir şeydi bu.

Yine de bunu Şimdi hissediyordu. Ham ve elle tutulur bir Şeydi ve bu işte parmağı olan herkesi parçalamak istemesine neden oluyordu.

Ethbert'in öfkesini ilk kez anlıyordu. Ve Mildred'in.

İntikam ve adalet ihtiyaçları. İçinden akıp gidiyordu ve etrafındakilere saldırmamak için her Şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

Ama o öyle biri olmayacaktı.

Valteri ona istismarcılardan daha iyi olmayı öğretmişti. O yükselmişti ve o da böylesine asil bir kalbe leke sürmeyi reddetti.

Onun yerine bakışlarını Raziel'e dikti. "Sen karıŐma, Ariel."

KarıŐmayın. Bu görevi tamamlamasına izin vereceğini bir an bile düşünseydi, onu suçladıkları kadar deli olurdu.

"Üzgünüm, kardeşim. Mecburum."

Raziel onu durduramadan, Valteri'nin üzerindeki hakimiyetini kırdı.

Valteri'nin her iki bileğini de tutarak onu uzaklaştırdı ve onunla birlikte döndü.

Bu formdayken Valteri'nin ona dair hiçbir anısı olmamalı. Nereye gittiğinden başka bir Şey göremiyor olmalıydı.

Yine de tüm açıklığıyla ona odaklandı.

"Ariel?"

Bu tek kelimedeki Şefkat yüreğini burktu ve gözlerini yaşarttı.

Onu hiç kimseyi sevmeyi düşünmediği kadar çok seviyordu. Yüzüne dokunduğunda, teninin ne kadar soğuk olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Valteri, ama böylesi daha iyi. Lütfen beni affet."

"Sakın yapma, Ariel!" Raziel bağırdı.

Onu görmezden gelerek Valteri'nin dudaklarını son bir kez öptü. "Seni seviyorum, Tanrısız Valteri. Beni asla unutma." Sonra da

ruhunu bedenine geri itti.

* * *

Valteri sarsılarak uyandı, tüm vücudu ağrıyordu.

"Bu bir mucize!" Wace bağırdı, genç yüzü ısıltı ısıldı.
"Öldüğünüzü sanmıştım lordum."

Sarsılmış ve kararsız olan Valteri elini göğsünde gezdirdi.
Doğrudan bir saldırı olmuştu.

Tam kalbinden. Zırhı dirgenin göğsünü deldiği yerden yırtılmıştı ama yaralandığını kanıtlayacak başka bir iz yoktu.

Valteri etrafına baktığında adamlarının Saksonları yendiğini fark etti. Ve birkaç adım ötede Ethbert'in cesedini gördü. Başını salladı ve iç çekti. Saksonlara karşı büyük bir sevgi beslemese de, zavallı adamın geldiği son dan üzüntü duyuyordu.

Adamları cesetleri ararken ve yaralıları toplarken inilti ler kulaklarını doldurdu.

Sonra bakışları yanındaki Thorn'a....

Thorn'un kollarında tuttuğu cesede kaydı.

Hayır...

Dayanılmaz bir ıstırap kalbini delip geçerek ve ruhunu kavurarak içini parçaladı.

Lütfen, bu olmasın!

Bunun dışında her şey.

Ariel'e doğru koşarken diğer her şeyi unutmuştu. Titreyen elleriyle karısının bedenini Thorn'dan aldı ve onu göğsüne yasladı. Tatlı gül kokusunu içine çekerken gözleri yaşlarla doldu.

Rüya değildi.

Ariel onu kurtarmıştı. Kadının sözleri, onu alaşağı etmek isteyen yırtıcı hayvanlar gibi zihninde dönüp duruyordu.

Ve onu alçalttılar. Ödediği bedeli fark ettiğinde, acımasız bir keder içini parçaladı.

Değersiz bir bok parçası için yaptıklarını.

"Seni seviyorum, Tanrısız Valteri," diye fısıldadı kadının nazik sözleri zihninde, ruhunu acıyla keserek.

Valteri onun bedenini sıkıca kavradı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken hayata dönmesini diledi. "Beni bırakma, Ariel. Lütfen."

Kalbi parçalanarak Thorn'a ters ters baktı. "Bir şeyler yap!" "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Özgür iradeye müdahale edemem." "O zaman işe yaramazsın."

Thorn acı bir kahkaha attı. "Bildiğinden daha fazla." Ayağa kalkarak içini çekti. "Eğer sen-"

"Gidin artık! Hepiniz yeterince şey yaptınız."

Hiç kimsenin yapamadığını yapmışlardı. Keşişler onca yıl çok uğraşmış ve başarısız olmuşlardı.

Şimdi...

Sonunda kırılmıştı.

★ ★ ★

Ariel babasının ve konseyinin önünde durmuş, başını sakın bir şekilde eğmişti. Babasının yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, sabrını çoktan taşırdığını biliyordu.

Şu anda bile Kadar, sayısız kuralı çiğnediği için onu teslim etmelerini talep ediyordu. Kız onun ödülüydü ve onu istiyordu.

"İnsan hayatına müdahale etmememiz gerektiğini biliyorsun!" Onu yerde yanan bir yığın halinde bırakması gereken bir bakışla etrafında daireler çizdi.

"Evet."

"O zaman neden ruhunu bedenine geri ittiniz?"

Ariel yutkundu. İnsan olmanın en kötü yanlarından biri, hâlâ insani duygulara sahip olmasıydı ve şimdi duygularını dizginlemek zordu. Bu yüzden katı kurallarını çiğnediği için bir dereceye kadar pişmanlık duysa da, Valteri'yi düşündüğü anda tüm suçluluk duygusu yok oldu.

Onun için bunu tekrar yapardı.

Ve bu meydan okuma etrafındaki herkesi kızdırıyordu.

Sürekli olarak.

"Ariel? Bana cevap vermedin."

"Ne söylememi istiyorsun? Ölmesine izin veremezdim. Bu doğru değildi ve onu hiçbir şey yapmadan duramayacak kadar çok seviyordum."

Michael ona hırladı.

"Özür dilerdim ama bu samimi olmazdı." Ariel öne doğru ilerledi ve tekrar başını eğdi. "Cezamı çekmeye hazırım. Belial'ın yaptığım şey için beni Azmodea'ya götürmesi gerektiğinin farkındayım. Devam et."

Babasının yüzündeki ifade, Raziel Valteri'nin ruhu için ortaya çıktığında kendi yüzündeki ifadeye benziyor olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse Belial bu durumdan olması gerektiği kadar memnun görünmüyordu. O ve Thorn, Gölge ile birlikte sol taraftaydı ve hepsinin yüzünde aynı yorgun ifade vardı.

Sraosha küçümseyerek kanatlarını çırpı. "O gitmek zorunda, Michael. Görevimizi yapmak zorundayız. Kimse dokunulmaz olamaz. Senin kızın bile."

"Bekle!"

Gabriel ortaya çıkıp babasını duyamayacağı bir şekilde kenara çekince kaşlarını çattı.

Gergin bir şekilde Thorn ve Belial'a baktı ama ikisi de bakışlarına karşılık vermedi.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

Belli ki oydu, çünkü Gabriel sürekli ona doğru işaret ediyordu.

Gergin ve emin değildi, neler olup bittiğine dair bir ipucu olmasını diliyordu.

Onu Azmodea'ya göndermekten daha kötü bir şey planlıyor olabilirler mi?

Daha kötü bir şey var mıydı?

Bu düşünce tüylerini diken diken etti.
Birkaç dehşet anından sonra, onun önünde durmak için hareket ettiler.
Gabriel bir adım öne çıkınca Ariel irkildi, yarı yarıya onun Belial'i işaret etmesini bekliyordu.
Onun yerine başını arkasındaki Arel'e doğru eğdi.
Cehennem diyarlarının en kötüsüne yapacağı yolculuk için kendini hazırlıyordu,
kesik kesik nefes aldı.
"Gel, Ariel." Raziel onu kolundan tuttu ve kanatları çözüldü.
Kanatlarını mı kaybediyordu? Azmodea'ya bir gezi için böyle bir şey olmaz.
Kafam karıştı, o baktı at onu
Baba."Ben sürgün edilmek?"
Babası başıyla onayladı. "Yaptığın seçimlere bağlı olarak bir süreliğine ya da sonsuza kadar." Ona sırtını döndü.
"Anlamıyorum." Ama daha fazla bir şey söylemeyi reddetti.
Aslında, kimse tek kelime etmezdi.
Ne ...
Ariel merhamet dilememek için dudağını ısırdı. Yaptıklarının sonuçlarını biliyordu ve en azından cesurca karşılayabilirdi.
Valteri'nin yapacağı gibi.
Onun için kendini mahkum etmişti. Kaderi ne olursa olsun, ondan öğrendiği aynı cesaretle bununla yüzleşecekti. Ve hiçbir şeyden pişman olmayacaktı.
Özgür yaşadığı sürece değil.
Ama neden Belial ya da Thorn ona eşlik etmiyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.
"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Raziel'e.
Gözleri acımasızca bakan Raziel onu odadan çıkardı.
"Ölümden daha kötü bir kadere."

Valteri sandalyesinde oturmuş, Cecile'i kucağında tutuyordu. Cecile memnuniyetle mırıldandı ve Valteri kendisinin de bu kadar kolay yatıştırılabilmesini diledi. Bir kez daha, bildiği tek şey acıydı ve daha iyisine dair hiçbir umudu yoktu.

Tekrar tekrar, Ariel'inin tüm güzelliği ve nezaketiyle ona uzandığını gördü.

Neden onu bedenine geri dönmeye zorlamıştı?

Neden onun ölmesine ve bu hayatın ıstırabından sonsuza dek kurtulmasına izin vermedi?

"Valteri?"

Sesi duyunca donakaldı, kalbi durdu. Başka ses
d u y m a y ı n c a iç çekti. "Şimdi onun sesini bile duyuyorum."

"Dokunuşumu

hissedebiliyor musun?" Bir
el yanağını okşadı.

Valteri sandalyesinden fırladı ve bir solukta arkasına döndü. Cecile öfkeli bir çığlık atarak Valteri'nin kucağından düştü ve soğuk zemine çakıldı.

Kalbi hızla çarpan Valteri, gördüğüne inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Ariel mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ona doğru uzandı.
"Evet."

Onu kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. "Gerçekten burada mısın?"

Kulağına güldü, bu ses adamın içinde sevinç dalgaları yarattı. "Evet. Babam beni geri getirdi."

"Ama nasıl? Neden?"

Kadının gülümsemesi adamın kalbini eritti. "Thorn. Babasını beni serbest bırakması için ikna etmekle kalmadı, Belial için de bir anlaşma yaptı. O kadar çok kuralı çiğnediğim için diğerleri benimle ve meydan okuyan tavırlarımla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. İnsan duygularıyla yozlaştıktan sonra bir Arel olmak zor. İşte buradayım." Kadın adamın yanağına dokundu ve adam kadının teninin sıcaklığına hayret etti.

Sevincinin yerini ani bir acı aldı. "Ne kadar süre için?"

Derin bir iç çekti. "Söylemesi zor. Tanrılar acımasız yaratıklardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam, o piç kurusu, akla gelebilecek en kötü cezanın benim hayatımı seninkine bağlamak olacağını düşündü." Ona gülümsedi. "Kendine iyi bak Valteri fitzJaden. Sen sadece benim kalbime sahip değilsin. Hayatım da senin ellerinde."

"Ve sonsuza dek kimsenin bir daha ikisini de tehdit edemeyeceğinden emin olacağım."

Sonsöz

Ariel ziyafette otururken kızını vaftiz babası Kara Avcı Acheron'a doğru uzattı. Uzun boylu ve zayıftı, uzun siyah saçları ve fırtınalı bir deniz gibi dönen cıva gözleri vardı.

Bebek Kara Avcı liderini çok sevdi. "Henüz bir isme karar vermedin mi?"

Başını kaldırdığında Valteri'nin gururlu bakışlarıyla karşılaştı. "Daciana."

Bebek protesto için ağladı ve Acheron onu nazikçe salladı. Burnunu kırıştırdı. "Babasının ciğerlerine sahip."

Valteri gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Biri kızımı rahatsız ederse, herkesin bunu bilmesini ve koşarak gelmesini isterim."

Acheron gülerek Daciana'yı doğal olmayan bir rahatlıkla yatıştırdı. "Belki bir dahaki sefere istediğin oğluna sahip olursun."

Valteri yüzünü buruşturdu. "Bah, sahip olduklarımdan şikâyetim yok. Ayrıca, eninde sonunda İskender'imi alacağım."

Ariel güldü. "Eminim öyle olacak."

Ona göz kırptı. "Ama ne yazık ki Arel güçleriniz kalmamış."

Onun sözlerini merak ederek kaşlarını kaldırdı. "Peki neden?"

"İçimden bir ses kızımızın ona göz kulak olmak için birden fazla kişiye ihtiyacı olacağını söylüyor."

Ariel güldü. "Eğer babasına benziyorsa, onu korumak için bir ordu gerekir." Kızına doğru uzandı.

"İşte bu yüzden buradayım." Acheron onu teslim etti.

Gölge yanlarında durdu, sonra geri çekildi. "Sanırım bu çocuğun son kullanma tarihi geçmiş."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"O çürümüş. Böyle kokması için onu neyle besledin? Tanrım! Daha az kötü kokan iki yaşında çöpler koklamıştım."

Mildred bir adım öne çıkarken tısladı. "Buyurun leydim. Üstünü değiştireyim." Gölge'nin yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Ve nasıl olup da iki yaşındaki çöpleri kokladığını bilmek istemiyorum."

Acheron güldü.

Gölge o kadar da eğlenmemiştir. "Devam et ve gül, seni Atlantisli pislik. Son zamanlarda kızını kontrol ettin mi?"

Acheron ayıldı. "Simi nerede?"

"Evet... Valteri muhtemelen bazı atları kaçırıyor."

"Aman Tanrım." Kapiya doğru koşmaya başladı.

Ariel, Daciana'yı teslim ederken Gölge'nin oyununa başını salladı. "Berbatsın. Teşekkür ederim, Mildred."

Mildred bebeği aldı ve kundağını değiştirmek için yola koyuldu.

Gölge Valteri'ye doğru bir sırtıma geçti. "Öyle diyorsun ama son gördüğümde Simi bunlardan birkaçını yemeye hazırlanıyordu ve bu doğrudan alıntıdır, 'Akri'nin Simi'nin yenmeyecekler listesinde olmadığını söylemediği nefis yaratıklar'."

Valteri'nin beti benzi attı. "Gidip Ganille'i kontrol etsem iyi olacak."

"Evet, koca adam. Sen git onu yap. Muhtemelen ilk gittiği kişi oydu."

Kapiya doğru koştu.

Ariel başını salladı. "Sen tam bir canavarsın Gölge. İnsanları azarlamayı neden bu kadar seviyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama çok eğlenceli." Bakışları onu süzen çekici bir hizmetçiye kaydı. "Lafı açılmışken..."

Ariel zavallı kadına doğru ilerlerken güldü.

Wace'le birlikte odanın kenarına çekilmiş olan Thorn, onunla eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

Ailesi için minnettar olan Ariel köşede küçük bir gölge gördü.

Cecile tek başına oturmuş, kendini yıkıyordu.

Kimsenin ona dikkat etmediğinden emin olan Ariel kedinin yanına gitti. Kediye kucağına aldı ve etrafına bakındı. İnsanların başka şeylerle meşgul olduğundan emin olduktan sonra elini kedinin gözlerinin üzerine koydu.

Vücudu ısındı ve eli parladı. Cecile tısladı.

"Şşş," diye yatıştırdı Ariel. Sonra kedinin kulaklarını okşayarak hayvana gülümsedi.

Cecile bir çığlık attı ve açılmış gözleri parladı. "Al bakalım." Kediye yere bıraktı ve onu izledi zeminde düz bir çizgi halinde koşun.

Arkasından biri tısladı.

Döndüğünde Valteri'nin uzun boylu, siyah saçlı versiyonunun orada durduğunu gördü. Onu kurtarmak için gerçekten pazarlık yapan oydu ama bunu kimseye söylemesine izin verilmiyordu.

Bu da anlaşmanın bir parçasıydı.

"Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Kayınpederine gülümsedi. "Ben sadece biraz müdahale ettim.

Ayrıca, bu bir insan hayatı değil."

Jaden başını salladı. "Güçlerini çözdüğüm için pişman olacağım, değil mi?"

"Asla." Güven verici bir şekilde kolunu okşadı. "Ama kendini oğluna tanıtmalısın."

"Hayır. Güven bana. Böylesi daha iyi. Varlığından haberdar olsalar ona zarar verecek çok fazla düşmanım var."

Bu yüzden onun güçlerinin kilidini açmıştı.

Ve Valteri'nin.

Kocası da henüz bunu öğrenmemişti.

"Ayrıca, bizi ayıran çok uzun yıllar var. Bırak bana olan nefretini ve sana olan sevgisini yaşasın. Kötü adam olmayı tercih ederim." Jaden onun parmak eklemlerini öptü ve uzaklaştı. "Ona iyi bak, Ariel. Burada olduğunu haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Yabancı olma."

Jaden güldü. "Benim bir yabancı olmamı istiyorsun. Güven bana."

Ama merak etmeyin. Ben asla uzakta değilim."

İyi, çünkü belanın da aynı şekilde olacağını hissediyordu.

Ama bu onun için sorun değildi.

Bu bir hayattı ve buna sahip olmak için çok mücadele etmişti.

Bu yüzden her anın tadını çıkaracaktı. Neyle karşılaşacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç kimse bilemezdi.

Ama başlarına ne gelirse gelsin, hazır olacaktı. Bir

Arel ve bir yarı tanrı.

Ve kızları.

Dünya neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

SHERRILYN KENYON'UN KİTAPLARI

KARANLIK AVCILAR

Gece Kucaklaşması
Şeytanla Dans
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Geceyi Yakalayın
Gecenin
Günahları Geceyi
Serbest Bırakın
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı Devil May
Cry
Gece Yarısı Açıkken Rüya
Kovalayıcı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamet Yok
İntikam
The Guardian
Karanlık Avcısı Yoldaşı
Zamansız Zaman
Styxx
Dark Bites
Hiç Kimsenin Oğlu
Dragonbane
Dragonmark
Dragonsworn
Stygian

ÖLÜ ADAMIN HAÇI
Yürüyen Ölüler Ölüm
Kapısında Pazarlık
Yapmaz

LİG
Gecenin Doğuşu
Ateşin
Doğuşu
Buzun
Doğuşu
Gölgelerin
Doğuşu
Sessizliğin
Doğuşu Öfkenin
Doğuşu Pelerin
ve Sessizlik
Meydan
Okumanın
Doğuşu İhanetin
Doğuşu
Efsanenin
Doğuşu
İntikamın Doğuşu
Öfkenin Doğuşu
Kanın Doğuşu

CHRONICLES OF NICK
Sonsuzluk
Yenilmez
Infamous
Inferno
Illusion
Instinct
Invision
Yoğunluk

YAZAR HAKKINDA

Liza Hippler Photography

New York Times çoksatan yazarı **SHERRILYN KENYON** 1 numaranın müdavimlerinden. Bu olağanüstü çok satan yazar, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Kitaplarının yetmiş milyondan fazla kopyası yüzden fazla ülkede basılmaktadır. Mevcut serileri arasında The Dark Hunters®, The League®, Deadman's Cross™, Chronicles of Nick®, Hellchasers™, Mikro Chasers™ ve Lords of Avalon® bulunmaktadır. Chronicles of Nick® ve Dark-Hunter® serileri yakında sinema filmi olarak gösterime girecek.

Sherrilynkenyon.com adresini ziyaret edin veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

[dream-hunter.com](#)
[officialsanctuary.com](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Tom Doherty Associates e-kitap.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

TOR- COM

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Bir yayıncı sitesinden çok daha fazlası olan
Tor.com, orijinal kurgu, çizgi roman ve tüm
medyada ve tüm kaynaklardan gelen tüm SF
ve fantezi alanının tartışıldığı bir mekandır.
Sitemizi bugün ziyaret edin - ve sohbete siz de
katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

GÖLGE DÜŞTÜ

Copyright © 2022 by Sherrilyn McQueen

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Larry Rostant
Kapak tasarımı Russell Trakhtenberg

Bir Tor Kitabı
Tom Doherty Associates 120 Broadway
tarafından yayımlanmıştır
New York, NY 10271

www.tor-forge.com

Tor®, Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-77386-9 (ciltli)
ISBN 978-1-250-14451-5 (e-kitap)

eISBN 9781250144515

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Birinci Baskı: 2022

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Epilog

Sherrilyn Kenyon'un
Kitapları Yazar Hakkında
Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.